

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAMES
PATTERSON

KỂ ĐAU TIÊN

vinabook.com
Nhà sách trên mạng

1st TO DIE

Phong cách văn xuôi của Patterson thật là thông minh... Sức cuốn hút của các tình tiết thật mạnh mẽ... Các tác phẩm của ông khiến độc giả phải theo đuổi cho đến tận cùng câu chuyện. Một chuyến xe tử thần đang phi nước đại
- Buffalo News

daotieuvu.blogspot.com

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

Thriller: **Kẻ đầu tiên phải chết – 1st to die**

Tác giả: **James Patterson**

Nhà xuất bản văn hóa thông tin

Số trang: 528

Hình thức bìa: bìa mềm

Kích thước: 14,5 x 20,5

Ngày xuất bản: năm 2007

Người dịch: Nguyễn Mạnh Cường

Đánh máy: muathu77

Nguồn: e-thuvien.com

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Phần kết](#)

Nội dung:

Bạn sắp đọc cuốn sách có nội dung giật gân và ly kỳ bậc nhất của James Patterson. Tại San Francisco, những cặp vợ chồng mới cưới đã bị săn đuổi và giết hại dã man. Và bốn người phụ nữ không thể

nào quên đã xuất hiện, họ là bạn bè...

Lindsay – nữ thanh tra những vụ giết người trong Sở cảnh sát thành phố...

Claire – một bác sỹ pháp y tài năng...

Jill – một trợ lý ủy viên công tố...

Và Cindy – một nhà báo vừa mới khởi nghiệp trên trang viết về tội phạm của tờ Tin tức Thời sự San Francisco.

Họ cùng tập trung sức lực, chung đúc tài năng, lòng can đảm và trí tuệ với cùng mục đích: Tìm kiếm, giăng bẫy và đánh lừa kẻ sát nhân hiểm ác kinh khủng nhất không ai có thể tưởng tượng nổi.

Những lời bình đặc sắc dành cho James Patterson và cuốn sách bán chạy số một của *Thời báo New York Times*:

Patterson làm sôi sục cảnh tượng với những chi tiết biết nói, những yếu tố xác định tính cách hoặc làm cho cốt truyện chuyển động. Điều đó khiến câu chuyện được chiếu rọi trong tâm trí người đọc.

Micheal Connelly, tác giả cuốn *Tối hơn đêm*.

Ông là bậc thầy trong thể loại truyện này. Những người hâm mộ đều có chung một mong muốn là: Ông hay viết nhanh hơn.

Larry King, *USA Today*

Tình tiết thông minh với đủ những hé lộ ở phút cuối khiến cho người đọc phải phỏng đoán liên tục.

Entertainment Weekly

Nếu bạn muốn thờ đốc lên hay sợ đến quẫn trí, hãy đọc cuốn tiểu thuyết trinh thám mới nhất này của Patterson

First Lauderdale Sun – Sentinel

Lại một lần nữa Patterson chứng tỏ mình là bậc thầy để sáng tạo ra những kiệt tác... Thật là một cuốn sách tuyệt vời: mỗi lần bạn nghĩ mình đã nắm được chút đầu mối nào đó thì bạn lại nhận ra rằng kẻ sát nhân vẫn còn ở đâu đó phía trước...

Providence Sunday journal

Đông đảo những độc giả hâm mộ Patterson sẽ rất hài lòng với cuốn tiểu thuyết mở đầu cho seri truyện trinh thám về bốn người phụ nữ can đảm và thông minh này.

Roanoke Times

Phần mở đầu

Thanh tra Lindsay Boxer

Đó là một đêm ám áp khác thường vào tháng 7, nhưng tôi vẫn rùng mình khi đứng trên sân thượng đá xám lớn bên ngoài căn hộ của mình. Tôi nhìn bao quát thành phố San Francisco hoa lệ với một khẩu súng dí vào thái dương.

- Chết tiệt – Tôi lắm bầm, chỉ là cảm tính thôi, nhưng hợp lý và chính xác. Tôi nghĩ vậy.

Tôi nghe thấy tiếng con chó Martha đáng yêu đang rên ư ừ. Tôi quay người lại và thấy nó đang nhìn mình qua cửa kính dẫn thẳng ra sân thượng. Nó biết có gì đó không ổn.

- Ổn cả mà. Nằm xuống đi, Martha – Tôi nói với qua cánh cửa. Martha không nhúc nhích và cũng không nhìn đi chỗ khác. Nó là một người bạn tốt và trung thành – người luôn áp ủ cho tôi yên giấc trong suốt sáu năm qua.

Khi nhìn vào mắt con chó giống Border xứ Ê-cốt ấy, tôi đã nghĩ mình nên vào trong gọi mấy cô bạn gái. Claire, Cindy, và Jill sẽ có mặt gần như ngay lập tức sau khi tôi gác máy. Họ sẽ nắm chặt tay tôi, ôm ghì tôi và nói tất cả những điều tốt lành như *Cậu thật đặc biệt, Lindsay. Mọi người đều mến cậu, Lindsay.*

Có điều chắc chắn rằng tôi sẽ biến khỏi đây vào đêm mai hoặc đêm ngày kia. Tôi chỉ không thấy đường ra khỏi đống hỗn độn này thôi. Tôi đã nghĩ hàng trăm lần. Tôi có thể suy nghĩ cực kỳ hợp lý, nhưng rõ ràng cũng rất dễ xúc động – đó là điểm mạnh của tôi với tư cách là một thanh tra cảnh sát thuộc Sở cảnh sát San Francisco. Một sự kết hợp hiếm có, và tôi cho rằng đây là lý do giúp tôi thành công hơn bất kỳ người đàn ông nào ở Homicide. Tất nhiên, chẳng

có ai ở đây sẵn sàng lấy súng tự bắn tung đầu mình ra.

Tôi lướt nhẹ nòng súng ở quay xuống má, rồi lại đưa lên thái dương. Lạy chúa tôi, tôi nhớ tới bàn tay Chúa, của Đấng cứu thế, khiến tôi muốn hét lên.

Những hình ảnh lướt nhanh trong tâm trí tôi đến mức không thể nắm bắt được. Những kẻ giết người trong tuần trăng mật kinh hoàng làm cho cả thành phố khiếp sợ, hòa lẫn với hình ảnh rất gần của mẹ tôi và thậm trí cả một vài hình ảnh lóe sáng về bố tôi. Và những cô bạn gái tốt bụng của tôi Claire, Cindy, và Jill – một câu lạc bộ điền rồ. Tôi thậm trí còn mừng tượng thấy chính mình theo đúng kiểu mà trước đây tôi từng thế. Chẳng có ai nghĩ rằng tôi trông giống một thanh tra, một nữ thanh tra duy nhất trong toàn Sở cảnh sát San Francisco. Các bạn của tôi luôn nói tôi phần nhiều trông giống Helen Hunt đã kết hôn với Paul Reiser trong *Mad About You* (Điên đại vì em). Tôi đã từng kết hôn một lần. Tôi không phải là Helen Hunt và chồng tôi chắc chắn cũng không phải là Paul Reiser. Điều này thật khó khăn, tồi tệ và sai trái. Không giống tôi chút nào. Tôi vẫn cứ xem xét về David và Melania Brandt, cặp vợ chồng đầu tiên bị giết tại Phòng cao cấp ở Khách sạn Grand Hyatt. Tôi nhìn thấy căn phòng khách sạn khủng khiếp ấy, nơi họ phải chết một cách vô nghĩa.

Câu chuyện mới chỉ bắt đầu.

Phần I – David và Melanie

Chương 1

Những đóa hồng rực rỡ tràn ngập các dãy phòng khách sạn – một món quà tuyệt vời. Mọi thứ đều hoàn hảo.

Liệu có một gã may mắn hơn ở đâu đó trên hành tinh này không, David Brandt đã nghĩ như vậy khi vòng tay ôm Melanie, cô dâu mới của mình. Nơi nào đó ở Yemen – có thể đó là một anh chàng nông dân thể hiện lòng tôn thờ thánh Ala bằng con dê thứ hai của mình. Nhưng chắc chắn tất cả việc đó không xảy ra ở San Francisco. Đôi vợ chồng trông ra ngoài từ phòng khách cao cấp ở Grand Hyatt, họ có thể thấy ánh sáng của Berkeley ở phía xa xa, Alcatraz, những đường nét duyên dáng của cây cầu Cổng Vàng.

- Không thể tin được. Em sẽ chẳng đổi ngày hôm nay lấy bất cứ thứ gì – Melanie tươi cười rạng rỡ.

- Anh cũng thế. Vậy, có khi chúng ta không nên mời bố mẹ anh tới – Anh chồng thì thào vậy và họ phá lên cười vui vẻ.

Chỉ vài phút trước họ còn phải chào từ biệt những vị khách cuối cùng trong số ba trăm khách của cả hai họ trong phòng khiêu vũ ở khách sạn. Lễ cưới cuối cùng cũng kết thúc với bữa tiệc thịnh soạn, khiêu vũ, rượu tràn ly và những nụ hôn bên chiếc bánh cưới. Giờ chỉ còn hai người với nhau. Họ đã 29 tuổi và cả cuộc đời còn dài phía trước.

David với lấy chai sâm banh, rót hai ly mà anh đã đặt trên bàn quét sơn bóng nhoáng.

- Nâng cốc chúc mừng người đàn ông may mắn thứ hai nào?

- Thứ hai sao? – Cô dâu mim cười hỏi lại với giọng giả vờ sốc

– Thế ai là thứ nhất?

- Một gã nông dân với hai con dê. Anh sẽ kể em nghe sau – Và họ vòng tay nhau, cùng uống một hơi dài.

- “Anh có cái này dành cho em”. Đột nhiên David nhớ ra.

Anh đã tặng Melanie một chiếc nhẫn kim cương năm cara hoàn hảo mà anh biết rằng cô đeo nó chỉ để làm hài lòng họ hàng và bạn bè thân thuộc của anh. Anh đi tới chiếc áo vét tuxedo đang vắt trên lưng ghế cao rồi quay trở lại với một chiếc hộp từ Bulgari.

- Không, David. Anh chính là món quà dành cho em rồi – Melanie phản đối.

- Cứ mở ra xem đi. Là thứ em thích đấy.

Cô mở chiếc hộp. Bên trong hộp nhỏ bằng da lộn là một đôi khuyên tai, với những vòng bạc lớn bao quanh hình mặt trăng kỳ lạ làm bằng kim cương.

- Chúng thể hiện tấm lòng của anh với em.

Melanie ước thử đôi khuyên tai. Rất hợp với cô, thật hoàn hảo như chính cô vậy.

- Em yêu – David thì thầm.

Họ trao nhau những nụ hôn, và anh bắt đầu lần kéo chiếc phéc-mot-ya nơi bộ váy của cô, khiến chiếc cổ áo rơi xuống đến vai. Anh hôn lên cổ, lên ngực cô dâu.

Có tiếng gõ cửa.

- Rượu sâm banh đây ạ - Tiếng từ bên ngoài vọng vào.

Trong phút chốc, David đã định la lên “Cứ để đấy”. Cả buổi tối, anh đã nóng lòng muốn tháo bỏ lớp quần áo ra khỏi đôi vai trắng mịn của vợ.

- Ôi, ra nhận đi nào. Em sẽ đeo khuyên tai nhé – Melanie thì thầm, đưa đưa đôi khuyên tai trước mặt anh.

Cô thoát ra khỏi vòng tay ghì chặt của chồng, đi về phía phòng tắm, một ánh cười hiện trong đôi mắt nâu ướt. *Chúa ơi, anh yêu đôi mắt ấy.*

Khi bước ra cửa, David đã nghĩ rằng anh sẽ không đổi địa vị này với bất cứ ai trên thế giới.

Thậm trí không với cả con dê thứ hai.

Chương 2

Phillip Campbell đã mừng rỡ thấy hình ảnh đẹp đẽ này rất nhiều lần. Hắn biết chắc chắn chú rể sẽ ra mở cửa. Hắn bước vào phòng.

- Xin chúc mừng - Campbell nói hể khi đưa cho chú rể chai sâm banh. Hắn nhìn chăm chăm vào người đàn ông trong chiếc áo sơ mi mở tung khuy ở cổ và chiếc cà vạt đen lòng thòng quanh cổ.

David Brandt hầu như không có đủ thời gian để quan sát hắn vì anh đang mãi kiểm tra chiếc hộp có thắt ruy băng sáng. Krug. Clos du Mesnil, 1989.

- Điều gì tồi tệ mà một người đã từng làm? Ta có thể làm thế không? Ta có lựa chọn khác không? - Campbell cứ lẩm bẩm một mình như thế.

- Có thiếp gì không? - David hỏi, móc tay vào túi quần lấy tiền bo.

- Chỉ có cái này thôi, thưa ngài.

Campbell sấn tới và cắm phập con dao vào ngực chú rể, chỗ giữa chiếc xương sườn thứ ba và thứ tư, nơi gần tim nhất.

- Dành cho kẻ có tất cả mọi thứ - Campbell nói. Hắn vào sâu trong phòng, nhanh chân đá sập cửa lại. Hắn xoay tròn người David Brandt, đẩy anh dựa vào cửa, và chọc lưỡi dao vào sâu hơn.

Chú rể cứng người lại trong cơn đau co giật. Những âm yết hầu thốt ra từ lồng ngực, hơi thở yếu, tắc nghẹn. Mắt mở to trong sự hoài nghi.

Thật tuyệt vời - Campbell nghĩ. Hắn thực sự có thể cảm thấy

nguồn sinh lực của chú rết đang chảy ra. Người đàn ông vừa mới trải qua một trong những khoảng khắc hạnh phúc nhất của đời mình mấy phút trước, nay đã đang hấp hối.

Campbell bước lùi lại và thân hình chú rết đổ sụp xuống sàn nhà. Chú rết bắt đầu quằn quại như một chiếc thuyền chòng chành. Rồi mọi chuyện trở nên mau lẹ và xảy ra cùng lúc. Campbell cảm thấy như đang xem một cuốn phim thời sự nhiễu sóng nhập nhằng. Kỳ lạ. Chẳng có gì giống những điều hắn mong đợi.

Campbell nghe thấy tiếng cô vợ và nảy ra ý nghĩ rút lưỡi dao ra khỏi lòng ngực David Brandt.

Hắn lao tới chặn đứng Melania khi cô bước vào phòng ngủ trong bộ váy ren dài.

- David? – Nụ cười mong đợi nhanh chóng biến thành cú sốc sợ hãi khi cô quay lại và nhìn thấy Campbell – David đâu? Ông là ai?

Cô đưa mắt nhìn gã lạ mặt với sự sợ hãi, rồi dán mắt vào khuôn mặt hắn ta, lưỡi dao, và cuối cùng là cơ thể chồng mình trên sàn nhà.

- Chúa ơi! David! – Cô hét lên.

Campbell thích ghi nhớ khoảng khắc này của cô. Cái nhìn mở to, bất động. Những lời hứa, những hy vọng chói sáng mới đây thôi giờ đã tiêu tan hoàn toàn.

- Cô muốn biết vì sao ư? Tôi cũng vậy – Hắn thốt lên.

- Ông đã làm gì? – Melania lại hét lên. Cô cố gắng hiểu rõ sự việc. Đôi mắt sợ hãi của cô đảo quanh phòng tìm đường thoát thân.

Bất thành linh, cô lao tới cửa phòng khách nhưng Campbell đã chụp được khuỷu tay cô và dí lưỡi dao đâm máu lên cổ Melania.

- Đừng, xin đừng giết tôi – Cô rên rỉ, mắt dại đi.

- Melania, sự thực tôi ở đây là để cứu cô – Hấn mỉm cười trước khuôn mặt run rẩy của cô.

Campbell hạ thấp lưỡi dao thọc vào cơ thể Melania. Cơ thể mảnh rẻ của cô bật nảy lên với tiếng thét đột ngột, kinh hoàng. Đôi mắt cô vẫn đỏ như một bóng đèn điện yếu. Một tiếng nấc hấp hối xuyên qua người cô. Tại sao? Ánh mắt cô van xin. Tại sao?

Hấn lấy lại sức trong vòng một phút. Mùi máu của Melania Brandt nồng sục lên trong lỗ mũi hấn. Hấn gần như không tin được những gì đã làm.

Hấn mang thi thể cô dâu trở lại phòng ngủ và đặt lên giường.

Cô rất đẹp với những đường nét thanh tú và còn rất trẻ. Hấn nhớ lại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô, rồi bị cô hấp dẫn như thế nào. Cô đã nghĩ rằng cả thế giới đang bày trước mặt mình.

Hấn vuốt nhẹ lên má trên khuôn mặt dịu dàng của cô, chạm vào chiếc khuyên tai – hình mặt trăng cười.

Điều gì tồi tệ nhất mà một người từng làm? Phillip Campbell tự hỏi mình lần nữa, tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Gì thế này? Có phải hấn vừa làm thế không?

Chưa đâu, giọng nói trong tâm tưởng hấn trả lời. Không hấn là chưa.

Rất từ từ, hấn kéo bộ váy cưới trắng lộng lẫy của cô dâu ra.

Chương 3

Đó là khoảng khắc ngắn ngủi trước 8:30 phút một buổi sáng thứ hai vào tháng 6, một trong những buổi sáng mùa hè xám xịt và lạnh lẽo của thành phố San Francisco. Tôi bắt đầu một tuần tội tệt, lướt qua những trang tạp chí *Người New York* cũ trong khi đợi bác sĩ tâm lý của tôi, Tiến sĩ Roy Orenthler, có thời gian tiếp tôi.

Tôi thường gặp Tiến sĩ Roy, như tôi vẫn thi thoảng gọi ông, ngay từ khi còn học chuyên ngành xã hội học tại trường Đại học San Francisco và tới nhờ ông kiểm tra mỗi năm một lần. Đó là thứ ba tuần trước. Trước sự ngạc nhiên của tôi, ông gọi tôi và yêu cầu tôi rẽ vào trước giờ làm việc ngày hôm nay.

Một ngày làm việc bận rộn đang chờ đón tôi: hai vụ kiện đang để ngỏ và một vụ cung tại tòa án quận. Tôi hy vọng có thể tới văn phòng lúc 9 giờ.

Cuối cùng, nhân viên lễ tân cũng gọi đến tôi:

- Cô Boxer, tiến sĩ muốn gặp cô.

Tôi theo chân cô nhân viên vào văn phòng của tiến sĩ.

Như lệ thường, Orenthler chào đón tôi với những câu chọc ngoáy cố ý về tính hài hước của cảnh sát đại loại như: “Nếu cô ở đây thì ai sẽ ở ngoài đường để đuổi bắt tội phạm? Tôi đã 34 tuổi, là trưởng thanh tra về nhóm tội phạm giết người của Phòng Tư pháp đã hai năm.

Tuy nhiên hôm nay ông có vẻ cứng rắn và chỉ nói một từ rất nghiêm trang: “Lindsay”. Ông ra hiệu cho tôi ngồi xuống cái ghế đặt chéo bàn làm việc của ông.

Cho tới lúc này, triết lý của tôi về các ngài tiến sĩ khá đơn giản: Khi họ nhìn bạn một cách bí hiểm, âu lo và bảo bạn ngồi xuống ghế thì có ba điều. Và chỉ một trong số đó là tin xấu. Họ sẽ yêu cầu bạn ra ngoài, chuẩn bị sẵn sàng để thông báo một vài tin xấu, hoặc vừa mới bỏ ra cả đồng tiền để bọc lại đồ đạc trong phòng.

- Tôi muốn cho cô xem cái này – Orenthler bắt đầu. Ông cầm một tấm phim chiếu lên ánh sáng.

Ông chỉ vào một vài vết bầm như những khối cầu ma quỷ nhỏ xíu theo dòng những cục tròn nổi nhỏ hơn.

- Đây là ảnh phóng to vết máu tôi lấy từ cô. Những cục to hơn là hồng cầu. Các tế bào máu đỏ.

- Chúng có vẻ rất hạnh phúc – Tôi lo lắng bông đùa.

- Đúng thế, Lindsay. Vấn đề ở chỗ, cô không có nhiều hồng cầu – Tiến sĩ nói mà chẳng nở một nụ cười.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt ông, hy vọng nó sẽ giãn ra và chúng tôi sẽ chuyển sang vấn đề gì đó kém quan trọng hơn, như “Tốt hơn là cô nên giảm thời gian làm việc đi Lindsay”.

Nhưng ông vẫn tiếp tục:

- Lindsay, đây là một loại bệnh. Thiếu hồng cầu Negli. Rất hiếm gặp. Về cơ bản, nó có nghĩa là cơ thể cô không sản sinh ra hồng cầu nữa.

Ông cầm một bức ảnh lên:

- Hoạt động của máu bình thường sẽ như thế này.

Trong bức ảnh này, phần nền đen trông giống như điểm giao nhau giữa phố Market và Powel lúc 5 giờ chiều, cảnh tắc nghẽn thực sự của các khối cầu mảnh liệt và bị dòn nén. Những sứ giả tốc độ, đưa

ôxy tới mọi bộ phận nuôi cơ thể.

Ngược lại, các khối cầu trong tôi trông đông đúc như một trụ sở chính trị sau hai giờ khi các ứng cử viên thừa nhận rằng mình thua.

- Bệnh này có thể chữa được phải không? – Tôi hỏi ông, đúng hơn là đang nói với ông.

- Có thể chữa được, Lindsay. Orenthler ngừng một lát rồi tiếp – Nhưng rất nghiêm trọng.

Một tuần trước tôi đến đây chỉ đơn giản bởi mắt tôi cứ gòn gợn và chảy nước mắt và tôi phát hiện thấy mình ra máu, rồi ngày nào cũng thế, đến ba giờ tôi đột nhiên cảm thấy như thể có vài gã quỷ lùn thiếu sắt trong người hút hết sinh lực của tôi. Tôi – một người của công việc ca kíp và 1 tiếng làm việc một ngày, nghỉ phép đổ dồn vào sáu tuần.

- Nghiêm trọng đến mức nào? – Giọng tôi như nghẹn lại.

- Hồng cầu có tầm quan trọng sống còn đối với quá trình hình thành hồng cầu trong tủy xương.

- Tiến sĩ Roy, đây không phải là sự tham chiếu về mặt y học. Tôi muốn hỏi chúng ta đang nói đến mức độ nghiêm trọng nào?

- Cô muốn biết điều gì, Lindsay? Chẩn đoán hay khả năng?

- Tôi muốn biết sự thật.

Orenthler gật đầu. Ông đứng dậy, đi vòng qua cái bàn và cầm tay tôi.

- Vậy đây là sự thật, Lindsay. Bệnh của cô rất hiểm nghèo.

- Hiểm nghèo ư? – Tim tôi ngừng đập. Cổ họng khô như một miếng da.

- Vấn đề sống còn đây Lindsay.

Chương 4

Âm thanh của những từ lạnh lẽo, cộc lốc giáng vào tôi như quả đạn pháo bắn thẳng vào giữa mắt.

Vấn đề sống còn đây, Lindsay.

Tôi đợi để Tiến sĩ Roy nói rằng tất cả chỉ là trò đùa, rằng ông đã lần những xét nghiệm của tôi với của ai khác. Nhưng ông vẫn tiếp tục nói:

- Lindsay, tôi muốn đưa cô tới bác sĩ chuyên khoa huyết học. Cũng như các bệnh khác, bệnh này có nhiều giai đoạn khác nhau. Giai đoạn một là khi các tế bào tan máu nhẹ. Việc này có thể điều trị bằng truyền máu mỗi tháng. Giai đoạn thứ hai là thiếu hồng cầu trong toàn bộ cơ thể.

- Giai đoạn ba buộc phải nằm điều trị tại bệnh viện để cấy ghép tủy. Khả năng là phải cắt lá lách.

- Thế tôi đang ở giai đoạn nào? – Tôi hỏi và hít đầy thứ không khí tù túng.

- Lượng hồng cầu của cô chỉ đo được 200/1cc máu, tức là cô đang ở mức đỉnh rồi.

- Mức đỉnh là sao?

- Mức đỉnh giữa giai đoạn hai và ba.

Có những thời khắc trong mỗi đời người khi bạn nhận ra số tiền cược đột nhiên thay đổi. Chuyến xe thành thoi của cuộc đời bạn đâm sầm vào một bức tường đá; tất cả những năm tháng thanh xuân sắp qua đi; cuộc sống đang đưa bạn tới nơi bạn muốn bỗng đột nhiên kết thúc. Đối với công việc, tôi có thể mừng tượng thấy

cảnh mọi người sẽ phải làm việc nhiều hơn.

Chào mừng đến với thế giới của tôi.

- Thế điều này có nghĩa gì? – Tôi cất giọng hỏi yếu ớt. Căn phòng lúc này như đang quay tròn.

- Lindsay, điều này có nghĩa là cô sẽ phải theo một chế độ ăn uống kéo dài theo phương pháp điều trị tăng liêu.

Tôi lắc đầu.

- Điều này có nghĩa lí gì đối với công việc của tôi kia chứ?

Tôi đã làm việc cho Phòng Điều tra các vụ giết người được sáu năm, và hai năm qua tôi là Chánh thanh tra về tội phạm hình sự. Nhờ chút may mắn nào đấy, khi Trung úy của tôi được thăng cấp, thì tôi được bổ nhiệm lên thay. Phòng hình sự cần những người phụ nữ mạnh mẽ. Họ có thể tiến xa. Cho tới giờ phút này tôi vẫn nghĩ rằng tôi có thể tiến xa.

- Ngay lúc này, tôi không nghĩ điều này có vấn đề nghiêm trọng. Miễn là cô cảm thấy khỏe trong khi điều trị thì cô có thể tiếp tục công việc. Trên thực tế, đó thậm trí còn là một liệu pháp tốt là đằng khác.

Đột nhiên tôi cảm thấy các bức tường như đang tiến gần tôi hơn khiến tôi thấy ngạt thở.

- Tôi sẽ cho cô biết tên bác sĩ chuyên khoa huyết học ấy – Orenthaler nói.

Ông tiếp tục nói về năng lực của vị bác sĩ ấy, nhưng tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa. Tôi đang mải nghĩ, tôi sẽ thông báo việc này với ai trước đây? Mẹ tôi đã mất cách đây 10 năm vì ung thư vú. Bố tôi đã mất khi tôi mới 13 tuổi. Tôi có một cô em gái tên là Cat nhưng

cô ấy đang sống một cuộc sống dễ chịu và giản dị ở Newport Beach, và cô ấy mới đánh được một quả kha khá trong thời điểm khủng hoảng vừa qua

Tiến sĩ đẩy lá thư giới thiệu về phía tôi.

- Tôi biết, Lindsay. Cô sẽ già vờ như đây là một việc mà cô có thể giải quyết được bằng cách làm việc chăm chỉ cần mẫn. nhưng cô không thể, đây là bệnh hiểm nghèo. Tôi muốn cô gọi cho ông ấy ngay ngày hôm nay.

Máy nhắn tin của tôi đổ chuông. Tôi lần mò trong túi xách và nhìn số nhắn. Đó là tin nhắn của Jacobi.

- Tôi cần gọi điện thoại.

Orenthaler ném về phía tôi cái nhìn khiển trách mà tôi có thể đọc được là *Tôi đã bảo cô rồi đấy*, Lindsay.

- Theo đúng lời ông nói đấy, liệu pháp mà – Tôi cố nở một nụ cười lo lắng.

Tiến sĩ hát đầu về phía chiếc điện thoại trên bàn làm việc của ông rồi đi ra khỏi phòng. Tôi quay số gọi cộng sự của mình. Giọng Jacobi cộc lốc phát ra từ đường dây.

- Cuộc vui hết rồi, Boxer. Chúng ta có việc ở phòng đôi 180, khách sạn Grand Hyatt.

Đầu tôi quay cuồng với những lời của tiến sĩ. Trong sự bối rối hoang mang, tôi đã không trả lời.

- Cô có nghe thấy không, Boxer. Giờ làm việc. Cô đang trên đường tới à?

- Đúng vậy – Cuối cùng tôi cũng nói được.

- Và phải mặc cái gì trông dễ thương một tý. Giống như tới dự

một đám cưới ấy – Cộng sự của tôi cầu nhau.

Chương 5

Tôi không thể nhớ nổi làm thế nào tôi ra khỏi văn phòng tiến sĩ Orenthaler, đi ra Noe Valley và tới Hyatt ở Quảng trường Liên bang.

Tôi vẫn cứ nghe thấy lời tiến sĩ dội vang trong đầu. Trong những trường hợp nghiêm trọng, căn bệnh Negli có thể là nguy cơ sống còn.

Tất cả những gì tôi biết là hai mươi phút sau cuộc gọi của Jacobi, chiếc Bronca 10 tuổi của tôi phanh kít lại trước sảnh ngoài của khách sạn.

Con phở bùng bùng lên với những hoạt động của cảnh sát. Chúa ơi, chuyện quái quỷ gì diễn ra thế?

Toàn bộ khu nhà giữa Sutter và Quảng trường Liên bang đã bị vây quanh bằng dây và chướng ngại vật màu xanh trắng. Trong sảnh khách sạn, một đám người mặc đồng phục đứng đó, kiểm tra người ra người vào, xua đám người hiếu kỳ đứng xem.

Tôi giờ phù hiệu ra để vào được tiền sảnh. Tôi nhận ra hai cảnh sát mặc đồng phục đang đứng ở phía trước là Murray bụng phệ và anh chàng cộng sự Vasquez trẻ hơn. Tôi yêu cầu Murray đưa tôi đi cho nhanh.

- Những gì tôi được thông báo là có hai vị khách rất quan trọng bị ám sát trên tầng 30. Tất cả các nhân viên tinh nhuệ đều đang ở đó.

- Ai chịu trách nhiệm việc này? – Tôi hỏi, cảm thấy sức lực lại tràn trề.

- Bây giờ thì tôi đoán là cô đấy, thanh tra.

- Trong trường hợp ấy, tôi yêu cầu đóng tất cả lối ra vào ngay lập tức. Và lấy danh sách tất cả khách và nhân viên từ người quản lý. Không ai được ra vào trừ khi đã được lên danh sách.

Vài phút sau, tôi đã trên thang máy lên tầng 30.

Cả đám cảnh sát và các nhân viên chính thức đưa tôi tới phòng lớn dẫn tới một cánh cửa đôi ghi dòng chữ “Phòng cao cấp”. Tôi chạy tới chỗ Charlie Clapper, đội trưởng đội khám nghiệm hiện trường đang kéo lê hai chiếc thùng nặng những thiết bị kỹ thuật. Bản thân Clapper có mặt ở đây cũng là điều lớn lao rồi.

Qua cánh cửa mở rộng, đầu tiên tôi nhìn thấy những bông hoa hồng ở khắp mọi nơi. Sau đó tôi thấy Jacobi.

- Cẩn thận chân cô đấy, thanh tra – Anh ta kêu to trong phòng.

Cộng sự của tôi nay đã 47 tuổi, nhưng trông già hơn đến 10 tuổi, tóc đã bạc và bắt đầu hói. Khuôn mặt dường như lúc nào cũng chực nở một nụ cười ngớ ngẩn đối với những câu nói đùa vô vị. Anh ta và tôi đã làm việc với nhau được hai năm rưỡi. Tôi là nhân viên cao cấp, thanh tra – thiếu úy, tuy anh ta có 7 năm hơn tôi trong phòng tội phạm hình sự này nhưng anh luôn phải báo cáo với tôi tất cả mọi sự việc.

Khi bước vào căn phòng, tôi gần như bước qua chân của thi thể ghi số một – chú rể. Anh ta nằm ngay trước cửa, co thành một đống, trong bộ quần áo tuxedo tháo cúc. Máu bết ở phần lông trên ngực. Tôi hít một hơi thở sâu.

- Tôi xin được giới thiệu, ông David Brandt – Jacobi nói với

một nụ cười méo mó.

- Bà David Brandt nằm ở trong này. Hãy đoán xem mọi thứ xảy đến với họ nhanh đến mức nào. – Ông chỉ về phía phòng ngủ.

Tôi quỳ xuống và nhìn kỹ thi thể chú rể. Anh chàng khá bánh bao, với mái tóc ngắn, đen, hơi rối và đường quai hàm mềm mại; nhưng đôi mắt mở to, hằn đỏ và đường máu khô ở trên cằm làm hồng những đường nét đẹp. Đằng sau anh ta là chiếc áo vét tuxedo nằm trên sàn.

- Ai phát hiện ra họ? Tôi vừa hỏi vừa kiểm tra túi quần chú rể để tìm chiếc ví.

- Viên phụ tá quản lý. Họ dự định bay tới Bali sáng hôm nay. Hòn đảo thôi, không phải sòng bạc đâu, Boxer. Đích thân viên phụ tá quản lý tới đánh thức họ dậy.

Tôi mở xem chiếc ví: một giấy phép lái xe New York với khuôn mặt tươi cười của chú rể. Thẻ bạch kim và các tờ phiếu hàng trăm đô la.

Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh căn phòng. Căn phòng được thiết kế theo phong cách bảo tàng nghệ thuật phương Đông: những con rồng màu ngọc bích, ghế và divăng được trang trí cảnh cung điện hoàng gia. Hoa hồng, tất nhiên rồi. Tôi thích phong cách nghiêm kèm theo bữa sáng ấm cúng hơn, nhưng nếu bạn định đưa ra một nhận định quan trọng nào thì đây chính là nhận định quan trọng mà bạn có thể đưa ra về căn phòng này.

- Hãy tới xem cô dâu nào – Jacobi lên tiếng.

Tôi đi theo anh ta qua cánh cửa đôi mở toang vào phòng ngủ chính

và dừng lại. Cô dâu nằm ngửa trên một chiếc giường có màn trướng lớn.

Tôi đã từng tới hiện trường hàng trăm vụ giết người và có thể quan sát thi thể người chết nhanh như bất kỳ ai, nhưng lần này tôi đã không sẵn sàng cho điều ấy. Hình ảnh gợi cho tôi một cảm giác thương cảm chạy dọc sống lưng.

Cô dâu vẫn còn mặc áo cưới.

Chương 6

Bạn chẳng bao giờ chứng kiến nhiều nạn nhân bị giết đến mức khiến bạn không còn thấy đau đớn nữa, nhưng lần này thì khó mà nhìn nổi.

Cô dâu còn quá trẻ và xinh đẹp: điềm tĩnh, yên bình và không bị xáo động ngoại trừ ba bông hoa đỏ màu đỏ thắm trên khuôn ngực trắng. Cô trông như thể một nàng công chúa đang nằm ngủ đợi hoàng tử của mình đến, nhưng tiếc thay hoàng tử của cô lại nằm ở phòng bên kia, ruột gan phơi bày cả trên sàn nhà.

- Họ muốn gì khi trả 3.500 đô la cho một đêm khách sạn? – Jacobi nhún vai – Một câu chuyện thần tiên à? – Câu nói lấy đi tất cả những gì tôi đang cố kiềm chế để tập trung vào những việc phải làm. Tôi liếc nhìn chua cay như thể muốn hạ gục Jacobi.

Boxer, chuyện gì thế? – Khuôm mặt anh xịu xuống – Chỉ đùa thôi mà.

Mặc dù tôi đang khó chịu nhưng những cử chỉ trẻ con, hối lỗi của anh ta khiến tôi trở lại trạng thái bình thường. Cô dâu đeo một chiếc nhẫn kim cương lớn ở bàn tay phải và một khuyên tai rất đẹp. Dấu động cơ của kẻ giết người là gì, thì đây cũng không phải là một vụ trộm cắp.

Một chuyên viên của phòng khám nghiệm y tế chuẩn bị khám nghiệm bước đầu. Anh ta nói:

- Trông như có ba vết đâm. Cô ấy chắc hẳn đã vật lộn dữ dội. Hẳn ta giết chú rể chỉ với một nhát đâm.

Điều chột lóc lên trong tâm trí tôi là đến 90% các vụ giết người là vì

tiền hoặc tình. Vụ này có vẻ như không phải vì tiền.

- Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy họ là khi nào? – Tôi hỏi.

- Khoảng sau 10 giờ tối qua. Đó là khi nhân viên lễ tân xuống dưới tầng.

- Và không nhìn thấy nữa khi nào sau đó?

- Tôi biết đây chính xác không phải lĩnh vực của cô, Boxer – Jacobi toét miệng cười – Nhưng mọi người thường không gặp cô dâu và chú rể sau buổi tiệc.

Tôi mỉm cười yếu ớt, rồi đứng dậy quay lại nhìn căn phòng rộng xa hoa.

- Tôi rất ngạc nhiên đấy, Jacobi. Ai thanh toán cho một căn phòng như thế này?

- Bố của chú rể có một vài cửa hàng lớn tại phố Wall ở mặt phía đông. Ông ta và vợ ở phòng 12. Tôi được báo cáo đây là bữa tiệc rất náo nhiệt. Trên đây cũng thế, nhìn đám hoa hồng mắc dịch này mà xem.

Tôi quay trở ra phía chú rể và để ý tới một cái gì trông như hộp quà sâm banh trên một thanh đỡ đá cẩm thạch gần cửa ra vào. Có một đường máu xung quanh nó.

- Viên phụ tá đã để ý thấy nó. Tôi đoán là kẻ giết người đã mang vào theo.

- Họ có nhìn thấy ai quanh đây không?

- Có, rất nhiều người mặc bộ đồ tuxedo. Đám cưới mà, phải không?

Tôi đọc nhãn chai sâm banh. “Krug, Clos du Mesnil, 1989”.

- Có nói lên điều gì không? – Jacobi hỏi tôi.

- Chỉ biết được là kẻ sát nhân rất sành sỏi.

Tôi nhìn vào bộ vét tuxedo nhuộm máu. Có một vết rách duy nhất ở một bên nơi con dao định mệnh đâm một đường qua đó.

- Tôi đoán là tên giết người này chắc phải cởi cái áo ra sau khi đâm anh ta – Jacobi nhún vai:

- Hẳn ta đã làm cái quý gì thế không biết nữa? Tôi lắm bảm nghe khá rõ.

- Ai mà biết được. Chúng ta sẽ phải tra khảo hẳn ta.

Charlie Clapper đưa mắt nhìn tôi từ hành lang ra ý hỏi xem anh ta bắt đầu công việc của mình được chưa. Tôi gật đầu ra hiệu đồng ý. Sau đó tôi quay trở lại với cô dâu.

Tôi có linh cảm xấu về vụ việc này. Nếu không phải vì tiền, thì chỉ có thể là vì tình.

Tôi nhắc lớp vải lót mềm trên bộ váy cô dâu. Một điều khẳng định lạnh lùng nhất, cay đắng nhất khiến tôi rùng mình.

Chiếc quần lót của cô dâu đã bị kéo ra, nằm lòng thòng ở một bên chân.

Sự tức giận mãnh liệt dội lên trong ngực tôi. Tôi nhìn vào mắt cô dâu. Mọi thứ đang ở trước mắt cô, mọi niềm tin và giấc mơ. Giờ thì cô chỉ còn là một xác chết thảm hại, đã bị làm vắn đục và có thể đã bị cưỡng hiếp trong chính đêm tân hôn của mình.

Khi tôi đứng đấy, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt cô dâu, tôi đột nhiên nhận ra mình đang khóc. Tôi nói với Jacobi giọng nấc lên:

- Jacobi, tôi muốn anh nói chuyện với bố mẹ chú rể. Tôi muốn thẩm tra tất cả những ai có mặt ở tầng này đêm hôm qua. Nếu họ đã ra về, thì phải theo dấu họ. Và cả danh sách tất cả nhân viên khách sạn trực đêm qua nữa.

Tôi biết nếu tôi không ra khỏi đây ngay bây giờ, tôi sẽ không thể cầm lòng được nữa.

- Ngay bây giờ, Jacobi. Làm luôn đi.

Tôi tránh ánh mắt của Jacobi khi đi vòng ra khỏi căn phòng.

- Có chuyện gì với thanh tra Boxer thế? - Charlie Clapper hỏi.

- Anh biết rồi đấy, phụ nữ mà. Họ luôn luôn khóc trước các lễ cưới

- Tôi nghe thấy Jacobi trả lời vậy.

Chương 7

Phillip Campbell đang đi dọc theo phố Powell về phía Quảng trường Liên bang và khách sạn Hyatt. Cảnh sát đã phong tỏa con phố và đám đông bên ngoài khách sạn đã tăng lên nhanh chóng. Những tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương vang dội không gian. Đó thật chẳng giống thành phố San Francisco văn minh và đẹp đẽ tí nào. Hắn yêu thành phố này.

Campbell gần như không thể tin được rằng hắn đang quay lại hiện trường vụ án. Hắn chỉ không thể kiểm soát được mình. Có mặt ở đó một lần nữa có thể khiến hắn hồi tưởng lại đêm hôm trước. Khi hắn tiến lại Powell gần hơn, gần hơn nữa, chất adrenalin trong người hắn dâng cao, tim hắn đập thình thịch, gần như không thể kiểm soát nổi. Hắn chen vào đám đông tụ tập ở khối nhà cuối cùng bên ngoài khách sạn Hyatt. Hắn dỏng tai nghe những tin đồn thổi xoáy cuộn trong đám đông hầu hết là các doanh nhân ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt họ nhăn nhó vì kinh sợ và đau đớn.

Có rất nhiều tin đồn về một vụ hỏa hoạn trong khách sạn, về một người nhảy xuống, về phòng tội phạm hình sự, về vụ tự sát, nhưng chẳng có gì gần với nỗi sợ hãi về sự việc thực cả.

Cuối cùng, hắn tới gần hơn để có thể quan sát được cảnh cảnh sát San Francisco đang làm việc. Hai người trong số họ đang điều tra trong đám đông, tìm kiếm hắn ta. Hắn không hề lo lắng về việc bị phát hiện, không một chút nào. Chỉ là không thể xảy ra. Hắn may mắn nằm ở trong năm phần trăm số người mà cảnh sát có thể nghi ngờ. Điều đó làm hắn hài lòng và xúc động thật sự.

Chúa ơi, hấn đã làm thế, hấn là nguyên nhân của tất cả mọi việc đang diễn ra ở đây, và hấn chỉ mới bắt đầu. Hấn chưa bao giờ trải nghiệm bất kỳ thứ gì như thứ cảm xúc này, cũng như chính thành phố San Francisco.

Một thương gia đang đi từ khách sạn Hyatt ra, theo sau là đám phóng viên và những người khác đang quần quýt hỏi như thể anh ta là nhân vật nổi tiếng. Anh ta độ khoảng ngoài 30 tuổi và nở nụ cười hiền biết. Anh ta có tất cả những gì họ muốn và anh ta biết điều đó. Anh ta đang ra oai với tất cả mọi người, hưởng thụ khoảng khắc nhỏ mọn của sự nổi tiếng.

- Một cặp vợ chồng bị giết trên tầng mái. Họ đi nghỉ tuần trăng mật. Buồn thảm quá, phải không? – Hấn có thể nghe thấy anh ta nói vậy.

Đám đông xung quanh Phillip Campbell há hốc miệng vì kinh ngạc, và trái tim hấn ta bay vút lên.

Chương 8

Đúng là một cảnh tượng đáng nể! Cindy Thomas rẽ đám đông hiếu kỳ đang xúm đông xúm đỏ bàn tán xung quanh khách sạn Grand Hyatt. Rồi cô lau bầu khi nhìn thấy những sợi dây chắn đường của cảnh sát.

Chắc phải có đến hàng trăm người xem vây chặt quanh lối vào: khách du lịch cầm máy quay, thương nhân trên đường đi làm, những người khác đưa ra giấy ủy quyền báo chí, phóng viên đang hò hét, cố gắng để được vào trong. Bên kia đường là những chiếc xe tải tin tức truyền hình được thiết lập cùng với cơ sở ở mặt tiền khách sạn.

Sau hai tiếng đồng hồ dành để quan tâm tới lợi ích địa phương tại bàn làm việc Metro của tờ *Thời sự*, Cindy nhận thấy rằng câu chuyện này đến cô cũng phải sợ dựng tóc gáy.

- Có vụ giết người ở Grand Hyatt – Anh chàng biên tập Sid Glass đã thông báo cho cô sau khi một nhân viên khác bắt được đường truyền của cảnh sát. Suzie Fitzpatrick và Tom Stone, hai phóng viên hình sự thường trực của tờ *Thời sự*, đều được giao nhiệm vụ.

- Đi ra đây đi – Ông chủ quát tháo trước sự ngạc nhiên của cô. Ông chẳng phải nói đến lần thứ hai.

Nhưng lúc này, đứng bên ngoài khách sạn Hyatt, Cindy cảm thấy sự may mắn ngắn ngủi của mình sắp chấm dứt.

Đường phố đã bị chặn lại. Thêm loạt dân săn tin đang tạo thành vòng thứ hai. Nếu cô không nảy ra sáng kiến gì ngay bây giờ, Fitzpatrick hay Stone sẽ nâng mắt câu chuyện này. Điều cô cần là

phải vào được bên trong. Và rồi cô ở đây, ngay ngoài hàng rào.

Cô để ý thấy một dãy xe limo và bước tới chiếc xe đầu tiên – một chiếc màu be lớn. Cô gõ vào cửa sổ xe.

Người lái xe ngược mắt nhìn ra khỏi tờ báo, tờ *Thời sự*, tất nhiên rồi, và hạ cửa xe xuống khi cô bắt gặp cái nhìn của anh ta.

- Anh đang đợi Steadman phải không?

- À, ừ, Eddleson – Anh ta trả lời.

- Xin lỗi, xin lỗi – Cô vẫy tay, nhưng cười thâm trong bụng. Đó là cách cô vào.

Cô không nán ná một giây phút nào trong đám đông ấy nữa, rẽ đám đông tiến về phía trước. Một cảnh sát tuần tra trẻ chặn cô lại.

- Xin lỗi, trông cô rất vội vã.

- Tôi có một cuộc hẹn trong khách sạn.

- Cô cho biết tên.

- Eddleson. Ông ta đang chờ tôi.

Anh chàng cảnh sát gác cổng dò cái tên ấy trong bản in được kẹp vào một bìa kẹp hồ sơ.

- Cô có số phòng chứ?

Cindy lắc đầu:

- Ông ấy nói sẽ gặp ở tại Phòng ăn vào lúc 11 giờ.

-

Phòng ăn khách sạn Hyatt nổi tiếng với những bữa sáng tuyệt nhất thành phố San Francisco.

Anh chàng cảnh sát cẩn thận xem xét lại một lần nữa. trong chiếc áo da đen, quần jean, xăng đan mua ở Earthsake, Cindy không giống một người đến vì một bữa giữa buổi.

- Cuộc hẹn của tôi với Eddleson – Cindy nói, gõ gõ vào chiếc đồng hồ đeo tay.

Viên cảnh sát tỏ vẻ giận dữ vẫy tay cho cô vào.

Cô đã vào bên trong. Hành lang ngoài với những bức tường thủy tinh cao, những cột vàng dựng đứng lên tận tầng ba. Nó cho cô cảm giác há hê vì tất cả những tài năng đánh giá và những khuôn mặt nổi tiếng vẫn đang mắc lại ở ngoài đường.

Và Cindy Thomas là người đầu tiên vào được. Bây giờ chỉ còn là vạch ra việc cần phải làm.

Nơi này thật sự ồn ào, bận rộn với cảnh sát, thương nhân trả buồng khách sạn, các đoàn khách du lịch, nhân viên khách sạn trong đồng phục màu đỏ sẫm. Tổng biên tập nói đó là vụ giết người. Một vụ đầy tính thách thức khi xét đến danh tiếng nổi bật của khách sạn này.

Cô không biết sự việc xảy ra ở tầng nào, hay khi nào. Cô thậm chí còn chẳng biết liệu sự việc có liên quan tới vị khách nào không.

Có thể cô đã vào được bên trong, nhưng chẳng hề biết một mảy may gì cả.

Cindy để ý thấy một đồng hành lý nằm chỏng chơ ở một bên hành lang. Trông như của một đoàn khách du lịch lớn. Một người trực tầng đang kéo nó ra ngoài.

Cô đi tha thẩn quanh đó, quỳ xuống bên một chiếc túi, giả vờ đang lấy một vật gì ra.

Người trực tầng thứ hai đi qua hỏi:

- Cô cần taxi ạ?

Cindy lắc đầu:

- Sẽ có người đón tôi.

Sau đó cô liếc nhìn bao quát toàn bộ quang cảnh hỗn độn và vờ tròn mắt ngạc nhiên:

- Tôi vừa mới dậy. Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Cô không biết gì sao? Chắc chỉ có cô là người duy nhất không biết. Chúng tôi có vài chuyện ở khách sạn đêm hôm qua.

Cindy mở to mắt.

- Hai người bị giết ở trên tầng 30. Anh ta hạ giọng như thể đang cho cô biết một trong những bí mật lớn nhất trong cuộc đời mình. Cô có tình cờ thấy đám cưới huy hoàng tối qua không? Đó là chú rể và cô dâu. Một người nào đó đã đột nhập vào phòng họ ở khu Phòng cao cấp.

- Chúa ơi! Cindy thốt lên.

- Cô có chắc là không cần mang hành lý này ra ngoài chứ? Người trực tầng hỏi.

Cindy cố nở một nụ cười:

- Không, cảm ơn. Tôi sẽ đợi trong này.

Bên ngoài hành lang phía xa, cô nhận thấy có một chiếc thang máy mở cửa. Một người trực tầng bước ra, kéo theo xe hành lý. Chắc đây là thang máy dịch vụ. Từ đó cô có thể thấy cảnh sát không chặn ở lối đi này.

Cô rẽ đám người trong hành lang, tiến tới thang máy đó. Cô nhấn nút, và chiếc cửa vàng sáng bóng mở ra. Tạ ơn Chúa, không có ai cả. Cindy nhảy vào trong và cánh cửa đóng lại. Cô không thể tin được những gì cô đang làm. Cô nhấn nút 30.

Phòng cao cấp

Một vụ giết hai người.

Đó sẽ là câu chuyện của cô.

Chương 9

Khi thang máy dừng lại, Cindy nín thở. Tim cô đập nhanh như một cái động cơ hơi nước.

Cô đang ở tầng 30. Cô đã vào trong. Cô thực sự đã làm được điều đó.

Các cánh cửa mở ra hướng tới một góc xa trên tầng. Cô thầm cảm ơn Chúa vì không có viên cảnh sát nào đứng đợi ở trước cánh cửa. Cô nghe thấy tiếng ồn ào, rì rầm hoạt động phát ra từ một góc khác của sảnh lớn. Tất cả những gì cô phải làm giờ đây là đi theo tiếng ồn ào ấy.

Khi cô vội vã đi trong hành lang, những giọng nói trở nên rõ hơn. Hai người đàn ông trong bộ áo jacket màu vàng có dòng chữ “CSU” (đội khám nghiệm hiện trường) bằng các chữ cái lớn màu đen đi ngang qua cô. Ở cuối sảnh, một nhóm cảnh sát và điều tra viên đứng trước một cửa đôi ghi dòng chữ “Phòng cao cấp”.

Cindy không chỉ đã vào được trong mà còn ở ngay chính hiện trường vụ án.

Cindy tiến tới cánh cửa đôi. Các nhân viên cảnh sát thậm trí chẳng thèm nhìn về hướng cô vào, họ đang đưa các nhân viên cảnh sát đến từ thang máy chính.

Cô đã làm được. Phòng cao cấp. Cô có thể nhìn thấy bên trong. Đó là một phòng lớn, sang trọng, với phong cách trang trí xa hoa. Hoa hồng ở khắp mọi nơi.

Rồi tim cô gần như ngừng đập. Cô tưởng có thể nôn oẹ ra khi nhìn thấy chú rết trong chiếc áo tuxedo đẫm máu, nằm trên sàn nhà.

Chân Cindy như sắp khụy xuống. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một nạn nhân bị giết.

Cô muốn ngã người về phía trước để ghi nhớ mọi chi tiết, nhưng cơ thể cô cứng đờ, không thể cử động.

- Cô là ai? – Một giọng nói cộc cằn đột nhiên vang lên. Một viên cảnh sát giận dữ, to lớn đang nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Bất thành linh, cô bị chụp lấy và dòn mạnh vào tường. Cô thấy đau và sợ hãi, Cindy chỉ về phía cái túi xách và chiếc ví trong đó có giấy ủy nhiệm báo chí.

Viên cảnh sát giận dữ đọc lướt qua thẻ căn cước và thẻ tín dụng của cô như thể đó là đồng tài liệu rác rưởi.

- Chúa ơi. Cô ta là phóng viên.

Viên cảnh sát tuần tra cổ dày quắc mắt với khuôn mặt giống như Doberman vụng về, ủy mị.

- Làm thế quái nào mà cô vào được đây? – Cộng sự của ông ta tới hỏi.

Gã Doberman quát tháo anh ta:

- Đưa cô ta ra khỏi đây. Giữ lấy thẻ căn cước của cô ta. Cô ta sẽ không được tiếp cận cảnh sát trong vòng hai kilômét cho đến năm sau.

Viên cảnh sát cộng sự của ông ta kéo cô ra cửa thang máy chính. Cindy cố liếc nhìn qua vai được lần cuối đôi chân của người chết lộ ra gần cửa. Thật khủng khiếp và thê thảm. Cô rùng mình.

- Đưa cô phóng viên này ra cửa ngoài. Ông ra lệnh cho một viên cảnh sát thứ ba đang canh giữ thang máy. Ông búng nhẹ chiếc thẻ nhà báo của cô như thể nó là một quân bài. Mong là

việc mất cái này đáng giá với việc tiếp cận ngày hôm nay.

Khi cửa thang máy đóng lại, một giọng nói kêu lên:

- Chờ chút.

Một phụ nữ cao lớn mặc áo phông xanh bụi và chiếc áo gi-lê thêu kim tuyến với chiếc huy hiệu đeo bên thắt lưng bước vào thang máy. Vị nữ cảnh sát này trông khá xinh xắn, với mái tóc hoe vàng màu cát, nhưng rõ ràng là rất buồn thảm. Cô thở dài khi cửa thang máy đóng lại.

- Trong đó khủng khiếp lắm phải không thanh tra? – Viên cảnh sát đồng hành với Cindy cất tiếng hỏi.

- Phải, người phụ nữ nói, thậm trí chẳng quay đầu lại.

Hai tiếng “thanh tra” vang lên trong tâm trí Cindy như một tia chớp.

Cindy không thể tin được điều này. Hiện trường vụ án quá khủng khiếp đến mức một thanh tra phải buồn thảm. Khi thang máy đi xuống, cô cảm thấy 30 tầng chỉ như một cái nháy mắt và nhìn thẳng về phía trước.

Cửa thang máy mở ra, vị nữ thanh tra lao ra rất nhanh. Viên cảnh sát kia nói với Cindy:

- Cô thấy cửa trước rồi đấy. Ra đó đi và đừng có quay trở lại.

Ngay sau khi cửa thang máy đóng lại, cô chạy quanh, cố gắng tìm trong hành lang rộng lớn bóng dáng của vị nữ thanh tra. Cô thấy thanh tra đi vào phòng vệ sinh nữ.

Cindy hồi hả đi theo sau. Chỉ có hai người trong đó.

Viên thanh tra đứng trước gương. Cô cao khoảng 1m8, thân hình mảnh dẻ và khá gợi cảm. Trước sự ngạc nhiên của Cindy, rõ ràng là

vị nữ thanh tra này đang khóc.

Chúa ơi, Chúa ơi. Cô phải quay trở lại lần nữa. Điều gì đã khiến viên thanh tra này đau khổ đến vậy?

- Cô không sao chứ? – Cuối cùng Cindy cũng cất tiếng hỏi với giọng nhẹ nhàng.

Nữ thanh tra trở lên căng thẳng khi cô nhận ra cô không ở một mình. Nhưng cô đưa mắt nhìn khuôn mặt Cindy như thể cô sắp không tìm được cảm xúc của mình nữa.

- Cô là cô phóng viên đó, phải không? Cô là người đã mò lên tầng đó.

Cindy gật đầu.

- Vậy làm thế nào mà cô lên được tới đó?

- Tôi không biết. Có thể chỉ gặp may thôi.

Nữ thanh tra lấy một chiếc khăn giấy thấm nước mắt.

- Tôi e là may mắn của cô hết rồi, nếu cô muốn moi được điều gì từ tôi.

- Tôi không có ý như vậy. Cô chắc là cô không sao chứ?

Thanh tra quay người lại. Đôi mắt cô như hét lên, tôi chẳng có gì để nói với cô cả, nhưng đôi mắt đã nói dối. Chính xác hơn là đôi mắt ấy nói lên một điều rằng cô đang cần một người nào đó để chia sẻ hơn bất kỳ điều gì trên thế giới này.

Đó là một trong những khoảng khắc kỳ lạ khi Cindy biết được rằng có điều gì đó sau cái vẻ bề ngoài kia. Nếu vai trò được thay đổi, và cô có cơ hội, biết đâu hai người thậm trí còn có thể trở thành bạn.

Cindy sờ túi áo, lôi ra một tấm các và đặt nó trên bồn rửa tay trước mặt nữ thanh tra.

- Nếu bất kỳ khi nào cô muốn nói chuyện ...

Sắc hồng đã trở lại trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ thanh tra. Cô do dự, nở nụ cười yếu ớt và mong manh về phía Cindy.

Cindy cũng mỉm cười với cô.

- Miễn là tôi còn ở đây ... - Cô đi tới bồn rửa mặt, bỏ bộ đồ trang điểm ra, bắt gặp cái nhìn của nữ thanh tra trong gương.

- Áo vét đẹp đấy. Cô nói.

Chương 10

Tôi bước ra khỏi Tòa nhà tư pháp. Tòa nhà tư pháp là một khối nhà bằng đá granit xám 10 tầng, đó là nơi đặt trụ sở của Phòng Tư pháp thành phố, nằm ngay phía Tây đường cao tốc, trên phố thứ 6 và Bryant. Nếu chính tòa nhà với những phòng lớn nhạt màu và vô trùng không thể hiện rằng việc thi hành luật pháp thiếu phong cách, thì khung cảnh xung quanh chắc chắn thể hiện rõ điều đó. Ngôi nhà làm các thủ tục bảo lãnh được sơn bằng tay, kho chứa bộ phận ô tô, khu để xe và quán cà phê màu xám xịt.

Bạn có thể tìm thấy bất kỳ điều gì làm bạn đau đớn, khổ não tại chính nơi này. Những tên trộm ô tô, tội phạm tình dục, trộm cướp. Đội luật sư gồm 8 người, với các phòng ngủ nhỏ đầy ủy viên công tố trẻ tuổi. Mỗi tầng có những xà lim nhỏ có thể nhốt được 10 người. Có nơi giam tạm thời những người bị buộc tội, thậm chí chúng tôi có cả nhà xác ở cửa kế bên.

Sau cuộc họp tin tức vội vã và cơ bản nhất, Jacobi và tôi hẹn gặp ở tầng dưới và xem xét lại những gì mà chúng tôi có.

Mười hai người chúng tôi đảm trách các vụ giết người trong toàn thành phố cùng chia sẻ một phòng rộng 20 – 30 mét vuông được chiếu sáng bằng các đèn huỳnh quang chói mắt. Bàn làm việc của tôi được ưu tiên lựa chọn, nhìn ra đoạn đường cao tốc lồi vào đường cao tốc. Chiếc bàn luôn luôn đầy ắp những cặp tài liệu, giấy tờ phô tô, giấy thả phạm nhân. Một vật duy nhất thuộc về cá nhân là một khối lập phương

bằng thủy tinh plexi mà một người cộng sự đầu tiên đã tặng tôi. Nó được khắc dòng chữ: *Bạn không thể biết con tàu đã đi hướng nào chỉ bằng cách nhìn các dấu vết.*

Tôi tự pha cho mình một tách cà phê và gặp Jacobi ở phòng thẩm vấn I. Tôi kê hai cột lên cái bảng vốn đã không có giá đỡ: một cột ghi những điều chúng tôi đã biết, một cột cho những việc chúng tôi phải kiểm tra.

Cuộc gặp gỡ nói chuyện đầu tiên của Jacobi với bố mẹ của chú rể không thu được kết quả gì. Người cha là một doanh nhân thành đạt ở phố Wall, ông sở hữu một công ty chứng khoán quốc tế. Ông cho biết ông cùng vợ ở lại cho tới khi vị khách cuối cùng ra về, và “đi lên lầu cùng bọn trẻ”. Họ không có bất kỳ kẻ thù nào trên thế giới này. Không nợ nần, không nghiện ngập, không những lời đe dọa. Chẳng có gì có thể gây ra một hành động khủng khiếp và không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Việc điều tra về các vị khách ở tầng 30 có chút kết quả hơn. Một cặp vợ chồng từ Chicago để ý thấy có một người đàn ông nấn ná ở hành lang gần Phòng cao cấp khoảng 10h30 đêm hôm qua. Họ miêu tả người đàn ông có chiều cao trung bình, tóc ngắn, đen và hần ta mặc một bộ véc màu đen hoặc có thể là bộ tuxedo. Hần ta đang cầm trên tay một vật, có thể là một hộp rượu.

Sau đó, hai túi trà lọc đã sử dụng và hai hộp đựng phần Pepcid rỗng không trên bàn là bằng chứng rõ ràng nhất về việc chúng tôi đã lật đi lật lại các nghi vấn trong nhiều giờ qua. Giờ đã là

7h15. Ca của chúng tôi kết thúc lúc 5h.

- Không có hẹn tối nay chứ Lindsay? – Cuối cùng Jacobi hỏi tôi.

- Tôi đã có tất cả những cuộc hẹn mà tôi muốn rồi, Jacobi.

- Phải, như tôi đã nói – Không có cuộc hẹn nào tối nay.

Chẳng cần gõ cửa, viên trung úy của chúng tôi, Sam Roth, nhưng chúng tôi vẫn thường gọi ông là Cherry – thò đầu vào phòng. Ông ném tờ báo *Thời sự* buổi chiều lên bàn.

- Đã thấy cái này chưa?

Tít đậm trên trang báo là: “Thảm sát đêm tân hôn tại Hyatt”.

Tôi đọc to trang đầu: “Trong khung cảnh tuyệt vời ở vùng vịnh, trong một thế giới chỉ có những người giàu có mới biết, thi thể của một chú rể 29 tuổi nằm co tròn gần cửa phòng khách sạn”.

Trung úy nhíu mày:

- Thế nào, chúng ta có mời cái cô phóng viên ấy tham quan một vòng quanh hiện trường không? Cô ta biết rõ những cái tên, vẽ hẳn ra hiện trường vụ án.

Dòng cuối cùng ghi Cindy Thomas.

Tôi nhớ tới tấm card trong ví của mình, thờ dài. Đồ phải gió Cindy Thomas.

- Có thể tôi nên gọi cô ta tới và hỏi cô ta xem nếu chúng ta có bất kỳ đầu mối nào không – Roth tiếp tục.

- Ông muốn đi à? – Tôi hỏi – Nhìn bảng này coi. Chúng tôi có thể giúp đấy.

Roth chỉ đứng đó, bậm môi. Ông toan đóng cửa lại, nhưng rồi lại

quay lại:

- Lindsay, 9h15 ngày mai có mặt tại văn phòng tôi nhé. Chúng ta cần bố trí việc này cẩn thận. Bây giờ, việc này là của cô, rồi ông đóng cửa lại.

Tôi ngồi lên chiếc bàn. Một sức nặng ghê gớm dường như đang đè nặng lên tôi. Cả ngày dài đã qua. Tôi chưa có phút nào đối mặt với tin tức của chính tôi.

- Cô ổn chứ? – Jacobi hỏi.

Tôi nhìn anh ta, sắp sửa tuôn ra hết mọi thứ, hoặc có thể òa lên khóc một lần nữa.

- Thật là một tội ác khủng khiếp. Cô nên về nhà tắm rửa hay làm gì thư giãn đi.

Jacobi nói với tôi như vậy. Tôi mỉm cười với anh ta và thầm cảm ơn sự nhạy cảm đột ngột, khác thường.

Sau khi anh ta về, mình tôi đối diện với những cột băng gần như trắng xóa. Tôi cảm thấy yếu ớt và trống rỗng đến mức gần như không thể đứng dậy nổi. Dần dần, những sự kiện trong ngày, chuyển đi của tôi tới phòng khám của Orenthaler len lỏi trong tâm trí tôi.

Đầu tôi quay cuồng với lời cảnh báo của ông: *Vấn đề sống còn đấy, Lindsay.*

Sự nhận thức giáng một đòn vào tôi. Giờ đã gần 8 giờ.

Tôi chưa bao giờ gọi cho chuyên viên của Orenthaler.

Chương 11

Đêm đó khi tôi về nhà, tôi đã phần nào nghe theo lời khuyên của Jacobi.

Trước tiên, tôi dẫn chú chó Martha yêu quý của mình đi bộ. Hai người hàng xóm của tôi chăm sóc Martha cả ngày, nhưng lúc nào nó cũng sẵn sàng cho những buổi nô đùa hàng đêm của chúng tôi. Sau khi đi bộ, tôi đá bật đôi giày Aerosole mình đang đi, quăng súng và quần áo lên giường và đi tắm nước nóng, cầm theo một bộ đồ Killian.

Hình ảnh của David và Melanie đã trôi tuột trong đêm đó, họ có thể ngủ yên.

Nhưng vẫn còn có Orenthaler và cả Negli. Và cú điện thoại gọi cho ông chuyên viên mà tôi đã kinh sợ trong suốt cả ngày và chưa bao giờ làm.

Cho dù không biết bao nhiêu lần tôi để khuôn mặt mình ngâm trong dòng nước nóng, nhưng tôi không thể rũ bỏ được cái ngày dài hôm đó. Cuộc sống của tôi đã thay đổi. Tôi không chỉ còn chiến đấu với những kẻ giết người trên đường phố nữa, mà còn đang chiến đấu vì cuộc sống của mình.

Khi ra ngoài, tôi chải đầu sơ qua và nhìn mình thật lâu trong gương. Một ý nghĩ hiếm khi xảy ra chợt hiện về trong tâm trí tôi rằng tôi khá đẹp. Không phải đẹp, nhưng duyên dáng. Cao ráo, gần 1m80, vóc người gọn đối với người thỉnh thoảng uống bia say mềm và ăn kem hạt dẻ có kẹo bơ. Tôi có đôi mắt nâu nhạt đầy sức sống. Tôi đã không chùn bước.

Liệu có thể nào tôi lại sắp chết.

Thế nhưng đêm nay mắt tôi đã rất khác, đó là sự sợ hãi. Mọi thứ dường như đều khác hẳn, như thể người đang lướt sóng vậy. Tôi nghe thấy một giọng nói bên trong nói với mình: Hãy đứng cao lên. Cô luôn luôn đứng cao mà.

Cho dù tôi đã cố gắng kiềm chế nhưng câu hỏi vẫn cất lên: Tại sao lại là tôi?

Tôi lau mồ hôi, buộc gọn tóc theo kiểu đuôi ngựa, đi vào bếp để đun nước nấu mì và hâm nóng thứ nước sốt mà tôi đã cất vào tủ lạnh hai đêm trước.

Khi nước sắp sôi thì tôi bật đĩa nhạc Sarah McLachlan và ngồi trong quày bếp với chiếc ly cũ Bianco màu đỏ. Tôi vượt ve Martha yêu quý khi tiếng nhạc tỏa khắp không gian.

Tôi đã sống một mình kể từ khi cuộc ly hôn kết thúc cách đây hai năm. Tôi ghét sống một mình. Tôi thích mọi người, bạn bè. Tôi đã từng yêu Tom – chồng tôi hơn chính bản thân mình cho đến khi anh ta rời bỏ tôi, nói với tôi rằng: “Lindsay, anh không thể giải thích nổi điều đó. Anh yêu em nhưng anh phải ra đi. Anh cần phải tìm một người khác. Chẳng còn gì để nói cả.”

Tôi đoán anh ta đã nói thật lòng, đó là điều buồn nhất mà tôi từng nghe thấy. Trái tim tôi đã tan nát và giờ đây vẫn còn đau khổ. Vì thế dù ghét sống một mình – ngoại trừ Martha yêu quý ra, tất nhiên là tôi sợ lại sống cùng với ai đó. Điều gì xảy ra nếu anh ta đột nhiên hết yêu tôi? Tôi không thể chấp nhận được điều đó. Vì vậy tôi đã từ chối, hoặc bắn hạ bất cứ người đàn ông nào đến gần tôi. Nhưng lạ Chúa, tôi ghét ở một mình, đặc biệt là đêm nay.

Mẹ tôi đã chết vì ung thư vú khi tôi vừa mới ra trường. Tôi đã chuyển trường từ Berkeley tới thành phố để giúp đỡ bà và chăm sóc cô em gái nhỏ - Cat. Cũng giống như hầu hết mọi thứ trong cuộc sống của bà, thậm chí cả việc đi đạo của bố, mẹ tôi chỉ quan tâm đến bệnh tật của mình khi đã quá muộn.

Tôi chỉ gặp bố tôi có hai lần kể từ khi tôi 13 tuổi. Ông mặc đồng phục trong 20 năm ở miền Trung và nổi tiếng là một tay cớm giỏi. Ông đã từng xuống quán bar này, quán Alibi và ở đó xem tiết mục *Những kẻ không lồ* sau ca trực của mình. Thịnh thoảng ông đem tôi theo và xem tôi như “điều may mắn nhỏ” để bọn con trai ngưỡng mộ.

Khi nước sốt đã được hâm nóng xong, tôi rưới lên mì fusilli rồi cầm cái đĩa và món salat ra sân thượng. Martha lễ đễ theo sau. Nó là cái bóng của tôi vì tôi đã nhận nó từ Hội giải thoát giống chó Êcốt ở biên giới về. Tôi đã sống trên đồi Potrero, trong một ngôi nhà quét sơn xanh mới được sửa chữa tại thị trấn Michaelian với cảnh nhìn ra vịnh. Không phải là một cảnh đẹp tuyệt vời như cảnh nhìn từ một phòng Cao cấp.

Tôi ngồi xuống, gác chân lên chiếc ghế bên cạnh và đặt cái đĩa cân trong lòng mình. Bên kia vịnh những ánh đèn le lói của Oakland giống như ngàn con mắt vô hồn.

Tôi nhìn lên dải ngân hà với ánh sáng đang nóng dần lên, nước mắt trào ra, và đây là lần thứ hai trong ngày hôm đó tôi nhận ra mình đang khóc. Martha dúi mũi vào người tôi một cách nhẹ nhàng, rồi nó chén nốt món mì fusilli còn lại hộ tôi.

Chương 12

Chín giờ kém mười lăm phút sáng hôm sau, tôi gõ cửa sở phòng làm việc của trung úy Roth tại Trụ sở. Roth thích tôi – giống như một cô con gái khác, ông thường nói. Ông không biết ông có thể hạ mình đến như thế nào. Tôi cũng muốn nói với Ruth rằng tôi thích ông – giống như một người ông.

Tôi đã mong chờ một đám đông, ít nhất là một vài bộ trang phục từ Sở Nội vụ, hoặc có thể là Đại úy Welting, người giám sát Phòng Điều tra – nhưng khi Roth ra hiệu cho tôi vào, tôi chỉ thấy có một người khác ở trong phòng.

Một kiểu người có bề ngoài đáng yêu, mặc áo sơ mi vải thường và cà vạt sọc, mái tóc đen ngắn và đôi vai khỏe mạnh. Anh ta có khuôn mặt điển trai, thông minh, dường như rất sinh động khi tôi bước vào, nhưng điều đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất đối với tôi:

Loại đồng thau được đánh bóng. Ai đó từ nhóm báo chí của cảnh sát điều xuống hoặc từ Tòa Thị chính tới.

Tôi có cảm giác khó chịu khi họ nói về tôi.

Trong lúc đi qua anh ta, tôi đã nhắm lại lập luận bác bỏ đầy thuyết phục về sự vi phạm an ninh báo chí, bản thân tôi đã đến hiện trường muộn như thế nào, và vấn đề chính là tội ác. Nhưng Roth đã làm tôi ngạc nhiên – *Nỗi buồn của hồi chuông đám cưới*, họ gọi nó như thế. Ông nói và quăng trước mặt tôi tờ *Thời sự* vào buổi sáng hôm đó.

- Tôi xem rồi – Tôi đáp lại, giảm bớt căng thẳng để tập trung vào vụ án.

Ông nhìn quý ông ở Tòa Thị chính:

- Chúng ta sẽ đọc điều này theo từng bước đúng cách thức. Cả hai đứa trẻ đều giàu có, học ở các trường danh tiếng. Một phần giống như vụ Kennedy trẻ tuổi và cô vợ tóc vàng của anh ta – bị kịch của họ.

- Họ là ai thì cũng không quan trọng đối với tôi. Nghe này Sam, về chuyện ngày hôm qua ...

Ông xoa tay ngăn tôi lại:

- Hãy quên chuyện ngày hôm qua đi. Sếp Mercer đã gọi điện cho tôi. Vụ này đã chiếm toàn bộ sự chú ý của ông ấy.

Ông liếc về phía anh chàng ăn mặc bánh bao ngồi ở góc phòng, rồi tiếp:

- Dù sao, anh ta cũng muốn tớ đó để có thể tiếp cận gần hơn nút thắt trong vụ này. Điều đã xảy ra ở các cuộc điều tra khác về các tập dữ liệu cá nhân không thể xảy ra ở đây – Rồi ông trả lời tôi – Chúng ta đang thay đổi luật chơi trong vụ này.

Đột nhiên không khí trong phòng trở nên nặng nề với cảm giác lo lắng, bồn chồn như có một điều gì đó mờ ám bao trùm.

Rồi người đàn ông của Tòa Thị chính bước về phía trước. Tôi nhận ra đôi mắt anh ta chứa chất kinh nghiệm về những người mà anh ta đã cùng làm việc.

- Ngài thị trưởng và sếp Mercer nghĩ rằng chúng ta có thể đảm đương vụ điều tra này với tư cách là một liên minh giữa các phòng với nhau. Chính vì điều ấy, cô được thu xếp để làm việc cùng với một người mới – anh ta nói.

- Mới hả? – Mắt tôi nhìn tới nhìn lui giữa hai người, cuối cùng

thì dừng lại ở Roth.

- Hãy gặp người cộng tác mới của cô – Roth thông báo.

Tôi đang bị ép buộc, một giọng nói vang lên trong tôi. Họ sẽ không làm điều này đối với một người đàn ông.

- Chris Raleigh – Quý ngài khéo xử từ Tòa Thị chính nói và chìa tay ra.

Tôi không với ra để bắt lấy. Roth tiếp tục:

- Trong vài năm qua, Đại úy Raleigh đã làm việc với tư cách là sĩ quan liên lạc hành động cộng đồng với văn phòng thị trưởng. Anh phụ trách việc quản lý các vụ nhạy cảm tiềm ẩn.

- Quản lý à?

Raleigh tròn mắt nhìn tôi. Anh ta đang cố gắng tỏ ra khiêm tốn:

- Bao gồm ... kiểm soát thiệt hại ... sau đó thì chữa lành bất cứ vết thương nào trong cộng đồng.

-Ồ anh đúng là một người đàn ông biết tiếp thị - Tôi đã nói móc lại.

Anh ta mỉm cười. Mỗi phần trong anh ta đều biểu lộ một không khí thực tế, tự tin mà tôi có thể liên tưởng đến loại đàn ông ngồi xung quanh những chiếc bàn lớn ở Tòa Thị chính.

- Trước đó, Chris là đội trưởng một khu vực ở phía Bắc.

- Đó là dãy Đại sứ quán – Tôi hít mạnh. Mọi người đã giễu cợt khu vực phía Bắc quý tộc đó, chạy từ đồi Nob đến đỉnh Pacific. Vụ việc chủ yếu ở đó là những phụ nữ báo cáo về việc nghe thấy tiếng động bên ngoài nhà họ và những du khách đến muộn bị nhốt bên ngoài các khách sạn nhỏ.

- Chúng tôi cũng phải đối phó với vấn đề giao thông xung

quanh khu vực Pháo đài nữa - Raleigh nói đổi lại bằng một nụ cười khác.

Tôi mặc kệ anh ta. Tôi quan lại Roth:

- Thế còn Jacobi thì sao? Anh ấy và tôi đã cùng làm mọi vụ án khác nhau trong suốt hai năm qua cơ mà.

- Jacobi sẽ được phân công lại. Tôi đã có một công việc béo bở cho sự khoe khoang của anh ta rồi.

Tôi không thích bỏ mặc người cộng sự của mình, mặc dù anh ta thuộc loại khôn nhà dại chợ. Cửa đáng tội, Jacobi chính là kẻ thù tồi tệ nhất của mình.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Raleigh hỏi:

- Cô có tán thành với sự chỉ định mới này không, thanh tra?

Tôi thực sự chẳng có lựa chọn nào khác. Tôi gật đầu đồng ý.

- Nếu anh không cản đường. Ngoài ra anh còn đeo cà vạt đẹp hơn cà vạt của Jacobi.

- Đó là món quà trong *Ngày của cha*.

- Anh ta tươi cười. Tôi không thể tin rằng tôi cảm thấy một sự thất vọng chạy qua người. Lạy chúa Jesus, Lindsay. Tôi không nhìn thấy anh ta đeo nhẫn. Lindsay!

- Tôi bỏ qua cho cô tất cả các nhiệm vụ khác – Roth thông báo. Không có nghĩa vụ nào mâu thuẫn cả, Jacobi có thể đảm đương phần còn lại nếu muốn tiếp tục vụ này.

- Vậy ai sẽ phụ trách? Tôi hỏi Cherry. Tôi là cấp trên của Jacobi, tôi đã quen điều hành các vụ của mình rồi.

Roth cười như nắc nẻ:

- Anh ta làm việc với Thị trưởng. Anh ta là cựu đội trưởng

khu vực. Cô nghĩ ai sẽ phụ trách?

- Thế còn trong lĩnh vực mà cô lãnh đạo thì sao? Chúng ta làm gì nếu chúng ta thấy đó là việc của tôi – Raleigh gợi ý.

Tôi ngấp ngừng nhìn anh ta chăm chăm đánh giá. Chúa ơi, anh ta quá dẻo mồm.

Roth nhìn tôi:

- Cô muốn tôi hỏi Jacobi xem liệu anh ta có dè dặt tương tự phải không?

Raleigh bắt gặp ánh nhìn của tôi.

- Thôi nào tôi sẽ cho cô biết khi nào chúng ta không thể giải quyết vấn đề.

Đó là một thỏa thuận tốt mà tôi có được. Thỏa thuận đã thay đổi.

Nhưng ít ra thì tôi cũng giữ được vụ của mình.

- Vậy tôi phải gọi anh là gì đây, Đại úy à?

Vội vẻ thoải mái tự nhiên, Raleigh vắt chiếc áo khoác thể thao màu nâu của mình qua vai và đi ra cửa.

- Cứ gọi tên tôi. Đến giờ tôi là thường dân được 5 năm rồi.

- Tốt thôi, Raleigh – Tôi nói với một nụ cười khó chịu – Anh đã bao giờ nhìn thấy xác chết khi anh làm ở khu vực phía Bắc chưa?

Chương 13

Chuyện cười ở Phòng điều tra các vụ giết người – Homicide về nhà xác rằng bất chấp bầu không khí tẻ nhạt thì nơi này vẫn tốt cho công việc kinh doanh. Chẳng có thứ gì giống cái mùi formandêhit nồng nặc hay độ sáng náo nê của những gian sảnh lợp ngói của bệnh viện có thể khiến cho công việc săn đuổi những làn đạn chết người cực nhọc dường như giống như một công việc đầy cảm hứng.

Nhưng như người ta nói, đó là nơi để các xác chết.

Không có gì nhiều để nói về Claire Washburn ngoại trừ rằng cô ấy thông minh, rất hoàn hảo và là người bạn thân nhất của tôi trên thế giới này. Trong suốt 6 năm qua, cô ấy là người kiểm tra y tế chính của thành phố, điều mà mọi người ở Phòng điều tra các vụ giết người – Homicide đều biết rằng đó là một chức danh chưa xứng đáng vì thực ra cô ấy điều hành văn phòng cho Anthony Righetti. Righetti là ông chủ độc đoán, đầy uy quyền, đôi khi còn ăn bớt tiền công của cô, nhưng Claire hiếm khi phàn nàn.

Trong hồ sơ của chúng tôi, Claire giữ chức vụ Nhân viên điều tra các vụ giết người bất thường. Nhưng có lẽ ý kiến về một nữ bác sĩ pháp y vẫn chưa được chấp nhận, thậm chí ở San Francisco.

Khi Raleigh và tôi đến, chúng tôi được đưa vào văn phòng của Claire. Cô mặc chiếc áo khoác màu trắng dành cho bác sĩ với biệt hiệu “Bướm” được thêu phía trên túi áo bên trái.

Điều đầu tiên mà bạn nhận thấy về Claire là cô đang mang trên người đến hơn 22kg thừa mà cô không cần đến. “Tôi có vóc dáng đẹp”, cô ấy luôn luôn đùa như vậy. “Tròn cũng là một hình mà”.

Điều thứ hai là cách xử sự của cô ấy rất thông minh và tự tin. Bạn nên biết là cô ấy không thêm màng đến điều gì. Cô ấy có thân hình của một người Bà la môn, trí óc của con điều hâu và tâm hồn thanh thản của một con bướm.

Khi chúng tôi bước vào, Claire cười rất mệt mỏi nhưng hài lòng như thể cô ấy đã thức cả đêm để làm việc. Tôi giới thiệu Raleigh, và Claire liếc tôi thật nhanh bằng một ánh mắt tinh nghịch ẩn tuợng.

Bất kể những gì tôi đã tích lũy được qua nhiều năm về những nỗi đau trên đường phố, Claire bắt đầu trong vẻ khôn ngoan tự nhiên. Cái cách mà cô cân bằng các nhu cầu công việc của mình và xoa dịu ông chủ luôn tìm kiếm danh vọng cùng với việc nuôi dạy hai đứa con quả là một điều phi thường. Và hôn nhân của cô với Edmund, người chơi trống bass cho một ban nhạc giao hưởng của San Francisco, đã đem đến cho tôi niềm tin rằng vẫn còn hy vọng đối với lòng từ thiện.

- Mình đang mong cậu đến – Claire nói khi chúng tôi ôm nhau. Mình gọi cho cậu tối qua từ đây. Cậu không nhận được lời nhắn à?

Với vòng tay an ủi quanh người tôi, một con lữ tình cảm dâng trào. Tôi muốn kể cho cô ấy nghe mọi điều. Nếu không vì có Raleigh, tôi nghĩ tôi đã giải bày tất cả và Tiến sĩ Orenthaler, chúng Negli.

- Mình đã kiệt sức – Tôi trả lời – Và kiệt sức hoàn toàn. Ngày dài đằng đẵng.

- Đừng kể cho tôi. Các cô ngáo ộp gặp nhau – Raleigh chắc lười.

- Sự chuẩn bị khám nghiệm tử thi chuẩn mực – Claire cười toe

toét khi chúng tôi tách ra – Thế họ không dạy anh điều đó ở Tòa thị chính sao?

Anh ta giang cánh tay ra một cách khô hài.

- Nào, nào – Claire nói, bóp vai tôi, cô lấy lại giọng nói nghiêm túc.

- Đây là cái cậu kiếm được, dù sao đi nữa, tôi chỉ vừa hoàn thành những thử nghiệm ban đầu vào sáng nay. Hai người có muốn xem mấy cái xác không?

Tôi gật đầu.

- Chỉ vừa chuẩn bị thôi, hai cái xác này không tận dụng nhiều được cho quảng cáo Cô dâu hiện đại.

Claire dẫn chúng tôi đi qua một loạt những cánh cửa nén tới một cái hầm, căn phòng rộng được làm lạnh – nơi các xác chết được cất giữ.

Tôi đi bộ phía trước cùng Claire, cô kéo tôi lại gần và thì thầm:

- Để tớ đoán nhé. Cậu đã trêu đùa chán với Jacobi, và đột nhiên vị hoàng tử quyên rũ này xuất hiện.

- Anh ta làm việc cho Thị trường, Claire – Tôi mỉm cười đáp lại. Họ đã cử anh ta đến đây để chắc chắn rằng tớ không ngắt xiu tại nơi đầy máu me này.

- Trong trường hợp đó, tốt hơn là cậu nên túm chặt lấy người đàn ông đó.

Cô ấy đáp lại, đẩy cánh cửa nặng nề để mở hầm.

Chương 14

Tôi đã đối mặt với nhiều xác chết trong 6 năm nay. Nhưng những gì tôi thấy đã khiến tôi rùng mình khiếp sợ.

Những cái xác bị cắt xẻo của cô dâu và chú rể đang nằm cạnh nhau. Họ đang nằm trong ngăn lạnh, khuôn mặt của họ đông lạnh vẫn còn in đậm giây phút kinh hoàng của cái chết. Đó là David và Melanie Brandt.

Trong vẻ mặt cứng đờ như ma quỷ của họ là lời tuyên bố mạnh mẽ nhất tôi từng thấy rằng cuộc sống có thể không bị chi phối bởi những gì là công bằng hay khoan dung. Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt của Melanie. Ngày hôm qua, trong chiếc áo cưới, cô ấy dường như có vẻ rất bi thảm và lặng lẽ.

Hôm nay, trong trạng thái bị cắt xẻo trần trụi cứng đờ, xác của cô ấy bị rơi tung lên trong một cái khung lạnh của sự kinh hoàng lồ bịch. Mọi thứ mà tôi đã chôn sâu trong ngày hôm qua giờ đây đã xuất hiện trở lại.

Sáu năm ở Phòng điều tra các vụ giết người và tôi chưa bao giờ ngoảnh mặt đi. Nhưng giờ đây tôi đã không thể làm khác.

Tôi cảm thấy cánh tay của Claire đang đỡ lấy cánh tay tôi, và tôi dựa vào cô ấy.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, hóa ra đó lại là Raleigh. Tôi đứng thẳng lên với một cảm giác pha trộn, vừa tức giận vừa xấu hổ.

- Cảm ơn. Tôi không sao.

- Tôi đã làm công việc này 8 năm rồi, và lần này, tôi cũng muốn ngoảnh mặt đi. Claire nói.

Claire cầm một miếng bìa cứng từ bàn kiểm tra ở bên kia, từ chỗ của David Brandt. Cô ấy chỉ vào vết thương do dao đâm còn mới phía bên trái ngực của anh ta.

- Anh ta bị đâm một nhát vào tâm thất phải. Hai người có thể nhìn thấy ở đây lưỡi dao đã xuyên qua chỗ nối giữa xương sườn thứ tư và xương ức ở lõi vào. Đốt AV bị vỡ, chỗ cung cấp điện cho tim. Về kỹ thuật mà nói thì anh ta đã bị bắt giữ.

- Thế anh ta đã chết vì đột quỵ tim à? – Raleigh hỏi.

Claire kéo đôi găng tay giải phẫu chặt ra khỏi bàn tay và những chiếc móng tay được sơn đỏ.

- Sự tách điện cơ học. Chỉ là một cách miêu tả tương tượng những gì đã xảy ra khi anh ta bị đâm vào tim mà thôi.

- Thế còn vũ khí thì sao? – Tôi hỏi thẳng

- Ở điểm này, tất cả những gì mà tôi biết là một con dao lưỡi thẳng, chuẩn. Không để lại dấu vết gì nổi bật hay kiểu xuyên nào. Một điều mà tôi có thể kể cho hai người biết là kẻ giết người có chiều cao trung bình, khoảng 1m71 đến 1,8 mét và thuận tay phải dựa trên các góc va chạm. Hai người có thể thấy ở đây đường rạch được thực hiện theo tư thế nghiêng lên phía trên. Ở đây, chú rể cao 1,8 mét, còn trên xác của vợ anh ta, người chỉ cao có 1,65 mét, thì góc của vết rạch đầu tiên bị xiên theo chiều đi xuống.

Claire nói, chỉ vào những chỗ xung quanh vết thương.

Tôi kiểm tra bàn tay và cánh tay chú rể để xem những chỗ bị trầy xước.

- Có dấu vết của sự đánh nhau không?

- Không thể. Người đàn ông tội nghiệp này đã sợ đến mất trí.

Tôi gật đầu khi nhìn xuống khuôn mặt chú rể.

Claire lắc đầu:

- Đó chính xác không phải là ý tôi muốn nói. Những cậu bé nhà Charlie Clapper đã lấy được mẫu của một chất lỏng từ giày của chú rể và sàn gỗ cứng ở phòng giải lao nơi xác của anh ta được phát hiện.

Claire giơ một cái lọ nhỏ chứa các giọt nhỏ chất lỏng đục lên.

Raleigh và tôi nhìn chăm chăm vào cái lọ mà chẳng hiểu gì.

- Nước tiểu. Người đàn ông xấu số này đã tè ra quần. Hẳn phải là một người dễ bộc lộ tình cảm, Claire giải thích.

Cô kéo tấm vải trắng che mặt David Brandt và lắc đầu.

- Tôi nghĩ đó là một bí mật mà chúng ta cần phải giữ kín với nhau.

- Thật không may – Cô ấy nói và thở dài – Nhiều thứ đã không xảy ra gần như ngay lập tức đối với cô dâu.

Claire dẫn chúng tôi qua chỗ ngăn lạnh của cô dâu.

- Có lẽ cô ấy đã làm kẻ sát nhân ngạc nhiên. Có vài dấu vết trên bàn tay và cổ tay cô ấy, điều đó chỉ ra rằng đã có sự giằng co, vật lộn. Đây này – Claire chỉ vào một vết trầy xước màu đỏ trên cổ cô dâu – Tôi đã cố gắng tách vài sợi mô bên dưới móng tay của cô ấy, nhưng chúng ta sẽ thấy điều gì đó khi quay trở lại. Dù sao đi nữa, vết thương đầu tiên ở phần bụng trên và rách kéo tới tận phổi. Với thời gian mất máu từ vết thương đó thì có lẽ cô ấy đã chết vì mất máu.

Claire chỉ tới vết thương đáng sợ thứ hai và thứ ba dưới ngực

trái cùng một vị trí với vết thương với chú rể.

- Màng ngoài tim của cô ấy bị lấp kín bởi quá nhiều máu mà ta có thể vắt nó giống như vắt một cái giẻ ướt.

- Cậu lại đi vào chuyên môn rồi – Tôi nói

- Màng giống như mô này nằm xung quanh tim. Máu lấy ở khoang này và đè lên cơ để tim không thể nhận máu đưa về. Cuối cùng thì tim sẽ tự ngừng co bóp.

Hình ảnh tim của cô dâu bị nghẹn bởi chính máu của mình đã làm tôi rùng mình.

- Điều đó gần như thể hẳn ta muốn lặp lại những vết thương – Tôi nói, xem xét cẩn thận chỗ mà con dao đâm vào.

- Tớ đã nghĩ đến điều đó, một đường thẳng tới tận tim – Claire tiếp tục.

Raleigh nhăn trán lại:

- Vậy thì kẻ giết người có thể là một tay chuyên nghiệp không nhỉ?

Claire nhún vai:

- Theo phân tích chuyên môn về vết thương thì có lẽ vậy. Nhưng tôi không nghĩ vậy.

Có một sự e dè trong lời nói của Claire. Tôi ngược lên và nhìn vào ánh mắt dứt khoát của cô ấy.

- Vậy những gì tôi cần biết liệu cô dâu có bị quấy rối tình dục không?

Cô ấy không phản đối.

- Có rất nhiều dấu hiệu rõ ràng của sự hãm hiếp sau khi cô ấy chết. Lỗ âm đạo bị mở rộng một cách dã man, và tôi phát hiện

ra vài vết rách nhỏ xung quanh.

Toàn thân tôi cứng đờ trong sự giận dữ. Cô ấy đã bị cưỡng hiếp.

Claire đáp lại:

- Nếu cô ấy bị cưỡng hiếp thì đó là một vụ rất tệ. Lỗ âm đạo đã rộng như tôi nhìn thấy. Thành thật mà nói, tôi không nghĩ chúng ta đang nói về việc đưa dương vật vào âm đạo.

- Bằng một dụng cụ cùn chằng? – Raleigh nói.

- Tất nhiên là đủ rộng ... nhưng có nhiều vết xước dọc thành âm đạo phù hợp với một loại vòng nào đó – Claire hít vào một hơi. Theo tôi thì bằng một nắm tay.

Trạng thái giận dữ, gây sốc từ cái chết của Melanie Brandt lại làm tôi rùng mình. Cô ấy đã bị cắt xẻo, hãm hiếp. Một nắm tay. Kẻ đó đã hành động dã man và lỗ mãng. Kẻ tấn công cô dâu không chỉ cố gắng thực hiện cơn ác mộng của hắn mà còn muốn làm nhục cô ấy. Tại sao?

- Nếu cậu có thể xử lý thêm một việc nữa thì hãy theo mình. – Claire nói.

Cô ấy dẫn chúng tôi đi qua một cánh cổng tự động vào một phòng thí nghiệm kế bên. Trên tấm phủ bằng giấy trắng vô trùng là chiếc vết đuôi tôm lể phục vấy máu mà chúng tôi đã phát hiện bên cạnh xác chú rể.

Claire cầm vào cổ áo để giơ chiếc áo lên.

- Clapper đã cho tôi mượn nó. Tất nhiên là cần phải xác định xem máu của ai đã dính trên chiếc áo. Phần da phía trước bên trái đã bị rạch bằng một nhát đâm chí tử và bắn đầy vết máu

bầm. Chỗ mà điều này bắt đầu trở nên thật sự hấp dẫn, là không chỉ có máu của David Brandt mà tôi phát hiện ra trên chiếc áo vét – Claire nói.

Raleigh và tôi há hốc miệng trong ngạc nhiên.

- Máu của kẻ giết người chằng? – Anh ta nói, mắt mở to.

Cô ấy lắc đầu:

- Không, máu của cô dâu.

Tôi đã nhớ lại thật nhanh hiện trường của vụ án. Chú rể bị giết ở cửa ra vào và vợ của anh ta bị giết cách đó hơn 9m tại phòng ngủ chính.

- Làm thế nào mà máu của cô dâu lại có thể dính lên áo vét của chú rể được? – Tôi nói, cảm thấy lúng túng.

- Tôi cũng vật lộn với điều đó. Vì vậy tôi đã quay lại và dựng lại chiếc áo vào người chú rể. Vết chém đã không hoàn toàn trùng với vết thương của anh ta. Nhìn này, vết thương của chú rể đây. Xương sườn thứ tư. Dấu vết của vết đâm trên áo thì lại cao hơn đến gần 8 centimét. Kiểm tra kỹ hơn nữa, chiếc áo vét nghi ngờ thậm trí còn không cùng nhãn mác với cái quần. Đây là của hãng Joseph About.

Claire nháy mắt, nhận thấy những thay đổi của tôi.

Chiếc áo vét không phải là của chú rể. Nó là của người đàn ông đã giết anh ta.

Claire tròn xoe mắt – Rõ ràng không một tay chuyên nghiệp nào tôi biết lại để lại tang vật như vậy.

- Hẳn có thể chỉ cố gắng lợi dụng đám cưới như một cái vỏ bọc mà thôi, Raleigh đáp lời.

Một phán đoán thậm trí còn ghê rợn hơn đã vụt đến trong tôi.
- Kẻ giết người có thể là một vị khách mời.

Chương 15

Tại văn phòng của tờ *Thời sự* San Francisco, đầu óc rối tung của Cindy Thomas như đang bày ra trước những ngón tay cô. Hạn chót buổi chiều chỉ còn vừa vặn có một tiếng nữa.

Từ người trực tầng của tòa nhà Hyatt, cô đã lấy được tên của hai vị khách đã tham dự lễ cưới của Brandt và cũng là những người vẫn còn đang ở khách sạn. Tối qua, sau khi chạy xuống đó lần nữa, cô đã có thể ghép lại hình ảnh bi thảm đau lòng, với những lời thề nguyện, những cốc rượu chúc mừng và điệu nhảy lãng mạn của cô dâu và chú rể trong những giây phút cuối cùng.

Tất cả những phóng viên khác vẫn đang chấp lại các chi tiết rải rác do cảnh sát đưa ra. Đến giờ cô vẫn đang đi trước họ. Cô đang chiến thắng và điều đó thật tuyệt. Cô cũng chắc chắn rằng đây sẽ là tác phẩm hay nhất mà cô từng làm kể từ khi tới làm việc cho tờ *Thời sự*, có lẽ vì cô là một người chưa tốt nghiệp ở Michigan.

Tại tòa báo, những hành động liều lĩnh của Cindy ở Hyatt đã gần như biến cô thành một người nổi tiếng. Nhiều người mà cô gần như không biết đột nhiên dừng lại và chúc mừng cô. Thậm chí cả ông chủ báo mà cô hiếm khi nhìn thấy ở tầng nhà Metro, cũng đã xuống để tìm hiểu xem cô là ai.

Chính tầng Metro đang nắm giữ một số bằng chứng tại Thung lũng Mill về việc làm lại tuyến đường giao thông gần khu vực trường học.

Cô đang viết trang thứ nhất.

Khi đánh máy, cô nhận ra biên tập viên Sidney Glass đang đi tới bàn của cô. Glass được gọi là El Sid tại tòa báo. Ông ta ngồi xuống đối diện cô với một tiếng thở dài khó nhọc:

- Chúng ta cần nói chuyện.

Những ngón tay cô chậm dần rồi dừng lại khi cô ngược lên.

- Tôi vừa nhận được tin hai phóng viên lâu năm của chuyên mục tội phạm rất bức mình và muốn tham gia vụ này. Suzy ở Tòa Thị chính đang chờ tuyên bố của cảnh sát trưởng và Thị trưởng. Stone đã ráp tiểu sử của cả hai gia đình lại với nhau. Họ đã có 20 năm và đã có hai giải thưởng Pulitzers cùng nhau. Và đó là tin tức được đăng đầu tiên của họ.

Cindy có cảm giác như tim cô gần như ngừng đập:

- Ông đã kể gì cho họ?

Trong ánh mắt dày dạn của El Sid, cô có thể nhìn thấy nhóm phóng viên phụ trách các vụ phạm tội hàng đầu đầy tham lam, những phóng viên kỳ cựu với những tìm hiểu của chính họ, cố gắng để gọt theo cách của mình và tạo nên câu chuyện này. Câu chuyện của cô.

- Hãy cho tôi xem những gì cô có được nào – Rốt cuộc, biên tập viên thành phố cũng nói. Ông đi vòng và nhìn qua vai cô, đọc vài dòng đang hiện trên màn hình máy tính.

- Phần nhiều là được. Cô có thể biết điều đó. “Đau khổ” thuộc về đoạn bên trên này – Ông nói, chỉ tay về phía màn hình – Sửa lại “bố của cô dâu” – Không có gì làm Ida Morris bức mình như những từ bỏ nghĩa được thay thế và đảo từ.

Cindy cảm thấy rất xấu hổ.

- Tôi biết, tôi biết. Tôi đang cố gắng để thâm nhập vào đó. Hạn chót là vào lúc...

- Tôi không biết hạn chót là vào lúc nào – Ông biên tập nóng mặt. Nhưng dưới đây, nếu cô có thể xâm nhập vào đó, thì hãy xâm nhập cho đúng vào.

Ônh nhìn Cindy một lúc mà cô có cảm giác như là rất lâu, bằng một cái nhìn đánh giá khó hiểu khiến cô bực mình.

- Đặc biệt nếu cô định tiếp tục theo vụ này – Khuôn mặt hầu như không biết đến mùi lòng của Glass co rúm lại, và ông gần như mỉm cười với cô.

- Tôi đã nói với họ vụ này là của cô rồi, Thomas.

Cindy cố nén lại cử chỉ muốn ôm chầm lấy ông biên tập viên lập dị, độc đoán này ngay lập tức.

- Ông muốn tôi có mặt tại Tòa Thị chính sao?

- Câu chuyện thực nằm ở dãy phòng cao cấp của khách sạn ấy. Hãy quay lại khách sạn Hyatt – El Sid bước ra, hai tay đút túi quần, lúc nào cũng vậy.

Nhưng một lúc sau, ông quay trở lại và dặn thêm:

- Hãy sẵn tin đi, nếu cô định tiếp tục theo đuổi vụ này thì tốt hơn là hãy tìm một nguồn tin của cảnh sát từ bên trong và hãy nhanh lên.

Chương 16

Sau khi rời khỏi nhà xác, Raleigh và tôi đi bộ trở lại văn phòng trong sự im lặng. Nhiều chi tiết về kẻ giết người làm tôi băn khoăn. Tại sao kẻ giết người lại lấy áo vét của nạn nhân? Tại sao lại để lại chai sâm banh? Điều đó chẳng hợp lý tí nào.

- Chúng ta đang có một vụ tội phạm liên quan đến tình dục. Một vụ tởm tộ - Cuối cùng tôi quay lại chỗ anh ta trên lối đi rải nhựa dẫn đến sảnh.

- Tôi muốn kiểm tra kết quả xét nghiệm tử thi qua Milt Fanning và hệ thống máy tính của Cục điều tra liên bang (FBI). Chúng ta cũng cần phải gặp bố mẹ của cô dâu. Chúng ta sẽ cần tiểu sử của bất kỳ ai mà cô ấy có thể dính líu đến, trước David. Và một danh sách những người tham dự lễ cưới đó.

- Tại sao chúng ta không đợi sự xác nhận về điều ấy trước khi chúng ta lao vào khía cạnh đó – Người cộng sự mới của tôi nói. Tôi dừng lại và nhìn anh ta chăm chăm:

- Anh muốn xem liệu ai đã đăng ký phòng để có được chiếc áo vét dính máu tại phòng thất lạc đồ sao? Tôi không hiểu. Điều anh quan tâm là gì?

- Điều tôi quan tâm là tôi không muốn phòng điều tra khơi lại nỗi đau buồn của các gia đình đó bằng nhiều giả thiết cho tới khi chúng ta thu thập được nhiều tình tiết hơn để tiếp tục. Chúng ta có thể có hoặc không có chiếc áo vét của kẻ giết người. Cũng có thể hẳn là một khách mời hoặc không.

- Thế anh nghĩ chiếc áo đó là của ai, người Do thái chẳng?

Anh ta nháy mắt với tôi bằng một nụ cười:

- Nó có lẽ được bỏ lại đó để chúng ta bắt đầu điều tra thì phải. Giọng nói của anh ta dường như trở nên khác lạ một cách đột ngột.

- Anh đang định từ bỏ sao? – Tôi hỏi anh ta.

- Tôi không từ bỏ - Anh ta nói – Cho đến khi chúng ta có điều gì chắc chắn, từng anh bạn trai cũ của cô dâu hay những thiệt hại của một số đoàn thể muốn loại bỏ Gerald Brandt đã nhúng tay vào có thể coi như một kẻ bị tình nghi. Tôi không muốn sự chú ý nhắm vào họ trừ khi chúng ta có điều gì chắc chắn để tiếp tục.

Chính nó đây. Sự thanh minh. Sự giới thiệu, chính sách ngăn chặn. Brandt và Chancellor Weil, bố của cô dâu đều là những nhân vật tầm cỡ. Hãy tìm cho chúng tôi những gã tồi, Lindsay. Chỉ đừng đặt phòng điều tra vào bất kỳ rủi ro nào dọc đường. Tôi cảm thấy hưng phấn trở lại.

- Tôi nghĩ khả năng là kẻ giết người có thể đã có mặt trong lễ cưới là những gì mà chúng ta phải tiếp tục.

- Lindsay, tất cả những điều tôi gợi ý là hãy có vài sự xác nhận chắc chắn trước khi chúng ta bắt đầu thọc sâu vào đời sống tình dục của người đàn ông tốt nhất.

Tôi gạt đầu, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta.

- Cùng lúc đó thì chúng ta sẽ chỉ theo dõi đối tượng khác ngoài giới lãnh đạo có thể lực.

Chúng tôi đứng đó trong sự im lặng khó chịu.

- Được thôi, tại sao anh nghĩ kẻ giết người đã đổi chiếc áo vét

của chú rê? – Tôi hỏi anh ta.

Anh ta dựa lưng vào mép tường vẫn còn xi măng.

- Phỏng đoán của tôi là hắn ta mặc chiếc áo đó khi hắn ta giết họ. Nó đã dính đầy máu. Hắn ta phải thoát ra ngoài để không bị phát giác. Chiếc áo vét của chú rê thì đang nằm gần đó. Vì vậy hắn chỉ việc đổi lấy.

- Vậy anh cho rằng hắn ta gây ra rắc rối, tạo ra những vết rạch đó mà nghĩ rằng sẽ không ai nhận ra. Kích cỡ khác nhau, hãng may khác nhau. Rằng điều đó sẽ trôi qua. Raleigh, tại sao hắn ta lại bỏ lại chiếc áo? Tại sao hắn ta không cho chiếc áo vấy máu đây vào một cái túi? Hoặc cuộn nó lại bên dưới chiếc áo vét mới của hắn?

- Đồng ý – Anh ta thừa nhận– Tôi không biết. Phỏng đoán của cô là gì?

Tôi không biết tại sao hắn ta đã bỏ lại chiếc áo, nhưng một khả năng ớn lạnh bắt đầu hình thành trong tâm trí tôi.

- Khả năng thứ nhất: hắn ta sợ hãi. Có thể tiếng chuông điện thoại đã reo hoặc ai đó gõ cửa.

- Vào đêm tân hôn của họ sao?

- Anh lại bắt đầu có vẻ giống như người cộng sự cũ của tôi rồi. Tôi bắt đầu tiến về phía sảnh và anh ta đuổi theo Anh ta mở cánh cửa thủy tinh cho tôi. Khi tôi đi qua, anh ta nắm lấy cánh tay tôi. Còn khả năng thứ hai thì sao?

Tôi đứng đó, nhìn thẳng vào mắt anh ta, cố gắng đánh giá xem tôi có thể hợp tác với anh ta đến mức nào.

- Dù sao đi nữa thì chuyên môn thực sự của anh ở đây là gì

vậy? - Tôi hỏi

Anh ta mỉm cười, dáng vẻ của anh ta tự tin và yên tâm:

- Tôi đã từng kết hôn.

Tôi không đáp lại. Khả năng thứ hai là: Một nỗi sợ đang hình thành trong tôi. Kẻ giết người đang ám hiệu cho những bí mật của hắn? Hắn đang giỡn với chúng ta chăng? Để lại manh mối có chủ ý thì sao? Những kẻ giết người vì tình một lần không để lại manh mối giống như chiếc áo vét. Những tay giết người chuyên nghiệp cũng không như vậy.

Chuyện dài kỳ mới để lại manh mối.

Chương 17

Từ cửa sổ mà Phillip Campell đang nhìn chăm chăm ra ngoài có cảnh đẹp đáng ngạc nhiên của vịnh, nhưng hắn đã không thực sự nhận ra những cảnh đẹp đó. Hắn đang bị lạc trong dòng suy nghĩ. Cuối cùng thì nó cũng đã bắt đầu. Hắn nghĩ rằng mọi thứ đang diễn ra. Thành phố trên vịnh sẽ không bao giờ tượng tự như trước đây, phải vậy không? Ta cũng sẽ không bao giờ giống như trước đây nữa. Điều này thật phức tạp – không phải như vẻ bề ngoài mà đẹp theo cách riêng của nó.

Hắn đóng cửa văn phòng lại vì hắn luôn luôn làm vậy khi chìm đắm trong nghiên cứu. Giờ đây, hắn không còn đi ăn cơm trưa với những đồng nghiệp, bởi họ làm hắn cảm thấy chán. Cuộc sống của họ được lấp đầy bằng những lo lắng vụn vặt và thị trường chứng khoán, những người khổng lồ và những kẻ tìm vàng năm 1949. Nơi mà họ được hưởng đến trong kỳ nghỉ. Họ có những giấc mơ hơi hợt, đơn giản, trung lưu như vậy, còn giấc mơ của hắn thì cao xa. Hắn giống như những người có thể lực, nghĩ tới những điều mới mẻ tại thung lũng Silicon.

Nhưng điều đó đã là quá khứ rồi. Giờ đây hắn có một bí mật. Bí mật lớn nhất trên thế giới.

Hắn đẩy những tờ báo kinh doanh tới góc bàn của mình. Đây là thế giới cũ kỹ, hắn nghĩ. Cái tôi cũ kỹ. Sự buồn chán. Những chú ong thợ.

Hắn mở khóa ngăn kéo trên cùng bên trái chiếc bàn. Đằng sau

sự lộn xộn cá nhân thông thường là một cái hộp nhỏ bị khóa màu xám. Nó chỉ vừa đủ để đựng một gói thẻ rộng hơn 7 centimét và dài hơn 12 centimét.

Đây là thế giới của ta bây giờ.

Hắn lại nghĩ đến khách sạn Hyatt. Khuôn mặt xinh đẹp mỏng manh của cô dâu, đóa hoa máu trên ngực cô. Hắn vẫn không thể tin những gì đã xảy ra. Vết đâm nhọn của con dao chọc qua sụn. Hơi thở hỗn hển cuối cùng của cô ấy và tất nhiên là của hắn nữa.

Tên của họ là gì? Ôi lạy Chúa Jesus, người đã quên. Không, người không quên. Gia đình nhà Brandt. Tất cả họ đều xuất hiện trên báo và tin tức truyền hình.

Hắn dùng một chiếc chìa khóa để mở chiếc hộp nhỏ. Những gì đổ ra trong phòng là bùa mê say đắm cho những giấc mơ của hắn.

Một dãy các phiếu mục lục, gọn gàng và theo trật tự, được sắp xếp theo bảng chữ cái. Hắn liếc nhìn chúng lần lượt từng cái một. Những cái tên mới ... *King* ... *Merced* ... *Passeneau* ... *Peterson*.

Tất cả các cô dâu và chú rể.

Chương 18

Có vài tin nhắn khẩn cấp trên bàn tôi khi tôi quay về từ nhà xác. Tốt – khẩn cấp là thích hợp.

Charlie Clapper từ CSU. Báo cáo sơ bộ được thu thập. Một số phóng viên từ AP, các đài truyền hình địa phương. Thậm chí có cả một phụ nữ đến từ tờ *Thời sự* đã để lại danh thiếp lại cho tôi.

Tôi cầm một miếng gà rán và miếng salad lê mà tôi đã mang đi khi gọi điện lại cho Clapper.

- Chỉ có tin tốt thôi – tôi đùa khi nghe giọng của anh ta trong điện thoại.

- Trong trường hợp đó, tôi có thể cho cô 900 số điện thoại. Chỉ mất 2 đô la mỗi phút thôi, họ sẽ nói cho cô bất cứ thứ gì mà cô muốn nghe.

Tôi có thể nghe thấy giọng điệu đó trong lời nói của anh ta.

- Anh không thu thập được gì sao?

- Rất nhiều ấy chứ, Lindsay – Sếp của CSU đáp lại, ý nói đến những dấu vết chưa xác định mà đội của ông đã nhắc ra từ căn phòng xảy ra án mạng – Dấu vết của cô dâu, chú rể, trợ lý trưởng văn phòng, quản gia.

- Anh đã tắm bụi cho những cái xác sao? – Tôi nhấn mạnh. Kẻ giết người đã kéo Melanie Brandt ra khỏi phòng. Thế còn thùng sâm panh thì sao?

- Tất nhiên. Chẳng có gì cả. Ai đó đã rất cẩn thận.

- Thế còn những thứ trên sàn thì sao? Sợi bông và vết giày.

- Ngoài nước tiểu ra, Clapper cười – Cô nghĩ tôi đang từ chối cô sao? Cô rất lanh lợi, Lindsay ạ, nhưng tôi thoát khỏi những kẻ sát nhân mang sẵn túi nhiều hơn. Đồng thời, tôi đã ra lệnh cho người của tôi kiểm tra kỹ chiếc áo vét lễ phục qua kính hiển vi. Tôi sẽ cho cô biết. Chấp hành tốt chứ.

- Cảm ơn, Charlie – Tôi nói một cách thất vọng.

Khi tôi lật tiếp các tin nhắn của mình thì chiếc danh thiếp của Cindy Thomas nằm ở đầu tiên.

Thông thường, tôi không có thói quen gọi điện lại cho các phóng viên giữa một cuộc điều tra. Nhưng người này rất thông minh và điềm tĩnh, biết cách tiếp cận hiện trường vụ án, nhưng vẫn tốt bụng khi tôi bị cô ấy dẫn vào chân tường ở phòng tắm lần trước.

Tôi liên lạc được với cô tại bàn làm việc.

- Cảm ơn cô đã gọi lại cho tôi, thanh tra – Cô nói bằng một giọng như khen ngợi.

- Tôi đã nợ cô, tôi đoán vậy. Cảm ơn cô đã giúp tôi thoát được sự yếu đuối tại khách sạn.

- Xảy ra với tất cả chúng ta mà. Nhưng tôi phải hỏi cô: Cô có hay hành động với tư cách cá nhân tại hiện trường vụ án không? Cô là một thám tử chuyên điều tra các vụ giết người, đúng không?

Tôi không có thời gian hay tâm trí nào để tham gia vào cuộc đấu trí, vì vậy tôi đã dùng đường dây điện thoại của Jacobi.

- Đó là một đám cưới. Tôi luôn khóc ở đám cưới. Tôi có thể làm gì cho cô, cô Thomas?

- Hãy gọi tôi là Cindy ..., tôi muốn nhờ cô một việc. Khi tôi có tới năm điều, có lẽ cô sẽ làm giúp tôi một điều.

- Chúng tôi có một vụ giết người, một vụ rất tệ. Chúng ta sẽ không chơi trò chơi. Hãy thỏa thuận ở đây. Và nếu chúng ta gặp nhau, cô sẽ thấy tôi không vui về gì khi tôi cảm thấy mình mang nợ.

- Tôi đoán những gì tôi đang mong chờ là để nghe câu chuyện về cô dâu và chú rể của cô.

- Không phải Tom Stone đảm nhận chuyên mục các vụ giết người cho tờ *Thời sự* hay sao? – Tôi hỏi.

Tôi nghe thấy cô ấy hít một hơi thật mạnh.

- Tôi sẽ không nói dối cô. Tôi thường đảm nhận chuyên mục đáng quan tâm của địa phương bên ngoài Metro.

- Được rồi, bây giờ thì cô có được một câu chuyện thực sự rồi. Hôn nhân tổ chức trên tiên đàn và kết thúc dưới địa ngục. Cô nên tránh chuyện này thì hơn.

- Thừa thanh tra – Giọng cô trở nên nhẹ hơn. Sự thật là tôi chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ gì như điều đó trước đây. Việc nhìn thấy Brandt nằm đó ... vào đêm tân hôn của anh ta. Tôi không biết những gì cô phải nghĩ đến, nhưng đó không chỉ về câu chuyện. Tôi muốn giúp đỡ bằng bất cứ cách nào mà tôi có thể.

- Tôi đánh giá cao điều đó, nhưng chúng tôi có đủ những người mang phù hiệu háo hức đi lại xung quanh đây rồi. Chúng ta phải cho họ một phát súng không? Dù sao, cô cũng nên biết rằng việc lên lút tìm cách đi lên tầng 30 đã không giúp chúng

tôi về việc được mời đến Hội đồng để ăn trưa. Tôi có trách nhiệm chiến thuật tại hiện trường vụ án đó.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi thực sự đã qua được.

- Vậy thì chúng ta đã thiết lập mối quan hệ, chúng ta không biết ai nợ ai đây. Nhưng vì đó là vấn đề của tôi...

Giọng của cô phóng viên thật dứt khoát:

- Tôi gọi để xem phản ứng của cô đối với câu chuyện mà chúng ta sẽ mở tung ra sau hôm nay. Cô biết là bố chú rể điều hành một công ty chứng khoán. Ông biên tập của hãng chúng tôi đã nói thẳng ra rằng họ đã nuốt lời một thỏa thuận được đề nghị ở phút cuối với một hãng sản xuất ô tô lớn thứ ba của Nga, Kolya – Novgorod. Brandt đang cung cấp tới hai trăm triệu đô la Mỹ cho một việc góp vốn quan trọng này. Kolya là một trong những tập đoàn của Nga bị tiếp quản bởi một chi nhánh mới của các nhà tư bản chợ đen. Theo tôi được biết thì nếu không có tiền nó sẽ thực sự phá sản. Nguồn tin của tôi cho thấy tâm trạng phía bị nuốt lời ngày càng trở nên bức bối.

Tôi cười:

- Bực mình sao cô Thomas? Bản thân tôi có lẽ cũng hơi bực mình một chút.

- Hình như một số người Nga bị bỏ lại đang đi với ông chú Vanyas của họ.

Tôi lại cười:

- Âm mưu giết người là tội phạm liên bang. Nếu có điều gì đó liên quan đến âm mưu đó thì cô nên gọi điện cho thẩm phán.

- Tôi chỉ nghĩ tôi sẽ cho cô biết. Đồng thời, cô muốn tôi đưa ra

một lời nhận xét về bất kỳ khả năng mà cô đang xem xét phải không?

- Chắc chắn rồi. Tôi cảm thấy an toàn khi nói rằng chúng đang “tiến triển”.

- Cảm ơn – Cô thờ dài – Cô đã thu hẹp đối tượng tình nghi nào chưa?

- Đây là những gì họ bảo cô hỏi ở tờ *Thời sự* à? Cô biết là tôi không thể tiết lộ điều đó mà.

- Không chính thức. Không quy kết. Chỉ với tư cách một người bạn mà thôi.

Như tôi đã nghe thấy, tôi nhớ khi tôi là một kẻ mới được tuyển dụng đang cố gắng len lỏi trên lối đi của mình. Làm thế nào mà giới cảnh sát đã cấm, đóng kín cho tới khi ai đó mở tung kẽ hở nhỏ nhất để tôi trườn qua.

- Như tôi đã nói, cô Thomas. Giọng tôi trở nên nhẹ nhàng – Không hứa hẹn gì cả.

- Cindy – Cô phóng viên nói – ít ra thì cô cũng gọi tôi là Cindy. Lần sau khi núp vào góc phòng tắm, cô nhớ cảnh giác đấy.

- Được thôi, Cindy. Tôi chắc chắn sẽ nhớ lời cô.

Chương 19

Tôi không muốn về nhà. Và tôi biết tôi không thể ở lại trụ sở lâu hơn.

Tôi vội lấy cái túi, đi nhanh xuống gara để xe dưới tầng hầm và khởi động chiếc Bronco đầy bụi nhưng đáng tin của mình mà không hề nhìn rõ tôi định đi hướng nào.

Tôi chỉ lái xe – Lần thứ tư, thứ ba, lên trên khu Mission, chạy qua trung tâm Moscone, các quán cà phê và cửa hàng đều đóng cửa. Đi hết con đường xuống phía Embarcadero.

Tôi nhắm hướng ra khỏi vịnh. Tôi không có nơi nào để đi nhưng tay tôi dường như hành động theo bản năng, dẫn tôi tới một nơi nào đó. Hình ảnh vụ giết cô dâu chú rể cứ chập chờn trong tâm trí tôi. Những tiếng vọng của Orenthaler. Cuối cùng tôi gọi điện cho bác sĩ Medved, một nhà chuyên khoa huyết học để hẹn gặp.

Tôi đang đến gần Sutte. Đột nhiên, tôi cho xe rẽ ngang khi nghĩ ra mình cần phải đến đâu. Tôi cố gắng đi vào quảng trường Liên bang. Không cần phải cố gắng tôi nhận thấy mình đã đứng trước lối vào sáng trưng của khách sạn Hyatt.

Tôi chia phù hiệu cho người quản lý và đi thang máy lên đến tầng 30.

Một người bảo vệ mặc đồng phục ngồi trước phòng Cao cấp. Tôi đã nhận ra anh ta, David Hale, ngoài Trung tâm. Anh ta đứng lên khi thấy tôi đến gần.

- Không có chỗ nào để đi sao, Thanh tra?

Một hàng rào chéo bằng dải băng vàng chặn ngang lối vào dãy

phòng Cao cấp. Anh ta đưa cho tôi chìa khóa. Tôi tháo một dải băng ra và chui qua dải băng còn lại. Tôi mở khóa và đi vào trong. Nếu bạn chưa bao giờ lang thang một mình tại hiện trường vụ giết người mới xảy ra, bạn thực sự không hiểu được cảm giác khó chịu bồn chồn này. Tôi cảm thấy những bóng ma đen của David và Melanie Brandt vẫn đang ở trong phòng.

Tôi chắc mình đã bỏ sót một thứ gì đó. Tôi cũng chắc chắn rằng nó nằm ở đây. Nhưng là cái gì nhỉ?

Căn phòng đẹp như khi tôi đi ra. Tắm tắm phương Đông trong phòng khách đã được đưa tới phòng thí nghiệm của Clapper. Nhưng vị trí của cái xác và hiện trường dính máu được đánh dấu rõ ràng bằng phấn xanh.

Tôi nhìn vào chỗ mà David Brandt đã chết. Trong tâm trí tôi, tôi lần lại những gì có thể đã diễn ra.

Họ đang nâng cốc chúc tụng nhau. (Tôi biết điều đó qua những chiếc ly sâm panh vẫn còn một nửa trên bàn gần hành lang). Có lẽ anh ta chỉ mới đưa cho cô ấy đôi khuyên tai (Cái hộp mở nằm ở phòng tắm chính).

Có tiếng gõ cửa, David đi ra mở cửa. Đó như thể những bí mật rỉ rả trong không khí dày đặc, sống cùng với những tiếng thì thầm.

Kẻ giết người đi vào, mang theo hộp sâm panh. Có thể David biết hẳn ta. Có thể anh ấy đã bỏ hẳn lại một tiếng trước tại chỗ lễ tân.

Con dao được rút ra. Chỉ một nhát đâm. Chú rể bị ghim chặt tại cửa, ngập máu. Điều đó xảy ra quá nhanh đến nỗi anh ấy không thể kêu lên. “Người đàn ông tội nghiệp đã vãi đá ra quần”, Claire đã nói thế.

Cô dâu không kêu lên sao? Có lẽ cô ấy đang trong phòng tắm. Có thể cô ấy đi vào phòng tắm để đeo khuyên tai.

Kẻ giết người lùng sục khắp căn phòng. Hắn chặn đứng cô dâu vừa đi ra mà không hề đề phòng.

Tôi hình dung ra Melanie Brandt đang hớn hờ, sung sướng. Hắn ta cũng nhìn thấy điều đó. Liệu hắn có phải là người mà cô ấy quen biết không? Hay cô ấy đã mặc kệ hắn? Melanie có biết kẻ giết cô không?

Có một câu châm ngôn của Navajo nói rằng: "Thậm trí cả con gió lặng cũng có một giọng nói". Tôi lắng nghe trong căn phòng khách sạn tĩnh lặng như đang thú tội đó.

Hãy kể cho tôi, Melanie. Tôi ở đây là vì cô. Tôi đang lắng nghe.

Tôi sờ gai ốc rùng mình khi hồi tưởng lại từng chi tiết của vụ giết người. Cô ấy đánh nhau với hắn, cố gắng để chạy thoát (Những vết thâm tím và những vết xước nhỏ trên cánh tay và cổ tay của cô ấy).

Kẻ giết người đã đâm cô ấy tại chân giường. Hắn khiếp sợ nhưng lại kích động một cách man rợ về những gì hắn đã làm. Cô ấy không chết ngay. Hắn phải đâm cô lần nữa. Và lại thêm một lần nữa.

Khi hắn thực hiện xong tội ác, hắn đưa cô lên giường (không phải kéo vì không có vết máu trên sàn). Điều này rất quan trọng. Hắn ta rất nhẹ nhàng với cô ấy. Nó khiến tôi nghĩ hắn biết cô ấy.

Có lẽ hắn đã từng yêu Melanie chẳng? Hắn đặt tay cô trên eo, ở một tư thế nghi ngờ. Một công chúa đang ngủ. Có lẽ hắn giả vờ rằng những gì vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng.

Không một chỗ nào trong phòng khiến tôi thực sự cảm thấy đây là cách thức hành động của một kẻ giết người chuyên nghiệp hay kẻ

giết người được thuê. Hay thậm chí ai đó trước đây đã giết người.
Tôi đang lắng nghe.

Sự giận dữ hung tợn đang bùng lên trong máu hần ta. Hần ta nhận ra rằng hần sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa. Công chúa của hần... Hần quá tức giận. Hần muốn ngủ với cô một lần này thôi, để có thể được sờ soạng cô.

Nhưng hần không thể. Điều đó sẽ làm ô danh của cô. Nhưng hần phải có được cô. Vì vậy hần đã nâng váy của cô lên. Sử dụng nắm tay của hần.

Điều đó như hét vào tôi. Tôi chắc có một điều cuối cùng mà tôi không nhìn thấy, nhưng vẫn chưa phát hiện ra. Tôi bỏ sót điều gì vậy? Đến giờ mọi người đã bỏ sót điều gì nhỉ?

Tôi bước qua chiếc giường. Tôi hình dung Melanie với vết thâm kinh hoàng, nhưng khuôn mặt của cô thì bình thản, không oán trách. Hần bỏ lại cô trong tình trạng như vậy. Hần không lấy đi đôi khuyên tai và chiếc nhẫn kim cương to đùng.

Rồi điều đó chặn đứng tôi lại bằng sức công phá của một đoàn tàu nổ tung khỏi đường hầm tối đen. Điều gì bị bỏ sót. Điều gì mà tôi không nhìn ra. Lạy Chúa Jesus, Lindsay.

Những chiếc nhẫn!

Tâm trí tôi nghĩ nhanh đến hình ảnh của cô dâu năm đó. Bàn tay thanh tú dính máu của cô. Kim cương vẫn còn đó, nhưng ... lạy Chúa Jesus! Liệu có thể nào như thế không?

Tôi chạy lại phòng giải lao và nghĩ đến cái xác dập nát của chú rể. Họ mới lấy nhau chỉ cách đây vài tiếng đồng hồ. Họ chỉ vừa mới thề nguyện xong. Nhưng họ không đeo dải buộc bằng vàng.

Những chiếc nhẫn cưới.

Kẻ giết người không lấy đi khuyên tai. Tôi đã nhận ra điều đó.

Hắn lấy đi những chiếc nhẫn cưới.

Chương 20

Chín giờ sáng hôm sau, tôi đang ở trong phòng làm việc của bác sĩ Victor Medved, một người đàn ông nhỏ bé, dễ chịu với khuôn mặt hẹp rõ nét, là người có giọng Đông Âu.

- Negli là một căn bệnh chết người – Ông nói đều đều. Nó cướp đi khả năng vận chuyển ôxy cho cơ thể.

- Ban đầu, các triệu chứng là sự bơ phờ, suy giảm hệ miễn dịch và một số cơn đau đầu nhẹ. Cuối cùng, cô có thể trải qua sự khác thường của não tương tự đối với một cơn đột quỵ và cũng bắt đầu mất đi khả năng nhận thức.

Ông đứng lên, đi qua tôi, giữ khuôn mặt tôi trong hai bàn tay mềm mại của ông. Ông nhìn tôi chằm chằm qua đôi kính dày cộp – Cô đã lên đến đỉnh điểm. Ông nói và ấn hai ngón tay cái vào má tôi.

- Tôi luôn phải mất một lúc để cho máu truyền về vào buổi sáng.

Tôi nói bằng một nụ cười, cố gắng che đậy nỗi sợ trong tâm trí. Bác sĩ Medved nói:

- Được rồi, trong ba tháng tới, nếu chúng ta không đảo ngược được tình hình, thì cô sẽ trông như một con ma. Một con ma đẹp, nhưng ma thì tất cả đều như nhau thôi.

Ông quay lại bàn của mình và cầm biểu đồ của tôi.

- Tôi hiểu cô là một thám tử cảnh sát.

- Các vụ giết người – Tôi nói cho ông biết.

- Thế thì chẳng nên có lý do gì để đi tiếp trong ảo tưởng. Tôi không cố ý làm cô buồn. Bệnh thiếu máu có thể lật ngược

được. Có đến 30 phần trăm bệnh nhân phản ứng với chế độ truyền hồng cầu hai tuần một lần. Trong số những người không có phản ứng, tỉ lệ phần trăm tương tự cuối cùng có thể được điều trị bằng cấy tủy sống. Nhưng cách điều trị này đòi hỏi một quá trình hóa học trị liệu khá đau đớn trước đó để tăng lượng bạch cầu.

Tôi cứng đờ người. Những tiên đoán như cơn ác mộng của Orenthaler đang trở thành sự thật.

- Thế có cách nào để biết ai có phản ứng với cách điều trị không?

Medved đan hai tay vào nhau và lắc đầu:

- Cách duy nhất là hãy bắt đầu. Rồi chúng ta sẽ thấy.

- Tôi đang tiến hành một vụ quan trọng. Tiến sĩ Orenthaler nói tôi có thể tiếp tục làm việc.

Medved bĩu môi một cách nghi ngờ:

- Cô có thể tiếp tục cho đến khi nào cô còn sức khỏe.

Tôi thở hắt ra một hơi chậm chạp và đau đớn. Tôi có thể giấu điều này được bao lâu? Tôi có thể kể cho ai được đây?

- Liệu cách điều trị có tác dụng, bao lâu chúng ta mới nhìn thấy sự hồi phục? – Tôi hỏi với một chút hy vọng.

Ông cau mày:

- Đây đâu giống như uống viên aspirin để hết đau đầu. Tôi e rằng chúng ta phải điều trị trong một thời gian dài.

Một thời gian dài. Tôi nghĩ tới phản ứng có thể xảy ra của Roth. Cơ hội của tôi cho chức Trung úy.

Đây là một vấn đề đay, Lindsay. Đây là một thách thức lớn nhất

của đời mi đây.

- Và nếu cách điều trị không có tác dụng, thì bao lâu ... trước khi những điều đó bắt đầu ...

- Bắt đầu trở nên tệ hơn hả? Chúng ta hãy đánh bật điều này bằng sự lạc quan và hy vọng. Chúng ta sẽ thảo luận điều đó khi chúng ta tiếp tục.

Giờ thì mọi thứ đã được mở tung ra. Vụ án, sự nghiệp và tất cả những mục tiêu của đời tôi. Các nguyên tắc đã thay đổi. Tôi đang đi với một quả bom hẹn giờ trong lồng ngực, một vết thương, một quả bom. Và ngòi nổ đang cháy mất dần là tất cả những gì tôi nghĩ tôi có thể.

Tôi hỏi một cách thanh thản:

- Khi nào chúng ta bắt đầu?

Ông viết nguệch ngoạc địa điểm của một văn phòng trong cùng tòa nhà. Tầng ba. Dịch vụ bệnh nhân ngoài giờ Moffett. Không có ngày hẹn.

- Nếu có vấn đề tương tự với tôi thì tôi muốn bắt đầu ngay bây giờ.

Chương 21

Câu chuyện về thương vụ làm ăn của Gerald Brandt với người Nga bị thất bại. Nó có mặt ở mọi quầy báo, những bài báo với tiêu đề in đậm: "Cha của chú rết có thể đã chọc giận người Nga".

Tờ *Thời sự* đã tường thuật rằng FBI đang điều tra nghiêm túc vấn đề này. Thật tuyệt.

Hai chiếc túi nửa lít máu chứa hemoglobin đang đập trong người tôi khi cuối cùng thì tôi cũng đến được văn phòng vào lúc 10 giờ 30 phút. Tôi phải nỗ lực đến kiệt sức để quên đi hình ảnh dòng máu đỏ sền sệt đang nhỏ giọt chậm chạp trong tĩnh mạch của mình.

Roth gọi tôi, cái nhìn cáu kính thường ngày xuất hiện trên khuôn mặt ông:

- Tờ *Thời sự* nói đó là người Nga. FBI dường như cũng đồng tình – Ông vừa nói vừa dựa vào bàn làm việc của tôi. Ông đẩy tờ báo buổi sáng về phía tôi.

- Tôi đã xem bài báo. Đừng để FBI dính vào vụ này. Đây là vụ của chúng ta.

Tôi kể cho ông về đêm hôm trước, việc tôi trở lại hiện trường vụ án. Tôi đã chắc chắn như thế nào về sự cưỡng hiếp trên xác chết, chiếc áo vét dính máu, những chiếc nhẫn bị mất cho thấy khả năng đây là một kẻ giết người bị ám ảnh.

- Đó không phải là một tên giết người chuyên nghiệp người Nga nào cả. Hắn đã cho nắm tay của mình vào bên trong âm đạo của cô ấy. Hắn đã làm điều này vào đêm tân hôn của cô ấy. Tôi gọi lại cho ông.

- Cô muốn tôi báo bên FBI từ bỏ vụ này bởi vì cô có linh cảm lớn về vụ này sao? Roth nói.

- Đây là một vụ giết người. Một vụ án tình dục kinh tởm, lập dị chứ không phải là một âm mưu quốc tế nào đó.

- Có lẽ tên giết người người Nga kia cần có chứng cứ. Hoặc có thể hẳn là một kẻ điên cuồng vì tình dục.

- Chứng cứ của cái gì? Mọi tờ báo và truyền hình trên cả nước đã đăng tải câu chuyện. Dù sao đi nữa, không phải những tên giết người người Nga cũng thường cắt một ngón tay hay sao?

Roth thở dài chán nản. Khuôn mặt ông cho thấy sự lo lắng hơn bình thường.

- Tôi phải chạy thôi – Tôi nói. Tôi giơ nắm tay lên cao, hy vọng Roth sẽ buồn cười.

Gerald Brandt vẫn ở tại Hyatt, chờ cho xác cậu con trai được đưa đi. Tôi tới phòng của ông và thấy ông đang ở đó một mình.

- Ông đã đọc các báo chưa? – Tôi hỏi ông ta khi chúng tôi ngồi xuống bên cạnh một chiếc bàn có che ô ở sân thượng.

- Các tờ báo, Bloomberg, một phóng viên nữ nào đó ở tờ Thời sự đã gọi điện cả đêm. Những gì họ đưa ra toàn là những điều điên rồ - Ông nói.

- Cái chết của con trai ông là một hành động điên rồ, thưa ông Brandt. Ông có muốn tôi thẳng thắn với ông khi đề cập đến cuộc điều tra không?

- Ý cô là gì, thanh tra?

- Một ngày kia ông sẽ bị hỏi rằng liệu ông có biết bất kỳ ai có thể muốn hại ông không?

- Và tôi đã nói với thám tử của cô, không phải theo cách này.
- Ông không nghĩ bè đảng nào đó ở Nga có thể đã tức giận ông vì việc ông đã rút khỏi thương vụ của họ sao?
- Chúng tôi không làm ăn với các bè đảng, thưa cô Boxer. Các cổ đông của Kolya gồm có một số nhân vật có quyền lực tối cao ở đất nước này. Dù sao đi nữa, cô làm tôi có cảm giác giống như tôi là một kẻ bị tình nghi. Đó là công việc làm ăn. Các cuộc thương lượng. Trong những việc chúng tôi làm, chúng tôi gặp phải chuyện như thế này hàng tuần. Cái chết của David chẳng là gì đối với Kolya.
- Ông Brandt, làm sao ông có thể chắc chắn về điều đó? Con trai ông và vợ của anh ta đều đã chết.
- Vì các cuộc thương lượng chưa bao giờ bị hủy bỏ cả, thưa thanh tra. Đó chỉ là mưu mẹo chúng tôi dùng đối với các phương tiện thông tin đại chúng. Chúng tôi đã kết thúc vụ thương lượng tối qua.

Ông đứng lên, và tôi biết cuộc phỏng vấn của tôi đã kết thúc.

Cuộc điện thoại tiếp theo của tôi là gọi cho Claire. Dù sao tôi cũng cần phải nói chuyện với cô ấy. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy thường xuyên bởi tôi cũng cần sự giúp đỡ trong vụ này.

Thư ký của Claire nói cô ấy đang có điện thoại hội đàm khi tôi gọi đến. Cô ấy bảo tôi giữ máy. Claire cần nhấc khi nhắc máy.

- Các chuyên gia pháp lý. Hãy nghe điều này ... Một gã nào đó lái xe với tốc độ 90km/h trong một khu vực chỉ cho phép tốc độ là 60km/h, đã đâm vào một ông già lái xe Lexus đỗ cạnh một xe khác trong khi chờ bà vợ. Bây giờ gã lái xe dọn sạch tài

sản của người đã bị đâm bằng một đơn kiện rằng nạn nhân đã đổ xe bất hợp pháp. Mỗi bên đều muốn chiếm lấy một phần tài sản, các chuyên gia pháp lý đã kết luận. Righetti đẩy tôi vào vì vụ này đang được đăng tải trên tạp chí AAFS. Đối với một số kẻ đáng khing này, những kẻ mà suy nghĩ của họ chỉ đáng để cậu cho họ một xu thì cậu biết cậu sẽ có được gì rồi chứ?

- Tiền lẻ - Tôi trả lời bằng một nụ cười. Claire cũng buồn cười.

- Cậu hiểu rồi đó. Tớ có khoảng 30 giây. Cậu thế nào rồi? Tớ yêu cậu, bạn yêu quý. Tớ nhớ cậu. Cậu muốn gì hả, Lindsay?

Tôi do dự, một phần tôi ước có thể để mọi thứ nổ tung, nhưng tất cả những gì tôi hỏi là liệu gia đình nhà Brandt có đeo dải băng cưới khi họ được khênh vào hay không?

- Theo mình biết thì không. Chúng tớ đã kiểm kê khuyên tai và một viên kim cương lớn bằng nhẫn cầu. Nhưng không có dải băng cưới. Bản thân tớ cũng nhận ra điều ấy. Thực tế, đó là lý do tại sao tớ gọi cho cậu tối qua.

- Tư tưởng lớn giống nhau mà – Tôi nói.

- Tư tưởng bạn rộng, ít ra là vậy. Thế vụ án kinh hoàng của cậu như thế nào rồi?

Tôi thở dài:

- Mình không biết. Điều tiếp theo mà chúng ta phải làm là kiểm tra 300 vị khách mời để xem liệu bất kỳ ai trong số đó có thể có hận thù đặc biệt gì với nạn nhân không. Cậu đã thấy vụ này đang được diễn giải trên báo chí như thế nào rồi đấy. Người Nga trả thù. FBI cũng đang ân núp xung quanh, và sắp

Mercer đang quát vào tai Roth rằng hãy cho một thám tử thực sự tham gia vào vụ này. Nói riêng nhé, mình đã nhờ Jacobi ra ngoài lòng tìm dấu vết của chiếc áo vét. Ngoài điều đó ra, vụ này đang tiến triển trôi chảy.

Claire cười:

- Hãy dính chặt lấy nó, cưng ạ. Nếu bất kỳ ai có thể giải quyết những vụ giết người này thì người đó chính là cậu.

- Mình ước đó chỉ là ... - Giọng tôi chùng xuống.

- Mọi thứ ổn chứ? – Claire quay lại – Cậu có vẻ không thích tán gẫu, trêu đùa như mọi khi thì phải. Thực sự mình cần nói chuyện với cậu. Chúng ta có thể gặp nhau vào thứ 7 chứ?

- Được chứ, Claire nói – Ôi, chết tiệt ... bọn tớ phải dự bữa tiệc mừng lễ tốt nghiệp của Reggie. Có thể thêm một ngày nữa được không? Tớ có thể lái xe đến giữa trưa ngày chủ nhật.

- Tất nhiên là được rồi – Tôi nói, cố nuốt trôi sự thất vọng. Chủ nhật sẽ thật tuyệt. Mình thích ngày đó.

Tôi cúp máy với một nụ cười. Trong một khoảng khắc, tôi thực sự cảm thấy mọi thứ tốt hơn. Chỉ riêng việc hẹn với Claire đã làm tôi cảm thấy như thể vừa trút được gánh nặng khỏi đôi vai mình. Chủ nhật sẽ cho tôi một chút thời gian để chuẩn bị. Về việc tôi sẽ giải quyết việc chữa trị như thế nào và cả công việc của tôi nữa.

Raleigh đi tới và hỏi tôi:

- Cô muốn một tách cà phê không?

Tôi nghĩ anh ta đang châm chọc tôi về việc tôi đến lúc mấy giờ. Anh ta hẳn phải cảm thấy sự oán giận của tôi.

Anh ta ve vẩy một chiếc phong bì bằng giấy manila cỡ thường

trước mặt tôi và nhún vai.

- Đó là danh sách khách mời đám cưới của nhà Brandt. Tôi nghĩ cô muốn xem ai đã tạo ra vết cắt đó.

Chương 22

Chúng tôi đi xuống quán cà phê Roma, một trong những quán theo phong cách châu Âu, trần cao, được trát vữa trang trí, ở bên kia trụ sở. Tôi thích quán Peet hơn nhưng Roma gần hơn.

Tôi gọi một tách trà, còn Raleigh quay lại với cà phê thơm ngon và một lát bánh mì bí ngô tươi mới đặt trước mặt tôi.

- Cô có bao giờ tự hỏi làm thế nào mà những chỗ như thế này lại kiếm được tiền không?

- Cái gì cơ? – Tôi nhìn anh ta.

- Mỗi góc phố đều có một cái quán như thế này. Họ đều phục vụ những đồ giống nhau, và giá bán trung bình của họ là, ừ nhỉ ... hai đô la ba mươi năm xen thì phải?

- Đây không phải là một cuộc hẹn hò, Raleigh – Tôi ngắt lời - Hãy kiểm tra danh sách đi.

- Có lẽ gần ba đô la hoặc ba đô la năm mươi xen. Thật may nếu tất cả những chỗ này kiếm được bốn trăm ngàn đô la.

- Raleigh, làm ơn đi – Tôi nói với vẻ mất kiên nhẫn.

Anh ta đẩy cái phong bì về phía tôi.

Tôi mở phong bì và xoè ra tám hay chín trang có tên và địa chỉ được in trên tiêu đề thư văn phòng của Gerald Brandt. Tôi nhận ra ngay một vài vị khách của nhà chú rể. Bert Rosen, cựu Bộ trưởng Bộ Tài chính của Mỹ. Summer Smith, một nhà tỷ phú kiếm tiền trong thập niên 80 bằng hệ thống giải trí LBO big-time. Chip Stein, của E-flix, bạn thân của Spielberg; Maggie Sontero, nhà thiết kế nổi tiếng của Soho đến từ New York. Rất nhiều tên tuổi lớn và rắc rối

lớn.

Về phía nhà cô dâu, có vài cái tên đáng chú ý đối với tôi tại khu vực San Francisco là Thị trưởng Fernandez; Arthur Abrams, một luật sư địa phương tài ba. Tôi đã từng đứng lên chống lại công ty của ông ta một hoặc hai lần tại bục nhân chứng, chứng thực thực trong các vụ giết người, Willie Upton, nhà quản lý các trường công lập.

Raleigh kéo ghế qua chỗ tôi. Chúng tôi cùng nhau lướt qua phần còn lại của danh sách khách mời. Cột danh sách các đôi có vẻ ấn tượng với từ Tiên sĩ hoặc khách mời danh dự được đặt đằng trước tên của khách mời.

Đó là một danh sách dài nhưng chẳng tiến lộ điều gì, có vẻ không thể tìm ra được manh mối.

Tôi không biết mình đã mong đợi gì, cái gì đó nhảy bổ vào tôi. Một cái tên nào đó loé lên trong óc tôi đang dọi lên với một tội lỗi mà thậm trí các gia đình cũng không nhận ra được.

Raleigh thở hắt ra một cách lo lắng:

- Danh sách này thật đáng sợ. Cô kiểm tra 50, tôi kiểm tra 50 và chúng ta sẽ đưa phần còn lại cho Jacobi. Tất cả chúng ta sẽ gặp nhau ở đây trong hai tuần nữa và xem chúng ta thu được những gì.

Viễn cảnh phải tra hỏi liên tục những người này, từng người một khiếp sợ và phẫn nộ trước cảnh tại sao chúng tôi lại điều tra họ đã không làm tôi thấy thú vị hay hy vọng gì nhiều.

- Anh nghĩ Thị trưởng Fernandez có thể là một kẻ giết người vì tình sao? – Tôi lẩm bầm.

- Tôi nghĩ có thể.

Những gì xảy ra với tôi tiếp theo là một điều hoàn toàn bất ngờ.

- Vậy anh nói là anh đã kết hôn sao?

Nếu chúng ta định làm việc cùng nhau thì chúng ta có lẽ cũng có được kết quả. Và sự thật là tôi đã rất tò mò.

Raleigh gật đầu sau khi ngắt giọng một giây – Tôi nghĩ là tôi đã nhìn thấy nỗi đau trong mắt anh ta.

- Thực ra thì tôi đã kết hôn cách đây 17 năm. Cuộc li hôn của tôi sẽ tiến hành vào tháng tới.

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt thông cảm:

- Tôi xin lỗi. Chúng ta hãy dừng lại chuyện riêng tư tại đây.

- Thế cũng được. Mọi chuyện tự xảy đến mà. Thật bất ngờ, chúng tôi dường như vừa đang đi trên những quỹ đạo khác nhau. Chính xác hơn, Marion đã yêu một gã sở hữu bất động sản nơi văn phòng cô ấy làm việc. Đó là một câu chuyện cũ. Tôi đoán tôi chưa bao giờ hoàn toàn hiểu nên sử dụng loại đĩa nào.

- Tôi có thể giúp anh giảm bớt nỗi đau – Tôi nói – Nó đi từ trái sang phải. Anh có con chứ?

- Hai cậu con trai tuyệt vời. Một đứa 14 và một đứa 12. Jason thì láu cá còn Teddy thì thông minh. Đã lập trang chủ cho khối sáu của nó. Tôi gặp chúng nó hai tuần một lần vào kỳ nghỉ cuối tuần. Chúng là ánh sáng của đời tôi, Lindsay ạ.

Tôi thực sự xem Raleigh là một ông bố tuyệt vời. Đá bóng suốt các ngày thứ 7, cài đặt máy tính trong căn phòng làm việc nhỏ bé. Hơn tất cả những điều đó là anh ta có đôi mắt nhân từ. Điều bắt đầu hiện dần trong tôi rằng anh ta không phải là kinh địch.

Anh ta cười toe toét với tôi:

- Tôi đoán dù có được trật tự của những chiếc đĩa đúng chưa chắc

đã giúp được cô đâu. Cô đã ly hôn, đúng không?

- Ôi chà, ai đó đã kiểm tra xung quanh. Lúc đó tôi chỉ vừa tốt nghiệp học viện cảnh sát. Tom đang học năm thứ hai trường Luật ở Berkeley. Đầu tiên, anh ấy định đi theo ngành hình sự. Chúng tôi đã tham gia một phần vào vụ Carville và Matalin. Tôi tưởng tượng mình đang làm chứng, Tom đã tấn công tôi một cách dữ dội. Cuối cùng anh ấy chọn sự hợp tác.

- Và?

- Đó là hình ảnh của anh ấy, không phải của tôi. Tôi chưa sẵn sàng cho câu lạc bộ đồng quê. Đó là một câu chuyện cũ, đúng không?

Tôi mỉm cười:

- Sự thật thì anh ta bỏ tôi, làm cho trái tim tôi tan nát.

- Có vẻ như chúng ta có một số điểm chung nhỉ, Raleigh nói nhẹ nhàng. Anh ta quả thật có đôi mắt rất đẹp. *Thôi đi, Lindsay.*

- Anh phải biết là suốt 6 tháng qua tôi chỉ kể chuyện buồn này cho một mình Warren Jacobi mà thôi.

Raleigh cười và giả vờ ngạc nhiên:

- Hừ, Jacobi đâu có vẻ giống tuýp người của cô. Thế sự quyến rũ chết người ở đây là gì?

Tôi nghĩ tới chồng cũ của mình, Tom, rồi một người đàn ông khác mà tôi đã từng nghiêm túc phần nào. Điều luôn hấp dẫn tôi là khi tôi để ai đó đến gần mình.

- Bàn tay mềm mại. Và tôi đoán, một trái tim mềm mại.

- Vậy cô nghĩ gì? Cô đặt một ít mút tự làm trên giá. Đặt cho cà phê một vài cái tên gọi cảm hơn. Arabian, Breeze, Sirocco. Cô nghĩ chúng ta có thể tăng mức bán trung bình lên không?

- Tại sao anh định xem xét kỹ điều này hả Raleigh?

Anh ta nhìn tôi vừa có phần bối rối vừa lạnh lợi qua ánh mắt trong trẻo.

- Tôi đã làm cảnh sát được 16 năm rồi. Vì vậy cô hãy bắt đầu nghĩ ... tôi có nơi yêu thích này. Trên tận Tahoe, có thể là một trong những cơ sở kinh doanh này ...

- Xin lỗi, tôi đã không nhìn anh từ đằng sau quầy chọn ra những chiếc bánh nướng xốp.

- Điều tốt nhất mà cô nói với tôi đến bây giờ đấy nhé.

Tôi đứng lên, kẹp cái phong bì dưới tay và hướng ra cửa.

- Suy nghĩ thứ hai là anh có lẽ là một thợ bánh giỏi hơn là một cảnh sát. Anh ta mỉm cười:

Đó mới là cô gái của tôi... Những anh chàng khôn ngoan trả lời cho mọi điều. Hãy giữ vững những lời biện hộ đó đi.

Khi chúng tôi rời khỏi quán, tôi hạ giọng và nói với anh ta:

- Tôi cũng có nơi yêu thích.

- Có lẽ cô sẽ chỉ cho tôi một ngày nào đó.

- Có lẽ.

Tôi đã bị Raleigh làm cho ngạc nhiên – hãy sống và học hỏi. Anh ta thực sự là một anh chàng dễ thương đấy chứ. Tôi tự hỏi liệu anh ta có bàn tay mềm mại hay không.

Chương 23

Khi Rebecca Passeneau ngắm mình trong chiếc áo cưới lộng lẫy, cô biết rằng cô không còn là cô bé của mẹ mình nữa. *Con là cục cưng của mẹ.* Cô đã nghe những lời yêu thương như thế từ những ngày cô mới chào đời.

Với ba người anh trai lớn hơn, thì không quá khó để tưởng tượng tại sao mẹ cô luôn muốn có một cô con gái. Bố cô cũng vậy, nhưng nhiều năm trôi qua, họ nhận ra rằng thời gian của họ đã hết. Người con trai lớn nhất – Ben, một kẻ liều mạng đã bị giết trước khi cô ra đời. Bố mẹ cô đã hết hy vọng. Họ thậm chí không hề nghĩ tới việc có thêm con. Rồi, thật kỳ diệu, Becky đã ra đời.

- Con gái của tôi – Cô nghe thấy mẹ mình thốt lên từ phía sau.

- Ôi mẹ - Becky thờ dài nhưng cô cũng mỉm cười.

Cô tiếp tục ngắm nhìn mình. Cô thật xinh đẹp trong chiếc váy dài màu trắng không dây vai của mình, cô sáng bừng lên giống như những thứ đẹp đẽ và đáng yêu nhất trên thế giới. Micheal sẽ rất hạnh phúc. Với tất cả sự sắp xếp – khách sạn ở Napa, hoa, thay đổi áo cưới phút cuối cùng, cô đã nghĩ rằng ngày này sẽ không bao giờ thực sự đến cả. Nhưng bây giờ nó đã đến rồi. Thứ 6.

Cô Perkins, người bán hàng ở Saks, chỉ có thể đứng nhìn và ngưỡng mộ - Cô sẽ làm cho cậu ấy chết vì sung sướng mất, cưng ạ.

Becky quay vòng, nhìn mình rất kỹ qua cái gương ba ô. Cô cười toe toét:

- Mình sẽ như vậy phải không?

- Bố và mẹ muốn con có một thứ gì đó – Mẹ cô nói.

Bà với lấy cái ví và lôi ra một cái túi nhỏ đựng đồ trang sức bằng da lộn. Trong đó là một chiếc trâm cài đầu bằng kim cương của bà, một viên kim cương ô van 4 cara trên một sợi dây ngọc trai, được mẹ bà truyền lại.

Bà bước đến gần Becky, buộc cái dây ở cổ cho cô.

- Ôi mẹ, nó thật lộng lẫy – Becky nói với vẻ kinh ngạc.

- Nó được dành cho mẹ vào ngày cưới. Nó đã mang đến cho mẹ một cuộc sống tốt đẹp. Bây giờ nó dành cho con.

Becky Passeneau đứng đó đầy quyến rũ qua chiếc gương. Chiếc váy lộng lẫy, viên kim cương nằm nơi hõm cổ.

Cuối cùng cô bước ra khỏi bục thay đồ và ôm chầm lấy mẹ mình:

- Con yêu mẹ. Mẹ là người tốt nhất.

- Bây giờ thì xong cả rồi – Mắt bà ướt lệ.

- Không, chưa hoàn toàn vậy.

Cô Perkins nói và chạy vào phía sau rồi nhanh chóng quay lại với một đóa hoa. Đó là những đồ nhân tạo, các phụ kiện cho việc bán hàng, nhưng lúc này trông chúng có vẻ giống như những đóa hoa rực rỡ nhất trên thế giới.

Cô đưa chúng cho Becky. Becky bước lùi lại phía bục, ôm lấy bó hoa. Cô nhìn nụ cười rạng rỡ qua gương đến ba lần. Tất cả mọi người đứng sau và nhìn cô ngưỡng mộ.

- Bây giờ thì hoàn hảo rồi.

Đứng gần cửa hàng Saks, ngắm Becky thử váy cưới, Phillip Campbell cũng không thể hài lòng hơn nữa.

- Ngày trọng đại của em sắp đến rồi. Hấn ta thì thậm diệu dàng – Em trông thật tuyệt.

Chương 24

Buổi sáng hôm sau, Milt Fanning từ đơn vị Tội phạm tình dục của FBI đã báo cáo lại. Máy tính của anh hiện lên rất nhiều các tội phạm liên quan, nhưng anh cho tôi biết không ai trong số họ là kẻ tình nghi hàng đầu.

Họ đã bắt đầu bằng cách nhắm vào nắm tay sử dụng trong vụ hành hung tình dục và thấy điều đó trong vài vụ, chủ yếu là tội phạm đồng giới. Một vụ liên quan đến một đôi bị giết, hoạt động mại dâm ở Compton từ năm 1992 trở về trước, nhưng Nicolas Chito đã hành nghề 25 năm để kiếm sống ở San Quentin.

Có vài vụ giết người trong khách sạn, thậm chí một vụ còn liên quan đến một đôi mới cưới ở Ohio, vụ đó chú rể đã rạch tử cung của người vợ yêu một hình vuông nhỏ khi anh ta phát hiện ra mình không phải là người đầu tiên. Nhưng chẳng có vụ nào liên quan tại đây cả hoặc vẫn chưa giải quyết xong, chẳng có gì rõ ràng để cho chúng ta xác định được phương hướng.

Tôi thất vọng nhưng không ngạc nhiên lắm. Cho đến giờ mọi thứ mà chúng tôi phát hiện được đã thuyết phục tôi rằng khi David và Melanie Brandt đụng phải tên giết người tại khách sạn Hyatt, đó không phải là lần đầu tiên họ gặp phải.

Từ bên ngoài, tôi nhìn thấy Jacobi đang lang thang bên trong. Anh lảng tránh tôi trong hai ngày rồi, dồn sức cho nhiệm vụ của mình, đặc biệt là việc tìm kiếm chai sâm panh và chiếc áo vét.

Sau hai năm, tôi hiểu rằng Jacobi không chọc tức tôi khi anh không vui.

- Việc tìm kiếm thế nào rồi?

Anh đáp lại tôi bằng một nụ cười tự mãn:

- Chin và Murphy đang gọi điện tới từng cửa hàng bán rượu trong bán kính 60km. Cô có nghĩ bất kỳ ai trong số những gã này còn giữ lại dấu vết như vậy không? Tất cả bọn họ đều nói với tôi rằng chai rượu đó có thể được đặt mua ở bất cứ nơi nào trên đất nước này. Rồi còn đơn đặt hàng qua thư điện tử cũng cần phải xem xét. Mạng internet. Ôi trời!

Tôi biết đó là cuộc tìm kiếm kéo dài. Nhưng liệu có bao nhiêu người trả 200 đô la cho một chai sâm panh nhỉ?

- Vẫn tìm kiếm – Cuối cùng anh ta cũng đối diện với tôi bằng một nụ cười tự mãn và chúng tôi tiếp tục với vài cái tên.

Như thể muốn chọc tức tôi, Jacobi đọc những điều ghi chép trong cuốn sổ ở trang 30. Rồi anh liếc nhìn và hắng giọng nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi ... Cửa hàng rượu Golden State trên phố Crescent. *Krug. Clos du Mesnil* – Ông phát âm theo kiểu Pháp – Năm 1989. Một người nào đó đã đặt hàng một thùng rượu vào tháng 3 năm ngoái. Tên là Roy C. Shoen.

- Anh đã điều tra anh ta chưa?

- Chưa bao giờ tôi nghe thấy bất kỳ cái tên Brandt nào cả. Anh ta là một nha sĩ. Tôi đoán những ông nha sĩ giàu có cũng thích rượu mạnh thì phải – Anh ta lật sang trang – Rồi có một cửa hàng bán rượu vang ở thung lũng Mill. Murphy đã đảm nhận việc đó. Lần đầu tiên trong vài ngày gần đây ông thực sự mỉm cười với tôi. Gã mua chai rượu cũng tên là Murphy – khách hàng thường xuyên của cửa hàng đó. Được đưa vào một bữa tiệc tối cho sinh nhật vợ hắn.

Cô cho tôi nghĩ một buổi sáng thì tôi sẽ điều tra anh ta, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ để Murphy tự làm. Chỉ để cười mà thôi.

- Có chút may mắn nào đối với chiếc áo vét lễ phục không?

- Chúng tôi đã gọi điện cho nhà sản xuất. Có 15 cửa hàng trong khu vực bán áo vét nhãn hiệu này. Nếu nó thực sự bắt nguồn quanh đây, chúng ta sẽ mang đến văn phòng đại diện của họ tại địa phương. Lâu ra được chủ nhân của chiếc áo này ... sẽ không phải là điều dễ dàng đâu.

- Trong khi anh điều tra bên ngoài, Jacobi, thì hãy xem liệu anh có thể tự mua cho mình một chiếc cà vạt lịch sự không nhé – Tôi chăm chọc

- Hô hô. Vậy làm thế nào mà cô có thể đi dạo mà không có tôi nhỉ? – Jacobi hỏi, nhìn thẳng vào tôi. Anh bặm môi lại, và tôi có thể thấy sự thất vọng trên khuôn mặt của anh ta. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình thật tồi.

- Tôi đang sao chép.

Rồi tôi đổi giọng nghiêm túc:

- Tôi xin lỗi, Jacobi. Anh biết là tôi không yêu cầu cái gã đó mà.

Jacobi gật đầu ngượng ngập:

- Cô muốn tôi điều tra từng người rồi bới lên xem ai đã phát hiện lên vì những chai sâm panh ngon lành đó phải không?

Tôi lắc đầu và đứng lên, để một bản danh sách khách mời dự đám cưới của nhà Brandt trên bàn cho Jacobi.

- Những gì tôi muốn anh làm là điều tra và tìm hiểu xem họ có trùng hợp với danh sách này hay không.

Jacobi liếc qua danh sách, huýt gió khi thấy một số cái tên nổi bật.

- Quá tệ, Boxer. Không có Shoen hay Murphy nào cả. Có lẽ chúng ta sẽ phải đợi và kiểm tra ở danh sách thứ hai vậy.

- Điều gì khiến anh nói thế? – Tôi hỏi. Jacobi là một kẻ hay làm trò ngốc nhưng anh là một cảnh sát tốt với cái mũi thính trong việc phát hiện ra dấu vết.

- Chúng tôi đang tìm một kẻ phụ mô vui mắt thích dờ trò đê tiện với những cô dâu bị chết, phải không?

Tôi gật đầu. Tôi nhớ một thứ gì đó mà người cộng sự đầu tiên của tôi đã kể cho tôi. Chưa bao giờ vật lộn với một tên cớm, Lindsay ạ. Cả hai đều vậy bản. Cớm thích điều đó.

- Tôi hiểu sẽ khó khăn cho một gã như vậy để tìm được một cuộc hẹn, Jacobi nói.

Chương 25

Không thể tin nổi tuần đầu tiên của cuộc điều tra vụ cô dâu chú rể đã trôi qua.

Đội của Jacobi đã đi lùng tìm tung tích của chiếc áo vét và chai sâm panh, nhưng đến giờ họ vẫn chẳng thu được kết quả gì. Raleigh và tôi đã nói chuyện với 20 vị khách dự đám cưới, từ Thị trưởng, đến người bạn thân nhất của chú rể. Tất cả họ đều nín thinh và mệt mỏi, họ không giúp được bất cứ một việc gì có thể làm cuộc điều tra của chúng tôi tiến triển.

Tất cả những gì mà tôi có thể tập trung vào là chúng tôi cần một điều gì đó chắc chắn – nhanh – trước khi kẻ thích lấy đi những chiếc nhẫn lại gây án.

Tôi trải qua lần truyền máu thứ hai. Tôi theo dõi túi máu nặng chày nhỏ giọt trong tĩnh mạch của mình. Tôi cầu nguyện nó sẽ làm cho tôi khỏe hơn, nhưng tôi không biết. Nó đập thật chậm, đều đặn như tiếng đồng hồ tích tắc.

Và đồng hồ đang điểm tích tắc. Đồng hồ của tôi. Đồng hồ của sếp Mercer.

Thứ 7, lúc sáu giờ, Jacobi đóng tập giấy lại, mặc chiếc áo khoác thể thao và cho súng vào dây lưng.

- Gặp cô sau nhé, Boxer.

Raleigh dừng lại bên cạnh trước khi bước ra:

- Tôi nợ cô một cốc bia. Cô có muốn thu nợ không?

Một cốc bia sẽ thật dễ chịu, tôi nghĩ vậy. Tôi thậm trí đang trở nên quen với việc là một người đồng hành của Raleigh. Nhưng một điều

gì đó đã mách bảo tôi rằng nếu tôi đi cùng anh ta lúc này thì tôi sẽ để lộ mọi thứ mật, chứng thiếu máu, việc điều trị của tôi, sự sợ hãi trong tim tôi.

Tôi lắc đầu:

- Hãy nghĩ là tôi sẽ quanh quẩn ở đây – Tôi nói bằng một cái nhún vai lịch sự.

- Ngày mai cô có kế hoạch à?

- Ừ. Tôi sẽ gặp Claire. Rồi tôi sẽ đến đây. Còn anh thì sao?

- Jason đang tham gia giải bóng đá ở Palo Alto. Tôi sẽ đưa cả hai đứa xuống đó.

- Có vẻ thú vị đấy.

Điều đó thật sự thú vị. Có một chuỗi những việc mà tôi có thể bỏ lỡ trong cuộc sống của mình.

- Tôi sẽ quay lại vào tối mai.

Anh ta đã nhắn tin cho tôi vào ngày đầu tiên chúng tôi hợp tác.

- Tôi ra ngoài một tiếng. Gọi cho tôi nếu có điều gì đó xảy ra.

Raleigh đi rồi, góc tôi ngồi trong phong trở nên chìm đắm trong im lặng. Cuộc điều tra tạm đóng lại đêm nay. Một hoặc hai nhân viên trực đêm đang tán gẫu bên ngoài trụ sở.

Tại sao kẻ giết người lại lấy đi những chiếc nhẫn?

Một cơn sóng kiệt sức quét qua tĩnh mạch tôi. Các tế bào mới không biết là phá hủy sức mạnh hay đang bảo vệ tôi nữa, chúng đã nhân lên. Người kỵ binh đang tham gia vào cuộc giải cứu.

Tôi phải để cho David và Melanie ngủ đêm nay. Tôi buộc tập hồ sơ tội phạm dày bằng sợi dây co giãn và đặt nó vào cái thùng màu xám có ghi “Những vụ án để ngỏ” bên cạnh các tập hồ sơ với cái tên

tương tự.

Rồi tôi ngồi xuống bên chiếc bàn của mình trong căn phòng tối thêm vài phút và tôi bắt đầu khóc.

Phần II

Nhóm nữ điều tra các tội ác giết người

Chương 26

Becky DeGeorge, sung mãn rực rỡ trong ngày đầu tiên làm vợ Micheal, đang nắm tay chồng đi dạo ngoài sảnh khách sạn. Cô hít thở không khí đêm lạnh, không khí trong lành đầu tiên trong cả ngày hôm nay.

Trong quãng thời gian ngắn của cuộc hôn nhân này, cô và Michael đã làm tình vài lần và hai lần tắm hơi cùng nhau. Họ đã định gạt bỏ vài nguyên tắc đạo lý nhưng

cuối cùng cũng ăn cơm cùng với gia đình. Họ đã xin thứ lỗi cho chuyến đi Opus One, chạy lên tầng trên và mở chai sâm panh cuối cùng. Micheal bật một đĩa phim sex và khi xem phim, họ đã thực hiện theo một số vai diễn khác thường và phấn khích. Anh ta dường như có vài ý nghĩ kỳ quặc về việc mặc quần áo phụ nữ.

Ngày mai họ sẽ đi Mazatlan, cho một tuần thiên đường để khám phá tất cả những điểm gợi cảm trên cơ thể anh ta mà Becky chưa tìm thấy. Có lẽ họ sẽ chỉ ra ngoài một hoặc hai lần để xem cá heo.

Cho đến giờ, cô nghĩ mọi thứ đều rất tốt.

Tối nay, họ dự định tới French Laundry, nhà hàng đẹp nhất ở Napa. Mọi người nói đó là nơi để ăn, và họ đã đặt chỗ trước gần sáu tháng. Becky chảy nước miếng khi cô mơ về một trình tự các món được phục vụ giống trong chuyện thần thoại: Patê gan ngỗng, trứng ngỗng, tất cả được chén sạch cùng với một chai sâm panh đắt tiền.

Đang đi bộ ra ô tô thì một chiếc limô màu đen đi dọc phía họ. Cửa sổ dành cho khách mở ra và một người lái xe mặc đồng phục thò

đầu ra.

- Có phải là ông bà Degheorge đấy không?

Họ nhìn nhau bối rối rồi mỉm cười:

- Đúng là chúng tôi.

- Tôi xin được phục vụ quý vị với những lời chúc tụng của khách sạn.

Becky cảm thấy mê ly:

- Ý anh là dành cho chúng tôi hả?

Trong công việc của mình, Becky từng là thư ký pháp lý cho một công ty lớn giờ đã ngừng hoạt động, cô đã ngồi trong một chiếc xe lồng lầy nhưng bị lèn chặt ở ghế sau với bốn luật sư đã ngồi sẵn ở đó.

- Đã đặt chỗ và thanh toán cho một đêm rồi – Người lái xe nói và nháy mắt.

Đôi vợ chồng mới cưới nhìn nhau bằng ánh mắt bùng sáng như muốn thốt lên điều gì.

- Không ai đề cập gì về điều này – Michael nói, có vẻ hài lòng với quan niệm rằng mình được coi như một nhân vật quan trọng.

Becky liếc nhìn vào bên trong:

- Ôi, Michael, có ghế bọc da xịn và có quỳ phục vụ bằng gỗ màu gu đánh bóng với những chiếc ly bằng pha lê. Ánh sáng mờ ảo đem lại cảm giác lãng mạn. Thậm chí còn có một chai Chardonnay ngâm đá. Cô nghĩ đến việc đi đến nhà hàng tốt nhất ở Napa trên chiếc xe tuyệt vời này.

- Đi nào, Michael – Cô cười, gần như kéo anh ta vào. Đó sẽ là một chuyến đi tuyệt diệu.

- Tôi có thể đợi ở nhà hàng khi các bạn ra ngoài – Người lái xe nói –
Và tình cờ là các bạn đang nói với người biết rõ cảnh đẹp nhất
quanh Napa.

Cô thấy chút ngần ngại của Michael đã bắt đầu tan biến.

- Chẳng phải anh muốn công chúa của anh được tận hưởng theo
đúng cách sao?

Vẫn giống như lần đầu cô mỉm cười với anh ở văn phòng, vẫn là anh
như trên giường đêm qua, cô thấy anh dần bị thuyết phục. Đôi khi
anh cần trọng một chút và cả mười người kế toán đều như vậy.
Nhưng cô luôn tìm ra cách để làm anh thư giãn.

- Bất cứ điều gì Becky muốn – Cuối cùng Michael cũng nói.

Chương 27

Vừa mới cưới à? – Phillip Campbell hỏi, tim đập thình thịch.

Những chiếc đèn sáng của xe cộ tiến đến gần, xuyên qua hắn ta như những tia X quang, thể hiện sự thèm muồn trong thẳm sâu lòng hắn.

- Hai mươi sáu giờ, hai mươi phút và ... bốn mươi năm giây – Becky thỏ thẻ.

Tim Campbell đập rộn ràng hơn. Cô ta thật hoàn hảo. Họ cũng rất hoàn hảo. Thậm chí còn tốt hơn cả những gì hắn hy vọng.

Con đường vắng và như thể chẳng dẫn tới đâu cả, nhưng hắn biết hắn đang đi đâu.

- Nhấp một ngụm rượu đi, rượu Palmayer lấy từ thùng ra đây. Nhiều người cho rằng đây là loại tốt nhất ở thung lũng này.

Khi hắn lái xe, các dây thần kinh giết người của hắn căng ra và bị kích động. *Điều gì tồi tệ nhất mà một người đã từng làm? Mình có thể làm thế nữa không? Gần tới đích rồi, liệu mình có bao giờ dừng lại không?*

Hắn liếc lại đằng sau và thấy Becky và Michael đang rót rượu Palmayer. Hắn nghe thấy tiếng cụng ly, rồi mấy lời gì đó đại loại như về những năm tháng may mắn và hạnh phúc. Với một chút ớn lạnh trong người, hắn nhìn hai người hôn nhau.

Hắn căm ghét mọi thứ đom đóm, bánh chèo, lừa dối trên cơ thể họ. Không phải người muồn công chúa của mình tận hưởng theo cách của cô ấy sao? Hắn đặt tay lên khẩu súng nằm trong vạt áo. Hắn thay đổi vũ khí hành động.

Một lúc sau, Campbell rẽ chiếc limo lên đồi dốc ra khỏi đường cái.

- Tài xế, ông đưa chúng tôi đi đâu đây? – Giọng người chồng vang lên sau lưng hắn.

Hắn nhìn qua gương và mỉm cười tự tin với vợ chồng nhà Degheorge:

- Tôi nghĩ tôi nên đưa hai bạn đi theo con đường lãng mạn. Ngắm toàn cảnh thung lũng tuyệt đẹp. Và tôi sẽ đưa hai bạn tới nhà hàng lúc 8h.

- Chúng tôi không muốn muộn giờ - Chú rể ngượng ngùng căn dặn – Đặt chỗ trước ở đó còn khó hơn là cái khách sạn đáng nguyên rùa này đây.

- Ôi, thôi nào, anh yêu – Becky phụ lời vào rất đúng lúc.

- Mọi thứ bắt đầu đang ở phía trước. Một vẻ đẹp thực sự. Còn bây giờ, hãy thư giãn và hãy nghe một chút nhạc nhé. Tôi sẽ cho các bạn thấy khung cảnh lãng mạn và tuyệt vời nhất.

Hắn ấn nút và dải băng mỏng của thứ ánh sáng bắt đầu chiếu quanh vòm ngăn kín phía sau, một thứ âm thanh nhẹ nhàng, bay bổng và lãng mạn phát ra.

- Ôi, thật tuyệt vời – Becky thốt lên khi đèn bật sáng.

- Tôi sẽ nâng màn chắn suốt quãng đường còn lại. Các bạn chỉ cưới có một lần. Vì vậy hãy tự do làm những gì mà các bạn muốn. Coi đây như là bầu trời đêm của hai bạn.

Hắn để chiếc màn chắn hở một chút để vẫn có thể nhìn và nghe thấy họ nói chuyện với nhau khi hắn cho xe đi sâu hơn vào trong đồi. Họ âu yếm nhau, rồi hôn nhau. Tay chú rể sờ lên bắp đùi của Becky và cô đẩy xương chậu của mình vào gần chồng.

Con đường trở nên gập ghềnh, đôi chỗ là đoạn bê tông nứt vỡ, lồi chõm đầy bụi bẩn. Họ đang đi lên đường dốc. Cả hai bên đường dốc nghiêng là những rặng nho đen kịt.

Tiếng cười phá lên của Becky nhường chỗ cho nhịp đều đều của những tiếng thở sâu phát ra từ cổ họng. Hơi thở của Phillip Campbell bắt đầu gấp gáp. Chỉ cách có vài phân, nên hắn có thể nghe rõ hơi thở hỗn hên của cô gái. Một cảm giác âm áp, dịu nhẹ bắt đầu nóng lên nơi bắt đùi hắn, như đã từng thể một tuần trước ở Grand Hyatt. Michael đang tiến vào sâu cơ thể Becky khiến cô rên rỉ sung sướng.

Điều gì là tồi tệ nhất?

Tại bãi đất trống, hắn dừng xe lại rồi tắt đèn pha. Hắn cầm khẩu súng và làm một động tác kéo cò.

Sau đó hắn hạ thấp tấm màn chắn.

Trong ánh sáng mờ ảo, Becky hiện lên trong bộ váy tiệc màu đen đã bị kéo lên tới tận thắt lưng.

Họ nhìn lên, giật mình hoảng hốt.

Hắn nhận thấy sự sợ hãi trong mắt cô dâu, cô đang cố che phủ người mình.

Chỉ khi đó tên giết người mới nhận ra rằng thứ nước âm ẩm đang chảy trên đùi, rồi xuống khuỷu chân hắn chính là nước tiểu của hắn.

Hắn trút cả băng đạn vào Becky và Michael DeGeorge.

Chương 28

Buổi sáng chủ nhật ấy, lần đầu tiên trong cả tuần nay tôi thức dậy với cảm giác chừa chan hy vọng. Đó là phong cách của tôi bây giờ ... hay đã từng thế.

Ngoài trời trong xanh, cả vùng vịnh mờ mờ lung linh như thể cũng đang cảm động. Và đây là ngày tôi dùng bữa sáng muộn với Claire. Tôi sẽ thú nhận với cô.

Sáng chủ nhật nào cũng vậy, tôi sẽ tới một nơi mà tôi luôn luôn tới. Nơi ưa thích của tôi, như chính lời tôi đã nói với Raleigh.

Trước tiên tôi lái xe tới trung tâm thành phố, tới Marina Green, trong bộ quần áo bó sát và chạy bộ dưới bóng dâm của cây cầu.

Những buổi sáng như vậy, tôi cảm thấy như được ngâm mình trong tất cả mọi thứ được coi là tuyệt vời khi sống ở San Francisco. Bờ biển rực nắng Marin, những âm thanh nơi vùng vịnh, và ngay cả Alcatraz, người bảo vệ thường trực.

Tôi thường chạy khoảng hơn 4 km về phía Nam cảng, sau đó chạy lên 212 bậc đá lên công viên Ford Mason.

Thậm chí khi đang phải đối mặt với căn bệnh Negli, tôi vẫn có thể làm như vậy. Và buổi sáng hôm nay đã cho tôi cảm giác thật thoải mái.

Tôi vượt qua những chú chó đang chạy thong thả, những người yêu thích việc chạy bộ buổi sáng, những người đàn ông Trung Quốc mặc đồ màu xám, đầu hói đang tranh cãi quanh đồng bài mặt chược. Tôi luôn luôn tới đó, đỉnh cao trên mỏm đá, nhìn về phía đông để bao quát vùng vịnh. Giờ là 7 giờ 45 phút.

Không ai biết tại sao tôi tới đây. Như mọi ngày chủ nhật, tôi bất chợt gặp một nhóm người đang tập Thái cực quyền. Phần lớn họ là người Trung Quốc, người dẫn đầu là một cụ ông đội một cái mũ lưỡi trai đan len màu xám và mặc một chiếc áo lót len.

Tôi dừng lại thờ hờn hển và cùng tham gia với họ, tôi đã làm vậy vào mỗi ngày chủ nhật trong 10 năm qua kể từ ngày mẹ tôi qua đời. Họ không biết tôi là ai và tôi làm gì. Tôi cũng không biết họ. Cụ ông gật đầu nhanh chào tôi như cụ vẫn thường làm thế.

Có một thông điệp của Thoreau: “Thời gian như dòng suối nơi tôi tới câu cá. Tôi uống nước suối, nhưng khi tôi uống, tôi nhìn thấy đáy nước và tôi phát hiện ra dòng suối đó nông thế nào. Dòng nước cuốn trôi, nhưng sự vĩnh cửu thì còn mãi muôn đời. Tôi sẽ uống dòng nước sâu hơn, câu cá trên bầu trời nơi đáy phủ đầy sao”.

Tôi đoán là tôi đã đọc đoạn này hằng trăm lần rồi. Đó là cách giúp tôi leo được tới đây. Một phần của dòng suối.

Không có bệnh Negli.

Không có tội phạm, không có những khuôn mặt méo mó chết chóc.

Không có án mạng của cô dâu và chú rể.

Tôi thấy chòm sao Thiên Nga buổi sáng, chòm sao Thiên Long và cảm thấy nhẹ nhõm, dễ chịu như trước khi Orenthaler báo cho tôi cái tin khủng khiếp ấy.

Người dẫn đầu gật đầu chào tôi. Không ai hỏi tôi xem tôi thế nào, hay tuần làm việc vừa rồi của tôi ra sao.

Tôi chỉ chào đón một ngày mới đến và tôi biết tôi may mắn có được điều ấy.

Nơi ưa thích của tôi.

Tôi trở về nhà trước 11 giờ, trên tay là tách cà phê uống được một nửa và tờ *Thời sự* chủ nhật. Tôi dự tính sẽ ghé qua khu Metro để xem có gì trong vụ việc với cô bạn mới của tôi Cindy Thomas hay không, sau đó tắm rửa và sẵn sàng gặp Claire vào lúc 1 giờ.

11 giờ 25 phút chuông điện thoại reo. Tôi ngạc nhiên khi nghe thấy bên kia đầu dây là Raleigh. Anh hỏi:

- Cô đã chinh tề rồi chứ?
- Cũng đại loại xong rồi. Sao? Tôi có kế hoạch rồi.
- Hoãn hết lại. Tôi sẽ tới đón cô. Chúng ta sẽ đi Napa.
- Napa? Chuyện gì vậy?

Không có bất kỳ dấu hiệu trên đũa nào trong giọng nói của anh:

- Sáng nay tôi tới văn phòng, chỉ để kiểm tra thôi. Khi tôi ở đó, một người nào đó nói tên là Hartwig nhắn từ Phòng vận tải trung ương. Anh ta là trung úy ở Napa. Anh ta có vài tin tức về một cặp vợ chồng bị mất tích. Họ là cặp vợ chồng mới cưới đi nghỉ tuần trăng mật.

Chương 29

Lúc tôi gọi điện hoãn cuộc gặp với Claire, tắm rửa xong, đội chiếc mũ Giant bẻ gáy lên mái đầu ướt và xếp mấy bộ quần áo thì chiếc Explorer trắng của Raleigh đã bấm còi phía trước đội tôi.

Khi tôi bước xuống cầu thang, tôi không thể không để ý thấy anh đang nhìn tôi – đầu tóc ướt, quần jean, áo khoác da màu đen.

- Trông cô thật tuyệt, cô Boxer.

Anh mỉm cười, nhân ga lao xe đi.

Anh mặc quần áo bình thường, trong chiếc quần kaki hơi nhàu nát và chiếc áo sơ mi thể thao màu xanh đã bạc. Anh ta trông cũng rất tuyệt, nhưng tôi không có ý định nói điều đó ra. Tôi bảo anh ta:

- Đây không phải là một cuộc hẹn đầu đấy, Raleigh.

- Cô cứ nói thế mãi.

Anh nhún vai nói rồi tăng tốc.

Chúng tôi dừng lại ở nhà nghỉ Cao nguyên Napa sau khoảng 1 giờ 15 phút. Tôi lưu lý đến điều này bởi tôi đã định dốc bầu tâm sự với Claire.

Nhà nghỉ này hóa ra lại là một trong những điểm có suối nước khoáng cao nhất và thú vị nhất mà tôi luôn luôn muốn tới thăm. Nó ẩn sâu trong ngọn núi bên con đường có cái tên ngộ nghĩnh – Hươu chạy. Nhìn khu nhà nghỉ với những căn phòng chính làm bằng thứ gỗ đỏ khổng lồ và những cửa sổ bằng kính uốn thành vòng cung, du khách tới đây sẽ không hẳn là phải giữ mình.

Hai chiếc xe cảnh sát xanh trắng đỗ dọc chỗ đường vòng bên ngoài lối vào nhà nghỉ. Trong hành lang, chúng tôi được dẫn tới văn

phòng của người quản lý, tại đó một người quản lý tóc đỏ, âu lo, dường như mới kết thúc chương trình đào tạo được mấy ngày, đang đứng với hai sĩ quan cảnh sát địa phương.

Một người đàn ông cao gầy trong bộ quần áo đi đường cất lời xin lỗi chúng tôi với giọng kéo dài. Anh ta cầm một cái cốc giấy hiệu Starbucks (*Tên một loạt cửa hàng cà phê nổi tiếng ở Mỹ*):

- Tôi là Hartwig. Xin lỗi đã quấy nhiễu ngày nghỉ của hai vị.

Anh ta đưa cho chúng tôi xem một bức ảnh đám cưới chụp đôi vợ chồng mất tích. Bức ảnh được bao quanh trong một loạt chuông gió bằng thủy tinh với cây cầu Cổng Vàng cận cảnh. "Ý thích tiệc tùng", anh công nhận vậy.

- Đây là vợ chồng Michael DeGeorge ở phía dưới thị trấn. Họ đều làm việc trong thành phố này tại một hãng kế toán lớn. Kết hôn vào đêm thứ sáu.

Thực tế, đó là một bức ảnh ngọt ngào. Cô dâu với mái tóc nâu dày sáng; chú rể khỏe mạnh, trông có vẻ nghiêm túc, đeo kính. *Ôi Chúa ơi, không phải họ. Không phải thế nữa chứ.*

- Vậy lần cuối cùng người ta nhìn thấy họ là khi nào? – Tôi hỏi.

- 7 giờ 15 phút tối qua. Nhân viên khách sạn thấy họ lên đường đi ăn tối tại tiệm French Laundry. Người giữ cửa đã chỉ đường cho họ, nhưng họ không bao giờ quay về nữa.

- Họ lái xe đi ăn tối và không ai nghe nói gì về họ nữa à?

Hartwig cứ lấy tay cọ vào bên má.

Người quản lý nói rằng họ đã nhận phòng hôm qua với một chiếc Lexus màu vàng. Nhân viên giữ cửa xác nhận họ đã lái nó đi trong thời gian ngắn buổi chiều hôm ấy.

- Rồi sao? – Tôi gặt đầu và hướng về phía anh ta.

- Chiếc xe vẫn ở bãi đỗ.

- Có bất kỳ tin nhắn nào từ bên ngoài mà chúng tôi nên biết không?

Hartwig đi tới bàn và đưa cho tôi một tập giấy nhỏ. Tôi nhìn lướt qua. Bố, mẹ, Julie và Sam. Vicki và Don. Chúc thượng lộ bình an.

- Chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh đây. Sau đó chúng tôi mở rộng phạm vi tìm kiếm. Đại loại như kẻ giết người của quý vị đã ở đây. Đám cưới lớn. Hôn lễ. Rồi họ biến mất.

- Đại loại như sự việc của chúng tôi, ngoại trừ việc chúng tôi có những thi thể.

Khuôn mặt viên sĩ quan Napa trở nên căng thẳng.

- Hãy tin tôi, tôi không gọi cho các vị tới đây chỉ để giúp chúng tôi với những bản khai người mất tích.

- Điều gì khiến anh nói chắc chắn như vậy? – Raleigh hỏi.

- Vì người giữ cửa đã nhận được một cuộc gọi tối qua. Đó là cuộc gọi từ nhà hàng, xác nhận việc đặt chỗ của họ.

- Thế sao?

Hartwig nhấp một ngụm cà phê trước khi nhìn vào mắt chúng tôi:

- Không có ai ở nhà hàng gọi điện cho họ cả.

Chương 30

Đôi vợ chồng nghi tuần trăng mật này không có khách lạ, kế hoạch không mâu thuẫn. Chỗ tại nhà hàng French Laundry chỉ đặt trước cho hai người.

Điều làm cho tất cả trở nên nghiêm trọng hơn là họ đã lỡ chuyến bay tới Mexico.

Trong khi Raleigh lục lọi xung quanh ở bên ngoài thì tôi kiểm tra nhanh căn phòng của họ. Trong phòng kê một chiếc giường lớn bằng gỗ đỏ ngăn nắp, một chiếc vali, quần áo xếp đống và các dụng cụ sinh hoạt hàng ngày. Rất nhiều hoa – phần lớn là hoa hồng. Có thể Becky DeGeorge đã đem chúng về từ hôn lễ.

Chẳng có gì thể hiện rằng DeGeorge đã không lên đường cho chuyến bay sáng ngày hôm sau.

Tôi gặp Raleigh ở bên ngoài. Anh đang nói chuyện với một người trực tầng, có vẻ như đây là người cuối cùng nhìn thấy hai vợ chồng DeGeorge đi khỏi.

Khi chỉ còn hai chúng tôi, Raleigh lắc đầu tức giận:

- Tôi và hai sĩ quan địa phương đi gần một cây số vào sâu trong rừng. Thậm chí không có cả một dấu chân. Tôi cũng kiểm tra chiếc xe. Nó đã bị khóa. Không có vết máu. Không có dấu hiệu đánh nhau. Nhưng có gì đó xảy ra với họ ở đây. Một người nào đó đã bắt chuyện với họ. Cách nhà nghỉ khoảng 20 – 30 mét.

Tôi kiểm tra trong phạm vi khoảng 360 độ đường lái xe vào nhà nghỉ và khu vực đỗ cạnh gần đây. Một cơ sở cảnh sát địa phương được thiết lập ngay ngoài cổng.

- Không có ai bắt chuyện với họ cả. Quá nguy hiểm. Kế hoạch đơn giản. Có thể ai đó đã đến đón họ đi.

Anh phản đối:

- Chỉ đặt chỗ cho hai người. Và cái gã gác cửa ngoài cứ khăng khăng rằng họ đi đến chiếc xe của họ.

- Rồi thì họ biến mất à?

Sự chú ý của chúng tôi bị lệch hướng bởi tiếng kêu sột soạt của một chiếc xe limo đen dài rẽ vào con đường rải sỏi về phía khu nghỉ mát. Chiếc xe dừng lại dưới tán cây gỗ đỏ ngay trước cổng vào.

Tôi và Raleigh quan sát cổng nhà nghỉ mở ra và người gác cổng xuất hiện, đẩy cả một xe đầy hành lý. Tài xế chiếc limo nhảy ra mở thùng hành lý ở sau xe.

Việc này tác động tới cả hai chúng tôi một lúc.

- Đúng là một chiếc xe dài – Raleigh nói và nhìn vào mắt tôi.

- Có thể, tôi đồng ý. Nhưng việc này giải thích tại sao một người nào đó đến đây mà không bị bất kỳ ai chú ý. Tôi nghĩ chúng ta nên kiểm tra xem có bất kỳ chiếc limo nào được báo cáo là bị mất cắp gần đây trong khu vực vịnh hay không.

Một chiếc xe khác rẽ vào, đó là một chiếc Mazda màu bạc, rồi đỗ ở gần cuối vòng tròn. Trước sự mất bình tĩnh của tôi, một người phụ nữ mặc chiếc quần cargo và chiếc áo lạnh tay ngắn của trường Đại học Michigan bước ra khỏi xe.

- Raleigh, anh nói là một trong những kỹ năng nổi trội của anh là chính sách ngăn chặn có phải không?

Anh nhìn tôi như thể tôi đang hỏi Tiến sĩ Kevorkian rằng có phải ông ấy rất giỏi việc pha chế thuốc không vậy?

- Được rồi, vậy hãy ngăn chặn người này.

Tôi vừa nói vừa nhìn chăm chăm bóng người đang tiến tới.

Người đang tiến lại gần chúng tôi là Cindy Thomas.

Chương 31

Tôi giận dữ nói với Cindy Thomas:

- Hoặc là cô có cái mũi thính chuyện mà tôi đã từng chứng kiến, hoặc là tôi có thể bắt đầu nghĩ rằng cô là một nghi phạm giết người. Đây là lần thứ hai cô ta đến vào giữa lúc có thể là hiện trường vụ án.

- Không phải cô nói với tôi là tôi đang gãi lên phạm vi nội bộ của cô đấy chứ? – Cô ta châm biếm.

Điều đó thực sự khiến tôi tức điên. Chúng tôi đang có một tình huống ở đây. Nếu tin tức chưa xác thực bị đưa lên báo chí, nó sẽ ảnh hưởng tới cơ hội kiểm soát vụ việc. Tôi có thể tưởng tượng thấy cái tit ác mộng rằng: "Kẻ giết cô dâu và chú rể lại hành động". Và Roth sẽ giận tím gan. Đây sẽ là lần thứ hai tôi không kiểm soát được hiện trường vụ án đối với cùng một phóng viên.

- Bạn của cô à? – Raleigh hỏi.

- Cindy Thomas – Cô ta lên tiếng và giơ tay ra bắt – Còn anh là ...?

- Phóng viên Cindy của tờ *Thời sự* - Tôi cảnh báo anh ta.

Raleigh giật mình, đáp trả cái bắt tay giống như một anh công nhân bị sa thải nắm tay người thay thế mình.

Tôi gần rõ từng tiếng một:

- Cô Thomas, cô nghe cho rõ đây. Tôi không biết cô đã ở quanh đây có đủ lâu để cảm thấy công việc cần phải diễn ra như thế nào hay chưa. Nhưng nếu cô có ý định làm bất kỳ việc gì trừ việc cho tôi biết tại sao cô lại ở đây và sau đó thu dọn hết đồ nghề của cô rồi đi ra khỏi đây, thì cô hoàn toàn tạo ra một danh sách khôn kiếp tại

Sở cảnh sát.

- Cindy. Cô ta nhắc nhở tôi.

- Nhưng trước hết, câu hỏi thú vị hơn là tại sao tôi lại ”đụng” cô ở chốn này?

Cả tôi và Raleigh nhìn chăm chăm vào cô, hết cả kiên nhẫn:

- Hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi nhấn mạnh thêm nữa. Cindy mím môi:

- Thôi được rồi. Cả hai người đã lao nhanh tới đây vào ngày chủ nhật, Đại úy Raleigh tìm kiếm xung quanh khu rừng và bãi đỗ xe, cô thì tra hỏi đám nhân viên nhà nghỉ. Cả hai người đều trông rất nặng nề. Thực tế thì nơi này chưa bị phong tỏa, vì thế chắc chưa có án mạng xảy ra. Có thể là một người nào đó bị mất tích. Từ khi chúng tôi biết về những việc hai người đang điều tra, thì chẳng khó đoán rằng đó có thể là một cặp vợ chồng vừa mới cưới. Có khả năng, kẻ giết cô dâu và chú rể của chúng ta tự coi hấn là số hai.

Mắt tôi mở to, lo lắng.

Cindy mím cười:

- Hoặc là vậy, hoặc là tôi đã đánh giá sai sự việc và hai người đơn thuần chỉ đến đây để nếm thử vị rượu.

- Cô biết được tất cả điều này từ việc theo dõi chúng tôi sao? – Tôi hỏi.

- Thực sự là không – Cô hát hàm về phía cổng nhà nghỉ. Hầu hết thông tin này tôi có được từ viên cảnh sát địa phương khoác lác mà tôi vừa chuyện phiếm ở ngoài kia.

Chẳng cần phải nói, tôi bắt đầu thấy mình có thể mím cười.

- Nghiêm túc đây, cô hiểu rõ là không thể chạy theo bất kỳ việc gì ở

đây – Raleigh lên tiếng.

- Một cô dâu và chú rể bị giết nữa à? Vẫn tình tiết giống thế sao? – Cô ta khịt mũi với vẻ quyết tâm – Chết tiệt, tôi sẽ theo việc này.

Tôi bắt đầu cảm thấy tình hình đang xuống dốc:

- Một điều đặc biệt chiếu cố là đề nghị cô lên xe và quay trở lại thị trấn.

- Cô muốn nói tới Fitzpatrick hay Stone?

- Tôi thực sự sẽ biết ơn cô một lần nếu cô quay trở lại thị trấn.

Cô ta cười nhạt:

- Cô có đùa không đây? Chỉ đi ra khỏi đây thôi sao?

- Phải, chỉ đi ra khỏi đây.

Cindy lắc đầu:

- Rất tiếc. Một là tôi có thể bị sa thải, và hai là tôi không thể để vụ này cho qua được.

- Sẽ thế nào nếu tôi buộc cô về? Sẽ thế nào nếu cô có nhiều tin tức về những điều cô đang tìm kiếm và cho tôi biết nhận định của cô cùng lúc ấy? – Tôi đáp lời do sự thôi thúc của tình thế.

Mất Raleigh như muốn lòi ra, nhưng tôi ra dấu cho anh ta biết là hãy để tôi giải quyết vụ này.

Cindy nài nỉ:

- Khi câu chuyện vỡ ra, nó sẽ có quy mô rộng hơn bất kỳ ai trong chúng ta có thể kiểm soát được.

- Và khi đó, vụ việc sẽ là của cô.

Cindy nheo mắt lại. Cô ta đang vật lộn trong đầu xem liệu có thể tin tôi được hay không.

- Ý cô là tin tức từ cô, độc quyền à?

Tôi đợi Raleigh phản đối. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, anh bỏ đi:

- Ngài Mercer quyết định tất cả việc này sao?

- Là ông ấy. Tất cả đều thuộc phần tin công cộng.

Tôi nhìn theo Raleigh với các dây thần kinh đang đập thon thót như những hạt đậu nhảy Mexico. Nếu tôi không thể tin tưởng ở anh ta, thì khi chúng tôi trở về thị trấn, tôi có thể phải đối mặt với những lời quở trách ghê gớm. Roth có thể xộc tới ngay bàn làm việc của tôi, hay tệ hơn là Mercer. Nhưng thực sự tôi đã cảm thấy có thể tin tưởng anh ta.

- Thế nhé, tôi sẽ đi cùng cô Thomas về thị trấn – Tôi nói và đợi phản hồi của anh.

- Cindy, cô phóng viên sửa lại với một quyết tâm mới.

Raleigh mãi mới gạt đầu ưng thuận:

- Tôi sẽ kết thúc với Hartwig. Tôi sẽ nói chuyện với cô sau. Cô Thomas, một vinh hạnh đột ngột.

Tôi hướng về phía anh mỉm cười duyên dáng. Rồi tôi khoác tay cô phóng viên nói:

- Thôi nào, Cindy. Tôi sẽ giải thích cho cô biết về các luật lệ trên đường đi.

Chương 32

Tôi không biết tại sao tôi lại làm thế. Rất nguy hiểm và thiếu suy nghĩ, hoàn toàn trái ngược với những gì tôi có thể hiểu về chính tôi. Có lẽ tôi chỉ muốn nói dối trước mặt các quan chức. Trước Roth và Mercer. Chơi theo cách riêng của tôi.

Có lẽ vụ việc đang mở rộng, và tôi chỉ muốn giữ ảo tưởng rằng tôi đang kiểm soát được mọi việc.

Hoặc có lẽ tất cả những gì tôi muốn làm là để cho ai đó cùng tham gia.

Tôi nắm chặt tay Cindy khi cô khởi động xe:

- Trước khi chúng ta đi đâu, tôi cần phải biết một điều. Làm thế nào cô phát hiện ra có chuyện gì đang diễn ra ở đây?

Cô ta hít một hơi sâu:

- Thế đấy, tất cả những gì xảy ra là việc cô đẩy tôi ra khỏi câu chuyện nghề nghiệp của tôi. Giờ tôi phải từ bỏ cả nguồn tin tức của tôi nữa sao?

- Bất kỳ điều gì chúng ta làm từ đây đều phụ thuộc vào điều đó.

- Tôi thuộc típ người thích thế nếu tôi có thể cứ để cho cô phải suy đoán.

- Nếu việc này có tác dụng, thì phải dựa trên sự tin tưởng.

- Và sự tin tưởng rẽ làm hai hướng, phải không thanh tra?

Chúng tôi ngồi đó, bức bối trong chiếc xe Mazda nóng, bữa bãi những chiếc hộp đồ uống, đồ ăn sẵn, một kiểu sống qua ngày đoạn tháng.

- Thôi được rồi – Cuối cùng tôi phải nhượng bộ. Tôi cho cô biết

rằng chúng tôi mới chỉ biết một chút ít về lý do tại sao chúng tôi lại ở Napa chiều hôm đó. Đôi vợ chồng DeGeorge vừa mất tích. Họ vừa mới kết hôn tối thứ sáu. Có khả năng họ là cặp thứ hai.

- Không được cho đăng báo bất kỳ điều gì cho tới khi chúng tôi xác nhận sự việc. Tôi sẽ báo cho cô biết khi nào thì được.

Mất Cindy đây những nghi ngờ đột nhiên trở nên tự tin.

- Giờ đến lượt cô. Không được có bất kỳ cánh nhà báo nào ở đây.

Kể cả báo địa phương. Làm thế nào cô xoay sở được việc này?

Cindy nhả ga xe rồi nói khi chiếc xe đi vào con đường chính.

- Tôi đã bảo với cô là tôi từ Metro tới, và tôi đang phải vật lộn để giữ câu chuyện của tôi. Ông chủ của tôi cho tôi thời gian đến cuối tuần để thu thập được điều gì đó chắc chắn về sự việc quan trọng này. Cô đã phớt lờ tôi, vì thế tôi phải đỗ xe dưới đường nhà cô từ ngày hôm qua và chờ đợi một điều gì đó xảy ra.

- Cô theo dõi tôi à?

- Tương đối liêu lĩnh, hả? Nhưng hiệu quả.

Tôi đã thu mình lại trong suốt hai ngày qua.

- Đi xem phim? Tối bên du thuyền sao?

Mặt cô hơi ửng đỏ:

- Tôi đã dự định từ bỏ khi cộng sự của cô tới. Tôi chỉ theo sau.

Tôi ngả mình sâu vào ghế, phá lên cười và lảm bảm:

- Không liêu lĩnh quá đâu. Những kẻ xấu luôn làm thế hàng năm trời.

Tôi vừa cảm thấy ngượng, vừa thấy bứt căng thẳng.

Trên đường về thị trấn, tôi bỏ sung một số quy định trong thỏa thuận giữa chúng tôi. Tôi đã làm việc này trước khi cô nữ phóng

viên này tới quá gần câu chuyện và đe dọa cuộc điều tra. Cô ta không thể ra mặt với câu chuyện này cho tới khi chúng tôi xác nhận sự việc. Khi chúng tôi làm việc này, tôi phải đảm bảo rằng cô ta phải là người đầu tiên có được thông tin. Tôi sẽ luôn giữ cô đi tiên phong trong câu chuyện, nhưng chỉ một chút thôi.

Tôi nói với cô ta một cách dứt khoát:

- Đây là cơ hội. Những gì chúng ta đang có bây giờ là cái mà cô gọi là mối quan hệ được ưu tiên. Phải trên bất kỳ điều gì cô đã có – với bạn trai của cô hay với người nào đó trong công việc. Thậm chí cả ông chủ của cô. Bất kỳ thông tin gì tôi cho cô biết hoàn toàn chỉ giữa chúng ta mà thôi và luôn luôn chỉ trong hai chúng ta, cho tới khi tôi cho phép cô tự do hành động với thông tin ấy.

Cindy gật đầu, nhưng tôi muốn đảm bảo rằng cô ta hiểu vấn đề.

- Cô chỉ nên nhún vai nếu ông chủ của cô có hỏi thông tin có được từ đâu. Một vài lỗ hồng lớn trong sở cảnh sát – tôi không quan tâm nếu đó chính là Cảnh sát trưởng Mercer – đỗ chiếc xe limo của ông ta ngoài cửa nhà cô và hỏi cô về một số thông tin rò rỉ, cô sẽ nói: Cảm ơn ngài đã ghé thăm. Văn phòng luật sư của quận gọi cô tới ban hội thẩm, yêu cầu cô từ bỏ mọi nguồn thông tin của cô, và quan tòa ấn cô vào nhà đá – cô chỉ cần đảm bảo rằng cô đem đủ sách báo đến để giết thời gian.

- Tôi hiểu mà – Cindy nói vậy và nhìn vào mắt cô, tôi biết là cô ta hiểu.

Suốt quãng đường còn lại, chúng tôi nói chuyện về bản thân, công việc, sở thích và sự tiến triển bất ngờ bắt đầu hình thành. Tôi bắt đầu thấy quý mến Cindy.

Cô hỏi tôi làm cảnh sát đã được bao lâu rồi, và tôi kể cho cô nghe câu chuyện của tôi. Bố tôi là người như thế nào và ông đã bỏ đi ra sao khi tôi mới 13 tuổi. Tôi học môn xã hội học ở bang San Francisco thế nào. Tôi muốn chứng minh tôi có thể tạo sự khác biệt trong thế giới đàn ông ra sao. Tôi là người như thế nào và những gì tôi làm chỉ đơn thuần là cố gắng chứng minh sự lựa chọn của mình.

Cindy đáp lại bằng câu chuyện của cô rằng cô cũng học xã hội học ở Michigan. Và trước khi tới Marin, chúng tôi phát hiện thêm một vài điểm chung đáng ngạc nhiên giữa hai chúng tôi.

Em trai của Cindy sinh trùng ngày với tôi, ngày mùng 5 tháng 10. Cô ấy cũng tập yoga, và người đầu tiên dạy tôi vài năm trước ở nam San Francisco, nay đang hướng dẫn cô ấy ở Corte Madera. Chúng tôi đều thích đọc sách du lịch và về những điều huyền bí như của Sue Grafton, Patricia Cornwell, Elizabeth George. Chúng tôi yêu thích cuốn *Ngôi nhà của những món ăn ngon* của Gordon.

Bố của Cindy mất sớm, khoảng 17 năm trước, và thật kỳ lạ, khi cô ấy cũng mới 13 tuổi.

Nhưng điều trùng hợp ngẫu nhiên đáng sợ nhất khiến tôi có cảm giác kỳ quái – là ông chết vì bệnh bạch cầu, một dạng bệnh suy biến, là họ hàng với căn bệnh mà tôi đang phải đối mặt.

Tôi đã nghĩ đến việc cho cô ấy biết bí mật của tôi, nhưng tôi kim được ngay. Tôi phải nói trước nhất với Claire. Nhưng khi chúng tôi tới gần cầu Cổng Vàng, tôi có linh cảm rằng tôi đang đi với một người rất có ý nghĩa với tôi, và thực sự là một người tôi quý mến.

Tới thành phố, tôi gọi cho Claire. Chúng tôi định gặp nhau từ mấy giờ trước, song Claire dường như vẫn háo hức gặp tôi – tôi có rất

nhều điều để chia sẻ.

Chúng tôi luôn sắp xếp cuộc hẹn ở quán Susie, lần này là một bữa tối sớm chứ không còn là bữa ăn sáng muộn nữa.

- Khi nào tới nơi, tớ sẽ cập nhật cho cậu khối tin tức đấy.

Rồi tôi làm một việc thứ hai khiến chính tôi cũng phải ngạc nhiên.

Tôi hỏi cô:

- Cậu có ngại không nếu tớ rủ thêm một người bạn nữa?

Chương 33

Tôi và Cindy đang sẵn sàng lấy khẩu phần trên châu thứ hai vừa lúc Claire bước vào. Cách khoảng 3 mét, nhưng nụ cười của cô đã làm rạng rỡ cả căn phòng. Tôi đứng dậy và ôm hôn cô thật nồng nhiệt.

- Không thể đợi được bà già này sao?

Cô đưa mắt nhìn những chiếc cốc rỗng không.

- Cả một ngày dài mà.

Tôi giải thích và nói thêm:

- Cậu làm quen với Cindy đi.

- Rất hân hạnh – Claire nói vui vẻ và bắt tay Cindy.

Mặc dù cuộc hẹn này chỉ dành cho tôi và cô, nhưng Claire là người dễ dàng thích nghi với bất kỳ điều gì đột ngột xảy đến.

- Lindsay đã kể cho tôi nghe tất cả về cô – Cindy nói với Claire trong tiếng ồn ào của quán.

- Phần lớn là sự thật, trừ khi cô ấy nói rằng tôi là một nhà nghiên cứu bệnh học của tòa án xuất sắc – Claire vừa nói vừa cười toe toét.

- Thực ra, tất cả những gì Lindsay nói là cô thực sự là một người bạn tốt.

Quán cà phê Susie khá đông đúc và sáng sủa với những bức tường sơn giả và các món ăn vùng Caribe tương đối được. Họ chơi ít nhạc vui nhộn, một ít nhạc jazz. Đó là nơi bạn có thể giao dịch, trò chuyện, hò hét hay thậm chí chơi cá độ.

Loretta, nữ hầu bàn quen thuộc của chúng tôi bước tới, và chúng tôi bảo Claire gọi trên châu cho cô và yêu cầu món gà cay.

Tôi hỏi cô:

- Kể tớ nghe về lễ tốt nghiệp của Reggie đi nào.

Claire lấy một miếng cánh trong bát của chúng tôi và lắc đầu tiếc nuối:

- Thật vui khi biết rằng sau ngàn ấy năm học ở trường, thực sự nói được vài từ không phải là từ lóng. Chúng giống như một đám trẻ đường phố đi thử giọng cho giải Grammy, nhưng thầy hiệu trưởng nhất quyết rằng chúng sẽ dần dần thoát khỏi việc này.

- Nếu không, sẽ luôn có giải Hàn lâm – Tôi cười phá lên, cảm thấy mình hơi bộp chộp.

Claire mỉm cười:

- Tớ mừng khi thấy cậu nhìn lên như vậy. Khi chúng ta nói chuyện với nhau hôm trước, có vẻ như Cherry đang cố thọc chân vào chiếc giày to xấu xí ấy.

- Cherry là ai? – Cindy cất tiếng hỏi.

- Ông chủ của tôi. Chúng tôi gọi ông ta là Cherry, bởi ông ta gọi cho chúng tôi về mối quan tâm rất nhân ái đối với những người tin tưởng vào mệnh lệnh của ông ta.

- Ồ, thế mà tôi cứ tưởng cô đang nói tới ông tổng biên tập của tôi. Cindy cười khặc khích – Ông ta thực sự hạnh phúc khi có thể đe dọa lợi ích của một người nào đó. Ông ta chẳng có manh mối nào về việc ông ta bị giảm giá trị và hạ mình như thế nào.

- Cindy của tờ Thời sự.

Tôi giải thích với Claire khi thấy cô phản ứng lại với sự ngạc nhiên. Có một khoảng cách không công khai giữa lực lượng cảnh sát và giới báo chí. Để bước qua khoảng cách đó, một phóng viên phải

giành được vị trí của mình.

- Đang ghi hồi ký của cậu đấy hả? – Claire hỏi tôi với nụ cười đẽ phồng.

- Có thể - Một câu trả lời ngắn gọn, nhưng nói lên rất nhiều.

Món trân châu của Claire được mang đến và chúng tôi cùng nâng cốc.

- Nâng cốc chúc mừng quyền lực nào – Tôi nâng cốc lên.

Cindy bật cười:

- Quyền lực đây những điều vô nghĩa, quyền lực là kẻ xuẩn ngốc khoa trương, quyền lực là thứ kéo bạn xuống thấp.

Claire tán thành ý kiến đó, và ba chúng tôi cụng ly như thể là những người bạn cũ đã lâu không gặp.

Cindy ăn một miếng cánh và bắt đầu nói chuyện:

- Cậu có biết không, khi lần đầu tiên tôi tới tòa báo, một nhân viên lâu năm ở đó bảo tôi rằng hôm nay là ngày sinh nhật của ông tổng biên tập. Thế là tôi gửi cho ông một bưu thiếp chúc mừng sinh nhật. Tôi nêu rõ cho ông thấy rằng ông ta là ông chủ của tôi, và trên hết thầy đó là cách phá vỡ sự lạnh lùng để có thể có được một nụ cười của ông ta. Ngày hôm sau, con người xuẩn ngốc ấy gọi tôi tới. Ông ta rất lịch sự và vui vẻ. Ông có đôi lông mày rất rậm giống như đuôi của con sóc. Ông ta gật đầu ra hiệu cho tôi ngồi chiếc ghế đối diện. Tôi đang nghĩ, ồ ... tình cảm của con người này cũng như tất cả mọi người khác.

Claire mỉm cười. Tôi uống cạn cốc nước thứ hai của mình.

- Rồi kẻ tàn nhẫn này nhú mắt và nói rằng – Cô Thomas, một tiếng rưởi nữa tôi sẽ có 60 phóng viên, những người đang cố gắng lấy tất

cả những gì vô vị trong cái thế giới này và nhồi nhét chúng vào 40 trang giấy. Những trong khi tất cả mọi người đang điên cuồng chạy theo đồng hồ, thì cô lại có thời gian dán khuôn mặt cười tí xiu vào ngày sinh nhật của tôi – Rồi ông ta kết thúc bằng việc chỉ định tôi làm việc một tuần để lựa chọn người thắng cuộc từ cuộc thi cấp 5 “*Tại sao tôi muốn trở thành biên tập viên trong cuộc thi một ngày*”.

Tôi phá lên cười và ho sặc sụa.

- Đầu hàng trước tiêu đề “*Không có chiến công nào tốt mà không bị trừng phạt*”. Thế cô đã làm gì?

Cindy cũng cười lớn:

- Gửi email rằng hôm này là ngày sinh nhật của ông chủ tới tất cả mọi người trong ban. Những kẻ xuẩn ngốc cứ vây quanh văn phòng của ông ta với khuôn mặt trắng bệch suốt cả ngày hôm ấy.

Lorretta quay lại và chúng tôi gọi đồ ăn: gà hầm nước sốt cay, fajita và một đĩa salat lớn. Ba xuất Dos Equis đi kèm với chúng. Chúng tôi đổ nước sốt cay Jamaica, Toasty Lady lên món cánh và thấy mắt Cindy đờ đẫn trước món cay đầu tiên.

- Nghi lễ kết nạp. Giờ cô là một thành viên.

Tôi cười lớn tiếng:

- Đấy hoặc là nước sốt cay, hoặc là một hình xăm – Claire tuyên bố, mặt thản nhiên như không.

Cindy nhướn mắt đánh giá tình hình, sau đó nhìn quanh và quần tay áo sơ mi lên. Cô để lộ ra hai chiếc khóa nhạc G nhỏ xăm ở sau vai.

- Điềm xuống cấp của giáo dục truyền thống.

Cô nở nụ cười méo mó.

Tôi đưa mắt nhìn Claire – và cả hai chúng tôi kêu lên nhất trí.

Rồi Claire kéo mạnh chiếc áo của cô với một thoáng bối rối. Ngay dưới phần eo màu da nâu của cô lộ ra đường nét hình một con bướm nhỏ. Cô thú nhận.

- Lindsay đã thách tôi sau khi cô ấy chia tay với gã ủy viên công tố từ San Jose. Chúng tôi đi qua đêm ở Big Sur. Chỉ dành cho phụ nữ thôi. Để giải tỏa. Và trở về với những thứ này trên người.

- Thế còn của cô ở đâu? – Cindy quay sang hỏi tôi.

- Không thể cho cô biết được – Tôi lắc đầu.

- Thôi nào. Cho tôi thấy đi.

Tôi thở dài, cuộn thắt lưng và vỗ nhẹ bên hông phải.

- Đó là một con tắc kè dài khoảng 2,5 cm với một cái đuôi bé xíu cực xinh. Bất kỳ khi nào có kẻ tình nghi gây khó khăn cho tôi, tôi đều đẩy hấn vào tường và nói với hấn rằng tôi sẽ xăm con tắc kè như vậy lên mặt hấn, nhưng với kích thước trông như đười ươi.

Một sự im lặng ám cúng bao trùm lên chúng tôi. Trong giây lát, khuôn mặt của David và Melanie Brandt, thậm chí cả căn bệnh Negli, dường như cách xa tôi hàng triệu kilômét. Chúng tôi đang rất vui vẻ.

Tôi cảm thấy có điều gì đang diễn ra, một điều gì đó chưa xảy ra từ rất lâu rồi mà tôi cần có một cách tuyệt vọng.

Tôi cảm thấy sự liên kết.

Chương 34

Giờ thì chúng tôi là bạn ... thế làm thế nào hai người gặp nhau? Lần cuối cùng tớ biết là cậu đang đi tới Napa để kiểm tra về đôi vợ chồng bị mất tích – Claire hỏi sau khi chúng tôi đã ăn xong.

Michael và Becky DeGeorge, hai người vừa mới một phút trước đây dường như rất xa, nay quay trở về mạnh mẽ trong tâm trí tôi.

Tôi có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng ngày hôm nay đã thay đổi rất nhanh so với những gì tôi dự định. Tôi gần như cảm thấy sự dối trá với việc giữ bí mật và cho cô biết nhưng gì đã xảy ra ở Napa nhưng chưa nói đến sự việc tiến triển quan trọng đang diễn ra trong người tôi.

Claire tiếp nhận điều ấy, tiêu hóa nó với tất cả trí óc sắc bén của cô. Cô đã tư vấn cho tôi trong rất nhiều vụ án giết người hàng loạt với cả vai trò là người kiểm tra dẫn đầu và là nhân chứng chuyên môn.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Trong điều kiện ồm yếu này của tôi, tôi không thích thú với trách nhiệm một mình thực hiện điều tra chuyên sâu trung gian trong các vụ án giết người đa dạng. Những gì tôi nói thậm chí khiến chính tôi thấy ngạc nhiên.

- Cậu có sẵn lòng giúp đỡ tớ không?

- Giúp đỡ ư? Như thế nào? – Claire chớp mắt ngạc nhiên.

- Claire, việc này sắp bùng nổ. Nếu có một kẻ giết chú rể và cô dâu ở ngoài kia, cả quốc gia sẽ quan tâm tới điều này. Tất cả chúng ta đều quan tâm tới vụ này. Có thể chúng ta có thể gặp nhau như thế này. Ba chúng ta ... không chính thức.

Claire nhìn tôi đề phòng:

- Ý cậu là tự chúng ta sẽ giải quyết vụ này à?

- Chúng ta có những tay thiện nghệ của pháp y, Phòng tội phạm giết người, thậm chí có cả báo chí, cùng nhau họp bàn bên chiếc bàn này – Càng nói, tôi càng biết việc này sẽ thành công.

Chúng tôi có thể tập hợp lại các manh mối từ phòng điều tra, chia sẻ chúng gì chúng tôi biết, qua mặt những chính khách và đám quan chức. Ba người phụ nữ có thể hạ gục giới chính thống đàn ông. Điều quan trọng hơn là, chúng tôi chia sẻ sự thương cảm chân thành đối với các nạn nhân.

Đột nhiên, ý tưởng đó dường như được đốt sáng rực.

Claire lắc đầu một cách hoài nghi.

- Thôi nào, cậu không nghĩ là sẽ thành công sao? Cậu không nghĩ là chúng ta làm được việc này sao? – Tôi khẩn khoản.

- Không phải như thế này. Đó là tớ đã thân quen với cậu 10 năm nay rồi, và chưa một lần nào tớ nghe thấy cậu nhờ giúp đỡ về bất kỳ cái gì.

- Ngạc nhiên phải không, bởi giờ tớ đang hỏi cậu – Tôi nhìn thẳng vào mắt Claire.

Tôi cố gắng cho cô thấy rằng còn có một điều nữa đang làm tôi phiền muộn, lo lắng, một điều có thể còn lớn hơn vụ việc này. Rằng tôi không chắc tôi có thể giải quyết nó. Rằng tôi có thể nhờ đến sự giúp đỡ. Rằng có nhiều thứ trong việc đó.

Claire từ từ cất tiếng cười nhẹ nhàng:

- Xin thề trước cốc trà châu này, tôi tham gia.

Tôi rạng rỡ trở lại, rồi nhẹ nhàng quay lại phía Cindy:

- Thế còn cô thì sao? Cô tham gia chứ?

Cindy lấp bắp:

- Tôi, tôi không biết Sid Glass sẽ nói gì nhưng kệ xác ông ta. Tôi tham gia.

Chúng tôi chạm cốc chúc mừng.

Câu lạc bộ điều tra các vụ giết người của phụ nữ đã hình thành.

Chương 35

Sáng hôm sau, sau khi ở nơi truyền máu lúc 8h, tôi tới thẳng văn phòng, cảm thấy như mê sảng và hơi chóng mặt. Việc đầu tiên tôi làm là liếc qua tờ *Thời sự* buổi sáng. Tôi cảm thấy nhẹ cả người, trên trang nhất chẳng có gì nói đến sự việc liên quan tới vụ cặp vợ chồng biến mất ở Napa. Cindy đã giữ lời.

Tôi nhận thấy Raleigh đi ra khỏi văn phòng của Roth. Tay áo anh xắn lên để lộ cẳng tay mập.

Anh cười ý tứ với tôi, một nụ cười bảo tôi biết về sự lo lắng của anh đối với việc tôi cắt đứt thỏa thuận với Cindy ngày hôm qua. Anh nháy đôi mắt màu xanh, ám chỉ tôi ra ngoài hành lang.

- Chúng ta phải nói chuyện – Anh nói khi chúng tôi đứng bên cầu thang.

- Nghe này, Raleigh. Tôi rất tiếc về chuyện ngày hôm qua. Tôi cho rằng điều đó đôi khi khiến chúng ta trả giá.

Đôi mắt anh tối sầm giận dữ:

- Có thể cô nên cho tôi biết tại sao cô ta đáng giá thỏa hiệp trong vụ này.

Tôi nhún vai:

- Anh có đọc được bất kỳ điều gì về vụ ở Napa trong các bài báo sáng nay không?

- Cô chống đối lại mệnh lệnh trực tiếp của cấp trên. Nếu điều đó không đẩy cô vào một hố sâu, thì chắc chắn có một lỗ đào sẵn cho tôi rồi.

- Vì thế anh thà moi ra câu chuyện trong tờ báo *Thời sự* về một kẻ

giết người hàng loạt?

Anh ta dựa người vào tường:

- Đó là cuộc gọi của Mercer.

Một viên cảnh sát tôi quen biết chạy lên cầu thang đi qua chúng tôi, miệng lẩm bẩm chào. Tôi gần như chỉ gật đầu.

- Được rồi – Tôi nói. Thế anh muốn chơi thế nào đây? Anh muốn tôi đi đến đây và moi hết ruột gan tôi ra với Roth à? Tôi sẽ làm thế.

Raleigh ngần ngừ. Tôi có thể cảm thấy là anh ta giận dữ, tặc lưỡi với hậu quả. Sau một phút, anh mới lắc đầu:

- Vấn đề bây giờ là gì?

Tôi thở phào một tiếng. Tôi chạm vào cánh tay anh và mỉm cười.

- Cảm ơn anh.

- Lindsay, tôi đã kiểm tra cùng với cảnh sát tuần tra đường quốc lộ. Không có báo cáo về bất kỳ chiếc xe limo được báo mất cắp nào trong tuần qua.

Cái tin ấy và điểm chết của vụ việc làm tôi nản lòng.

Một giọng nói vang lên từ phòng đội:

- Cô Boxer ở ngoài đó à?

- Tôi ở đây – Tôi nói vọng lại.

Đó là Paul Chin, một trong những thuộc cấp có năng lực, thông minh được bổ nhiệm về đội chúng tôi.

- Trung úy Frank Hardwig đang chờ máy, bảo rằng cô biết ông ấy.

Tôi chạy vội lại, vồ lấy điện thoại trên bàn làm việc của viên thư ký của chúng tôi.

- Lindsay Boxer nghe đây.

- Thanh tra, chúng tôi đã tìm thấy họ - Tiếng của Hartwig.

Chương 36

Người trông coi nhà đã phát hiện ra họ - Hartwig thì thầm với cái lắc đầu dứt khoát. Chúng tôi đang đi theo con đường mòn dơ bẩn tới nhà máy rượu vang Napa nhỏ.

- Tôi hy vọng cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận điều này. Đây là điều tồi tệ nhất mà tôi từng được chứng kiến. Họ bị giết khi đang làm tình với nhau.

Raleigh và tôi lao ra đường St. Helena, rẽ về phía đông 29 – “con đường rượu vang”, đi vào đường Hawk Crest cho tới khi nó bồi cao lên thành núi, không còn đường nữa. Cuối cùng chúng tôi gặp một dấu hiệu bằng gỗ mờ: Rặng chim sẻ.

- Người trông coi nhà tới đây hai lần một tuần. Họ được tìm thấy vào lúc 7 giờ sáng. Nơi này không còn được sử dụng thường xuyên nữa – Hartwig tiếp tục nói. Tôi có thể nhận thấy là anh ta đang lo lắng run rẩy.

Nhà máy rượu vang chỉ rộng hơn một xưởng lợp uồn lượn lớn với đầy thiết bị sáng bóng và hiện đại như máy nghiền, thùng lên men, các dãy thùng có tuổi thọ từ rất lâu được chất đống so le.

- Có thể cô đã quen với cách thức giết người như thế này – Hartwig nói vậy khi chúng tôi đi vào. Một thứ mùi hăng hắc, thối rữa đập vào mũi chúng tôi. Dạ dày tôi cuộn lại. Bạn không bao giờ quen được với hiện trường các vụ giết người.

Họ bị giết khi đang làm tình.

Rất nhiều thành viên của đội cảnh sát địa phương đứng lộn xộn ở gian nhà để gỗ cửa để máy ép nho lớn và sạch sẽ. Họ đang khám

xét hai ụ gì đó nhô lên. Hai ụ đó chính là thi thể của Michael và Becky DeGeorge.

- A, chết tiệt. Lindsay – Raleigh lảm bảm.

Người chồng mặc áo cộc tay và quần kaki, mắt mở to nhìn lên chúng tôi. Một đường cắt sâu bằng đồng hào ở ngay giữa trán. Vợ anh ta mặc chiếc váy đen bị kéo lên tới tận cổ, nằm trên người chồng. Nỗi sợ hãi thể hiện trong con mắt trắng dã hiện trên khuôn mặt người vợ. Chiếc áo lót bị kéo tụt xuống chỗ thắt lưng, và tôi có thể thấy bộ ngực đầy máu. Quần lót bị kéo xuống đầu gối.

Thật là một cảnh tượng kinh khủng đến buồn nôn.

- Anh biết thời gian xảy ra vụ án chưa? Tôi hỏi Hartwig, trông anh cũng sắp ói.

- Căn cứ vào tình trạng những vết thương, bên pháp y cho rằng họ đã chết khoảng 24 đến 36 giờ rồi. Họ bị giết trong đêm họ biến mất. Chúa ơi, chúng mới chỉ là những đứa trẻ.

Tôi nhìn chăm chăm vào cơ thể đầy máu và thê thảm của người vợ, mắt tôi nhìn xuống tay cô.

Không có gì cả. Không có nhãn cưới.

- Anh nói họ bị giết khi đang làm tình à? Anh có chắc về điều này không?

Hartwig gật đầu với viên trợ lý kiểm tra y tế. Anh ta nhẹ nhàng gỡ thi thể của Becky DeGeorge ra khỏi người chồng.

Thò ra chiếc quần kaki không kéo khóa của Michael DeGeorge là phần còn lại vẫn được giữ nguyên vẹn hình ảnh dương vật cương cứng.

Một nỗi giận dữ trào lên dữ dội trong lòng tôi. Đôi vợ chồng

Degeorge chỉ là những đứa trẻ. Cả hai mới đang độ tuổi 20, giống như đôi vợ chồng Brandt. Kẻ nào có thể làm một việc tồi tệ khủng khiếp đến thế này?

- Cô có thể thấy ở đằng kia họ bị kéo lê đi thế nào – Hartwig vừa nói vừa chỉ về phía những vệt máu khô bầm có thể nhìn thấy được trên sàn bê tông dốc xuống. Những vệt máu này dẫn tới những dấu vết ô tô hiện ra rõ ràng trên nền đất ít người qua lại. Hai viên cảnh sát đánh dấu vết ô tô bằng dải băng vàng.

Raleigh cúi xuống xem xét.

- Bánh xe rộng, lốp khoảng 14 inch. Khoảng cách trục tốt. Một chiếc SUV sẽ có bánh xe khoảng 16 inch. Tôi đoán đây là một loại xe ô tô mui kín lớn, sang trọng.

- Còn tôi thì cho là anh chỉ là cảnh sát trên bàn giấy. – Tôi bảo anh ta vậy.

Raleigh cười toét miệng:

- Tôi đã giành cả mùa hè ở trường đại học để làm việc với đội hầm hố gầm về mạch NASCAR. Tôi có thể thay một chiếc lốp xe trong thời gian nhanh hơn một người phục vụ bia ở 3Com thay 20 chiếc. Tôi đoán là xe Caddy hoặc một chiếc Lincoln.

Limo, mắt anh ta như đang nói.

Đầu óc của tôi đang chạy theo một điều gì đó mà Claire đã từng nói. Hãy nói kết các vụ án.

Đây là điều kỳ lạ đối với một kẻ giết người theo khuôn mẫu đột ngột thay đổi phương thức. Những kẻ giết người vì tình dục thích sự gần gũi với các nạn nhân của họ: bóp cổ, đánh bằng dùi cui và dao nhọn. Chúng muốn được cảm thấy những nạn nhân của mình

chiến đấu và chết. Chúng thích xâm lấn đến tận mái ấm của nạn nhân. Viên đạn gắn chặt, lạnh lùng. Chẳng hề thấy một nổi xúc động.

Trong giây lát, tôi tự hỏi không biết có phải có hai kẻ giết người hay không. Những kẻ giết người bất chước mù quáng. Không thể nào.

Không còn ai khác biết về những chiếc nhẫn.

Tôi đi tới chỗ Becky DeGeorge khi bác sĩ cho thi thể cô vào túi. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt cô. Họ đang làm tình. Hắn ta có ép buộc họ không? Hắn ta có làm họ bất ngờ không?

Một kẻ tâm thần về tình dục thay đổi phương pháp. Một kẻ giết người để lại dấu vết.

Hắn ta để lại thứ gì? Chúng ta còn sót thứ gì?

Chương 37

Luồng không khí trong lành ủa vào ngực tôi ngay sau khi chúng tôi bước ra ngoài. Chris Raleigh, Hartwig và tôi cùng sánh bước trên con đường bản thiu. Đường dây chạy ngang dọc ở thung lũng dưới chân chúng tôi. Những dãy nho bỏ hoang mọc bám hai bên đường. Chúng tôi đều im lặng bàng hoàng.

Một ý nghĩ rùng rợn chợt nảy lên trong đầu tôi. Chúng tôi đang ở độ cao hơn 300 mét, hoàn toàn bị tách biệt. Có điều gì đó không đúng.

- Tại sao lại ở đây hả Hartwig?

- Có thể nơi này xa xôi hẻo lánh và không có ai muốn lên tới đây.

- Tôi muốn hỏi tại sao lại ở đây? Đây là một địa điểm cụ thể. Ai biết đến nơi này?

- Toàn bộ tài sản tách biệt này nhấp nhô theo các đường dốc. Các bên liên doanh liên kết đã ngốn sạch thung lũng này. Tài sản này cần phải tác động nhiều hơn vốn đã có. Lao động của tình yêu. Hãy kiểm tra danh sách đi. Mỗi mùa có đến hàng tá người cạn kiệt ở nơi này. Bất kỳ ai ở xung quanh đây đều biết đến nơi này như vậy.

- Các nạn nhân đầu tiên là ở thành phố. Nhưng hẳn ta biết chính xác nơi cần đến. Ai sở hữu mảnh đất này?

Hartwig lắc đầu:

- Không biết.

- Tôi sẽ tìm ra. Và tôi sẽ đảo thêm một lần nữa qua văn phòng của họ. Kẻ nào đó đã nhắm vào họ. Biết mọi kế hoạch của họ. Lịch trình đi lại, danh thiếp kinh doanh, để

xem nếu có bất cứ điều gì thu được từ các dịch vụ xe limo.

Từ dưới vọng lên tôi nghe thấy tiếng động cơ xe lớn đang bò lên con đường bản thiu. Tôi nhìn thấy chiếc Bronco trắng của nhân viên kiểm tra y tế thành phố San Francisco.

Claire Washburn ở sau tay lái. Tôi đã bảo cô ấy tới với hy vọng rằng có thể khớp được vài bằng chứng từ hai hiện trường vụ án.

Tôi mở cửa, nói với thái độ biết ơn:

- Cảm ơn vì cậu đã tới.

Claire trang nghiêm lắc đầu:

- Tớ chỉ ước là họ đã làm gì đó khác đi. Đó là cuộc gọi mà tớ không bao giờ muốn nhận.

Cô lôi chiếc khung nặng ra khỏi xe dễ dàng đến ngạc nhiên.

- Tớ có cuộc hẹn sau đây ở dưới thị trấn, nhưng tớ nghĩ tớ sẽ coi qua hiện trường vụ án một chút, tự giới thiệu mình với người chịu trách nhiệm hiện trường.

Tôi giới thiệu Claire với Frank Hartwig.

- Nguồn tin của cậu đấy phải không? Anh ta là người của Bill Toll à? – Cô hỏi với giọng quyền uy.

Anh chớp mắt thận trọng, rõ ràng là lo lắng. Ban đầu, anh đưa Raleigh và tôi tới đây với vai trò tư vấn. Nhưng anh đã yêu cầu chúng tôi tham gia. Giờ thì cả pháp y của thành phố San Francisco cũng đã kéo lên.

- Bình tĩnh nào, tôi đã giàn xếp với ông ta qua điện thoại – Claire nói – Ông ta đang đợi tôi. Tại sao tôi không ra ngõ qua tỳ.

Cô chỉ về đội y tế đang đứng bên những chiếc túi màu vàng.

Hartwig cố gắng giữ một chút thủ tục, đi theo sau.

Raleigh đi tới đứng cạnh tôi. Anh trông có vẻ mệt mỏi.

- Anh không sao chứ? – Tôi hỏi.

Anh lắc đầu. Anh đang dán mắt vào khu xương nơi có hai thi thể bị vùi.

Tôi nhớ là anh đã vững vàng đỡ tôi như thế nào khi ở nhà xác.

- Đã lâu rồi kể từ khi anh tham gia vào một vụ thực sự tồi tệ sao?

- Không hẳn thế - Anh nói, vẫn với cái nhìn không thay đổi – Tôi muốn cô biết rằng cho dù việc này dẫn tới đâu, thì cũng không phải là đối mặt với Tòa thị chính thành phố hoặc chính sách ngăn chặn, Lindsay ạ. Tôi muốn có thằng cha này.

Tôi thực sự đã nghĩ tới điều đó trong trí não mình. Không phải một gã cờ bạc. Hay viên đạn của tôi nhằm vào viên trung úy. Hay thậm chí là chiến đấu với căn bệnh Negli.

Chúng tôi đứng cạnh nhau một lúc.

Cuối cùng anh lên tiếng, phá vỡ sự im lặng:

- Vấn đề không phải ai trong hai chúng ta ở vị trí quan trọng hơn trong chuỗi phòng thủ cuối cùng đối với cuộc điều tra về các cuộc hôn nhân này, phải không?

Chương 38

Phillip Campbell đã lái xe đi từ tờ mờ sáng, khi có ánh mặt trời đầu tiên chiếu rọi trên chiếc limo thuê to kênh. Hắn thấy bồn chồn và thực sự thích điều ấy.

Hắn đi hết bao nhiêu dặm đường trong trạng thái mê muội đều đều, có mục đích ấy qua cầu Vịnh và tiếp tục đi về phía Đông trên đường 80. Cuối cùng hắn ra khỏi luồng giao thông buổi sáng gần Vallejo và duy trì vận tốc 60km/h khi đi về phía Đông.

Hắn không muốn phải dừng lại.

Báo chí gọi hắn là đồ quái vật, là kẻ loạn thần kinh, là kẻ bị bệnh xã hội. Các nhân chứng chuyên gia trên truyền hình phân tích động cơ, quá khứ và cả những hành động giết người trong tương lai có thể xảy ra.

Họ chẳng biết cái gì cả. Họ đều sai bét. Họ chỉ tìm thấy những gì ta muốn họ tìm thấy. Họ chỉ được thấy những gì ta muốn họ thấy.

Từ biên giới Nevada chỉ còn một đoạn đường ngắn tới Reno – nơi được hắn coi là thị trấn cao bồi già cỗi và tầm thường. Hắn dừng lại ở đường quốc lộ, tránh Strip. Các đại lộ rộng có trang trí, có trạm xăng, cửa hàng bán súng và hiệu cầm đồ. Bạn có thể mua được bất kỳ thứ gì ở đây mà không bị nghi ngờ gì nhiều. Đây là nơi có thể mua một khẩu súng, hoặc tổng khứ cái xe, hoặc là cả hai.

Vào tới trung tâm thị trấn, hắn rẽ vào cửa hàng của Lumpy. Hắn đưa xe tới khu rộng trong bãi đỗ xe, mở ngăn chứa đồ trên xe, lấy các thứ giấy tờ đã được xếp gọn gàng và thở nhẹ nhõm.

Chiếc limo hoàn toàn sạch sẽ, không có một dấu vết nào. Cũng

không có linh hồn nào rì rào ở đó. Cả ngày hôm qua hắn phải lau chùi, đánh bóng sạch sẽ, cạo hết những vết máu cuối cùng. Giờ thì chiếc xe hoàn toàn câm lặng, trong trắng như trong cái ngày hắn lấy được nó.

Hắn hít thở dễ chịu hơn, cứ như thể Michael và Becky DeGeorge chưa bao giờ tồn tại.

Sau vài phút hắn trả tiền cho chiếc ô tô và gọi một chiếc taxi chở tới sân bay.

Tại sân bay, hắn làm mọi thủ tục sân bay, liếc qua một tờ báo San Francisco ở quầy sách báo. Không có tin tức gì nói về Becky và Michael. Hắn đi ra cửa.

Hắn mua một chai nước mơ Fruitopia và một hộp đồ ăn chay ở quầy bán đồ ăn nhanh.

Hắn làm thủ tục ở cổng 31, hãng hàng không Reno tới San Francisco. Hắn ngồi xuống một cái ghế và bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình.

Một phụ nữ trẻ, quyến rũ ngồi cạnh hắn. Cô có mái tóc vàng hoe, buộc chặt theo kiểu đuôi ngựa, trông đủ phô trương để cuốn hút hắn. Cô đeo một dây vàng quanh cổ ghi tên cô trên đó: Brandee và một chiếc nhẫn kim cương nhỏ.

Hắn mỉm cười chào, không chú tâm.

Cô lôi chiếc ba lô Kipling ra; uống một ngụm nước và lôi ra một cuốn sách bìa mềm có tựa đề *Hồi ức của một Geisha*. Điều làm hắn chú ý là cô đang đọc cuốn sách viết về một người phụ nữ chịu cảnh nô lệ. Đó là những dấu hiệu.

- Cuốn sách hay phải không? – Hắn mỉm cười.

- Đây là mọi người nói thế. Tôi chỉ mới bắt đầu đọc – Cô trả lời.
Hắn ngả người ra và cố hít mùi nước hoa rẻ tiền giống như mùi cam quýt của cô. Hắn tiếp lời.

- Không thể tin được. Tác giả là một người đàn ông.

- Để tôi cho ông biết – Cô búng nhẹ vài trang, rồi nói thêm – Chồng chưa cưới của tôi tặng tôi đây.

Phillip Campbell cảm thấy đám lông mỏng, ngắn trên tay hắn dựng lên.

Tim hắn bắt đầu đập mạnh. Hắn đưa ngón tay lên vê vê ria mép.

- Ô, khi nào thì tới ngày trọng đại đây?

Chương 39

Raleigh lái xe trở lại thị trấn bằng xe của chúng tôi. Tôi đi quanh quần, rồi đi cùng xe với Claire. Tôi cần phải cho cô biết điều gì đang xảy ra với tôi. Claire và tôi là bạn thân từ nhiều năm nay rồi. Chúng tôi nói chuyện với nhau ít nhất một lần trong ngày. Tôi biết tại sao tôi thấy khó nói cho cô biết về bệnh tật của tôi, tôi không muốn làm tổn thương cô hoặc tạo gánh nặng lên vai cô với tình trạng của tôi lúc này. Tôi rất quý mến cô.

Khi chiếc xe tải nhỏ lao xuống dốc núi, tôi hỏi Claire xem cô có thu được kết quả gì ở hiện trường vụ án không. Cô trả lời một cách tự tin:

- Rõ ràng là có hoạt động tình dục trước khi họ bị giết. Tớ có thể thấy dấu vết sưng phồng hai bên quanh âm đạo. Có chất dịch ở trên đùi cô ta.

- Đây chỉ là phỏng đoán, tôi chỉ có ít phút nhưng Lindsay ạ, tớ cho là người chồng bị bắn trước. Một vết thương sạch sẽ trên đầu cho thấy anh ta bị bắn mà không có sự kháng cự. Bị bắn thẳng mặt. Những vết thương trên thi thể Becky lại nói lên một điều khác. Cô ta bị bắn từ phía sau. Qua xương vai và cổ. Tớ đoán khoảng cách bắn không quá 1 đến 1,5 mét. Nếu chất dịch đó là đúng và họ đang làm tình khi sự việc diễn ra thì có thể nói rằng cô ta đang lên tới đỉnh điểm. Điều đó cũng có nghĩa là một kẻ nào đó đã tới rất gần, không bị để ý tới khi họ đang làm việc này. Hắn tới từ đằng sau cô ta. Vì cô nói là họ không dùng xe của họ trong đêm hôm ấy, thì rõ ràng là họ đang đi tới một nơi nào đó. Tớ nghĩ là nên kiên định với

giả thuyết của cậu rằng họ ở trên một loại phương tiện nào đó khi sự việc này diễn ra. Kẻ giết người ngồi ở ghế trước. Sao không phải là một chiếc limo chỉ?

- Thế thôi sao? – Tôi lắc đầu và mím cười với Claire.

- Tớ đã bảo rồi, tớ chỉ có vài phút thôi mà. Dẫu sao thì đó cũng là giả thuyết của cậu. Nếu được chứng minh thì tất cả những gì tớ phải làm là kết nối các chấm nhỏ lại với nhau.

Chúng tôi lái xe đi được một đoạn. Tôi vẫn lúng túng không biết dùng từ như thế nào cho hợp. Claire bỗng hỏi:

- Thế nào? Cộng sự mới thế nào?

Tôi gật đầu xác nhận:

- Hóa ra anh ta cũng tốt. Anh ta ủng hộ tớ trước Roth và Mercer.

- Và cậu có chắc rằng anh ta chỉ là con chó giữ nhà của văn phòng thị trưởng?

- Tôi đã nhầm.

- Đây có phải lần đầu tiên cậu kết luận sai về một gã đàn ông không?

Tôi nhăn mặt giả vờ phản đối và phớt lờ nụ cười toe toét của cô. Claire tiếp tục nói:

- Dù thế nào, có phải là chó giữ nhà hay không, thì anh ta cũng có nét khả quan hơn là Jacobi.

- Cũng thông minh hơn. Khi bọn tớ lái xe tới Napa ngày hôm qua, tớ rất hào hứng khi nghe về những khám phá của anh ta trong một băng của tờ *Tin tức hàng hải*.

- Thế có gì tiến triển nữa không? – Claire vẫn tiếp với cái nhìn tò mò.

- Ý cậu là trừ bốn người vô tội bị giết à?

- Lindsay, tớ muốn nói tới Chris Raleigh. Anh ta làm việc ngoài phạm vi văn phòng thị trường, anh ta là một người đàn ông khỏe mạnh và lịch công tác xã hội của cậu không giống như của Gwyneth Paltrow. Cậu không thể bảo với tớ rằng anh ta không phải là mẫu người của cậu.

- Chúng tớ chỉ nghĩ tới vụ án này, Claire.

- Đúng thế - Cô cười như nắc nẻ - Anh ta chưa kết hôn chứ?

- Thôi nào, Claire. Tớ chỉ chưa sẵn sàng thôi - Tôi năn ni cô.

Khi Claire nháy mắt với tôi, tôi thấy mình đang tưởng tượng điều gì đó có thể tiếp diễn với Raleigh. Nếu tôi chứ không phải là Cindy cùng với anh ta từ Napa về. Nếu tôi yêu cầu anh ta lên, thì sẽ chẳng có gì ngoài một ngày chủ nhật cô đơn. Chia sẻ một cốc bia trên sân thượng khi mặt trời tan chảy trên vịnh. Vẫn còn hằn trong tâm trí tôi hình ảnh anh nhìn tôi. *Cô thật xinh đẹp, Boxer*. Anh ta để ý tôi. Và sự thật thì tôi cũng để ý mọi thứ về anh ta. *Đôi mắt kiên nhẫn, nhạy cảm*. Ngay cả tờ *Tin tức hàng hải nữa chứ*. Sẽ không khó khăn gì.

Và khi tôi ngồi đây giả vờ như có thể yêu thương một người đàn ông nào đó, thì giấc mộng hão huyền ấy sụp đổ. Sự sống đang dần dần rút ra khỏi người tôi.

Một điều gì đó với Raleigh hay bất kỳ ai lúc này đây, không phải là điều có thể.

Tôi liếc nhìn Claire. Cô đang đi với vận tốc 160km/h. Tôi hít một hơi dài.

- Cậu đã bao giờ nghe nói về bệnh thiếu máu Negli chưa?

Chương 40

Hoàn toàn bất ngờ khi Claire thực sự không để ý tới những điều tôi vừa nói.

Cô trả lời như thể đang giải đáp một vấn đề y tế trong phòng thí nghiệm:

- Rối loạn máu. Rất hiếm và nguy hiểm. Cơ thể không còn ra sản sinh hồng cầu nữa.
- Các tế bào máu đỏ.

Claire nhìn tôi:

- Thế nào, không phải là Cat đấy chứ? Claire ám chỉ đến em gái tôi. Tôi lắc đầu. Tôi ngồi bất động, nhìn chằm chằm về phía trước. Mắt tôi mờ đi.

Có lẽ là một khoảng lặng dài, khiến tôi từ từ chìm xuống.

Claire thì thầm:

- Không phải cậu đấy chứ?

Một sự im lặng khủng khiếp.

- Ôi, Lindsay. Quai hàm Claire trở xuống.

Cô đỗ chiếc Bronco vào vệ đường và ngay tức khắc vươn tới, ôm chầm lấy tôi.

- Bác sĩ bảo cậu sao?

- Rất nghiêm trọng. Có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi cảm nhận được mức độ lo lắng thể hiện trên khuôn mặt cô. Đó là sự đau đớn và tổn thương. Claire là bác sĩ, là nhà nghiên cứu bệnh học. Cô hiểu được tình hình trước cả khi tôi nhìn thấy ánh mắt cô.

Tôi cho cô biết rằng tôi đã đi truyền máu hai lần một tuần.

- Đó là lý do cậu muốn gặp mặt mới gần đây? Ôi, Lindsay, sao không cho tớ biết chứ? – Claire kêu lên.

Giờ chẳng có lý lẽ nào trước đây của tôi rõ ràng cả.

- Tớ rất muốn thế nhưng tớ sợ. Có thể còn sợ hơn cả việc thú nhận với chính bản thân tớ. Và tớ cứ để mặc chính bản thân mình xoáy theo vụ án.

- Ai biết việc này rồi? Jacobi? Roth?

Tôi lắc đầu.

- Còn Raleigh?

Tôi thở dài:

- Cậu còn nghĩ là tớ sẵn sàng với anh ta nữa hay sao?

- Ôi, cô bạn tội nghiệp của tôi. Ôi, Lindsay, Lindsay, Lindsay.

Cơ thể cô đang run lên, tôi có thể cảm thấy điều đó. Tôi đã làm cô bị tổn thương.

Rồi đột nhiên, tôi cũng òa lên, nổi sợ hãi, tủi thẹn và cảm giác mong manh chạy qua người tôi.

Tôi bám chặt vào Claire và nhận ra là cô đang cố hết sức giữ cho tôi cảm thấy bình tĩnh. Tôi bật khóc và rồi cả hai chúng tôi cùng ôm nhau khóc. Tuy vậy, tôi cảm thấy dễ chịu hơn bởi tôi không còn đơn độc nữa.

- Có tớ ở đây với cậu rồi. Tớ thương cậu quá – Claire thì thầm.

Chương 41

Vụ án mạng ở Napa đã làm thay đổi mọi thứ.

Sở Cảnh sát San Francisco đang cố gắng tiến hành những cuộc truy quét để giải quyết vụ việc. Chúng tôi thấy sự giận dữ ở khắp nơi.

Các tờ báo giật gân đăng những việc làm của một kẻ giết người theo cách thức tàn ác, loạn trí và hoàn toàn mới. Tin tức bên ngoài thị trấn lan truyền quanh Tòa thị chính. Hình ảnh về những đám cưới bi thảm và cảnh các gia đình thân nhân người bị nạn đau đớn luôn luôn được nhắc tới đầu tiên trên bất kỳ bản tin truyền hình nào.

Lực lượng đặc nhiệm do tôi chỉ huy họp mặt hai lần một ngày. Hai thanh tra khác từ đội khám nghiệm hiện trường và một nhà tâm lý học pháp lý được bổ sung. Chúng tôi phải cung cấp hồ sơ cho FBI. Cuộc điều tra không còn hạn chế trong những hình ảnh đau lòng ẩn nấp trong những việc vừa mới xảy ra với David và Melanie. Sự việc này đã phát triển sâu hơn, rộng hơn, bi thảm hơn và có sự tiên đoán trước.

Tìm kiếm ở khu vực các cửa hàng bán rượu, đội của Jacobi tìm được vài cái tên, không có gì hơn.

Chiếc áo vét dẫm máu cũng chẳng dẫn chúng tôi tới đâu cả. Vấn đề là ở chỗ kiểu áo tuxedo này đã có từ 4 - 5 năm trước. Trong số mười lăm cửa hàng ở khu vực vịnh, chẳng còn ai lưu giữ điều gì về các phong cách của những nhà sản xuất, vì thế gần như không thể lần theo dấu vết. Chúng tôi phải kiểm tra hồ sơ từng chi tiết một cách kỹ lưỡng.

Mercer tăng số lượng các viên thanh tra lên gấp ba.

Tên sát nhân lựa chọn nạn nhân của mình một cách chính xác, cẩn trọng. Cả hai vụ án mạng đều xảy ra trong ngày hôn lễ của các nạn nhân; cả hai đều phản ánh thông tin chính xác cụ thể về các nạn nhân, nơi ở của họ, kế hoạch của họ. Cả hai cặp vợ chồng vẫn còn nguyên hầu hết các thứ có giá trị như đồng hồ, ví tiền, đồ nữ trang. Thứ duy nhất bị mất đi là những chiếc nhẫn cưới.

Hắn đã giết vợ chồng DeGeorge ở một nơi tưởng chừng như rất cô lập, nhưng cũng là nơi chắc chắn họ sẽ được tìm thấy.

Hắn cũng để lại các dấu vết khác cho chúng tôi tìm kiếm. Điều này chẳng có nghĩa gì cả.

Lindsay, tên giết người biết chính xác việc hắn đang làm. Hắn biết cô đang làm gì. Hãy nối kết các vụ án.

Tôi phải tìm ra mẫu số chung. Làm thế nào hắn biết được các nạn nhân của hắn. Làm thế nào hắn biết được nhiều về họ thế.

Raleigh và tôi chia ra các khả năng. Anh đảm nhận điều tra bất kỳ ai đã lên kế hoạch trước cho gia đình Brandt và DeGeorge như các đại lý lữ hành, dịch vụ xe limo và khách sạn. Tôi chịu trách nhiệm với những người lập kế hoạch. Cuối cùng, chúng tôi có thể phát hiện ra sợi dây liên kết giữa hai vụ án.

- Nếu không có gì tiến triển sớm, thì sẽ có rất nhiều thầy tế và giáo sĩ Do thái ở cái thị trấn này với một đống rác rưởi. Sau hành động điên cuồng này là gì? – Raleigh gầm lên.

Tôi không nói gì, nhưng tôi nghĩ là tôi biết. Sau đó hắn ta hạnh phúc, mơ mộng và mong chờ. Hắn ta đang cố tiêu diệt một điều luôn giúp chúng ta tiếp tục sống và hy vọng.

Chương 42

Đêm hôm đó, Claire Washburn mang một tách trà vào phòng ngủ, lạng lẽ đóng cửa và lại bắt đầu khóc – Chết tiệt, Lindsay, cậu có thể tin ở tôi mà – Cô lâm bầm.

Cô cần được ở một mình. Cả buổi tối dài đằng đằng, cô đã buồn rầu, ủ rũ như người mất trí. Và điều này chẳng giống cô tí nào. Các ngày thứ hai, buổi tối thư giãn kết thúc bằng một bản nhạc giao hưởng, Edmund luôn luôn nấu bữa tối. Đây là một trong những thói quen gia đình của họ, buổi tối cả nhà quây quần, người cha nấu bếp và các con trai dọn dẹp. Tối nay anh nấu món ăn ưa thích của cả nhà, gà nấu nụ bạch hoa dầm dấm. Nhưng mọi thứ đều không đúng, và đó là lỗi của cô.

Một ý nghĩ đang bủa vây lấy cô. Cô là bác sĩ, một bác sĩ chỉ chữa cho những người đã chết. Chưa bao giờ cô cứu được ai. Cô là bác sĩ không thể chữa lành vết thương.

Cô đi về phía cái buồng nhỏ, khoác lên người bộ pijama bằng vải flanen rồi bước vào nhà tắm, cẩn thận rửa sạch khuôn mặt da nâu nhẵn mịn của mình và cô tự ngắm mình.

Cô không đẹp, ít nhất là không phải theo cái cách mà xã hội dạy chúng ta ngưỡng mộ cái đẹp. Cô là người to béo, mềm mại và tròn lẳn, phần eo không định hình nổi lên bên trên hông. Ngay cả bàn tay cô – bàn tay đã được đào tạo, huấn luyện điều khiển các loại dụng cụ để vỡ suốt cả ngày cũng béo, ngắn và đầy đặn.

Điều duy nhất nổi bật ở cô, theo như lời chồng cô vẫn thường nói, là khi cô ở trên sàn nhảy.

Tuy vậy, thăm sâu trong đôi mắt cô, cô luôn cảm thấy may mắn, hạnh phúc và rạng rỡ. Bởi cô đã trưởng thành và trở thành một bác sĩ từ một đất nước hầu hết là người da đen và khắc nghiệt. Bởi cô đã được yêu và được dạy rằng phải biết yêu thương người khác. Bởi cô có tất cả mọi thứ cô muốn trong cuộc đời cô.

Điều đó có vẻ không công bằng. Lindsay là người phải vật lộn với cuộc sống, và bây giờ thì cuộc sống lại đang tuột khỏi tay cô ấy. Cô thậm chí không thể nghĩ được một cách gì theo chuyên môn mà một bác sĩ nhận biết được tình trạng bệnh nhân không thể nào tránh được. Suy nghĩ ấy khiến cô đau lòng với vai trò một người bạn.

Một bác sĩ không thể chữa lành vết thương.

Sau khi dọn rửa bát đĩa cùng các cậu con trai, Edmund bước vào phòng ngủ. Anh ngồi lên giường bên cạnh cô và anh xoa bóp vai cho cô.

- Trông em yếu quá, cưng à. Bất kỳ khi nào em ngã sụp xuống trước 9h tối là anh biết em ốm rồi.

Cô lắc đầu:

- Không phải em đâu, Edmund.

- Thế thì là cái gì? Vụ án kinh khủng này à?

Claire giơ tay lên

- Là Lindsay. Em và cô ấy đi về từ Napa ngày hôm qua. Cô ấy cho em biết một tin khủng khiếp nhất. Cô ấy đang bị bệnh rối loạn máu rất hiếm thấy, tạo thành bệnh thiếu máu, hay còn được gọi là bệnh Negli.

- Rất nghiêm trọng phải không, bệnh thiếu máu Negli ấy?

Claire gật đầu. Cô nhắm mắt lại:

- Cực kỳ nghiêm trọng.

- Ôi, lạy chúa. Lindsay tội nghiệp! Edmund thì thảm. Anh nắm lấy tay vợ, và họ cứ ngồi như vậy một lúc trong sự im lặng choáng váng.

Cuối cùng Claire lên tiếng:

- Em là bác sĩ. Hàng ngày em nhìn thấy những xác chết. Em biết cả nguyên nhân lẫn triệu chứng bệnh, kiến thức từ trong ra ngoài. Nhưng em không thể chữa lành những vết thương.

- Lúc nào em cũng hàn gắn chúng ta. Em chữa lành cho cuộc sống của anh. Nhưng cũng có những lúc thậm chí tất cả tình yêu thương và sự thông minh đến kinh ngạc của em cũng không thể thay đổi được gì.

Cô nép mình vào cánh tay chắc khỏe của chồng và mỉm cười:

- Anh thật là lấu cá. Thế giờ chúng ta có thể làm gì?

- Chỉ thế này thôi – Anh nói và vòng tay ôm lấy người cô.

Anh gi chặ Claire rất lâu trong lòng mình, và cô biết rằng anh nghĩ cô là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian này. Điều này quả có tác dụng với cô.

Chương 43

Chiều ngày hôm sau, lần đầu tiên tôi được liếc nhìn khuôn mặt của kẻ giết người.

Chris Raleigh đang nói chuyện với người thu xếp việc đi lại cho các nạn nhân. Tôi đang điều tra xem ai đã lên kế hoạch cho đám cưới của họ.

Hai công ty khác nhau. Gia đình Degeorge là White Lace; gia đình Brandt lại là nhà tư vấn lạ lùng, Miriam Campbell. Chẳng có gì kết nối giữa hai bên.

Tôi đang ngồi ở bàn làm việc thì cô thư ký nổi đường dây điện thoại gọi tôi.

Đó là Claire. Cô vừa trở về từ nơi khám nghiệm tử thi nạn nhân với nhân viên điều tra những cái chết bất thường ở Napa.

Cô nói đầy phấn khích:

- Qua đây đi, nhanh lên.

- Cậu đã tìm thấy mối liên kết. Becky Degeorge bị quấy rối tình dục à?

- Lindsay, chúng ta đang đối mặt với một tên công tử bệnh hoạn.

- Rõ ràng là họ bị giết khi đang làm tình.

Và đây là những điều Claire nói với tôi sau khi tôi gặp cô ở phòng xét nghiệm.

- Các dấu vết chất dịch tìm thấy trên người Rebecca Degeorge phù hợp với những gì tôi có được từ người chồng. Góc độ của vết thương xác nhận những gì tôi nghi vấn. Cô ta bị bắn từ phía sau. Máu của Rebecca vấy ra hết quần áo của người chồng. Cô ta đang

giàng chân trên mình người chồng ... Nhưng đó không phải lý do tại sao tớ gọi cậu đến đây.

Claire dán cặp mắt to, mở rộng nhìn tôi, và tôi có thể cho bạn biết rằng có điều gì đó thực sự quan trọng. Cô nói:

- Tớ nghĩ tốt hơn hết là giữ kín việc này. Chỉ đội pháp y địa phương và tớ biết.

- Biết cái gì Claire? Nói đi nào, nhanh lên.

Trong phòng xét nghiệm, tôi thấy một kính hiển vi để trên bàn và một trong những chiếc đĩa cạn có nắp dùng để cấy vi khuẩn mà tôi nhớ được từ môn sinh học ở trường trung học.

Claire bắt đầu nói, đầy sự phấn khích:

- Với hai nạn nhân đầu tiên, có sự quấy rối tình dục bổ sung nhưng thông tin về tử thi. Nhưng lần này, mọi việc chưa rõ ràng. Môi âm hộ vẫn bình thường, những gì cậu có thể đặt giả thiết là sau khi giao cấu, và không có dấu hiệu trầy xước bên trong giống như ở cô dâu thứ nhất. Tớ đã soát điều này ... nhưng tớ đang tìm kiếm các dấu hiệu bị lạm dụng thêm. Và nó đây, bên trong âm đạo, như thể hét lên với tớ rằng “Tớ đây và lấy tôi ra đi, Claire”.

Cô cầm lên một đĩa cạn cấy vi khuẩn và một cái nhíp, nhẹ nhàng bỏ nắp đĩa ra, ánh mắt ngời lên sự quan trọng.

Từ chiếc đĩa trong, cô nhắc ra một sợi lông đỏ đơn lẻ dài khoảng 3 centimét.

- Không phải của người chồng sao?

Claire lắc đầu – Cậu thử nhìn xem.

Cô bật kính hiển vi. Tôi nghiêng người, và qua thấu kính trắng sáng, tôi nhìn thấy hai sợi lông: một sợi mỏng, bóng và nâu đen và sợi kia

ngắn, xoắn và hình lưỡi liềm.

- Cậu đang nhìn thấy hai mẫu cắt của Michael Degeorge, sợi dài là tóc và sợi kia ở bộ phận sinh dục.

Sau đó cô đặt sợi lông trong đĩa cạnh sang một bản kính mang vật khác và lồng nó vào đĩa thấu kính, bên cạnh chiếc lông kia. Mạch máu tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi biết việc này sẽ dẫn cô tới đâu.

Sợi lông mới có màu nâu đỏ và đây gấp đôi sợi lông được lấy từ Degeorge. Nó có những sợi nhỏ tí xíu xoắn cuộn quanh vỏ. Rõ ràng là của một người nào đó khác.

- Không phải ở sọ mà cũng chẳng phải ở mu, mà là râu.

Claire tuyên bố, ngả người về phía tôi.

Tôi kéo chiếc kính hiển vi lại rồi nhìn cô, bàng hoàng.

Sợi râu trên cằm của kẻ giết người lại ở trong âm đạo của Becky Degeorge.

- Khám nghiệm tử thi là thế đấy – Cô nói trên đường lái xe về nhà.

Chương 44

Như Claire nói, chúng tôi đang ráp nối các mảnh nhận dạng của tên giết người lại với nhau, từng bước, từng bước một. Chiều cao, khuôn mặt, những điều hấn sùng bái và cách hấn giết người.

Bây giờ tôi phải điều tra xem hấn đã theo dấu các nạn nhân như thế nào.

Raleigh và tôi tích cực điều tra các công ty du lịch và dịch vụ tổ chức đám cưới, sử dụng tới 15 thám tử để theo dõi những nhân vật quan trọng. Cuối cùng, khi đã tập hợp được đặc điểm khuôn mặt, chúng tôi quay lại chỗ khách khứa, hỏi han, lùng sục để tìm cho ra một kẻ râu quai nón có thể đã quanh quẩn đâu đó trong số họ.

Tôi tự tin rằng việc mở rộng tìm kiếm sẽ đem lại kết quả. Biết đâu ai đó trong số khách khứa đã nhìn thấy người này. Có thể chúng tôi sẽ tìm được một đại lý du lịch hạng thường, một kẻ hở đâu đó. Hoặc Jacobi sẽ tìm thấy điều gì đó ăn khớp.

Sáng hôm sau, Hartwig ghé qua.

- Sparrow Ridge Vineyards ... thuộc sở hữu của một nhóm người được biết đến dưới cái tên Black Hawk Partner – Đội Ó đen. Ed Lester, một luật sư địa phương làm công việc kết nối quyền sở hữu bất động sản.

- Anh có biết anh ta ở đâu vào cuối tuần đó không?

- Có tôi đã kiểm tra. Portland. Anh ta tham gia một cuộc thi chạy marathon ở đó. Tôi bắt kịp khi anh ta về đến văn phòng. Chắc chắn anh ta đã ở Portland.

- Tôi vẫn tin rằng kẻ giết người không phải ngẫu nhiên chọn một

vườn nho ở một nơi hẻo lánh để vớt những cái xác. Điều này phải có ý nghĩa gì đó với tên sát nhân. Vườn nho đó đứt khoát phải là của hắn chứ?

- Ủ. Black Hawk đứng ra làm trung gian thỏa thuận giữa những người sở hữu. Họ thu về những khoản tiền của đám giàu có đó. Có kẻ muốn đột nhập vào khu vườn nho đó. Và Lester đóng vai trò là người quản lý các thành viên sở hữu.

- Vậy ông ta chia sẻ quyền sở hữu với ai?

- Tôi không biết. Những người đầu tư chẳng.

Tôi hít một hơi, cố giữ bình tĩnh:

- Người đầu tư nào?

- Những người đầu tư nói chung, và họ muốn giữ bí mật. Nghe này, thanh tra, tôi biết cô đang điều tra theo hướng nào, nhưng anh chàng này chỉ làm việc với những nhân vật rất có uy tín thôi. Tin tôi đi, bất cứ ai cũng có thể tìm ra bãi rác đó. Các đại lý bất động sản, ai đó đã kiểm tra, một người dân địa phương nào đó. Tôi đã phải làm việc với loại người này trong một thời gian dài sau khi cô ra đi.

Tôi gác điện thoại và xoay ghế về phía cửa sổ.

- Đây là một nhà đầu tư giết người hàng loạt, trung úy ạ, kẻ tồi tệ nhất mà tôi từng biết. Cách bãi rác khoảng 5 kilômét cũng chỉ có một con đường đất vắng vẻ, bất cứ ai đi trong đêm với hai cái xác cũng có thể dễ dàng vớt chúng ở đấy vào bất cứ thời điểm nào trước đó. Kẻ đó phải biết rằng ở đấy có vườn nho. Và tôi không nghĩ hắn là dân địa phương. Tôi không nghĩ rằng hắn lại gây sự chú ý ở nơi quá gần chỗ ở của mình như vậy.

- Hãy quay lại chỗ tôi khi anh biết ai là đối tác của Lester. Tôi tri hoãn với Hartwig.

Sự lạc quan của tôi có phần giảm bớt.

Raleigh quay về mà không phát hiện được gì ở các đại lý du lịch. Nhà Brandts đã đặt chỗ thông qua Travel Ventures, một đại lý du lịch hạng sang phục vụ cho giới giàu có. Nhà DeGeorge dùng dịch vụ của Journeytime, nằm ngoài Los Altos.

Người của chúng tôi đã lùng sục hồ sơ nhân sự của cả hai đại lý trên. Không có mối liên hệ nào giữa họ, không hợp tác tổ chức, không có bất cứ đại lý du lịch nào làm việc cho cả hai bên. Có khả năng ai đó lén trà trộn vào đội ngũ nhân viên của họ, nhưng việc tìm ra kẻ đó là gần như không thể.

Kết quả công việc của tôi cũng đáng thất vọng tương tự. Tôi đã có hồ sơ của cả hai công ty dịch vụ tổ chức đám cưới, các thợ trang trí, ban nhạc, thợ chụp ảnh, bồi bàn, nhà cung cấp hoa, nhưng không có sự trung khớp nào. Nhà Brandts và nhà DeGeorge sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vậy mà kẻ giết người lại nhận dạng được nạn nhân. Tôi không sao tìm được mối liên hệ.

Chương 45

Tôi gọi điện cho Claire và Cindy để sắp xếp một cuộc hẹn với hai cô gái. Lần này, không khí hoàn toàn khác, không ai cười, không tiếng vỗ tay hưởng ứng, không hoa giấy, đã có thêm hai người chết, không có nghi can nào, phạm vi tìm kiếm phải mở rộng. Mọi manh mối đều nhanh chóng dẫn đến thất bại. Sự căng thẳng đè nặng lên tất cả chúng tôi.

Claire đến trước, ôm chầm lấy tôi và hỏi tôi cảm thấy thế nào.

- Tôi không biết nữa.

Tôi thừa nhận. Tôi đã trải qua ba đợt điều trị, đôi khi cảm thấy khỏe, nhưng có những lúc, đặc biệt là vào buổi chiều, tôi cảm thấy như chỉ là con ma của chính mình.

- Medved nói ông ấy sẽ kiểm tra lại lượng hồng cầu của tôi vào tuần tới.

Cindy đến sau. Cô ta mặc một cái áo dây bên trong chiếc áo sơ mi kẻ ô và một chiếc quần bò thêu, trông rất xinh đẹp và hiện đại. Chúng tôi đã không nói chuyện từ hôm thứ hai, sau khi cô ta được thông báo về vụ giết người thứ hai. Mặc dù tin tức được giữ kín trong vòng một ngày nhưng cô ta vẫn đi trước cả thành phố một bước.

- Tôi nghĩ tôi đã thành công. Cô thông báo và đưa chúng tôi xem một tấm card mới, bên trên có in biểu tượng màu đỏ tươi của tờ *Thời sự*. Tôi đọc tấm card: *Cindy Thomas, phóng viên, tòa soạn Metro Crime*.

Chúng tôi nồng nhiệt chúc mừng, sau đó cũng cười nhạo đôi chút,

chỉ để cô khỏi quá tự phụ. Rốt cục thì bạn bè có thể làm gì hơn nữa?

Tôi kể với họ rằng việc điều tra các đại lý du lịch và dịch vụ tổ chức đám cưới chẳng đi đến đâu cả. Tôi nói:

- Một vài điều làm tôi cảm thấy thực sự bối rối, khẩu súng ... những tên giết người kiểu này thường không thay đổi phương pháp. Phương pháp cũng góp phần tạo ra sự kích thích tình dục.

- Một sự kết hợp thật kỳ lạ - Claire đồng tình.

- Hẳn ta rất chủ động khi lên kế hoạch tấn công. Có vẻ như hẳn biết rõ mọi việc như: nạn nhân tổ chức đám cưới ở đâu, số phòng, kế hoạch tổ chức tuần trăng mật của họ, thoát đi như thế nào. Tuy nhiên, khi giết nạn nhân, hẳn lại gần như nổi xung lên, đến mức không chỉ giết chết nạn nhân mà hẳn còn cưỡng hiếp họ.

Tôi gạt đầu:

- Đó là điểm mấu chốt. Hẳn tấn công ào các đám cưới, nghĩa là đối với hẳn, đám cưới có điều gì đó không chấp nhận được, theo tôi hẳn bị ám ảnh bởi các cô dâu. Cả hai chú rể đều bị giết chết ngay, như thể họ thậm chí không đáng quan tâm đối với tên giết người. Nhưng các cô dâu ... họ thực sự khiến hẳn bị mê hoặc.

- Vậy hẳn tìm các nạn nhân ở đâu? Nếu muốn giết cô dâu, hẳn làm thế nào để tìm ra họ?

- Cô dâu chú rể phải đi chọn mua nhẫn - Claire gợi ý - Hẳn sẽ tìm đến cửa hàng bán đồ trang sức.

- Hay ở hội đồng thành phố - Cindy nói - Họ cần đăng ký kết hôn.

Tôi nhìn cô ta và cười thầm:

- Vậy thì chắc chắn có một viên chức nhà nước đứng sau vụ này.

- Một nhân viên bưu điện chằng – Claire và Cindy đồng thanh nói.

- Hay là thợ chụp ảnh? – Claire nói thêm.

Tôi cảm thấy hoa cả mắt. Tất cả những khả năng này đều có thể xảy ra. Chỉ cần bỏ thời gian và công sức để kiểm tra trước khi tên giết người lại tiếp tục tấn công các nạn nhân khác.

- Tớ không thạo việc về các cô dâu – Tôi nói với Claire – Đó là lý do vì sao cậu ở đây.

- Chuyện gì xảy ra với câu chuyện tào lao của ba kẻ không thể bị đánh lừa này nhỉ? – Cô ta cười – Và với người thông minh xuất sắc là tớ đây?

Một trận cười nổ ra quanh bàn. Chúng tôi cùng uống thêm một lượt bia. Đây là Nhóm nữ điều tra các tội ác giết người, rất tốt là không có tay đàn ông nào được phép tham gia.

- VẬY còn cái mắt xích chết tiệt đó thì sao? Hấn muốn chúng ta tìm ra nên mới cố tình để lại dấu vết. Hấn muốn chúng ta tìm ra mắt xích đó – Tôi hỏi.

Tất cả im lặng suy nghĩ.

- Tớ có thể cảm nhận được – Tôi tiếp tục. Trong lễ cưới và bữa tiệc, có điều gì đó khiến hấn nổi một cơn giận như bệnh tâm thần, điều gì đó mà hấn muốn dập tắt. Sự trong trắng chằng? Hấn giết chú rể ngay tức khắc. Còn cô dâu? Hấn cảm thấy điều gì ở họ?

- Nếu hấn đang sống trong một thế giới hoang tưởng – Cindy nói to ý nghĩ của mình – Hấn sẽ tới nơi có khả năng gây kích thích mạnh mẽ và sống động nhất. Có thể hấn muốn cơn giận được tích tụ lại bằng cách theo dõi nạn nhân khi họ không cảnh giác.

Claire nhìn chúng tôi bằng cặp mắt lấp lánh tia sáng:

- Tớ đang nghĩ đến việc tìm đến chỗ họ mua áo cưới. Đó là nơi tớ sẽ tìm ra các nạn nhân.

Chương 46

Khi đến văn phòng vào sáng hôm sau, tôi nhận được một bản fax của Hartwig liệt kê tên những người sở hữu chung Sparrow Ridge. Tôi chuyển nó cho Jacobi để kiểm tra lại, sau đó gọi điện cho đầu mối liên lạc của tôi ở hai công ty dịch vụ tổ chức đám cưới là White Lace và Miriam Campbell.

Tôi không trông mong gì nhiều lắm vì cho đến lúc này, mọi việc đều chưa đem lại kết quả. Nhưng thật bất ngờ cho tôi, cả hai đều khẳng định một điều.

Melanie Brandt và Becky DeGeorge đã mua áo cưới ở cùng một nơi: cửa hàng Bridal ở Saks.

Đây là mối liên hệ đầu tiên giữa hai vụ giết người. Nó cũng có thể không dẫn tới điều gì, nhưng tôi cảm thấy trong tận xương tủy rằng mắt xích này sẽ mang lại điều gì đó thật sự hứa hẹn.

Tôi có mặt ở Saks đúng lúc cửa hàng mở cửa vào lúc 10 giờ. Tiệm Bridal nằm trên tầng 3, khuất trong một góc, cạnh cửa hàng Quà tặng và hàng mỹ nghệ Trung Quốc. Tôi chộp được Maryanne Perkins khi bà ta bắt đầu một ngày làm việc với tách cà phê bốc khói trên tay. Người quản lý cửa hàng này là một phụ nữ thật sành điệu và nhã nhặn, khoảng 50 tuổi, một người đã làm việc với các cô dâu trong 20 năm. Bà giao cho người khác làm việc thay mình và ngồi tiếp tôi trong một căn phòng phía sau, nơi chất lộn xộn những chồng tạp chí ảnh cô dâu.

- Tôi đã rất suy sụp khi nhận được tin đó.

Bà lắc lắc đầu, mặt tái mét:

- Melanie đã đứng ở đúng chỗ này, mới hai tuần trước – Bà chờ dẫn nhìn về phía tôi – Cô ấy thật xinh đẹp ... tôi coi các cô dâu như con gái của mình vậy, bà thanh tra ạ, tôi cảm thấy như đã mất đi một đứa con của chính mình.

- Một ư? Tôi nhìn chăm chăm vào bà ta – Bà chưa nghe tin gì à?

- Tin gì cơ?

Tôi kể cho Maryanne Perkins về Becky DeGeorge.

Sự sợ hãi và kích động lướt qua khuôn mặt bà, cặp mắt màu lá cây mở to, dẫm nước mắt. Bà nhìn tôi như thể nhìn xuyên qua người vào bức tường phía sau.

- Ôi, Chúa ơi... - Bà nói trong tiếng nức.

- Tôi và chồng tôi đã đi nghỉ tại căn nhà ở Mondeo trong mấy ngày. Cô ấy chỉ vừa ... Ôi, Chúa ơi... chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy, bà thanh tra?

Ngay lập tức, tôi tuôn ra một tràng câu hỏi. Ai là người có thể được biết thông tin về các khách hàng? Những người bán hàng, quản lý khác là ai? Kẻ giết người được xác định là đàn ông. Vậy có đàn ông làm việc ở đây không?

Mỗi câu hỏi đều nhận được câu trả lời đáng thất vọng đến mức không thể tin được từ Maryanne Perkins. Nhân viên của cửa hàng đã làm việc ít nhất 8 năm. Không có đàn ông, y như câu lạc bộ điều phạm điều tra tội phạm của chúng tôi.

Maryanne ngả người vào lưng ghế, lục tìm trong trí nhớ những chi tiết mà bà có thể tập hợp được.

- Chúng tôi rất ngưỡng mộ cô ấy. Becky ... thật lộng lẫy, như thể cô ấy chưa từng nghĩ mình xinh đẹp đến thế, cho đến khi mặc áo

cưới vào, cô ấy mới phát hiện ra điều đó. Người mẹ cho cô ấy cái trâm bằng kim cương và ngọc trai, còn tôi quay lại văn phòng nhận hoa. Đó là lúc tôi nhận thấy một người, đứng ở kia – Bà chỉ tay – Hấn nhìn chăm chăm về phía Becky. Tôi nhớ đã nghĩ: xem nào, cả anh ta cũng thấy cô ấy thật xinh đẹp. Bây giờ thì tôi nhớ rồi.

Tôi hồi hả chép một chi tiết mô tả nhân dạng: gần 50 tuổi hoặc trẻ hơn.

- Mắt tôi không được tinh lắm – Người quản lý cửa hàng áo cưới nói – Hấn có bộ râu quai nón.

Tôi chắc chắn đấy chính là hấn! Điều này khẳng định Claire đúng, Saks phải là nơi kẻ giết người tìm ra nạn nhân và theo dấu họ.

Tôi hỏi dồn thêm:

- Làm thế nào để biết chi tiết về đám cưới của ai đó như: thời gian, địa điểm, nơi nghỉ tuần trăng mật?

- Chúng tôi giữ nhưng thông tin đó - Maryanne Perkins trả lời. Khi các cô dâu đến chọn áo cưới, chúng tôi phải biết một số thông tin hữu ích như ngày tháng, hạn cuối, điều này giúp chúng tôi chia sẻ cảm giác với các cô dâu. Phần lớn họ tự đăng ký thông tin cho chúng tôi.

Chia sẻ cảm giác với các cô dâu.

- Những ai được tiếp cận những thông tin này?

Bà ta lắc đầu:

- Chỉ có chúng tôi thôi ... các trợ lý của tôi. Đây là một cửa hàng nhỏ. Thịnh thoảng chúng tôi có chia sẻ thông tin với cửa hàng Quà tặng và hàng mỹ nghệ Trung Quốc bên cạnh.

Tôi cảm thấy đã gần đến đích. Tim tôi đập thình thịch trong ngực.

- Tôi muốn xem bản sao của mọi thông tin bà có về Melanie Brandt và Becky DeGeorge, tất cả các khách hàng hiện thời của bà. Hẳn đang chăm trước các nạn nhân ở đây, phải vậy không? Vậy có nhiều khả năng hẳn sẽ quay lại. Ai đó trong danh sách khách hàng sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Tôi thấy quai hàm Perkins trẽ xuống, có vẻ như bà đang tập trung vào một hình ảnh kinh khủng nào đó.

- Có thêm một điều mà chắc chị muốn biết.

- Điều gì cơ?

- Khoảng một tháng trước, sau khi kiểm kê, chúng tôi phát hiện ra hồ sơ về các cô dâu đã biến mất.

Chương 47

Về đến trụ sở, tôi làm ngay hai việc là gọi cho Claire và Cindy, kể cho họ những gì tôi khám phá ra ở Saks, tiếp đó là đi tìm Chris Raleigh.

Tôi chia sẻ mọi thông tin với Raleigh và chúng tôi quyết định gài một nữ thám tử ở bộ phận điều tra tội phạm tình dục vào cửa hàng đó. Tôi cử một họa sĩ chuyên vẽ phác thảo đến gặp Maryanne Perkins ở Saks.

Sau đó Raleigh cho tôi biết một việc quan trọng là Roth và Mercer đã chuyển hồ sơ vụ án của chúng tôi sang FBI.

Tôi thấy đau nhói lên trong lồng ngực. Tôi chạy sộc vào nhà tắm, sập cửa lại sau lưng, dựa người vào bức tường lạnh và sút mẻ. Chết tiệt, lũ phù thủy con độc đoán. Roth và Mercer chết tiệt!

Tôi chăm chú nhìn mình trong gương. Da thịt trên má tôi đang bốc bùng bùng vì tức giận.

FBI à? Đây là vụ án của tôi, của Claire, Cindy và của Raleigh. Với tôi, nó có ý nghĩa hơn tất cả những vụ án đã từng điều tra.

Đột nhiên, chân tôi lão đảo. Hội chứng Negli ư? Bác sĩ nói tôi sẽ có cảm giác buồn nôn và mê sảng. Tôi có lịch truyền máu ở viện huyết học Moffett lúc 5 giờ 30 phút.

Một sự trống rỗng tràn ngập trong tôi, xen giữa cơn tức giận và sự sợ hãi. Tôi vừa mới bắt đầu khám phá ra sự việc. Tôi không cần những kẻ ngoài cuộc diện áo vét đen và kim gài ca vát đến vo ve xung quanh với những trò điều tra vụng về và lóng ngóng.

Tôi lại liếc vào gương, đôi má thay vì đỏ rực vì tức giận, bây giờ lại

xanh xao và ốm yếu, cặp mắt ướt đẫm và u ám. Cả người tôi như khô kiệt sắc khí.

Tôi cứ nhìn chằm chằm vào gương cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu: *Thôi nào, hãy là chính mình. Mà sẽ thắng, mà luôn chiến thắng.*

Tôi vã nước lạnh lên mặt. Mồ hôi vã ra từng giọt trên cổ bắt đầu biến mất.

Mày được phép làm thế một lần. Tôi thở ra với một nụ cười mỉm. *Nhưng đừng có lặp lại lần thứ hai.*

Dần dà, ánh sáng lại trở lại trong mắt tôi và đôi má đã lấy lại màu sắc bình thường. Bây giờ là 4 giờ 20 phút. Tôi phải có mặt ở Moffett lúc 5 giờ. Tôi sẽ bắt đầu kiểm tra danh sách khách hàng ở Saks vào ngày mai.

Sau khi trang điểm qua loa, tôi quay lại bàn làm việc.

Tôi càng chán thêm khi Raleigh đi lên.

- Bây giờ anh có thể làm việc cùng cái đám bụi bặm rồi đấy – Tôi cảm thấy một cách không cần thiết, ý muốn ám chỉ cánh FBI.

- Tôi có biết gì đâu – Anh ta trả lời – Ngay khi biết tin, tôi đã báo cho cô.

- Phải – Tôi gạt đầu – Tôi biết.

Raleigh đứng lên, đi một vòng và ngồi xuống mép bàn, đối diện với tôi:

- Có chuyện gì đó, phải không? Cho tôi biết đi.

Làm sao anh ta biết nhỉ? Có lẽ anh ta là một thám tử giỏi hơn mình nghĩ chăng?

Trong một phút, tôi đã muốn kể cho anh ta mọi chuyện. Chúa ơi,

tôi muốn thoát khỏi chuyện này.

Và Raleigh làm một việc khiến tôi hoàn toàn bất ngờ.

Anh nở một nụ cười tin tưởng mà tôi không thể không xiêu lòng.

Anh kéo tôi ra khỏi ghế và ôm ghì lấy tôi.

Tôi quá ngạc nhiên đến mức thậm chí không cưỡng lại. Tôi có cảm giác giống như một miếng mứt đang run rẩy trong tay anh. Không hẳn là tình ái, nhưng chưa từng có cảm giác nào xâm chiếm tôi một cách mạnh mẽ đến vậy.

Raleigh ôm tôi cho đến khi cảm giác lo sợ tan biến mất, ngay tại đây, trong căn phòng làm việc này. Tôi không biết phải làm gì, nhưng tôi không muốn lùi ra hay muốn anh buông tôi ra.

- Tôi sẽ báo cáo lại chuyện này. Cuối cùng tôi lẩm bẩm trên vai anh.

Anh vẫn ghì chặt lấy tôi – Em cần bút không?

Chậm rãi, tôi đẩy mình ra khỏi người anh. Mọi dây thần kinh trên người tôi có cảm giác như vừa trải qua một cảm giác căng thẳng hay hoảng hốt. – Cảm ơn – Tôi nói khẽ với vẻ biết ơn.

- Em không còn là chính mình nữa thì phải – Anh dịu dàng nói – Hoàn toàn thay đổi. Có muốn uống cà phê và nói chuyện không? Chỉ là uống cà phê thôi, Lindsay, không phải hẹn hò đâu.

Tôi nhìn đồng hồ, phát hiện ra đã gần 5 giờ. Tôi phải có mặt ở Moffett.

Tôi nhìn anh ý muốn nói, *hãy nhắc lại đề nghị này lần sau*, nhưng miệng thì nói:

- Không được, em phải đi đây.

Chương 48

Cô thư ký xinh đẹp luôn nở nụ cười và lịch sự gật đầu với vị khách tiếp theo:

- Chào mừng đến với Lakefront Hilton, thưa ngài.

Phillip Campbell bước thêm một bước về phía cô thư ký, đọc tên cô ta, Kaylin, Kaylin mềm mại có cặp mắt sáng. Hắn ta mỉm cười đáp lại, vẻ tán tỉnh, cho cô ta thấy một vẻ rụt rè.

- Lần đầu tiên đến với chúng tôi phải không, ông Campbell – Cô thư ký hỏi giọng cao cao, thỏ thẻ.

Hắn mỉm cười xác nhận.

Trong lúc cô thư ký làm đăng ký đặt chỗ cho hắn, hắn theo dõi từng cử động của cô ta, trầm ngâm vân vê những sợi râu quai nón cứng.

Hắn muốn cô ta để ý đến hắn, nhớ khuôn mặt hắn, và có thể cả những gì hắn nói nữa.

Rồi một ngày nào đó, khi một đặc vụ FBI mẫn cán nào đó đến đây với một bức ảnh hay một bức vẽ tay, hắn muốn con chim sẻ nhỏ nhắn thỏ thẻ này nhớ lại thời điểm này một cách rõ ràng, trong cảm giác ớn lạnh, như hắn đã làm với người bán hàng ở tiệm Bridal.

- Ông đến để đăng ký tham quan bảo tàng, phải không ông Campbell? – Kaylin vừa hỏi vừa đánh máy.

- Để hưởng tuần trăng mật.

- Ai cũng nói vậy – Cô ta mỉm cười.

Hắn theo dõi những nhón tay sơn móng màu đỏ đào của cô thư ký nhấn trên các phím khi cô đánh máy.

- Tôi có một phòng sang trọng, nhìn ra phong cảnh rất đẹp dành

cho ông. Cô ta nói và đưa cho hắn chiếc chìa khóa và mỉm cười.

- Chúc đám cưới và những ngày nghỉ vui vẻ.

- Tôi sẽ rất vui vẻ - Campbell hài lòng trả lời. Trước khi quay đi, hắn nhìn vào mắt cô ta và nói:

- Nói về đám cưới, tôi thích cái nhẫn của cô.

Đứng trong căn phòng ở tầng trên, hắn kéo rèm, đúng như cô thư ký đã hứa, trước mắt hắn hiện ra phong cảnh trải rộng của Cleveland, Ohio.

Chương 49

Tôi nhìn thấy hắn ... tên vô lại đó. Hắn làm gì ở đây? Trong đám đông đúc, đi lại hồi hả ở khu chợ dưới? Hắn đang len rất nhanh giữa đám đông về phía chiếc pha.

Máu trong người tôi đông lại khi nhìn thấy hắn.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi thả cúc màu xanh da trời, áo jacket nhưng kẻ màu nâu, có dáng dấp như một giáo sư đại học. Nếu vào một ngày nào khác, tôi đã có thể đi lướt qua hắn mà không nhận ra. Hắn ta gầy, hốc hác, hoàn toàn chẳng có gì đáng chú ý, trừ một điểm.

Hắn có bộ râu màu nâu đỏ.

Cái đầu hắn lấp ló trong đám đông. Tôi bám theo nhưng không thể thu hẹp khoảng cách.

- Cảnh sát đây! – Tôi kêu to để át những âm thanh hỗn loạn khác.

Tiếng kêu của tôi chìm đi trong đám đông người vội vã và thờ ơ.

Tôi có thể mất dấu hắn bất cứ lúc nào.

Tôi không biết tên hắn, chỉ biết các nạn nhân của hắn: Melanie Brandt và Becky DeGeorge.

Bất thành linh, hắn dừng lại và nhanh chóng đi ngược lại đám đông, hướng thẳng về phía tôi.

Khuôn mặt hắn như chiếu sáng giữa nền tối xung quanh như một tượng thần của Nga thời trung cổ. Giữa đám đông hỗn loạn, mắt chúng tôi gặp nhau.

Đó là thời điểm hắn nhận ra đó chính là tôi, là người đang săn lùng hắn.

Và thật kinh hoàng đối với tôi, hắn bỏ chạy. Dòng người nhốn nháo

hắn và cuốn hắn đi.

- Đứng lại, không tôi bắn! Tôi hét lên.

Mồ hôi lạnh toát ra trên cổ, tôi rút súng ra.

- Quý xuống. Tôi quát, nhưng những người đi đường trong giờ cao điểm cứ tiếp tục tiến lên và che khuất hắn. Tôi sắp để xong hắn.

Tên giết người đang trốn thoát.

Tôi đưa súng lên, nhắm vào bộ râu đỏ của hắn.

Hắn quay lại, với nụ cười chế nhạo của kẻ đã đánh lừa được tôi.

Tôi hít một hơi, nhắm vào mục tiêu.

Như trong một đoạn phim quay chậm, mọi khuôn mặt trong đám đông cùng quay lại phía tôi.

Tôi lùi lại, kinh hãi và hạ súng xuống.

Mọi khuôn mặt đều mang cùng một bộ râu quai nón đỏ.

Tôi vừa nằm mơ. Tôi thấy mình đang ở bên quầy bếp, mắt nhìn những vòng xoáy trong ly rượu chardonnay. Vẫn là không khí yên tĩnh quen thuộc trong căn hộ, không có đám đông vội vã, không có khuôn mặt của kẻ chạy trốn, chỉ có Martha đang nằm ườn trên thảm.

Ấm nước sôi đang bốc khói trên bếp lò, món nước sốt ưa thích của tôi gồm phô mát trắng, zucchini và rau húng đã sẵn sàng. Đĩa CD đã bật, đó là đĩa hát của Tori Amos.

Tôi mới thoát ra khỏi những ống dẫn cách đây một tiếng đồng hồ.

Tim tôi đã đập đúng theo nhịp ổn định của máy đo nhịp tim.

Chết tiệt, tôi muốn quay lại cuộc sống trước kia, với những giấc mơ yêu thích, tôi muốn nghe những lời châm chọc của Jacobi, muốn thấy vẻ khinh khỉnh của Sam Roth, muốn chạy bộ trên đường

Marina Green. Tôi muốn có những đứa con, kể cả khi điều đó có nghĩa là tôi phải kết hôn lần nữa.

Đột nhiên, chuông dưới nhà kêu. Ai đến đây vào giờ này nhỉ? Tôi lê bước xuống và hỏi:

- Ai đó?

- Anh nghĩ em có chỗ để đi đây – Một giọng nói quen thuộc trả lời. Đó là Raleigh.

Chương 50

- Anh làm gì ở đây thế? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

Tôi rất hài lòng nhưng thốt nhiên cảm thấy hơi căng thẳng. Tóc tôi đang bị buộc túm lên, tôi mặc trên người cái áo phông cũ hiệu Berkeley thường mặc khi đi ngủ, tôi đang mệt mỏi và lo lắng vì xáo trộn, và căn phòng nhỏ của tôi đang rất bừa bãi.

- Anh lên được không? – Raleigh hỏi.

- Công việc hay cá nhân? – Tôi hỏi. Ta không phải quay lại Napa chứ, phải không?

- Không phải tối nay – Tôi nghe thấy tiếng anh cười – Lần này anh chỉ đem theo mỗi anh thôi.

Tôi không hiểu câu chuyện lắm, nhưng tôi để cho anh lên. Tôi chạy về bếp, hâm nóng món mì ý và cũng vội vã như thế, ném hai cái gối đang nằm dưới sàn nhà lên đi vắng và chuyển đồng tạt chí từ ghế vào bếp.

Tôi thoa ít son bóng và rũ tóc xuống đúng lúc chuông reo.

Raleigh mặc áo sơ mi mở cúc và quần kaki rộng thùng thình, anh xách theo một chai rượu vang Kunde rất ngon và nở một nụ cười với vẻ biết lỗi:

- Hy vọng em không phiền vì anh đã xộc vào.

- Không ai xộc vào cả, em đã cho phép anh vào – Tôi nói – Anh đang làm gì ở đây thế?

Anh cười:

- Anh sống ngay cạnh nhà em.

- Cạnh nhà em á? Anh ở tận bên kia vịnh cơ mà.

Anh gạt đầu, chấp nhận mắt bằng chứng ngoại phạm:

- Anh chỉ muốn chắc chắn là em không sao. Em có vẻ không ổn lúc ở cơ quan.

- Anh thật tử tế, Raleigh – Tôi nói và nhìn vào mắt anh.

- Thế à? Còn em có thể không?

- Cũng thế. Chỉ là em hơi xúc động. Nào là Roth, nào là FBI. Nhưng bây giờ thì ổn rồi, thật đấy.

- Anh rất mừng – Anh nói – Mùi gì thơm thế nhỉ.

- Em vừa trộn mấy thứ.

Tôi ngừng lại để nghĩ xem mình nên nói gì tiếp.

- Anh ăn tối chưa?

Anh lắc đầu:

- Không, không. Anh không muốn đường đột.

- Vì thế mà anh mang rượu vang theo à?

Anh lại nở một nụ cười hấp dẫn:

- Nếu em không ở nhà, anh đã đến ngồi một góc ở Second and Brannan. Anh vẫn thường đến đó.

Tôi cười đáp lại và mở hủ cửa.

Raleigh bước vào căn hộ của tôi. Anh nhìn quanh với vẻ bị ấn tượng, chăm chú ngắm những món đồ gốm, cái áo của cầu thủ bóng chày Willie Mays bằng sa tanh màu vàng đen và ban công nhìn ra vịnh. Anh chìa cho tôi cái chai.

- Trên kệ bếp có một chai mở sẵn rồi – Tôi nói – Hãy tự rót cho mình một ly. Em đi xem thức ăn.

Tôi vào bếp, tự nhắc nhở rằng mình vừa phải điều trị ngoại trú và căn bệnh nguy hiểm và dù sao chúng tôi cũng là đồng nghiệp.

- Số áo 24, đội Giants?

Anh hỏi với vào – Cái áo này có phải đồ thật không?

- Của Willie Mays. Cha em đã tặng nó cho em vào sinh nhật lần thứ mười. Ông muốn có một thằng con trai. Em đã giữ nó nhiều năm.

Anh vào bếp, xoay tròn cái ghế đầu ở chỗ kệ bếp, rót cho mình một ly trong khi tôi trộn mỳ.

- Em vẫn thường tự nấu ăn thế này à?

- Thói quen cũ ấy mà – Tôi trả lời.

- Khi em lớn lên, mẹ thường đi làm về muộn, em có đưa em gái nhỏ. Nhiều khi 8 giờ tối mẹ mới về. Em đã phải nấu ăn từ khi biết nhớ mọi việc.

- Bố em đâu?

- Ông đã bỏ đi khi em 13 tuổi – Tôi nói, tay trộn mù tạt, dầu hạt nho, dấm ăn và chanh vào rau thơm để làm salát.

- Vậy mẹ em đã nuôi em à?

- Có thể nói vậy. Đôi khi em nghĩ tự em đã nuôi lớn mình.

- Cho đến khi lấy chồng phải không?

- Đúng, đến lúc đó em phải nuôi thêm cả anh ta nữa – Tôi cười – Anh hơi nhiều chuyện đấy, Raleigh.

- Cảnh sát thường nhiều chuyện, em không biết sao?

- Biết, nhưng mà những cảnh sát thực thụ cơ.

Raleigh giả vờ như bị xúc phạm – Anh giúp được gì không? – Anh đề nghị.

- Anh có thể nạo cái này. Tôi nói, toét miệng cười và đẩy về phía anh một tảng pho mát Parma và một cái nạo.

Chúng tôi ngồi đó và anh nạo pho mát, chờ để nấu món mì ý. Sweet Martha bước nhẹ vào bếp và để cho Raleigh vuột ve.

- Lúc chiều em có vẻ không bình thường – Anh vừa nói vừa xoa đầu Martha – Thường thì em chẳng buồn bận tâm đến những chuyện nhảm nhí của Roth kia mà. Hình như có cái gì đó không ổn.

- Chẳng có gì không ổn cả - Tôi nói dối – ít ra là bây giờ, nếu anh muốn hỏi.

Tôi dựa lưng vào kệ bếp và nhìn anh. Anh là đồng nghiệp, nhưng hơn thế, anh là người mà tôi nghĩ có thể tin tưởng. Đã lâu rồi tôi không tin tưởng vào đàn ông, quãng thời gian đó thực sự khó khăn.

Có thể, vào một thời điểm khác ... tôi nghĩ.

Giọng hát tuyệt vời của Tori Amos vang lên trong không gian.

- Em có muốn nhảy không? – Raleigh bắt chọt hỏi.

Tôi nhìn anh, thực sự kinh ngạc:

- Em không nhảy. Em phải nấu ăn.

- Em không nhảy ... em phải nấu ăn? – Raleigh nhăn mày lặp lại.

- Ủ, anh biết người ta nói gì về nấu ăn rồi mà.

Anh nhìn quanh.

- Ý anh muốn nói là bây giờ không phải lúc thích hợp để làm việc.

Em nên thử nhảy xem.

Bản nhạc chậm rãi và êm ái, và dù tôi có cố từ chối thì một phần trong con người tôi vẫn đang khao khát được ôm ấp.

Thậm chí chẳng cần sự đồng ý của tôi, anh chàng đồng nghiệp đáng ghét đã nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra khỏi kệ bếp. Tôi muốn cưỡng lại, nhưng một giọng nói nhẹ nhàng và yếu đuối từ bên trong tôi vang lên: *Hãy để nó diễn ra đi Lindsay, anh chàng này được đấy. Mày*

biết là mày tin tưởng anh ta mà.

Vì thế tôi nhượng bộ và để Chris Raleigh ôm lấy tôi. Tôi thích cái cảm giác ở trong vòng tay anh.

Lúc đầu chúng tôi chỉ đứng im một chỗ, đu đưa người một cách cứng đờ. Rồi tôi thấy mình ngã đầu vào vai anh, và cảm thấy như không gì có thể làm tôi đau đớn nữa, ít nhất là trong lúc này.

- Không phải hẹn hò đâu nhé – Tôi lẩm bẩm.

Tôi để mình bị cuốn vào một thế giới tuyệt đẹp, nơi tôi cảm nhận được tình yêu, niềm hy vọng, và ở đó, những giấc mơ vẫn còn nằm trong tầm tay.

- Thật lòng mà nói, em rất mừng khi anh ghé chơi – Tôi nói với Raleigh.

- Anh cũng vậy.

Và tôi cảm thấy anh ôm chặt lấy mình. Một cảm giác nóng ran chạy xuyên người tôi, cái cảm giác mà hầu như tôi không còn nhận ra được nữa.

- Anh có nó phải không, Raleigh? – Tôi hỏi.

- Có gì cơ, Lindsay?

Bàn tay dịu dàng

Chương 51

Kathy và James Voskuhl đang nhảy điệu đầu tiên, và họ đã phá lệ khi nhảy một điệu rock.

Âm thanh dồn dập của điệu La Bamba vang vọng qua cánh cửa được chiếu sáng của sàn nhảy Rock and Roll Hall of Fame nổi tiếng ở Cleveland.

- Nào, mọi người! Hãy nhảy rock and roll cùng chúng tôi! – Chú rồ hô to.

Những cô gái trẻ tân thời, tóc nhuộm, mặc váy khiêu vũ xanh đỏ lấp lánh – thời trang từ những năm 60 đang nhún nhảy quanh sàn với những người bạn nhảy mặc sơ mi lụa kiểu Travolta. Cô dâu và chú rể đã thay quần áo khiêu vũ nhảy vào, lắc đùi, hò reo, tay giơ cao trong không khí.

Thế là hỏng cả. Phillip Campbell nghĩ.

Hắn muốn cô dâu trong bộ váy trắng.

Vậy mà cô ta kia, tóc đỏ dẫm mồ hôi bết thành từng lọn, đeo kính hình mắt mèo, mặc cái váy xanh chật cứng.

Lần này, Kathy, cô đi quá xa rồi đấy.

Sảnh lớn của bảo tàng kê 40 chiếc bàn được trang trí ở giữa bằng những biểu tượng của nhạc rock and roll. Một tấm băng rôn lấp lánh treo trên trần nhà bằng kính đề: James và Kathy.

Sau đoạn cao trào âm ỉ, bản nhạc kết thúc. Đám đông khách khứa ướt dẫm mồ hôi quay về bàn ăn, lấy lại hơi và quạt mát. Những người phục vụ bận áo khoác đen hôi hã chạy quanh phòng để rót rượu.

Cô dâu chạy qua ôm chằm lầy một cặp vợ chồng hạnh phúc mặc lễ phục, đó là cha mẹ cô. Phillip Campbell không thể rời mắt khỏi cô dâu. Hắn thấy người cha âu yếm nhìn con như muốn nói: *Con yêu, chúng ta đã phải trải qua rất nhiều chuyện, nhưng giờ mọi việc sẽ ổn cả. Bây giờ con đã là một phần của gia đình, có phần trong tài sản ủy thác và sẽ có những đứa nhóc tóc đỏ.*

Chú rể cũng tiến lại thì thầm gì đó vào tai Kathy. Cô siết tay anh, nở một nụ cười vừa triu mến vừa bẽn lễn. Khi anh quay đi, những ngón tay cô vẫn níu giữ lưu luyến như thể muốn nói: *Em sẽ theo ngay.*

Xóc lại dây lưng, chú rể ra khỏi sảnh chính. Anh quay lại nhìn một hoặc hai lần, Kathy vẫy tay theo.

Campbell quyết định bám theo, giữ một khoảng cách an toàn. James Voskuhl đi xuống một hành lang rộng và sáng sủa, đến nửa đường, anh ta thận trọng quay lại nhìn một lần, sau đó anh ta mở cửa phòng vệ sinh nam và bước vào.

Tên giết người tiến lên phía trước. Không có ai khác trong sảnh. Hắn cảm thấy một ham muốn mạnh mẽ không cưỡng lại được đang trởi dậy.

Những ngón tay của hắn lần đến túi áo jacket, chạm vào báng súng lạnh lẽo, tháo chốt an toàn. Hắn không thể khống chế thêm được những gì đang diễn ra trong đầu.

Vào đi, một giọng nói thách thức hắn. Làm đi.

Hắn bước vào trong luồng ánh sáng mờ mờ. Không có ai ở chỗ bồn tiểu hay chậu rửa tay. Chú rể đang ở trong buồng vệ sinh kín. Một mùi hăng hăng xộc vào mũi hắn: mùi cần sa.

- Em đây phải không, em yêu? – Giọng nói âu yếm của chú rể cất lên.

Mọi thứ gân trên người Campbell đều căng lên vì tập trung. Hắn lảm bảm gì đó không nghe rõ.

- Tốt hơn hết là vào đây đi, em yêu – Chú rể hít một hơi dài – Nếu em muốn được phần cuối của khúc xương này.

Phillip Campbell đẩy cửa ra.

Chú rể nhìn lên, lúng túng, trên môi vẫn còn một đầu mẩu thuốc lá.

- Đây, anh kia, anh là cái đồ quái quỷ nào thế?

- Tao là người sẽ giết chết cái đồ sâu bọ vô dụng như mày.

Vừa nói, hắn vừa nổ súng. Chỉ một phát duy nhất.

Đầu của James Voskuhl văng ra sau, một tia máu phun vào bức tường, anh ta giật mình một cái và ngã nhào về phía trước.

Tiếng vang của phát súng dường như làm rung chuyển cả gian phòng, làm xông lên mùi thuốc súng hòa lẫn với khói.

Một cảm giác điềm tình kỳ lạ bao trùm lên Campbell, hắn không hề sợ hãi. Hắn kéo đầu người chết lên và dựng anh ta thẳng dậy.

Và hắn chờ đợi.

Có tiếng mở cửa ngoài và âm thanh của bữa tiệc đằng xa vang vọng lại phía hắn.

- Anh đây à, Vosk? – Tiếng một người phụ nữ vang lên.

Là cô ta. Cô dâu.

- Anh hút gì đấy, nhựa đường à?

Kathy cười khúc khích. Cô ta bước tới chậu rửa và hắn nghe thấy tiếng nước chảy.

Campbell có thể nhìn thấy cô ta qua khe hở của căn buồng. Cô ta

đang đứng bên chậu rửa, lia cái lược vào mái tóc. Một cảnh tượng hiện ra trước mắt hắn, cảnh hắn sẽ bày ra và những gì cảnh sát sẽ tìm thấy.

Hắn phải gắng hết sức để kiềm chế và chờ cô dâu tiến về phía mình.

- Tốt nhất ông nên để lại cho tôi một vài hơi, thưa ông – Cô dâu nói.

Hắn nhìn thấy cô ta nhún nhảy tiến về phía buồng vệ sinh. *Rất gần rồi. Thật ngon lành không thể tưởng tượng được. Giây phút thật tuyệt vời.*

Khi cô ta mở cánh cửa ra, ánh mắt của cô ta chính là điều mà hắn chờ đợi.

Cảnh tượng James, máu nhỏ ra từ miệng, sự giật mình kinh hãi khi nhìn thấy bộ mặt của tên giết người bất chợt hiện ra với khẩu súng nhắm thẳng vào mắt cô gái.

- Tôi thích cô trong bộ váy trắng hơn, Kathy – Đó là lời của tên giết người.

Và hắn xiết cò súng, một luồng chớp trắng chói mắt làm nổ tung con ngươi mắt mèo.

Chương 52

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi cảm thấy hơi lo lắng về cuộc gặp gỡ đầu tiên với Raleigh sau bữa ăn và buổi khiêu vũ tối hôm đó. Tôi đang thắc mắc không hiểu tất cả những chuyện này sẽ đi đến đâu thì Paul Chin, một thanh tra viên lao về phía tôi:

- Lindsay, tôi nghĩ cô nên lấy cung người phụ nữ đang ở phòng thẩm vấn số 4.

Kể từ khi nhân dạng của kẻ tấn công được đưa lên truyền hình, rất nhiều người đã đến khai báo nhưng rốt cuộc chỉ là nhận dạng nhầm và đi vào ngõ cụt. Trách nhiệm của Chin là kiểm tra thông tin của họ, cho dù là nhầm lẫn.

- Là một kẻ đồng bóng hay một người hâm mộ cảnh sát nữa hả?

Tôi hỏi với nụ cười hoài nghi.

- Tôi nghĩ đây là trường hợp xác thực. Bà ta đã có mặt ở đám cưới thứ nhất.

Tôi gần như nhảy bật khỏi ghế để đi theo Chin.

Đến cửa phòng, tôi gặp Raleigh đi vào.

Trong phút chốc, một cảm giác hân hoan lan khắp mình tôi. Tối qua anh về lúc khoảng 11 giờ, sau khi cùng tôi uống cạn cả hai chai rượu. Chúng tôi cùng ăn tối, ngẫm nghĩ về công việc riêng của mỗi người, về những khó khăn vất vả của hôn nhân và cuộc sống độc thân.

Một buổi tối thật ngọt ngào khiến tôi quên hết nỗi căng thẳng của vụ án, thậm chí quên cả chứng bệnh Negli.

Điều khiến tôi e ngại là trong thâm tâm tôi sợ mọi chuyện sẽ đi xa

hơn. Tôi hôm đó, khi anh đang giúp tôi rửa bát, tôi chợt nhận ra mình đang nhìn anh chăm chú và thầm nghĩ: Giá vào một lúc khác ...

Raleigh chạy về phía tôi, tay cầm tách cà phê và một tờ báo:

- Đây, áo vét đẹp đấy – Anh mỉm cười.
- Chín có một nhân chứng sống ở phòng số 4.

Tôi túm lấy tay anh, nói:

- Bà ta nói đã trông thấy hấn. Anh có muốn đi cùng không?

Trong lúc vội vã, tôi lại gần mà không để anh kịp nhận ra. Raleigh đặt tờ báo xuống bàn thư ký và leo lên cầu thang theo chúng tôi.

Trong căn phòng thăm vắn ngọt ngào là một người phụ nữ ăn mặc đẹp, hấp dẫn trạc 50 tuổi. Chín giới thiệu bà ta với tôi, bà Laurie Birnbaum. Bà ta có vẻ lo lắng và căng thẳng.

Chín ngồi cạnh bà ta:

- Bà Birnbaum, hãy kể lại cho thanh tra Boxer những gì đã kể với tôi.

Bà ta hoảng sợ:

- Chính bộ râu đã khiến tôi nhớ ra. Thậm chí cho đến giờ tôi vẫn không dám nghĩ đến, thật kinh khủng quá.
- Bà đã dự đám cưới của nhà Brandt phải không? – Tôi hỏi.
- Vâng, tôi là khách của nhà gái. Chồng tôi làm việc cùng ông hiệu trưởng Weil ở trường Đại học.

Bà ta lo lắng nhấp một ngụm cà phê, rồi nói tiếp:

- Chỉ là một sự việc thoáng qua thôi, nhưng hấn làm tôi lạnh cả người.

Chín ấn nút thu âm của chiếc máy ghi âm xách tay.

- Xin bà cứ nói tiếp – Tôi dụi dụi mắt nói với bà ta. Một lần nữa, tôi lại cảm thấy đang tiến đến gần hẳn, tên vô lại với bộ râu đỏ đó.

- Tôi đã đứng ngay cạnh hẳn. Hẳn có bộ râu đỏ xám như râu dê, giống kiểu người ta vẫn để ở Los Angeles. Trông hẳn già hơn thế này, khoảng 45 – 50 tuổi, nhưng tôi cảm thấy ở hẳn có điều gì đó khả nghi. Tôi nói không đúng, phải không?

- Bà có nói chuyện với hẳn không? – Tôi hỏi, cố làm cho bà ta hiểu rằng ngay cả tôi cũng thường sai. Ngay cả các đồng nghiệp nam cũng phải công nhận tôi là người giỏi nhất trong việc lấy cung. Họ nói đùa rằng đó là “năng khiếu của phụ nữ”.

- Lúc đó tôi vừa quay về từ sàn khiêu vũ. Tôi nhìn lên là trông thấy hẳn. Tôi nói câu gì đó tựa như: “Cô dâu và chú rể là một cặp thật đẹp phải không?”.

Lúc đầu tôi nghĩ trông hẳn có vẻ đồng tình với tôi, nhưng thật ra hẳn chỉ đang nhìn tôi trừng trừng. Tôi đã nghĩ hẳn là một kẻ trong giới đầu tư ngân hàng kiêu ngạo của nhà Brandt.

- Hẳn đã nói gì với bà?

Bà ta xoa trán, cố nhớ lại:

- Hẳn nói bằng một giọng kỳ quặc nhất, là họ may mắn.

- Ai may mắn?

- Melanie và David. Hình như tôi đã nói: “Họ thật may mắn phải không?”, ý tôi nói cô dâu và chú rể, họ thật lộng lẫy. Và hẳn trả lời: “Ồ đúng là họ may mắn”.

Bà ta nhìn lên, khuôn mặt biểu lộ sự bối rối:

- Hẳn còn gọi họ là cái gì đó “... được lựa chọn”.

- Được lựa chọn ư?

- Đúng thế. Hấn đã nói: “Ồ, đúng là họ may mắn ... thậm chí có thể nói họ đã được lựa chọn”.

- Bà nói hấn có bộ râu dê?

- Đó chính là điểm rất kỳ lạ. Bộ râu làm hấn già đi, nhưng tất cả những thứ khác ở hấn đều còn trẻ.

- Tất cả những thứ khác? Ý bà là gì?

- Khuôn mặt, giọng nói của hấn. Tôi đã nghĩ điều này thật kỳ lạ, nhưng nó chỉ xảy ra trong một khoảng khắc lúc tôi rời khỏi sàn nhảy.

Chúng tôi khai thác mọi thông tin có thể từ bà ta: chiều cao, màu tóc của tên giết người, hấn mặc gì. Tất cả đều khớp với những thông tin ít ỏi mà chúng tôi đã thu lượm được. Kẻ giết người là một gã đàn ông có chòm râu ngắn màu đỏ, mặc đồ smoking, chính là chiếc áo smoking hấn đã bỏ lại ở Mandarin Suite.

Người tôi như bốc lửa. Tôi cảm thấy chắc chắn là Laurie Birnbaum đáng tin. Chòm râu. Bộ quần áo smoking. Chúng tôi đang ráp nối được nhân dạng của hấn.

- Còn gì nữa, bà còn thấy điểm gì đặc biệt nữa không? Đặc điểm ngoại hình? Phong cách của hấn?

Bà ta lắc đầu:

- Mọi chuyện diễn ra nhanh quá. Chỉ đến khi tôi nhìn thấy bức hình vẽ hấn trên tờ Thời sự...

Tôi nhìn Chin, ý bảo đã đến lúc gọi một họa sĩ xuống để vẽ lại các chi tiết. Tôi cảm ơn bà ta và quay về bàn làm việc. Chúng tôi sẽ có một bức phác họa theo mô tả của bà ta và một bức nữa theo mô tả của Marryanne Perrkins ở Saks.

Công tác điều tra vụ án đã chuyển sang một giai đoạn mới, rất gay gắt. Chúng tôi đang tổ chức bí mật theo dõi bên ngoài tiệm Bridal ở Saks. Chúng tôi liên lạc với từng người trong danh sách khách hàng của cửa hàng, bất cứ ai đã đặt áo cưới ở đây trong nhiều tháng qua. Tim tôi đập thình thịch. Khuôn mặt mà tôi đã tưởng tượng ra, giấc mơ về gã đàn ông với bộ râu đỏ bắt đầu ập về. Tôi cảm thấy đã nắm được hắc trong tay.

Điện thoại của tôi reo vang – Boxer đây – Tôi trả lời, tay vẫn tiếp tục gõ tìm những cái tên trong hồ sơ khách hàng ở Saks.

- Tên tôi là McBride, thám tử điều tra ở Cleveland – Một giọng gấp gáp, bí ẩn vang lên.

Chương 53

- Tôi có trong tay một tên giết người phù hợp với vụ án Chị đang điều tra – McBride giải thích.

- Bị bắn – McBride tiếp tục – Cả hai. Phát súng nhằm ngay giữa hai mắt – Anh ta mô tả lại cái chết nhanh chóng và kỳ quặc của Kathy và James Voskuhl tại đám cưới của họ ở sàn nhảy Rock and Roll Hall of Fame. Lần này, tên giết người thậm chí không chờ đến khi lễ cưới kết thúc.

- Anh chàng của chị dùng loại súng gì ở Napa? – McBride hỏi.

- Loại 9 ly – Tôi trả lời.

- Cũng thế.

Tôi cảm thấy hơi choáng váng. Cũng giống như ở Cleveland ư?

Một tiếng nói dội lên trong óc tôi: gã râu đỏ này đang làm cái quái gì ở Ohio thế nhỉ? Chúng tôi vừa mới tiến lên được một bước, mới phát hiện được cách hấn chọn nạn nhân. Hấn có biết điều đó không? Nếu có ... hấn đã làm thế nào?

Cleveland hoàn toàn có thể là một sự trùng hợp, nhưng cũng có thể là một vụ trong chuỗi giết người hàng loạt này và có thể mở ra một hướng nào đó.

- Anh có ảnh chụp hiện trường ở đó không, McBride? – Tôi hỏi.

McBride lắc đầu:

- Có, đang ở ngay trước mặt tôi đây. Bắn thiêu, dâm dục một cách rõ ràng.

- Mô tả cho tôi bức ảnh chụp cận cảnh bàn tay các nạn nhân được không?

- Được thôi, nhưng tại sao lại là bàn tay?

- Họ đeo gì, McBride?

Tôi nghe tiếng anh ta lục lọi đồng ảnh:

- Ý chị muốn nói những chiếc nhẫn phải không?

- Đúng, anh đoán giỏi đấy.

Tôi đang cầu mong Chúa sao đó không phải là tên giết người tôi đang tìm kiếm. Cleveland ... nó sẽ phá tan mọi điều đang khiến tôi cảm thấy rất gần với tên tội phạm. Chẳng lẽ gã râu đỏ đang tiến hành các vụ giết người trên toàn nước Mỹ?

Một phút sau, McBride xác nhận chính xác điều tôi không muốn nghe – Không có nhẫn cưới.

Tên khốn kiếp đang tiếp tục hành động. Chúng tôi đang theo dõi nơi mà tôi nghĩ hắn sẽ tiếp tục phạm tội, vậy mà hắn lại đang ở cách đó tới 3000 kilômét. Hắn vừa sát hại một cặp vợ chồng ngay trong buổi tiệc cưới của họ ở Ohio. Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp.

- Anh nói thi thể họ được tìm thấy trong tình trạng dâm dục? – Tôi thất thần, hỏi McBride.

Viên cảnh sát Cleveland ngậm ngừ. Cuối cùng anh ta nói:

- Chú rể bị bắn khi đang ở trong nhà vệ sinh. Chúng tôi tìm thấy anh ta ở đấy, trong tư thế ngồi, hai chân dạn ra. Cô dâu cũng bị bắn trong đó, khi đang bước vào. Điều này được khẳng định chắc chắn vì óc của cô ta bắn ra khá nhiều phía trong cửa. Nhưng khi chúng tôi phát hiện ra, cô ta đang ở trong tư thế úp sấp mặt. Ôi trời, mặt cô ta bị ấn vào giữa háng anh ta.

Tôi im lặng, mừng tượng hình ảnh đó trong óc, mỗi lúc một chán ghét tên khốn nạn dã man, mất nhân tính này.

- Chị biết đấy ... nó gọi đến tình dục bằng miệng. Cuối cùng McBride cũng diễn tả được – Còn vài điều nữa mà các sếp thanh tra của tôi muốn hỏi chị.
- Anh cứ hỏi cũng được. Ngày mai tôi sẽ có mặt ở đây.

Chương 54

6 giờ 30 phút sáng hôm sau, Raleigh và tôi lên đường đến Cleveland, McBride đón chúng tôi ở sân bay. Anh ta không hề giống như tôi tưởng tượng, hoàn toàn không phải một gã người Ireland đứng tuổi, béo phì, sùng đạo. Trái lại, đó là một người da màu sắc sảo, vóc xương xương, tầm 38 tuổi.

- Chị trẻ hơn tôi nghĩ – Anh ta cười với tôi.

Tôi cười đáp:

- Và anh thì hoàn toàn khác dân Ireland.

Trên đường vào thành phố, anh ta cập nhật thông tin cho chúng tôi:

- Chú rể là người Seattle, hoạt động trong lĩnh vực âm nhạc, làm việc với một ban nhạc Rock. Một anh chàng làm quảng cáo, một nhà sản xuất. Cô dâu sinh trưởng ở Shaker Heights, Ohio, cha là một luật sư liên bang. Cô gái rất dễ thương, tóc đỏ, đeo kính, mặt có tàn nhang.

Anh ta gỡ từ thanh chắn bùn xe ra một chiếc phong bì và ném nó cho tôi đang ngồi ở ghế sau. Bên trong là một loạt ảnh in trên giấy bóng láng 8/11, chụp cảnh hiện trường vụ án rất thật, sống động, tựa như những bức ảnh cũ chụp cảnh giết người của dân xã hội đen. Chú rể đang ngồi trong nhà vệ sinh, khuôn mặt biểu lộ vẻ kinh ngạc, phần đầu phía trên bị phạt mất. Cô dâu ngồi sụp trong lòng anh ta, mình cuộn lại trong vũng máu lênh láng, máu của cả hai người.

Cảnh tượng của cặp vợ chồng khiến tôi lạnh người vì khiếp sợ. Khi tên giết người còn ở Bắc California, tôi còn cảm thấy nắm được hấn trong tay. Giờ đây, hấn đang dần tuột mất.

Chúng tôi hỏi McBride về hiện trường – làm thế nào mà các nạn nhân lại có thể bị kết liễu trong nhà vệ sinh nam và tình hình an ninh ở Hall of Fame như thế nào.

Mỗi câu trả lời tôi nghe được đã thuyết phục tôi hơn cả từ về bề ngoài của anh chàng này. *Anh ta đang làm gì ở chốn chết chóc này cơ chứ?*

Chúng tôi ra khỏi đường cao tốc và rẽ vào đại lộ Lake Shore. Những tòa nhà hiện đại cao chọc trời hiện khắp xung quanh.

- Nó kia kia – McBride thông báo.

Từ xa, tôi đã nhìn thấy sàn nhảy Rock and Roll Hall of Fame sáng lóe trên đầu như một món trang sức mài giữa lờm chờm. Tên giết người bệnh hoạn đã chọn một địa điểm nổi tiếng nhất thành phố để tấn công. Bây giờ, có thể hắn đã quay trở lại San Francisco rồi cũng nên. Hay Chicago? Hay New York? Hay Topeka để lên kế hoạch một vụ sát hại hai người kinh khủng nữa. Hoặc cũng có thể hắn đang ở ngay trong phòng một khách sạn bên kia quảng trường nhìn chúng tôi đến.

Gã râu đỏ có thể ở bất cứ đâu.

Chương 55

Đây là lần thứ ba trong hai tuần tôi phải chứng kiến cảnh tượng giết người kếp rùng rợn.

McBride đưa chúng tôi lên tầng hai, qua một cánh cổng vắng vẻ, kỳ dị, không có người qua lại, đến một phòng vệ sinh nam bị chặn lối bởi một hàng rào cảnh sát và dây bảo vệ hiện trường.

- Nhà vệ sinh công cộng – Raleigh nói với tôi – Hắn ngày càng trở nên bản thiú.

Lần này tôi không phải mục kích tử thi, không khám phá ra điều gì khủng khiếp. Xác các nạn nhân đã được chuyển đến nhà xác từ lâu. Chỗ những cái xác bây giờ là các hình vẽ bằng phấn và dây bảo vệ hiện trường; những bức hình đen trắng chụp cảnh giết người được dán lên tường.

Tôi có thể hình dung điều gì đã xảy ra, thấy chú rẻ bị giết chết trước như thế nào, máu anh ta làm vấy bẩn bức tường phía sau, gã râu đỏ chờ đợi để làm cô dâu kinh ngạc khi bước vào, sau đó chuyển xác cô ta đặt vào giữa háng chồng để làm ô ướ cô ta.

- Làm thế nào mà họ lại bị kết thúc ở đây, ngay giữa đám cưới của mình nhỉ? – Raleigh hỏi.

McBride chỉ vào một bức ảnh chụp hiện trường vụ án dính trên tường.

- Chúng tôi tìm thấy một đầu mẫu thuốc lá hút dở cạnh xác James Voskuhl, điều này cho thấy anh ta vào đây để hút một hơi. Suy đoán của tôi là cô dâu vào đây để hút cùng chồng.

- Thế không ai nhìn thấy gì ư? Họ không đi cùng ai lúc rời phòng

tiếp khách à?

McBride lắc đầu.

Tôi lại cảm thấy một cơn giận dữ âm ỉ như hai lần trước. Tôi ghét tên sát nhân, cái gã hoang tưởng này, sau mỗi lần hắn hành động, tôi lại càng ghét hắn hơn.

- Tình hình bảo vệ đêm đó thế nào?

McBride nhún vai:

- Tất cả các cửa trừ cổng chính đều đóng. Có một bảo vệ bàn trước. Khách khứa đều đến cùng một lúc. Có hai bảo vệ trực khu vực xung quanh, nhưng họ thường thích thoải mái trong những dịp như thế này.

- Tôi thấy quanh đây có rất nhiều camera – Raleigh nhấn mạnh. Hắn phải có vài cuốn băng ghi hình chứ.

- Tôi cũng hy vọng thế - McBride nói. Tôi sẽ giới thiệu hai người với Sharp, trưởng nhóm bảo vệ ở đây. Chúng ta sẽ kiểm tra vấn đề này ngay bây giờ.

Andrew Sharp là một người đàn ông chần chừ và rấn rỏi với cái cằm vuông và cặp môi mỏng nhọn nhọt. Trông anh ta có vẻ hoảng sợ. Mới ngày hôm qua, công việc của anh ta hoàn toàn nhàn hạ, nhưng bây giờ quanh anh ta toàn là cảnh sát và FBI.

Việc giải thích lại sự việc cho hai cảnh sát xa lạ đến từ San Francisco không làm công việc tiến triển hơn.

Anh ta đưa chúng tôi vào văn phòng, gắp một điếu Marlboro Light ra khỏi bao và nhìn Raleigh.

- Tôi đã ngồi làm việc với giám đốc điều hành khoảng 8 phút.

Chúng tôi thậm chí không ngần ngại ngồi xuống. Tôi hỏi:

- Các bảo vệ của anh có thấy ai lạ không?

- Có đến 300 khách cơ, thưa bà thanh tra. Tất cả đều vào qua lối cổng chính. Nhân viên của tôi thường không can thiệp trừ khi cần kiểm tra để tránh không cho những người uống quá chén lại gần khu vực trưng bày.

- Vậy tại sao hắn thoát ra được?

Sharp xoay người trên ghế, chỉ vào một khu bảo tàng lớn:

- Cả lối cửa chính mà các bạn vừa đi vào lẫn lối nhỏ mà chúng tôi để mở ở sau hành lang đều dẫn tới Lake Walk, ở đó có tiệm cà phê mở suốt mùa hè. Thường thì lối nhỏ này bị khóa nhưng hai gia đình lại muốn để mở.

- Hai phát súng nổ - Tôi nói – Vậy mà không ai nghe thấy gì sao?

- Đây là một đám đông thượng lưu. Chẳng nhẽ chị nghĩ họ muốn thấy bảo vệ của chúng tôi luẩn quẩn xung quanh? Chúng tôi chỉ để hai hoặc ba người để đảm bảo cho những vị khách quá khích không lại gần khu vực bị cấm. Chẳng lẽ tôi phải cắt cử người bảo vệ khu hành lang đi xuống nhà vệ sinh? Người ta có thể trộm cắp gì ở đây chứ, giấy toa lét à?

- Camera theo dõi thì sao? – Raleigh hỏi.

- Đương nhiên, chúng tôi giám sát tất cả các phòng triển lãm. Các cửa chính ... một máy trong hội trường lớn. Nhưng không có máy quay trong hành lang nơi xảy ra vụ bắn. Trong nhà vệ sinh cũng không có. Dù sao thì trong lúc chúng ta đang chuyện phiếm ở đây, cảnh sát cũng đang cùng gia đình nạn nhân kiểm tra lại băng ghi hình. Cái nhiệm vụ chết tiệt này sẽ dễ hơn rất nhiều nếu chúng ta biết mình đang tìm ai.

Tôi tìm trong vali và lấy ra bức vẽ phác chân dung một khuôn mặt gầy với cái cằm nhô ra, tóc chải về đằng sau và bộ râu hơi giống râu dê.

- Sao ta không bắt đầu với tên này.

Chương 56

McBride phải quay về trụ sở để họp báo ngắn về công tác điều tra. Tôi phải tìm hiểu tại sao tên giết người lại tới Cleveland, và sự liên quan nếu có với các vụ án đã xảy ra ở San Francisco. Bước tiếp theo là phải nói chuyện với bố mẹ cô dâu.

Shaker Heights là khu ngoại ô sang trọng, quý phái nằm trên địa hình cao và nhiều cây cối. Trên khắp các con đường là những bãi cỏ xanh dẫn tới những tòa nhà duyên dáng có cây trồng xung quanh. Một nhân viên của McBride lái xe đưa tôi đi trong khi Raleigh quay trở lại Lakefront Hilton để gặp gỡ gia đình chú rể.

Ngôi nhà của gia đình Kogut xây bằng gạch đỏ theo kiểu Normandy, âm cúng, nằm dưới bóng những cây sồi cao. Trên ngưỡng cửa, tôi gặp chị gái của cô dâu, tự giới thiệu là Hillary Bloom. Cô ta mời tôi vào một căn phòng nhỏ tiện lợi và rất nhiều hình ảnh, đó là sách vở, một chiếc ti vi mà ảnh rộng, ảnh chụp hai chị em khi còn nhỏ, ảnh cưới.

- Kathy luôn là một kẻ bất trị - Hillary giải thích. Một người có đầu óc phóng khoáng. Nó đã mất một thời gian để tìm ra sở trường của mình, nhưng cũng chỉ vừa mới ổn định. Nó có công việc tốt, làm quảng cáo cho một công ty ở Seattle. Nó gặp James ở đó. Nó chỉ vừa mới thay đổi.

- Thay đổi gì cơ? – Tôi hỏi.

- Như tôi nói đấy – Nó là một người suy nghĩ phóng khoáng. Kathy là như vậy mà.

Bố mẹ cô dâu, Hugh và Christine Kogut bước vào phòng. Tôi phải

chứng kiến những con người đang phải chịu một cơn sốc, thờ thẫn, hoang mang vì cuộc sống bị đảo vỡ.

- Nó có hết mối quan hệ này đến mối quan hệ khác – Bà mẹ cuối cùng cũng thú nhận – Nhưng nó cũng có niềm đam mê trong cuộc sống.

- Nó con trẻ quá – Ông bố nói – Có thể chúng tôi đã quá nuông chiều. Nó luôn ham muốn được thử tất cả mọi thứ.

Trong những bức ảnh chụp người đã khuất – với bộ tóc đỏ dài và cặp mắt táo bạo, tôi thấy cùng một niềm vui sống mà chắc chắn tên giết người cũng đã thấy ở hai nạn nhân trước. Nó khiến tôi buồn rầu và chán nản.

- Các vị có biết tại sao tôi đến đây không? Rất cuộc tôi hỏi.

Ông bố gật đầu:

- Để xác định xem liệu có liên quan gì đến những vụ giết người kinh khủng ở miền Tây hay không.

- Vậy xin ông cho biết Kathy có liên hệ gì với San Francisco không? Tôi nhận thấy một thoáng giật mình sợ hãi lướt qua trên mặt họ.

- Sau khi tốt nghiệp trung học, nó có sống ở đó vài năm – Bà mẹ nói.

- Nó đến trường đại học Carlifornia ở Los Angeles – Ông bố nói. Nó sống ở đó khoảng hơn một năm để có trở thành nổi tiếng ở một xưởng phim, bắt đầu bằng một công việc tạm thời ở Fox. Sau đó, nó nhận công việc quảng cáo này ở San Francisco, trong lĩnh vực âm nhạc. Cuộc sống rất hối hả. Nào là tiệc tùng, quảng cáo, chắc chắn là không được tốt đẹp như trước. Chúng tôi không hài lòng, nhưng Kathy lại nghĩ đây là một bước đột phá lớn.

Cô ta đã sống ở San Francisco. Tôi hỏi họ đã bao giờ nghe đến Melanie Weil hay Rebeca Passeneau chưa.

Họ lắc đầu.

- Thế những mối quan hệ kết thúc không tốt đẹp thì sao? Có ai đó, vì ghen tỵ hay ám ảnh mà muốn làm hại cô ấy không?

- Tất cả các mối quan hệ của Kathy đều hấp tấp – Hillary trả lời sắc lẹm.

- Tôi đã cảnh báo nó – Bà mẹ lắc đầu – Nó luôn muốn làm mọi việc theo cách của mình.

- Cô ấy đã bao giờ nhắc đến ai đặc biệt từ hồi còn ở San Francisco không?

Tất cả nhìn về phía Hillary – Không, không có ai đặc biệt cả.

- Không ai đặc biệt cả ư? Cô ấy đã sống ở đó một thời gian mà không giữ quan hệ với bất cứ ai sau khi ra đi sao?

- Tôi nhớ hình như nó có nói thỉnh thoảng vẫn đến đây – Ông bố nói – Vì công việc.

- Thói cũ khó bỏ - Hillary cười khó hiểu, môi vẫn mím chặt.

Phải có mối liên hệ nào đấy. Một vài mối quan hệ trong những năm cô ta sống ở đó chẳng hạn. Ai đó đã đi cả quãng đường đến đây để chứng kiến cái chết của cô ta.

- Thế có ai từ San Francisco đến đây tham dự đám cưới không? – Tôi hỏi tiếp.

- Có một người bạn gái – Ông bố nói.

- Merrill – Bà mẹ nói – Merrill Cole, không phải, Merrill Shortley.

Tôi nghĩ cô ta vẫn còn ở đây thì hẳn đang ở Hilton.

Tôi lấy ra bức chân dung tên tội phạm.

- Tôi biết nó không chính xác lắm, nhưng các vị có biết người đàn ông này không? Ai đó quen biết Kathy ấy. Các vị có thấy ai như thể này ở đám cưới không?

Nhà Kogut, từng người một lắc đầu.

Tôi đứng dậy ra về, nói với họ rằng nếu nhớ được bất cứ thứ gì, bất kể nhỏ nhặt hay vô nghĩa đến đâu, hãy liên lạc với tôi. Hillary tiễn tôi ra cửa.

- Còn một việc nữa – Tôi nói, biết rằng đây chỉ là sự cầu may, chẳng hy vọng gì nhiều lắm – Kathy có tình cờ mua áo cưới ở San Francisco không?

Hillary nhìn tôi, dứt khoát lắc đầu:

- Không, nó mua ở một cửa hàng ở Seattle.

Mới đầu, câu trả lời làm tôi thất vọng. Nhưng trong một thoáng, tôi thấy đây thật sự là mối liên hệ đang cần tìm. Tên giết người đã lần theo nạn nhân từ xa. Đó chính là lý do tại sao hắn tìm ra họ theo cách hắn đã làm. Lần theo họ.

Nhưng lần này, Kathy được chọn theo một cách khác.

Tôi chắc chắn rằng kẻ gây ra việc này biết Kathy.

Chương 57

Tôi lái xe thẳng đến Hilton trên đại lộ Lake Shore và gặp Merrill Shortley đúng lúc cô ta đang chuẩn bị ra sân bay. Trông cô ta rất sành điệu, khoảng 27 tuổi với mái tóc màu hạt dẻ dài ngang vai, búi thành một búi chặt phía sau đầu.

- Chúng tôi đã thức cả đêm – Cô ta nói, xin lỗi về khuôn mặt đầy vết sưng húp. Tôi cũng muốn lưu lại nhưng chẳng biết đến bao giờ họ mới trả xác về. Tôi già đi đến một tuổi.

- Nhà Kogut nói rằng chị sống ở San Francisco.

Cô ta ngồi xuống mép giường bên kia, đối diện với tôi:

- Los Altos. Hai năm trước, tôi lấy chồng và chuyển về đó.

- Tôi muốn tìm hiểu về thời gian Kathy sống ở San Francisco – Tôi giải thích – Bạn trai, chia tay, ai đó có động cơ để làm việc này.

- Chị nghĩ Kathy biết gã điên đó ư? – Mặt cô ta đánh lại.

- Có thể, Merrill ạ. Chị có thể giúp chúng tôi xác định điều này. Chị sẽ giúp chứ?

- Kathy có quan hệ với nhiều người – Merrill nói sau một hồi im lặng. Cô ấy luôn nghĩ thoáng về mọi chuyện như thế.

- Ý chị muốn nói cô ấy quan hệ bừa bãi?

- Nếu chị muốn nghĩ như vậy. Đàn ông thích cô ấy. Cuộc sống của cô ấy rất sôi động. Nhạc, phim, nhưng công việc khác và tất cả những thứ gì khiến cô ấy cảm thấy mình đang sống.

Tôi lấy ra bức chân dung:

- Những thứ đó có bao gồm cả ma túy không?

- Như tôi nói đây, tất cả những gì khiến cô ấy cảm thấy mình đang

sống. Có, Kathy có giải trí bằng ma túy.

Merrill, mặc dù xinh xắn nhưng khuôn mặt lại có vẻ giống như một kẻ lang thang tự biến mình thành một kẻ mẩu mực.

- Chị có nhớ ra ai có thể muốn làm hại cô ấy không? Kẻ nào đó quá si mê cô ấy? Có thể ghen khi cô ấy lấy chồng?

Merrill suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Tôi không nghĩ là có.

- Hai người thân nhau phải không?

Cô ta gật đầu. Cùng lúc đó nhắm mắt lại.

- Tại sao cô ấy chuyển đi?

- Cô ấy kiếm được một công việc rất tốt. Có vẻ như cuối cùng cô ấy cũng leo được lên thang. Bố mẹ cô ấy luôn muốn như vậy, đúng kiểu Shaker Height. Cô xem, tôi thực sự phải đi để bắt kịp chuyến bay rồi.

- Có khả năng Kathy chạy trốn điều gì đó không?

- Chúng tôi cũng sống như mọi người thôi, luôn chạy trốn một điều gì đó – Merrill Shortley nhún vai về phát chán.

Có một cái gì đó lạnh lùng trong thái độ của Merrill mà tôi không thích. Cô ta vẫn có cái vẻ cợt nhả của quá khứ chơi bời phóng đãng. Và tôi ngờ rằng cô ta đang giấu giếm điều gì đó.

- Vậy chị đã làm gì Merrill? Cưới một ông hoàng âm nhạc giàu sụ ở thung lũng Silicon phải không?

Cô ta lắc đầu. Cuối cùng cô ta nhếch mép cười:

- Một người quản lý.

Tôi ngả người về phía trước.

- Thế chị không nhớ ra ai đặc biệt hay sao? Ai đó mà cô ấy đã có

quan hệ.

Merrill Shortley nói:

- Những năm đó, tôi khó có thể nhớ được người nào đặc biệt trong thời gian ấy.

- Cô ấy là bạn chị - Tôi cao giọng. Chị có muốn tôi cho chị xem bây giờ cô ấy trông như thế nào không?

Merrill đứng dậy, bước về phía bàn trang điểm, bắt đầu bỏ đồ trang điểm và xả phòng, bàn chải vào một cái túi da. Đôi lúc cô ta dừng lại, liếc nhìn hình mình trong gương. Sau đó, cô ta nhìn qua vai và bắt gặp ánh mắt tôi.

- Có thể Kathy đã có quan hệ với người này, một người giàu có, nhưng già hơn cô ấy. Cô ấy nói có thể tôi biết người này nhưng không cho tôi biết tên. Tôi nghĩ cô ấy quen anh ta qua công việc. Theo như tôi nhớ thì anh ta đã có gia đình. Tôi không biết mối quan hệ này kết thúc ra sao, hay ai là người kết thúc, thậm chí không biết nó đã kết thúc hay chưa.

Tôi bắt đầu cảm thấy phần khích:

- Anh ta là ai, Merrill? Có thể chính anh ta giết bạn chị.

Cô ta lắc đầu.

- Chị đã bao giờ nhìn thấy anh ta chưa?

Cô ta lại lắc đầu.

Tôi tiếp tục:

- Chị là người bạn cũ duy nhất mà cô ấy mời đến dự đám cưới, thế mà chưa từng gặp anh ta lần nào sao? Chị thậm chí không biết tên sao?

Cô ta nở một nụ cười điềm tĩnh:

- Cô ấy rất kín đáo. Cô ấy không kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện đâu. Hãy tin tôi, bà thanh tra. Tôi đoán anh ta là một nhân vật nổi tiếng.

- Chị có hay gặp cô ấy trong hai năm gần đây không?

Merrill lại lắc đầu. Cô ta đúng là đồ sói cái, một kẻ mới phát ở thung lũng Silicon.

- Bố cô ấy nói rằng cô ấy vẫn thường vào thành phố vì công việc.

Merrill nhún vai.

- Tôi không biết. Tôi phải đi đây.

Tôi kéo mạnh khóa túi, rút ra một trong những tấm ảnh chụp hiện trường McBride đã đưa cho tôi, tấm hình chụp Kathy, mắt mở to, cuộn mình trong vũng máu trước mặt chồng.

- Một người quen nào đó của cô ấy đã làm việc này. Chị có muốn bị chặn lại trên máy bay và bị giữ ở đồn để làm nhân chứng không? Chị có thể gọi luật sư của chồng, nhưng anh ta cũng phải mất hai ngày mới đưa chị ra được cơ. Giới lăm tiền sẽ phản ứng ra sao với cái tin này? Tôi chắc chắn có thể đưa tin đó lên tờ *Thời sự* đấy.

Merrill quay mặt đi, cảm run run:

- Tôi không biết anh ta là ai. Chỉ biết anh ta lớn tuổi hơn, đã có gia đình, một gã chết tiệt nào đó. Theo đạo và không được tử tế lắm trong chuyện ấy. Kathy nói hấn chơi trò chơi tình dục với cô ấy. Nhưng dù hấn là ai đi chăng nữa, cô ấy cũng luôn kín miệng và bảo vệ hấn. Phần còn lại chị phải tự tìm hiểu lấy.

- Cô ấy vẫn tiếp tục gặp hấn phải không? – Tôi bắt đầu chấp nối lại sự việc – Ngay cả khi đã chuyển tới Seattle, cả khi gặp chồng mình. Cô ta nở nụ cười thật kín đáo:

- Đoán giới đây, bà thanh tra. Ngay trước khi mọi chuyện kết thúc.

- Trước bao lâu?

Merrill Shortley cầm điện thoại lên:

4 giờ 2 phút rồi. Chị hãy tự kiểm tra đi. Tôi đang vội.

Cô ta đứng lên, khoác cái túi hiệu Prada lên vai, tay cầm một chiếc áo mưa trông có vẻ đắt tiền. Sau đó cô ta nhìn tôi và nói một cách khô khan:

- Ngay trước đó.

Chương 58

Chắc chắn cô dâu không mặt váy trắng rồi – Raleigh cau mặt nói khi tôi kể cho anh ta nghe cuộc nói chuyện với Merrill Shortley.

McBride đã sắp xếp một bữa tối ở nhà hàng Ý, Nonni, bên bờ hồ, cách khách sạn của chúng tôi một đoạn ngắn.

Cuộc nói chuyện của Raleigh với gia đình chú rõ ràng không đem lại điều gì đáng kể. James Voskuhl là một nhạc công đầy tham vọng, đã từng xuất hiện trên sàn diễn Seattle, đã giúp hai ban nhạc mới nổi ra mắt công chúng. Anh ta không có liên hệ nào với San Francisco.

- Tên giết người có quen biết Kathy – Tôi nói – Không thì làm sao bạn tìm thấy cô ấy ở đây? Họ có quan hệ.

- Trước khi mọi chuyện kết thúc ư? – Anh ta trầm ngâm.

- Ngay trước đó – Tôi trả lời – Nghĩa là có thể ở ngay đây thôi, ở Cleveland này. Merrill nói gã đàn ông này lớn tuổi hơn Kathy, có gia đình, theo đạo Cơ Đốc và đầy thú tính. Nó phù hợp với tên sát nhân. Chắc chắn một người quen nào đó của cô ta ở San Francisco phải từng nhìn thấy gã râu đỏ. Ai đó phải biết. Merrill nói rằng Kathy rất bệnh vực gã nhân tình đó, có thể vì hắn là một nhân vật nổi tiếng.

- Em có nghĩ là cô Merrill Shortley này còn biết thêm điều gì nữa không?

- Có thể. Hoặc gia đình Kathy. Em có cảm giác họ đang giấu giếm một điều gì đó.

Raleigh đã gọi một chai Chianti năm 97 và khi rượu tới, anh nghiêng cốc:

- Uống vì David và Melanie, Michael và Becky, James và Kathy.
- Chúng ta sẽ nâng cốc vì họ khi tìm ra kẻ khốn kiếp tâm thần này – Tôi nói.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi ngồi riêng với nhau từ khi đến Cleveland, và đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng. Chúng tôi còn cả buổi tối và cho dù cố lái câu chuyện về vụ án hay đùa cợt rằng “đây không phải hẹn hò” thì trong thâm tâm tôi vẫn có tiếng nói thầm thì rằng đây không phải lúc để bắt đầu bất cứ chuyện gì với bất cứ ai, ngay cả với một anh chàng đẹp trai và dễ thương như Chris Raleigh. Thế thì tại sao tôi lại phải diện chiếc áo len xanh da trời xinh xắn và cái quần đẹp, sao không cứ mặc nguyên cái áo sơ mi vải và quần kaki đã mặc cả ngày hôm nay?

Chúng tôi gọi món ăn. Tôi gọi món “osso bucco”, rau chân vịt và sa lát. Raleigh gọi thịt bê.

- Có thể là người làm cùng cô ta chẳng? Hay có liên quan đến công việc của cô ta? – Raleigh nói.
- Em đã nói Jacobi kiểm tra chỗ công ty cô ta ở Seattle. Cha cô ta nói cô ta vẫn thường đi công tác ở San Francisco. Em muốn biết có thật thế không.
- Nếu không thật thì sao?
- Nghĩa là hoặc họ, hoặc chính cô ta đang che giấu điều gì đó.

Anh nhấp một ngụm rượu:

- Sao cô ta lại lấy chồng khi còn đang có quan hệ với một người khác nhỉ?

Tôi nhún vai:

- Mọi người đều nói Kathy rất cục cựa cũng ổn định cuộc sống. Em

muốn biết trước kia cô ta như thế nào, nếu đây là điều họ muốn ám chỉ khi nói ổn định.

Tôi đang nghĩ đến chuyện đến gặp Hillary, chị gái cô dâu lần nữa. Tôi nhớ lại vài điều cô ta đã nói. Thói cũ khó bỏ. Trước đây tôi nghĩ ý cô ta muốn nói đến ma túy, tiệc tùng. Hay cô ta muốn ám chỉ gã râu đỏ.

- McBride nói sáng mai chúng ta có thể xem lại băng ghi hình ở bảo tàng.

- Hẳn đã có mặt ở đó, Raleigh ạ - Tôi nói về ăn chắc - Hẳn có mặt ở đó đêm hôm ấy. Kathy quen biết kẻ đã giết cô ấy. Chúng ta phải tìm ra hẳn là ai.

Raleigh rót thêm rượu vào ly của tôi:

- Chúng ta là cộng sự, phải không Lindsay?

- Chắc chắn rồi - Tôi nói, hơi bất ngờ vì câu hỏi - Anh không thấy em tin tưởng anh sao?

- Ý anh là chúng ta đã cùng nhau điều tra ba vụ giết người, chúng ta cam kết sẽ điều tra đến cùng, anh ủng hộ em trước mặt Mercer. Anh thậm chí đã giúp em rửa bát sau khi ăn tối ở nhà em.

- Ừ thì sao? - Tôi mỉm cười. Nhưng đáp lại, khuôn mặt anh lại có vẻ nghiêm nghị. Tôi cố đoán xem anh đang muốn đưa câu chuyện đến đâu.

- Em nghĩ sao, có thể đã đến lúc em bắt đầu gọi anh là Chris được rồi đấy.

Chương 59

Sau bữa tối, Raleigh và tôi đi bộ theo lối đi trồng cây quanh hồ về khách sạn. làn gió ẩm ướt, mát lạnh phả vào mặt tôi.

Chúng tôi không nói gì nhiều. Một nỗi lo lắng rứt rờ gợn lên da tôi.

Thình thoảng tay chúng tôi chạm nhau. Anh cởi áo khoác ngoài, để lộ đôi vai và cánh tay với đường nét rắn chắc.

- Vẫn còn sớm quá – Anh nói.

- Bây giờ ở nhà là 5 giờ 30 phút – Tôi trả lời – Em vẫn có thể gọi cho Roth. Có lẽ em nên cập nhật thông tin cho ông ta.

Raleigh cười toét miệng:

Em đã gọi cho Jacobi rồi. Anh cá là anh ta đã có mặt ở văn phòng của Roth trước khi kịp gác máy điện thoại.

Trong lúc thả bộ, có một sức mạnh nào đó hết đây tôi lại gằn lại kéo tôi ra xa – Dù sao đi nữa – Tôi nói – Lần này em không muốn về nhà.

- Thế em muốn gì? – Raleigh hỏi.

- Sao chúng ta không tiếp tục đi bộ nhỉ.

- Đội Indians đang thi đấu, em có muốn ghé vào không? Chắc đã đến hiệp 5 rồi.

- Chúng ta là cảnh sát, Raleigh.

- Ừ, tệt thật. Thế em muốn nhảy không?

- Không – Tôi nói, thậm chí cương quyết hơn – Em không muốn nhảy. Mỗi từ tôi nói ra dường như đều mang một thông điệp hoàn toàn khác – Điều mà em đang cảm thấy là em đang phải vất vả để nhớ gọi anh là Chris – tôi quay sang anh.

- Và điều mà anh đang bắt đầu cảm thấy là – Anh trả lời, đối mặt với tôi – Là anh đang phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Em biết – Tôi nín thở lắm lắm - Nhưng em chỉ không thể.

Nghe có vẻ thật ngỡ ngàng nhưng tôi càng muốn bao nhiêu thì sự e ngại lại càng níu tôi lại bấy nhiêu.

- Em biết ... nhưng em chỉ không thể. Thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là em cũng đang cảm thấy một vài điều. Và một phần trong em muốn đi theo những cảm xúc đó. Nhưng ngay bây giờ, em không biết mình có thể hay không. Điều này rất phức tạp, Chris ạ.

Chúng tôi lại tiếp tục đi, gió từ hồ bắt chợt thổi làm ráo mồ hôi trên đang toát ra trên cổ tôi.

- Ý em là nó phức tạp vì chúng ta là đồng nghiệp đúng không?

- Vâng – Tôi nói dối. Tôi đã tự buộc mình hẹn hò một vài lần.

- Ừ, rồi sao nữa? – Raleigh hỏi.

Hàng ngàn điều mong muốn trong thâm tâm tôi đang gào thét muốn được bộc lộ. Trong đầu tôi có một ý nghĩ điên rồ. Tôi muốn anh chạm vào tôi, nhưng tôi không làm gì cả. Chúng tôi đang chỉ có hai người bên bờ hồ, nếu bây giờ anh ôm lấy tôi, nếu anh quỳ xuống và hôn tôi thì tôi sẽ chẳng biết phải làm gì.

- Em thực sự rất muốn – Tôi nói, ngón tay tôi chạm vào tay anh, tôi nhìn đắm đắm vào cặp mắt xanh sâu thẳm của anh.

- Em nói chưa hết – Anh nói.

Tôi phải cố hết sức để khỏi thú nhận. Tôi không hiểu sao mình lại làm thế. Trong thâm tâm tôi muốn nghĩ rằng mình mạnh mẽ và anh ấy muốn mình. Tôi có thể cảm thấy hơi ấm từ cơ thể anh, và tôi nghĩ anh cũng có thể cảm thấy quyết tâm của tôi đang nao núng –

Em chỉ không thể ngay bây giờ - Tôi khê khàng nói.

- Em biết mà, Lindsay, anh sẽ không phải là đồng nghiệp của em mãi đâu.

- Em biết. Và có thể em sẽ chẳng nói “không” mãi được.

Tôi không biết mình cảm thấy gì, thất vọng hay nhẹ nhõm khi nhìn thấy khách sạn hiện ra trước mắt. Tôi nửa muốn chạy về phòng, mở toang cửa sổ và hít thở không khí ban đêm.

Tôi đang mừng vì không phải đưa ra quyết định thì Raleigh làm tôi bất ngờ.

Anh cúi xuống và không báo trước, đặt môi lên môi tôi. Nụ hôn êm dịu, như thể anh đang hỏi khê: Thế này được không?

Không phải tôi không tưởng tượng được điều này sẽ xảy ra, trái lại, đó chính là điều tôi hình dung. Tôi muốn kiểm chế mình, nhưng thật kỳ quặc, tôi lại buông xuôi. Nhưng vừa lúc tôi bắt đầu buông mình thì một nỗi sợ ập đến, nỗi sợ sự tin tưởng mù quáng.

Tôi dừng lại, chậm rãi đẩy người ra.

- Thế cũng tốt rồi, đối với anh, dù sao đi nữa – Raleigh nói, ngả đầu lên trán tôi.

Tôi gạt đầu nhưng lại nói:

- Chris, em không thể.

- Sao em cứ luôn do dự thế, Lindsay? – Anh hỏi.

Tôi muốn nói: Vì em đang lừa dối anh. Tôi muốn kể cho anh mọi điều đang diễn ra.

Nhưng tôi vẫn tạm bằng lòng lừa dối, cho dù là lừa dối với cảm giác thương mến mà tôi cảm thấy đã nhiều năm nay – Em chỉ muốn tóm được tên râu đỏ - Tôi trả lời.

Chương 60

Sáng hôm sau, điều tra viên McBride nhắn chúng tôi đến gặp anh ta ở văn phòng của Sharp ở Hall of Fame.

Có điều gì đó trên băng ghi hình.

Trong phòng hội nghị trang trí sơ sài, trưởng nhóm bảo vệ của bảo tàng, McBride và rất nhiều nhân viên của đội trọng án ngồi trước một máy chiếu phim màn ảnh rộng trong cabin gỗ.

- Lúc đầu – Sharp nói với vẻ quan trọng – Chúng tôi chỉ xem nhanh băng ghi hình với người nhà nạn nhân, dừng lại những chỗ họ nhận ra người lạ. Nhờ có bức hình của chị - Anh ta quay sang tôi – phạm vi đã được thu hẹp lại.

Anh ta hướng chiếc điều khiển từ xa về phía màn hình:

- Đầu tiên là đoạn quay ở cổng chính.

Màn hình sáng lên, hiện ra cảnh bảo vệ cẩn mật được quay bằng phim đen trắng. Nó có vẻ kỳ lạ và không tự nhiên. Các vị khách ăn mặc lòe loẹt dường như đến cùng một lúc, rất nhiều người ăn vận giả trang như những ngôi sao nhạc rock. Một người giả làm Elton John đi cùng với Cindi Lauperstyle với mái tóc nhuộm chỗ sáng chỗ tối. Tôi thấy có cả Chuck Berry, Micheal Jackson, hai Madonna, Elvis và Elvis Costellos.

Sharp tua nhanh, phim chạy như những bức ảnh riêng rẽ. Một cặp vợ chồng đứng tuổi hơn đến dự trong trang phục dự hội truyền thống. Sau họ, là một người đàn ông rõ ràng có ý ngoảnh mặt để tránh camera.

- Đây rồi! – Sharp nói.

Tôi đã thấy hắn! Tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực. Gã râu đỏ chết tiệt!

Hắn giống bức hình như tạc khiến tôi sợ hãi nổi da gà. Gã đàn ông cảm giác được hướng camera nên nhanh chóng đi qua. Có thể hắn đã đến trước để thám thính tình hình camera. Cũng có thể hắn đủ thông minh để tránh hướng máy quay. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng đã lẩn vào đám đông và biến mất.

Một cơn tức giận thất vọng tôi lại:

- Anh có thể tua lại và phóng to hình ra không? Tôi muốn thấy tận mặt hắn – Tôi nói với Sharp.

Anh ta bấm điều khiển và hình ảnh lớn lên.

Tôi đứng dậy, nhìn chăm chú vào đường nét mờ mịt trên khuôn mặt hắn.

Không có gì cả, trông không rõ nét mặt. Chỉ có một hình ảnh tối om. Một cái cằm chìa ra và một bộ râu dê.

Tôi không hề nghi ngờ đây chính là tên giết người. Tôi không biết tên hắn, chỉ thấy mặt nhưng cái hình ảnh lờ mờ mà tôi và Claire đã phác ra lúc đầu hiện ra ngay trước mặt tôi.

- Anh chỉ có thể làm vậy thôi ư? – Raleigh nhấn mạnh.

Một nhân viên kỹ thuật của bảo tàng trả lời:

- Có thể dùng kỹ thuật để làm rõ nét hơn. Nhưng trên cuộn băng này, chúng ta chỉ có thể thôi.

- Chúng tôi có thêm hình ảnh hắn ở đoạn băng sau – Sharp nói.

Anh ta nhanh chóng tua hình đi và dừng lại ở một cảnh rộng trong sảnh lớn, nơi tiếp khách đến dự đám cưới. Họ phóng được hình ảnh gã đàn ông giả trang đang đứng bên rìa đám đông quan sát. Nhưng

khi hình ảnh được phóng to thêm thì nó lại nhiều và mất nét.

- Hấn cố ý tránh nhìn vào camera – Tôi thì thầm với Raleigh – Hấn biết chúng ta đặt ở đâu.

- Chúng tôi đã xem cảnh này với cả hai gia đình nạn nhân – Sharp nói – Không ai mời hấn cả. Cũng không người nào nhận ra được hấn là ai. Ý tôi muốn nói đó có thể không phải là hấn. Nhưng xem bức chân dung mà chị phác họa về hấn thì ...

- Đó chính là hấn – Tôi nói cương quyết. Ánh mắt tôi như đốt cháy tấm màn hình nhiễu mờ mịt. Tôi cũng chắc chắn rằng chúng tôi đang nhìn thấy người tình bí ẩn của Kathy Voskuhl.

Chương 61

Hillary có biết điều gì đó. Tôi gần như chắc chắn thế. Nhưng sao cô ta lại che giấu một việc có liên quan đến cái chết của em mình như thế. Tôi không thể tưởng tượng được. *Thói cũ khó bỏ*, cô ta đã nói như vậy.

Tôi muốn thử một lần nữa và tôi đã gọi điện thoại tới nhà Hillary ở Shaker Heights.

- Tôi đã có dịp nói chuyện với Merrill Shortley – Tôi kể với cô ta – Tôi chỉ muốn làm rõ thêm vài điều.

- Chị cũng thấy đấy, thời gian này gia đình tôi đang rất căng thẳng – Hillary trả lời – Chúng tôi đã kể với chị mọi điều chúng tôi biết.

Tôi không muốn tiếp tục một cách quá thô bạo. Cô ta đã mất em gái một cách kinh khủng. Căn nhà của cha mẹ cô ta đầy tiếng than khóc và nỗi đau đớn. Và cô ta hoàn toàn không bị bắt buộc phải nói chuyện với tôi.

- Merrill có nói với tôi vài điều về Kathy. Cách sống của cô ấy ...

- Chúng tôi đã nói hết về điều đó với chị rồi – Cô ta trả lời thật trọng – Chúng tôi cũng đã nói rằng sau khi gặp James, em tôi bắt đầu ổn định cuộc sống.

- Đó chính là điểm tôi muốn trao đổi với chị. Merrill nhớ ra rằng cô ấy đã gặp một người ở San Francisco.

- Tôi nghĩ tôi đã nói với chị rằng Kathy có quan hệ với rất nhiều đàn ông.

- Mọi quan hệ này kéo dài rất lâu. Anh ta nhiều tuổi hơn em gái chị, đã có gia đình, là một người giàu có và có vẻ nổi tiếng.

- Tôi không phải là người quản lý em gái tôi – Hillary phàn nàn.
- Tôi cần một cái tên, chị Bloom. Người đàn ông này có thể là tên giết người.
- Tôi e là tôi không hiểu. Tôi đã nói với chị những gì tôi biết. Em gái tôi không hoàn toàn tin tưởng tôi. Chúng tôi có cách sống rất khác nhau. Tôi chắc chắn chị đã biết vài chuyện, và tôi rất không tán thành nhiều việc trong số đó.
- Chị có nói với tôi một điều khi chúng ta gặp nhau lần đầu. “Thói cũ khó bỏ”. Ý chị muốn nói đến thói quen gì?
- Tôi e là không hiểu ý chị. Cảnh sát Cleveland đang điều tra vụ này, thưa bà thanh tra. Sao chúng ta không để họ làm việc của mình.
- Tôi đang cố giúp chị, chị Bloom ạ. Sao Kathy lại rời San Francisco? Tôi nghĩ chị biết điều này. Có ai đó lợi dụng cô ấy phải không? Kathy có gặp rắc rối gì không?

Hillary có vẻ bực mình:

- Tôi đánh giá cao những gì chị đang làm, nhưng tôi chuẩn bị đập máy đây, thưa thanh tra.
- Hillary, mọi chuyện sắp sáng tỏ rồi. Việc này luôn có tác dụng. Tìm trong điện thoại, hoặc trong máy di động ấy. Kathy không phải nạn nhân duy nhất, chúng tôi có bốn nạn nhân khác ở California. Họ cũng đang tràn đầy hy vọng sống như em gái chị. Hãy tỏ ra xứng đáng.

Có một chút âm thanh nức nở trong giọng nói của Hillary:

- Tôi không hiểu chị đang nói gì.

Tôi cảm thấy mình chỉ còn cơ hội cuối cùng:

- Đây là sự thật hãi hùng về tên giết người. Điều mà tôi đã học được khi điều tra tội phạm là không có những ranh giới rõ ràng. Hôm qua chị còn là một nạn nhân vô tội, hôm nay chị đã trong cuộc rồi. Tên giết người sẽ lại tấn công, và chị sẽ hối tiếc suốt đời vì bất cứ điều gì chị giấu tôi.

Sự im lặng bao trùm phía bên kia đầu dây. Tôi hiểu thế nghĩa là gì.

Hillary Bloom đang phải đấu tranh với lương tâm.

Tôi nghe thấy một tiếng cạch và cô ta gác máy.

Chương 62

Chuyến bay trở về San Francisco của chúng tôi cất cánh lúc 4:00 chiều. Tôi ghét, *ghét* phải đi mà không biết trước một cái tên nào. Đặc biệt khi tôi cảm thấy chúng tôi đã ở rất gần.

Một người nào đó nổi tiếng và lập dị. Tại sao họ lại bảo vệ hắn ta? Dù sao, chúng tôi cũng đã hoàn thành được rất nhiều việc trong hai ngày. Đối với tôi, việc ba vụ án mạng đều được thực hiện bởi cùng một người là điều rõ ràng. Chúng tôi đã tìm ra chỉ dẫn rõ ràng gắn hắn với San Francisco, một nhân dạng hợp lý, một diện mạo đã được xác nhận. Dấu vết ở đây đã rõ, nhưng nó sẽ còn rõ hơn khi chúng tôi trở về nhà.

Các cuộc điều tra sẽ tiếp tục ở cả hai nơi. Cleveland sẽ liên lạc với lực lượng cảnh sát Seattle để khám xét nhà cô dâu. Có thể một cái gì đó trong tài sản cá nhân của cô ấy, một quyển sổ ghi địa chỉ, một thư điện tử trong máy tính của cô ta sẽ cho biết người cô yêu ở San Francisco là ai.

Trong lúc chờ máy bay cất cánh rời Cleveland, tôi kiểm tra dịch vụ tin nhắn thoại để nghe tin. Có hai tin nhắn: một từ Cindy và một từ Claire hỏi thăm về chuyến đi và vụ án của chúng tôi. Các phóng viên đang thúc giục tôi có những lời nhận xét về vụ án Cleveland.

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của Merrill Shortley. Cô ấy đã để lại số điện thoại ở Carlifornia của mình.

Tôi nhấn số nhanh hết sức có thể. Người quản gia trả lời, và tôi có thể nghe thấy tiếng rên rĩ của một đứa bé đang khóc.

Khi Merrill cầm máy, tôi có thể nói rằng gương mặt lạnh lùng của

cô ta đã dịu đi một chút.

- Tôi nghĩ – cô ta bắt đầu – có vài điều ngày hôm qua tôi đã không nhắc đến.

- Vậy ư? Thật tuyệt vì được nghe chuyện này.

- Người đàn ông tôi đã nói với cô ấy? Người mà Kathy đã có quan hệ ở San Francisco ... Tôi đã nói với cô sự thật. Tôi không biết tên anh ta.

- Được rồi tôi nghe cô nói đây.

- Nhưng có một vài điều ... Tôi nói rằng anh ta không đối xử tử tế với cô ấy. Anh ta say mê những trò chơi tình dục mạnh mẽ. Những cảnh diễn, những kịch bản. Thậm chí là cả một chút quay phim. Vấn đề là, Kathy thích những trò chơi ấy.

Merril ngừng lại một lúc lâu trước khi tiếp tục:

- Vâng ... tôi nghĩ anh ta đã ép cô ấy, bắt buộc cô ấy làm những việc quá sức chịu đựng. Tôi nhớ những vết lằn trên mặt, những vết thâm tím trên chân cô ấy. Tinh thần của cô ấy gần như bị sụp đổ hoàn toàn. Chính xác là không ai trong chúng tôi còn dám đưa những người đẹp trai như Tom Cruise về nhà kể từ đó, nhưng đó là khoảng thời gian Kathy sợ hãi thực sự. Cô ấy nằm trong sự kiểm soát của anh ta.

Tôi bắt đầu biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

- Đó là lý do cô ấy dọn đi đúng không? – Tôi nói.

Tôi có thể nghe thấy tiếng Merrill Shortley thở dài ở đầu dây bên kia.

- Vâng, đúng như vậy.

- Vậy tại sao sau đó cô ấy lại tiếp tục liên lạc với anh ta từ Seattle?

Cô nói rằng cô ấy có mắc mớ với anh ta ngay trước khi chết?

Merrill Shortley đáp:

- Tôi không bao giờ nói là Kathy biết điều gì là tốt cho cô ấy cả.

Bây giờ thì tôi đã nhận thấy cuộc đời của Kathy Kogut mang một vẻ bi thương khó tránh khỏi. Tôi chắc chắn là cô ấy đã chạy trốn khỏi San Francisco, cố gắng để thoát khỏi sự kìm kẹp của người đàn ông đó. Nhưng cô ấy đã không thể phá bỏ hoàn toàn.

Điều đó liệu có đúng với những cô dâu bị sát hại khác không?

- Tôi cần một cái tên, Shortley. Bất kể người này là ai, thì hẳn ta có thể là người đã giết bạn của cô. Còn cả bốn người khác nữa. Hẳn ta còn tự do bên ngoài càng lâu bao nhiêu, thì cơ hội để hẳn ta lặp lại việc đó càng lớn bấy nhiêu.

- Tôi đã nói với cô rồi, Thanh tra, tôi không biết tên anh ta.

Tôi nhấn cao giọng ở cuối câu:

- Merrill, ai đó phải biết. Cô đã biết cô ấy trong nhiều năm, đã ở cùng nhóm với nhau.

Merrill ngập ngừng:

- Kathy trung thành theo cách của riêng mình. Cô ấy nói tên của anh ta rất nổi tiếng. Một kiểu người nổi danh. Một người mà tôi biết. Cô ấy đã bảo vệ anh ta hoặc có thể là bảo vệ chính mình.

Tâm trí tôi nghĩ ngay đến những cảnh quay phim và ca nhạc. Cô ấy đã ở trong một tình huống tồi tệ. Cô ấy đã bị bó buộc, và giống như những người cảm thấy mình bị mắc bẫy, cô ấy đã chạy trốn. Chỉ có điều cô ấy đã không chạy đủ xa.

- Chắc cô ấy đã nói với cô điều gì đó, tôi thúc giục – Anh ta làm gì? Anh ta ở đâu? Họ gặp nhau ở đâu? Các cô như chị em mà.

- Tôi thề, thanh tra. Tôi đã nghĩ nát óc rồi.

- Vậy thì phải có ai đó biết. Hãy nói cho tôi biết đi.

Tôi nghe thấy Merrill Shortley thốt lên một tiếng cười buồn rầu.

- Hãy gọi cho chị gái của cô ấy đi.

Trước khi rời đi, tôi đã gọi cho McBride và để lại một tin nhắn chi tiết trong hòm thư thoại của anh ta. Người tình của Kathy có thể là một người nổi tiếng nào đó. Đó là lý do tại sao cô ấy dọn khỏi San Francisco. Mô tả sơ bộ khớp với nhân dạng tên giết người của chúng ta. Chị gái cô ấy, Hillary, có thể biết tên của kẻ sát nhân.

Khi máy bay cất cánh, tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra đó là chúng tôi đã đến rất gần. Raleigh ở đó bên cạnh tôi. Khi chiếc máy bay lên cao, tôi ngả người vào vòng tay anh, đầu hàng sự mệt mỏi hoàn toàn.

Tất cả những vấn đề thể xác của tôi dường như đã ở cách xa hàng triệu dặm. Tôi nhớ một điều gì đó mà tôi từng nói với Claire. Tôi đã nói với cô ấy rằng việc tìm ra kẻ đáng khinh này cho tôi quyết tâm tiếp tục. Gã đàn ông râu đỏ trong giấc mơ của tôi là kẻ đã trốn thoát.

- Chúng ta sắp bắt được hắn rồi – Tôi nói với Raleigh – Chúng ta không thể để hắn giết thêm cô dâu hay chú rể nào nữa.

Chương 63

Tám giờ sáng hôm sau, tôi đã ngồi ở bàn làm việc của mình.

Có nhiều hướng tôi có thể theo đuổi trong cuộc điều tra này. Hillary Bloom là hướng trực tiếp và rõ ràng nhất, vì Merrill đã ám chỉ rằng cô ấy có thể cho chúng tôi biết một cái tên. Rõ ràng là cô ấy đang cố gắng bảo vệ gia đình mình khỏi nỗi đau về chuyện Kathy bị coi là một kiểu nạn nhân tình dục đáng khinh bỉ, người đã lừa gạt chồng chưa cưới của mình đến tận lúc thể nghiệm.

Không sớm thì muộn, một cái tên cũng sẽ xuất hiện. Từ cô ấy hoặc từ Seattle.

Trong khi làm việc khác, tôi đã gọi tới văn phòng của Medved và đặt lại lịch cho việc điều trị của mình vào lúc 5 giờ hôm nay, cuộc điều trị mà tôi cứ hoãn đi hoãn lại mãi. Sau một lúc chờ đợi, người lễ tân nói rằng bác sĩ sẽ trực tiếp gặp tôi.

Có thể đó là một tin tốt lành. Sự thật là tôi đang cảm thấy khỏe hơn một chút. Có thể những cuộc điều trị đã bắt đầu có tác dụng.

Thật khó để nắm bắt xem tôi đã ngừng lại nơi nào ở San Francisco. Những chỉ dẫn tốt nhất giờ đây đều ở Cleveland. Tôi đã đọc một số báo cáo về chứng cứ mà Jacobi đang theo đuổi, tổ chức một cuộc họp mặt của đội đặc nhiệm lúc 10 giờ.

Thực tế, những đầu mối có triển vọng nhất – màu râu tóc của thủ phạm và cửa hàng quần áo cô dâu ở Saks – lại đến từ những cuộc gặp gỡ của tôi với Claire và Cindy. Tôi gọi cho Claire ngay trước buổi trưa.

- Hãy cập nhật thông tin cho mình – cô ấy nói một cách hào hứng –

Mình nghĩ chúng ta là những cộng sự thực sự đấy nhì.

- Mình sẽ nói, tôi trả lời – Hãy báo cho Cindy nữa. Hãy ăn trưa cùng mình nhé.

Chương 64

Ba chúng tôi đứng dựa vào một bức tường đá ở công viên lớn của thành phố, tay cầm bánh mì kẹp salad mà chúng tôi mua ở một cửa hàng gần đó. Nhóm nữ điều tra các tội ác giết người lại gặp nhau.

“Cậu đã đúng”, tôi nói với Claire. Tôi đưa cho cô ấy một bản sao lại của bức ảnh an ninh chụp cảnh gã râu đỏ đang lên vào đám cưới ở Cleverland.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào ảnh, đôi mắt tập trung cao độ. Claire chỉ ngược lên khi việc chứng thực giả thuyết ban đầu của cô đưa đến một nụ cười hiếm hoi.

- Mình chỉ đọc những gì kẻ đáng khinh bỉ đó để lại thôi mà.

- Có thể - tôi nói, nháy mắt với cô ấy – Nhưng mình cá là Raleigh đã bỏ qua nó.

- Đúng thế, cô ấy đồng ý với một nụ cười thỏa mãn.

Đó là một ngày cuối tháng 5 tươi sáng và có gió thoảng nhẹ, không khí có hương thơm từ vùng Thái Bình Dương khô và lạnh. Những nhân viên văn phòng trang điểm cho làn da rám nắng của họ, những cô thư ký tụ tập thành từng nhóm để tán gẫu.

Tôi thuật lại chi tiết những gì tôi đã tìm thấy ở Cleverland. Tôi không nhắc tới chuyện đã xảy ra ven hồ giữa Chris Raleigh và tôi.

Khi tôi kết thúc với lời tiết lộ gây sững sốt của Merrill Shortley, Cindy nói:

- Có thể cậu nên ở đó, Lindsay.

Tôi lắc đầu.

- Đó không phải là việc của mình. Mình chỉ ở đó để tra cứu. Bây giờ mình đang đưa ra quan điểm giữa ba phạm vi quyền lực thực thi pháp luật.

- Cậu có nghĩ là Merrill Shortley còn có nhiều chuyện hơn thế để nói không? – Claire hỏi.

- Mình không nghĩ thế. Nếu cô ấy biết, mình nghĩ cô ấy sẽ nói với mình.

- Cô dâu chắc phải có những người bạn khác nữa ở đâu đây – Cindy nói. Cô ấy làm trong ngành quảng cáo mà. Nếu gã này là một người nổi tiếng, thì có thể cô ấy đã gặp hắn qua nghề nghiệp của mình.

Tôi gật đầu.

- Mình sẽ nhờ ai đó kiểm tra điều đó. Chúng mình cũng nhờ Sở cảnh sát Seattle khám xét căn hộ của cô ấy rồi.

- Cô ấy đã làm việc ở đâu khi sống ở đây? – Claire hỏi.

- Một đơn vị được gọi là Hãng truyền thông Ngôi sao sáng. Rõ ràng, cô ấy đã tham gia những bộ phim âm nhạc địa phương.

Cindy uống một ngụm trà đá.

- Tại sao lại không để mình đến đó nhỉ?

- Ý cậu là giống những gì cậu làm ở Hyatt ấy à? – Tôi nói.

Cô ấy cười toét miệng:

- Không, giống ở Napa hơn. Thôi nào, mình là một nhà báo. Mình ngồi cả ngày với những người được đào tạo để tìm ra vết nhơ của bất kỳ ai.

Tôi cắn chiếc bánh mì kẹp của mình.

- Được rồi – cuối cùng tôi nói – cậu cứ việc làm đi.

- Trong khi chờ đợi – Cindy đề nghị - mình có thể nói qua những thứ chúng ta đã có chứ?

Nhiều chuyện trong vụ án này đã được coi là thông tin mật. Nếu lộ ra, nó sẽ đánh ngược lại tôi.

- Cậu có thể xem lướt qua vụ sát hại tương tự ở Cleveland. Chúng ta đã tìm thấy những cái xác như thế nào. Lai lịch của cô dâu ở đây. Hoàn toàn không nhắc đến Merrill Shortley. Bằng cách đó, mình hy vọng kẻ sát nhân sẽ cảm thấy chúng ta đang tiến gần tới hắn. Nó có thể sẽ khiến hắn nghĩ kỹ hơn về việc giết người một lần nữa.

Cindy đi tới xe bán kem gần đó để mua một chiếc kem gelato. Claire tranh thủ hỏi:

- Thế cậu đang cảm thấy thế nào? Cậu ổn chứ?

Tôi trút một hơi thở dài và nhún vai.

- Nôn nao. Đầu trống rỗng. Mình đã được báo trước để đón chờ chuyện này. Mình có một cuộc điều trị máu vào chiều nay. Medved nói là ông ấy sẽ ở đó.

Tôi nhìn thấy Cindy đang trở lại.

- Đây – Cindy nói một cách vui vẻ. Cô ấy đang cầm ba chiếc kem gelato.

Claire ôm lấy ngực và giả vờ như đang rơi vào tình trạng tim ngừng đập.

- Mình cần một chiếc kem gelato giống như bang Texas cần một cơn gió ấm áp vào tháng 8 vậy.

- Mình cũng vậy – tôi cười. Nhưng đây là kem xoài, và với bệnh nhiễm trùng đang tấn công tôi ở bên trong cơ thể, thì dường như là một lời cảnh báo thừa không cần phải từ chối.

Claire cuối cùng cũng lấy cái kem của mình.

- Vậy còn điều gì đặc biệt mà cậu chưa nói với bọn mình không? – Claire uốn lưỡi chậm chạp – có phải là chuyện đã xảy ra giữa cậu và quý ông Chris Raleigh ở Oh-hi-oh chẳng hạn.

- Bởi vì chẳng có gì để nói cả, tôi nhún vai.

- Một điều về những cảnh sát – Cindy cười – là cậu sẽ nghĩ họ luôn học cách nói dối.

- Bây giờ cậu đang viết cho trang truyện phiếm sao? Tôi hỏi.

Trái với lý trí của tôi, tôi cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Những ánh mắt tham lam của Claire và Cindy nhìn chăm chăm vào tôi, nói rằng kháng cự lại là điều vô nghĩa.

Tôi tì một đầu gối lên bờ tường và ngồi trong tư thế thiền tập yoga. Sau đó tôi kể cho họ những gì đã xảy ra: điệu nhảy dài, chậm trong căn hộ của tôi, (Claire suy luận “Cậu không nhảy”, “Cậu nấu ăn”). Tôi miêu tả trạng thái đề phòng khi ngồi cạnh anh ấy trên máy bay; chuyến đi bộ hoảng sợ xuống bên hồ; những nghi vấn của tôi, sự do dự của tôi; những đấu tranh bên trong đã tìm tôi lại.

- Về cơ bản, thực sự là tớ phải tự kiểm chế để không lột sạch quần áo anh ấy ngay đó trên lối đi bộ trước hồ - Tôi vừa cười vừa kể.

- Này cô gái, sao cậu không làm như vậy hả? Claire nói, mắt mở to – Chẳng phải cậu sẽ làm tốt sao.

- Mình không biết – tôi nói và lắc đầu.

Nhưng tôi biết. Và dù cô ấy gượng cười cho qua chuyện thì Claire cũng biết. Cô ấy siết chặt tay tôi. Cindy nhìn lên, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Claire nói đùa:

- Mình sẽ mất 20 pound để nhìn thấy bộ mặt của Chreery nếu hai cậu bị bắt gặp đang làm chuyện đó trong rừng.

- Hai cảnh sát San Francisco – Cindy nói với giọng của phát thanh viên trên đài - ở Cleveland trong cuộc rượt đuổi kẻ sát hại cô dâu và chú rể, đã bị phát hiện ở tư thế tự nhiên trong các bụi cây cạnh bờ hồ của Cleveland.

Ba chúng tôi ghen tở vì cười và điều này thật tuyệt.

Cindy nhún vai.

- Lindsay, mình sẽ phải in chuyện đó ra.

- Từ giờ trở đi – Claire cười khúc khích – Mình có thể thấy mọi thứ trở nên ẩm ướt lãng mạn trong chiếc xe tuần tra đó.

- Mình không nghĩ đó là kiểu của Chris – tôi bảo vệ anh ấy – Cậu quên rằng anh ấy thích tờ *Tin tức tàu thủy* hay sao.

- Ồ ... bây giờ lại là Chris cơ đấy? – Claire thần thờ - Và đừng chắc chắn về điều ấy. Edmund chồng mình chơi ba nhạc cụ, biết mọi thứ từ Bartok đến Keith Jarrett, nhưng anh ấy có khả năng ứng phó với tình hình ở một số nơi bất ngờ lắm đấy.

- Như ở đâu? – Tôi cười, sự ngạc nhiên bóp ghen cổ tôi.

Cô ấy lắc đầu rụt rè.

- Mình chỉ không muốn cậu nghĩ rằng vì một người đàn ông giữ cho mình một chút phẩm chất tốt đẹp thì có nghĩa là anh ta vẫn có phẩm chất tốt ấy khi chuyện đó xảy ra.

- Trời ơi – tôi cổ vũ – cậu đang diễn tả chuyện đó đấy nhé. Chúng ta hãy nghe nào.

- Mình chỉ muốn nói rằng không phải chỉ có dụng cụ làm việc là những thứ duy nhất cứng nhắc trên những cái bàn của chúng ta ...

Tôi gần như làm rơi chiếc kem gelato xuống đất.

- Cậu đang chơi khăm mình. Cậu và Edmund sao?

Vai Claire rung lên sung sướng.

- Chẳng nào mình còn ... Bọn mình đã từng làm việc đó trong lò riêng ở rạp hát tại một buổi hòa nhạc. Tất nhiên là sau một buổi diễn tập.

- Thế các cậu đã làm gì? Chỉ đi quanh và lấy đi danh tiếng của cậu giống như những con chó xù chú gì? - Tôi la lên.

Khuôn mặt tròn của Claire nở ra vì sung sướng.

- Cậu biết đấy, chuyện đó xảy ra rất lâu rồi. Nhưng khi mình nghĩ đến nó, lần trong văn phòng của mình tại bữa tiệc Giáng sinh cho nhân viên ấy – thì lại không phải là quá lâu.

- Chúng ta đang thổ lộ tâm hồn mình – Cindy xen vào – khi lần đầu tiên mình tới tờ *Thời sự*, mình đã làm chuyện này với một trong những người nhiều tuổi hơn đến từ Datebook. Bọn mình thường gặp nhau trong thư viện, ở những nơi xa như phòng dành cho mảng tin Bất động sản, nơi chẳng có ai đến bao giờ.

Cindy nghiêng răng, lúng túng, nhưng Claire lại cười khúc khích tán thưởng.

Tôi ngạc nhiên. Tôi đang được biết những điều được che giấu và giữ bí mật của một con người mà tôi đã biết 10 năm nay. Nhưng cũng có một chút ngượng ngùng đang dâng lên trong tôi. Tôi chẳng có câu chuyện nào cả.

- Vậy võ sĩ kiếm thanh tra có gì để chia sẻ với chúng tôi đây? – Claire nhìn tôi nói.

Tôi cố gắng để nhớ lại khoảng khắc mà tôi đã làm gì đó cực kỳ điên

cuồng. Ý tôi là, khi nói về tình dục, tôi không nghĩ mình đang nắm giữ bí mật nào đó. Nhưng không biết thế nào mà cho dù tôi khổ sở lục tìm trí nhớ mình đến đâu thì niềm đam mê của tôi cũng chỉ dừng lại trong những tấm ga trải giường.

Tôi nhún vai, chẳng có gì.

- Tốt thôi, vậy tốt hơn là cậu nên bắt đầu đi – Claire vừa nói vừa vẫy ngón tay – Khi mình hít hơi thở cuối cùng, mình sẽ không nghĩ về tất cả những tấm băng làm cho vui mắt hay những buổi hội thảo mà mình đã thuyết trình. Cậu chỉ có một chút thời gian trong cuộc đời để hành động một cách thực bừa bãi, vì thế cậu nên lắm lấy khi nó đến.

Một chút rùng mình nuôi tiếc xiết lấy tôi. Trong khoảng khắc ấy, tôi không biết tôi muốn điều gì hơn: chỗ của tôi trên danh sách – hay một cái tên đáng nguyên rủa cho gã râu đỏ. Tôi nghĩ là tôi muốn cả hai.

Chương 65

Hai giờ sau, tôi đã khoác bộ quần áo bệnh viện và ngồi trong bệnh viện huyết học ở Moffett.

- Tiến sĩ Medved muốn nói vài lời với cô trước khi chúng ta bắt đầu

- Sara, y tá truyền máu cho tôi nói.

Tôi cảm thấy lo sợ khi cô ấy mở một bộ dụng cụ số 4 dành cho ca điều trị của tôi. Sự thật là tôi cảm thấy ổn. Không quá đau và buồn nôn nhiều như việc xảy ra trong phòng vệ sinh nữ tuần trước.

Tiến sĩ Medved bước vào với một tập tài liệu kẹp dưới cánh tay.

Mặt ông thân thiện nhưng bí hiểm.

Tôi cười yếu ớt.

- Chỉ có tin tốt chứ?

Ông ngồi đối diện với tôi ở rìa bàn.

- Cô cảm thấy thế nào, Lindsay?

- Tôi không cảm thấy tệ như lần trước tôi gặp ông.

- Có mệt mỏi không?

- Chỉ một chút thôi. Như kiểu vào cuối ngày ấy.

- Có thấy buồn nôn bất chợt không? Có nôn không?

Tôi thừa nhận là tôi đã nôn bất chợt một hoặc hai lần gì đó.

Ông ghi chú nhanh trên một biểu đồ.

Ông lật qua một số biểu đồ y học trong tập tài liệu.

- Tôi biết chúng ta đã thực hiện bốn lần truyền hồng cầu ...

Tim tôi đập nhanh dần. Cuối cùng, ông đặt tập tài liệu xuống và ông nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Tôi e là số hồng cầu của cô tiếp tục giảm, Lindsay. Cô có thể nhìn

thấy đường chỉ chiều hướng ở đây.

Medved đưa cho tôi tờ giấy.

Cúi về phía trước, ông lấy một cái bút từ túi ngực của mình. Tờ giấy có một biểu đồ máy tính vẽ trên đó.

Ông chỉ vào hình vẽ với chiếc bút của mình. Đường xê đi xuống đều đặn. Thật tầm bậy.

Tôi cảm thấy như không khí đang tràn khỏi phổi của mình với sự thất vọng.

- Tôi đang yếu đi sao? Tôi nói.

- Thẳng thắn thì đúng là như thế - vị bác sĩ thừa nhận - đây không phải là chiều hướng mà chúng ta trông đợi.

Tôi đã lờ khả năng xảy ra chuyện này đi, vùi đầu vào vụ án, chắc chắn rằng những con số sẽ khá hơn. Tôi đã tạo ra niềm tin này bằng một sự kỳ vọng tự nhiên rằng tôi còn quá trẻ và đầy nghị lực để có thể bị ốm thực sự. Tôi có việc phải làm, một công việc quan trọng, một cuộc sống để sống.

Tôi đang chết, phải không? Ôi Chúa ơi.

- Giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra? - Tôi gắng gượng nói. Giọng tôi thốt ra như một lời thì thầm.

Tôi muốn tiếp tục những cuộc điều trị - Medved đáp - Trên thực tế là tăng chúng lên. Đôi khi những thứ này phải mất một chút thời gian để phát huy tác dụng.

- Siêu đỉnh điểm - tôi rầu rĩ nói đùa.

Ông gật đầu.

- Từ giờ trở đi, tôi muốn cô đến đây ba lần một tuần. Và tôi sẽ tăng liều lượng thuốc thêm 30 phần trăm - Ông rời khỏi bàn.

- Trên thực tế thì chưa có nguyên nhân nghiêm trọng nào đáng báo động cả - Ông khẳng định với giọng không nhếch mép – Cô có thể tiếp tục làm việc nếu cô còn cảm thấy đủ sức.
- Tôi phải làm việc, tôi nói với Medved.

Chương 66

Tôi lái xe về nhà trong sự choáng váng. Tôi sẽ chiến đấu để nhanh chóng tháo gỡ vụ án đáng ghét này và sau đó tôi sẽ tranh đấu cho cuộc sống của mình.

Tôi muốn một cái tên. Giờ đây tôi muốn nó hơn bao giờ hết. Và tôi muốn cuộc sống của tôi trở lại. Tôi muốn trải qua tất cả - niềm hạnh phúc, thành công, một ai đó để chia sẻ, một đứa con. Và giờ đây khi đã gặp Raleigh, tôi biết mình có cơ hội để có những thứ ấy nếu tôi không đầu hàng và nếu tôi có thể đưa những hồng cầu tốt vào trong cơ thể mình.

Tôi bước vào căn hộ của mình. Martha chào đón chào tôi một cách quá nồng nhiệt vì thế tôi phải đưa nó đi dạo một chút. Nhưng khi tôi đang thả thờ, quyết tâm chiến đấu vượt qua tình trạng rối loạn này và nỗi buồn của việc tôi không thể vượt qua thay nhau xâm chiếm tôi. Tôi thậm chí còn định làm một món ăn. Tôi nghĩ nó sẽ làm tôi nguôi ngoai.

Tôi lấy một củ hành và cắt ra làm hai lát chẳng có hình thù gì. Sau đó tôi nhận ra tất cả chuyện này mới điên rồ làm sao.

Tôi cần nói chuyện với ai đó. Tôi muốn hét lên. Tôi thật không đáng phải gánh chịu chuyện này, và lúc này tôi muốn ai đó nghe chuyện này.

Tôi nghĩ đến Raleigh, và vòng tay đầy an ủi ôm lấy tôi, đôi mắt của anh ấy, nụ cười của anh ấy. Tôi ước gì anh ấy sẽ đến ngay lập tức để tôi có thể kể cho anh ấy nghe và ngã đầu mình trên vai anh ấy.

Tôi gọi cho Claire. Cô ấy có thể đoán ra ngay từ lời nói run rẩy đầu

tiên của tôi. Cô ấy đã nhận ra có một điều gì đó tồi tệ.

- Mình sợ - đó là tất cả những gì tôi nói.

Chúng tôi nói chuyện với nhau trên điện thoại một tiếng đồng hồ.

Tôi đã kể đi kể lại cho Claire trong tình trạng tê cứng, sợ hãi bởi sự gần kề của cảnh tượng kế tiếp của Negli. Tôi đã nói với Claire rằng việc tóm được tên khốn kiếp này đã cho tôi ý chí để tiếp tục chiến đấu. Nó tách tôi khỏi việc chỉ đơn thuần là một người ốm yếu. Tôi có một mục tiêu đặc biệt,

- Liệu chuyện đó sẽ thay đổi được gì cho cậu, Lindsay? – cô ấy nhẹ nhàng hỏi.

- Không, nhưng mình muốn tóm được hắn ta hơn bao giờ hết.

- Vậy thì đó là việc chúng ta sẽ làm. Cậu, mình và Cindy bé nhỏ. Chúng mình sẽ giúp cậu chiến đấu. Chúng mình là những người hỗ trợ cậu, Lindsay ạ. Chỉ lần này thôi, đừng cố gắng làm chuyện đó một mình.

Trong một tiếng, cô ấy đã làm tôi nguôi ngoai để có thể chúc nhau ngủ ngon.

Tôi thu mình trên giường. Martha và tôi ôm lấy nhau dưới tấm chăn và xem phim *Dave* – một trong những bộ phim yêu thích của tôi. Khi Sigourney Weaver đến thăm Kevin Kline ở văn phòng mới của ông ta ở cuối phim luôn làm tôi khóc.

Tôi thấy buồn ngủ, và hy vọng một kết thúc tốt đẹp cho cuộc đời mình.

Chương 67

Sáng hôm sau tôi làm việc hăng hái hơn bao giờ hết. Tôi vẫn tin chúng tôi đã ở rất gần, có thể chỉ vài giờ nữa là chúng tôi sẽ biết tên của gã râu đỏ.

Tôi kết nối với Jim Hekkin ở lực lượng cảnh sát Seattle bằng đường dây của Roth. Hekkin nói họ đang phân loại tài sản của cô dâu như chúng tôi đã nói. Nếu có điều gì, anh ấy sẽ cho tôi biết ngay lập tức.

Tôi nhận được hồi âm từ Infortech, nơi Kathy Voskuhl làm việc ở Seattle. Trong ba năm cô ấy đảm trách công việc, không có ghi nhận nào về những khoản chi trả cho những chuyến đi công tác đến San Francisco. Công việc của cô ấy là làm việc với những khách hàng đang phát triển ở Seattle. Một nhân viên quản lý tài khoản cấp thấp. Nếu cô ấy đi đến đó nhiều lần, thì là cô ấy tự đi.

Cuối cùng tôi gọi cho McBride. Nhà Koguts vẫn quả quyết rằng họ chẳng biết gì hơn cả. Nhưng ngày hôm qua, McBride đã gặp ông bố, ông ta có vẻ sẵn sàng nhượng bộ. Thật sai lầm khi nỗ lực tuyệt vọng để gìn giữ đức hạnh của cô con gái đã khiến đầu óc suy xét của họ bị che khuất.

Vì tôi là một phụ nữ, McBride gợi ý, có thể nỗ lực của tôi sẽ khiến họ nói ra. Tôi gọi cho Christine Kogut, mẹ của cô dâu.

Khi bà ta nhắc máy, giọng bà đã khác, thờ ơ nhưng dịu dàng hơn, như thể bà ấy đang trong tình trạng đã bớt đau khổ hơn. Tôi hy vọng có thể đúng là như thế.

- Kẻ sát hại con gái bà đang tự do – tôi nói. Tôi không thể kìm nén

thêm nữa. Gia đình của hai cặp vợ chồng khác cũng đang phải chịu đau khổ. Tôi nghĩ bà biết kẻ nào đã làm tổn thương Kathy. Xin hãy giúp tôi bỏ tù hắn.

Tôi nghe thấy bà ấy hít một hơi dài. Khi bà ấy nói, nỗi đau khổ và sự xấu hổ run lên trong giọng nói của bà.

- Cô nuôi dưỡng một đứa trẻ, Thanh tra ạ, cô nghĩ là nó luôn luôn là một phần của cô. Cô yêu nó rất nhiều và cô nghĩ phần ruột thịt ấy sẽ không bao giờ rời bỏ cô.

- Tôi biết, tôi nói. Tôi có thể cảm nhận là bà ấy đang do dự. Bà hẳn là biết tên hắn ta, phải không?

- Nó xinh đẹp và có thể làm mọi người đều yêu quý nó. Một tâm hồn tự do. Một ngày, chúng tôi nghĩ, một tâm hồn tự do khác sẽ định hình nó thành kiểu người mà nó mong muốn. Chúng tôi đã nuôi dưỡng nó cùng với lũ trẻ của chúng tôi. Chồng tôi khẳng khái rằng chúng tôi luôn thiên vị Kathy. Có thể chúng tôi đã góp phần khiến chuyện đó xảy ra.

Tôi không nói một lời nào. Tôi biết cuối cùng bà sẽ tiết lộ những gì bà đang kìm nén trong mình. Tôi muốn để bà tự làm chuyện đó.

- Cô có con không, Thanh tra.

- Chưa ạ, tôi nói với bà.

- Thật khó tin, đứa con bé bỏng của cô lại là nguyên nhân của quá nhiều đau khổ. Chúng tôi đã van xin nó từ bỏ, thậm chí chúng tôi đã kiếm cho nó một nghề mới. Chúng tôi đã nghĩ, chỉ cần nó thoát khỏi hắn ta.

Tôi im lặng, hãy để cho bà ấy tự kể.

- Nó ốm, giống như một người nghiện bị ốm, Thanh tra ạ. Nó không

thể ngăn mình lại, nhưng điều mà tôi không hiểu đó là tại sao hấn ta lại làm nó đau đớn ghê gớm đến thế. Hấn đã lấy đi tất cả những gì là trong trắng của nó. Tại sao hấn lại nhất thiết phải làm Kathy đau.

Hãy cho tôi một cái tên. Hấn ta là ai.

- Nó đã bị mê hoặc bởi tên tuổi của hấn ta. Cứ như thể nó không còn tự kiểm soát được mình mà phải nhờ đến người đàn ông này. Nó đã làm cho chúng tôi xấu hổ cho đến tận lúc chết. Nhưng ngay cả bây giờ - giọng bà hạ thấp xuống - Tôi vẫn tự hỏi làm thế nào mà người yêu con gái tôi lại có thể giết nó. Tôi sợ rằng tôi không thể tin chuyện này. Đó là một phần lý do tại sao mà tôi đã không kể cho cô.

- Giờ hãy nói cho tôi biết, tôi nói.

- Tôi nghĩ nó đã gặp hấn ở buổi chiều mở màn một trong những bộ phim của hấn. Hấn đã nói với con bé rằng hấn có một khuôn mặt giống với khuôn mặt của con bé trong tâm trí khi hấn tưởng tượng ra một trong những nhân vật của mình. Nữ anh hùng của hấn.

Tôi chết lặng cả người sau khi nghe bà Kogut nói.

Tôi biết cái tên này. Tôi nhận ra nó. Hấn nổi tiếng, gã râu đỏ ấy.

Chương 68

Tôi ngồi đó, lắp ráp những mối liên hệ có thể có trong tâm trí. Các sự việc bắt đầu chấp nối với nhau. Hấn là một trong những hội viên phe thiểu số ở Sparrow Ridge Vineyards, nơi đôi vợ chồng thứ hai đã bị đánh gục. Hấn đã biết Kathy Kogut nhiều năm ở San Francisco và đã làm hại cô ấy. Hấn già hơn cô ấy, đã kết hôn, và là người nổi tiếng.

Bản thân cái tên của kẻ tình nghi chẳng chứng minh điều gì. Chỉ đơn thuần là hấn biết cô dâu thứ ba. Hấn tình cờ có quan hệ với hiện trường tội ác của vụ giết người thứ hai.

Nhưng dựa trên những mô tả của Merrill Shortley và Christine Kogut, thì hấn có một tính cách đầy dã thú, và có thể đó là động cơ để thực hiện những vụ giết người xấu xa đó. Sự quả quyết xuất hiện trong tôi rằng đây chính là gã Râu Đỏ.

Tôi túm lấy Raleigh.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? – Anh hỏi – Lửa cháy ở đâu vậy?

- Em sẽ nhóm lên một ngọn lửa ở đây. Hãy nhìn đây.

Tôi lôi anh ấy vào phòng làm việc của Roth.

- Tôi có một cái tên – tôi tuyên bố, trong khi tung một nắm đấm vào không khí.

Họ nhìn tôi với đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

- Nicholas Jenks.

- Nhà văn ư? – Raleigh há hốc miệng.

Tôi gật đầu.

- Ông ta là người tình của Kathy Kogut ở San Francisco này. Mẹ

cô ấy cuối cùng đã nói ra.

Tôi nói cho họ những mối liên quan không thể là quá ngẫu nhiên mà ông ta có với ít nhất ba nạn nhân.

- Người đàn ông này nổi tiếng – Roth thốt ra – Ông ta đã tạo ra những bộ phim có doanh thu khổng lồ.

- Vấn đề chính là chỗ đó. Merrill Shortley nói rằng đó là người mà Kathy cố gắng che giấu. Người đàn ông này có hai việc liên quan, Sam ạ.

- Ông ta có những liên hệ, đúng – Roth rên rỉ - Jenks và vợ của ông ta được mời tới tất cả những sự kiện lớn. Tôi đã xem phim của ông ta cùng với ông thị trưởng. Ông ta chẳng phải là một phần của nỗ lực giữ cho nhóm Người khổng lồ ở đây sao?

Không khí trong phòng làm việc của Cherry trở nên nặng nề với gánh nặng của những khả năng và nguy cơ hiểm nghèo.

- Ông nên nghe những gì mà nhà Kogut mô tả về hấn ta Sam ạ - tôi nói – Giống một loài động vật, một dã thú. Tôi nghĩ chúng ta sẽ tìm ra hấn đã có mối quan hệ nào đó với cả ba cô gái.

- Tôi nghĩ Lindsay đúng, Sam – Raleigh nói.

Chúng tôi quan sát Roth đang chậm chạp nạp các thông tin vào đầu. Nicholas Jenks nổi tiếng. Một nhân vật tầm cỡ quốc gia. Không thể động đến. Gương mặt của viên trung úy nhăn lại như nuốt phải một con trai thối vậy.

- Hiện tại cô chưa có gì – ông ta quay lại – Tất cả chuyện đó vượt ra khỏi sự ngẫu nhiên.

- Tên của ông ta tình cờ có liên quan với bốn người đã chết. Chúng ta có thể mặt đối mặt, giống như tôi làm với bất kỳ ai khác. Chúng

ta sẽ nói chuyện với Phó chưởng lý quận.

Roth giơ một cánh tay lên. Nicholas Jenks là một trong những công dân nổi tiếng nhất của San Francisco. Việc gắn ông ta với cáo buộc giết người là rất nguy hiểm. Tôi không biết Cherry đang nghĩ gì. Cuối cùng cũng có một chút thư giãn trên cổ ông, chỉ một cái nuốt nhỏ, nhưng theo ngôn từ của Roth thì đó là một tín hiệu tốt.

- Cô có thể nói chuyện với Phó chưởng lý quận – ông đồng ý – Hãy gọi cho Jill Bernhardt.

Ông quay sang Raleigh.

- Chuyện này không thể lọt ra ngoài cho đến khi chúng ta có một điều gì đó thực sự chắc chắn.

Thật không may, Phó chưởng lý quận Jill Bernhardt mắc kẹt trong tòa án. Thư ký của bà nói rằng bà sẽ không thể ra ngoài cho đến tận cuối ngày. Quá tệ. Tôi biết Jill một chút, và tôi thích bà. Bà mạnh mẽ với sự sắc sảo gây kinh ngạc. Thậm chí, bà còn là một người có lương tâm.

Raleigh và tôi uống cà phê, xem xét những gì chúng tôi phải làm tiếp theo. Roth nói đúng. Cho đến khi một lệnh bắt được đưa ra, thì chúng tôi chẳng có gì. Một cuộc đối đầu trực diện có thể là nguy hiểm. Một người đàn ông như thế này, thì bạn nên chắc chắn. Ông ta có thể đánh trả.

Warren Jacobi đi vào với một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt.

- Hôm nay phải có rượu sâm panh trút xuống như mưa – ông ta lảm bảm.

Tôi cho đó là một tiếng rít nhọn bóng khác nhằm vào Raleigh và tôi.

- Trong nhiều tuần tôi thậm chí không thể cắn một cái lên kẻ đê tiện

này. Ông ta ngồi xuống và héch mặt hướng về phía Raleigh – Cẩn ... rượu sâm panh ...: những thứ đó có tác dụng, đúng không, Đại úy?

- Có tác dụng với tôi, Raleigh nói.

Jacobi tiếp tục:

- Vì ngày hôm qua Jennings đã quay về với ba địa điểm và đã bán một vài thùng rượu sâm panh đang điều tra. Một trong số những người mua là kẻ phạm tội về tiền bạc ở San Mateo. Điều buồn cười là, tên của hắn ta có trong hồ sơ. Nhưng việc hắn ta làm trong vòng hai năm ở Lampoc là lừa gạt cổ phiếu. Phần nào trong tầm tay, đúng không? Giết người hàng loạt, lừa đảo cổ phiếu...

- Có thể gã này có một cái gì đó chống lại được những người đã lập báo chung về hắn – tôi nói và cười với Jacobi.

Anh ta cau mặt lại.

- Người thứ hai là một nhà quản lý nữ nào đó tại 3Com – người đang cất vào kho để dành cho bữa tiệc sinh nhật lần thứ 40. Bà Clos du Mesnil này là một nhà sưu tầm thực vật thực sự. Đó là người Pháp, tôi được cho biết như vậy.

Tôi liếc lên, chờ anh ta nói đến điểm chính.

- Bây giờ là người thứ ba, người mà tôi ám chỉ với từ trút xuống như mưa ... nhà bán đấu giá lớn, Butterfield và Butterfield. Ba năm trở lại đây, ông ta đã bán hai thùng tám mươi chín chai, mỗi thùng có 2.500 chai gồm cả chai uống thử. Một nhà sưu tập cá nhân. Đầu tiên họ đã không tiết lộ tên tuổi. Nhưng chúng tôi đã ép họ. Hóa ra ông ta là một nhân vật lớn. Vợ tôi, cô ấy tình cờ là người hâm mộ ông ta. Cô ấy đọc tất cả các cuốn sách của ông ta.

Raleigh và tôi đóng băng.

- Của ai, Warren? – Tôi hỏi thúc.

- Tôi đã chỉ ra, tôi đã kiểm tra, tôi có thể là một anh hùng, mang về nhà một bản in có chữ ký. Cô đã bao giờ đọc cuốn *Phần của kẻ mạnh* của Nicholas Jenks chưa?

Chương 69

Lời khẳng định của Jacobi giống như một khuỷu tay thúc vào bụng tôi. Cũng chính lúc đó nó đã xóa bỏ mọi nghi ngờ của tôi.

Kathy Kogut, Sparrow Ridge, rượu sâm panh Clos du Mesnil. Giờ đây Jenks có liên quan tới cả ba vụ giết người.

Ông ta chính là gã râu đỏ.

Tôi muốn chạy đến và thách thức Jenks, nhưng tôi biết tôi không thể. Tôi muốn tiến lại gần, nhìn thẳng và xoáy sâu vào đôi mắt tự mãn của ông ta, để ông ta biết rằng tôi đã biết mọi chuyện.

Cùng lúc ấy, một cảm giác nghẹn thở xuất hiện trong lồng ngực tôi. Tôi không biết liệu nó có phải là một sự thoáng qua của sự buồn nôn hay là sự giải phóng cơn thịnh lộ bị kìm nén trong tôi.

Dù nó là gì đi nữa, tôi biết tôi phải xả ra.

- Em phải đi – tôi nói với Raleigh. Tôi thấy sợ hãi.

Anh ấy trông ngạc nhiên và lúng túng khi tôi đi ra.

- Này, tôi nói gì sai sao? – Tôi nghe thấy Jacobi nói.

Tôi vớ lấy chiếc áo khoác và ví của mình rồi chạy xuống các bậc thang để xuống đường. Máu trong người tôi chảy loạn lên giống như một con quay giập dữ. Mồ hôi lạnh toát bắt chợt đầm đìa khắp người tôi.

Tôi chạy ra ngoài, hòa vào thời tiết lạnh lẽo, bắt đầu đi bộ thật nhanh xuống phố.

Tôi không biết mình sẽ đi đâu. Tôi cảm thấy giống như một vị khách du lịch nước ngoài đang đi lang thang ở một thành phố lần đầu tiên ghé thăm. Chẳng bao lâu sau, có những đám đông, những

cửa hàng, những người vội vã lao đi, những con người chẳng biết gì về tôi. Tôi muốn tự thả lỏng mình trong vòng vài phút. *Starbucks*, *Kinko's*, *Empress travel*. Những cái tên quen thuộc chợt thoáng qua.

Tôi cảm thấy buồn rầu bởi một sự thôi thúc duy nhất và không thể kìm nén. Tôi muốn nhìn vào mắt ông ta.

Trên đường Post, tôi thấy mình đang đứng trước một hiệu sách Borders. Tôi đi vào.

Đó là một hiệu sách rộng và thoáng, sáng sủa với những giá sách có tất cả những quyển sách hiện hành. Tôi không hỏi mà chỉ nhìn. Tôi phát hiện ra thứ tôi đang tìm trên một cái bàn trước mặt tôi.

Phần của kẻ mạnh. Có thể là năm mươi bản in, dày, màu xanh sáng, một số được xếp thành chồng, một số để lung tung.

Phần của kẻ mạnh của tác giả Nicholas Jenks.

Ngực tôi vỡ tung ra. Tôi cảm thấy như đang hiểu thấu một sự thật không thể nói ra nhưng chắc chắn không thể chối cãi. Một nhiệm vụ, một mục tiêu. Đây chính là lý do tại sao tôi lại là một thanh tra. Tôi cầm lấy một bản in cuốn sách của Jenks và nhìn vào bìa sau.

Tôi nhìn chăm chăm vào tên sát nhân những cô dâu và chú rể. Tôi chắc chắn về điều ấy.

Đó là một bức hình khuôn mặt Nicholas Jenks, sắc như cạnh của một viên đá, khuôn mặt đó nói với tôi như vậy. Đôi mắt nâu, lạnh lùng và khô khan, tự chủ.

Và còn một thứ nữa.

Mái tóc đỏ, điểm những sợi nâu.

Phần III – GÃ RÂU QUAINÓN

Chương 70

Jill Bernhardt, viên Phó chương lý cứng rắn, hiểu biết, được giao vụ cô dâu và chú rể, đá tung đôi giày hiệu Ferragamos và ngồi khoan chân trên chiếc ghế da đằng sau bàn. Cô hướng đôi mắt màu xanh sắc sảo thẳng vào mặt tôi.

- Hãy để tôi đi thẳng vào nội dung. Cô nghĩ kẻ giết cô dâu và chú rể là Nicholas Jenks đúng không? – Cô ấy hỏi.

- Tôi chắc chắn về điều đó – tôi nói.

Jill có làn da ngăm đen, hấp dẫn một cách mộc mạc. Mái tóc xoăn đen nhánh, ôm lấy khuôn mặt trái xoan thon nhỏ. Cô là một người thành đạt, 34 tuổi, một ngôi sao đang nổi ở văn phòng của Bennett Sinclair.

Tất cả những gì bạn cần biết về Jill là: khi còn là một ủy viên công tố năm thứ ba, chính cô ấy là người đã xử vụ La Frade, khi người cộng sự về luật pháp già nua của thị trưởng bị kết tội chi phối dư luận. Không ai, gồm cả ngài chương lý, muốn nhấn chìm sự nghiệp của mình với việc tóm một người gây quỹ đầy tế lực. Jill đã tóm được ông ta, bỏ tù ông ta 20 năm. Điều đó đã khiến cô được thăng chức tới văn phòng này, chỉ sau Big Ben.

Raleigh và tôi lần lượt chỉ ra những mối liên hệ của Nicholas Jenks với cả ba vụ giết hai người một lúc: sâm panh được tìm thấy ở hiện trường vụ thứ nhất; sự tham gia của ông ta ở Sparrow Ridge Vineyards – khu vườn nho của Sparrow Ridge; mối quan hệ thay đổi thất thường của ông ta với cô dâu thứ ba, Kathy Voskuhl.

Jill quay đầu lại và mỉm cười.

- Hai người muốn ập vào bắt giữ người này vì đã làm phiền cuộc sống của ai đó, xin cứ tự nhiên. Hãy đi đến chỗ Người thẩm tra thử xem. Tại đây thì tôi e rằng họ buộc chúng tôi phải làm chuyện đó với chứng cứ.

Tôi nói:

- Chúng tôi đã chứng minh ông ta có liên hệ với cả ba vụ án giết hai người một lúc mà, Jill.

Môi cô ấy hé một nụ cười hoài nghi có thể hiểu là – Xin lỗi nhé, hẹn lúc khác.

- Manh mối về rượu sâm panh phải cẩn thận nếu hai người bắt ông ta. Có điều hai người không biết rằng: Công ty bất động sản là một nơi không có triển vọng gì đâu. Chẳng có điều gì ở nó có thể trực tiếp gắn ông ta với bất kỳ vụ án nào. Với một người nổi tiếng như Nicholas Jenks, thì hai người đừng đi lung tung và đưa ra những cáo buộc vô căn cứ.

Với một tiếng thở dài, cô ấy đẩy chồng hồ sơ tóm tắt sang một bên.

- Hai người muốn bắt một con cá lớn đúng không? Hãy quay về và tự trang bị cho mình một cái cần câu mạnh hơn đi.

Tôi buộc miệng thốt ra trước phản ứng khó hiểu của cô ấy với vụ án của chúng tôi.

- Đây thực sự không phải là kẻ giết người đầu tiên tôi điều tra, Jill. Cái cảm cương nghị của cô ấy lại tiếp tục hoạt động:

- Và đây chính xác cũng không phải là vụ án giết gân trên trang nhất đầu tiên của tôi.

Sau đó cô ấy cười, dịu xuống:

- Xin lỗi – cô ấy nói – Đó là một trong những cách biểu hiện ưa thích của Bennett. Tôi phải dành nhiều thời gian ở quanh những kẻ lừa gạt hơn mà.

- Chúng ta đang nói về một kẻ giết người hàng loạt – Raleigh nói, sự thất vọng dâng lên trong đôi mắt anh ấy.

Jill có kiểu phản ứng không gì lay chuyển và như muốn thách thức “hãy chứng minh cho tôi xem đi nào”. Trước đây tôi đã có hai lần làm việc với Jill về các vụ giết người, nên tôi biết cô ấy không hề biết mệt mỏi và chuẩn bị kỹ lưỡng như thế nào khi đến tòa án. Một lần, cô ấy đã khiến tôi “quay như chong chóng” trong suốt một phiên tòa mà tôi là nhân chứng. Tôi vã mồ hôi sau 30 phút mệt mỏi, nhưng Jill tuôn ra hàng tràng không ngơi nghỉ, tiếp tục nói với tốc độ điên cuồng trong cả 45 phút sau. Hai năm sau khi rời khỏi văn phòng luật Stanford, cô ấy đã cưới một cô đồng trẻ tuổi đang nổi của một trong những công ty kinh doanh hàng đầu của thành phố. Cô ấy đã vượt qua đội ngũ công tố viên lão luyện và trở thành cánh tay phải của chương lý quận. Trong một thành phố của những người thành đạt, Jill là một kiểu phụ nữ mà mọi thứ đều suôn sẻ.

Tôi đưa cho cô ấy một bức ảnh an ninh chụp từ Hall of Fame, sau đó là bức ảnh của Nicholas Jenks.

Cô ấy xem xét nó rồi nhún vai:

- Hai người có biết một người phản bác chuyên nghiệp sẽ làm gì với những thứ này không? Nếu những cảnh sát ở Cleveland cảm thấy rằng họ có thể kết án với những cái này, thì xin cứ việc.

- Tôi không muốn để mắt hấn ta vào tay cảnh sát Cleveland – tôi

nói.

- Vậy hãy quay lại chỗ tôi với một thứ gì đó mà tôi có thể mang đến chỗ Big Ben.

- Thế một cuộc khám xét và tịch thu thì thế nào – Raleigh gợi ý. Có thể chúng ta sẽ đối chiếu chai rượu sâm panh thu được từ hiện trường vụ án thứ nhất với lô rượu mà ông ta mua.

- Tôi có thể làm việc ấy với tư cách một quan tòa. Jill dăm chiêu. Phải có một ai đó ở ngoài tòa án cũng nghĩ rằng Jenks đã làm ô danh giới văn chương đủ để họ công kích. Nhưng tôi nghĩ hai người đã phạm một sai lầm.

- Tại sao?

- Hai người có thể đưa một kẻ chơi gái lão luyện chuyên đi lừa tình vào diện nghi vấn của chúng ta. Hai người đưa Nicholas Jenks vào diện nghi vấn và công khai buộc tội ông ta. Hai người đánh động ông ta rằng hai người đang theo dõi ông ta, thì hai người sẽ mất nhiều thời gian để né tránh những luật sư của ông ta và báo chí hơn là điều tra vụ án của mình. Nếu ông ta làm việc đó, thì hai người chỉ có một phát đạn duy nhất để khám phá những điều mà hai người cần để kết tội hắn. Ngay bây giờ, hai người cần nhiều hơn nữa.

- Trong phòng thí nghiệm của Claire có một sợi râu mà cô ấy lấy được từ vụ sát hại thứ hai, vụ DeGeogres – tôi nói. Chúng ta có thể bắt Jenks đưa cho chúng ta một sợi râu làm mẫu của ông ta. Cô ấy lắc đầu.

- Với những gì hai người có, thì sự tuân theo của ông ta sẽ là hoàn toàn chủ động. Không cần nói thì cũng biết là nếu hai người sai thì hai người có thể sẽ mất những gì.

- Cô muốn nói đến việc thu hẹp cuộc khám xét đúng không?

- Tôi đang nói về mặt chính trị. Hai người biết luật chơi mà, Lindsay.

Cô ấy hướng thẳng đôi mắt màu xanh mạnh mẽ vào tôi. Tôi có thể tưởng tượng ra những đầu đề báo, xoay chuyển vụ án chống lại chúng tôi. Giống như những vụ xử lý kém với O.J.Simpson và Jon Benet Ramsey. Trong cả hai vụ dường như các cảnh sát lại bị kết tội giống như những bị cáo chắc chắn nhất.

Jill đứng dậy, vuốt thẳng chiếc váy màu xanh nước biển của mình, rồi tựa vào bàn.

- Nhìn này, nếu người đàn ông này có tội, tôi cũng muốn phanh tay ông ta thành nhiều mảnh giống như hai người vậy. Nhưng tất cả những gì hai người mang đến cho tôi là niềm đam mê rượu sâm panh xui xẻo và một nhân chứng tận mắt nhìn thấy ly rượu vodka và thuốc bổ thứ ba của cô ta. Cảnh sát ở Cleveland ít nhất có mối quan hệ từ trước với một trong số các nạn nhân, và đưa ra một động cơ chắc chắn, nhưng ngay bây giờ thì chẳng có một quyền nào trong số các quyền hạn xét xử phù hợp để áp dụng cả.

- Tôi có hai trong số những kẻ thích túm lấy những tí gạt gân đầu báo ở thành phố này đang quan sát từng cử động của tôi – cuối cùng Jill thừa nhận – Hai người nghĩ ngài chương lý quận và ngài thị trưởng muốn thông qua cái này sao?

Sau đó cô ấy điềm tĩnh nhìn thẳng vào tôi: Phép thử ở đây là gì? Cô chắc chắn là ông ta chứ, Lindsay?

Hắn ta có liên quan đến cả ba vụ án. Giọng nói tuyệt vọng của Christine Kogut rõ ràng trong tâm trí tôi. Tôi cho Jill thấy cái gạt

đầu gần như quả quyết của mình.

- Hẳn ta chính là kẻ sát nhân.

Cô ấy đứng dậy và đi quanh bàn. Với nụ cười mỉm, cô ấy nói:

- Tôi sẽ khiến cô phải trả giá nếu chuyện này thổi bay bất kỳ cơ hội xuất bản những cuốn hồi ký của tôi vào tuổi 40.

Qua lời mĩa mai, tôi thấy một ánh mắt sáng rực trong đôi mắt của Jill Bernhardt; cái nhìn cương quyết giống như tôi đã từng nhìn thấy khi cô ấy chắt vẩn. Nó đánh trúng tôi giống như một phát thuốc xịt Mace.

- Được rồi, Lindsay. Hãy làm vụ này đi.

Tôi không biết điều gì làm Jill thay đổi. Quyền lực? Sự thôi thúc phải hành động đúng đắn hay một cố gắng thất thường để làm việc tốt hơn nào đó? Dù nó là gì đi nữa, thì tôi cũng không nghĩ là nó khác nhiều so với những điều luôn bùng cháy trong tôi.

Nhưng việc lắng nghe những gì cô ấy nói đã chỉ rõ những thứ chúng tôi cần để có thể kết án, một ý nghĩ dai dẳng như trêu ngoi bám lấy tôi.

Tôi nghĩ về việc gắn kết cô ấy cùng với Claire và Cindy.

Chương 71

Tại một cái bàn thép cũ kỹ trong những phòng lớn tối tăm của thư viện dưới tầng hầm của tòa *Thời sự*, Cindy Thomas chiếu những bài báo bốn năm trước lên một tấm vi phim. Lúc đó đã muộn. Sau 8 giờ. Làm việc một mình tầng hầm của tòa nhà, cô cảm thấy như thể mình là một nhà Ai cập học đơn độc đã phủ bụi khỏi những bản ghi chữ tượng hình. Giờ đây cô đã biết tại sao nó được ví như “Những ngôi hầm mộ”.

Nhưng cô cảm thấy cô sẽ phát hiện ra điều gì đó. Bụi đang rời khỏi những bí mật, và chẳng bao lâu nữa một điều gì đó quan trọng sẽ rõ ràng trước mắt cô.

Tháng Hai ... Tháng Ba, 1996. Cuốn phim lướt qua với tốc độ nhanh chóng.

Một người nào đó nổi tiếng, người bạn của cô dâu ở Cleveland đã nói như vậy. Cindy đẩy phim lên trên. Đây chính là những câu chuyện được tạo ra. Những buổi tối muộn và sự nỗ lực.

Trước đó, cô đã gọi tới công ty quan hệ công chúng nơi Kathy Kogut đã làm việc tại San Francisco, Công ty Truyền thông Ngôi sao sáng.

Tin về cái chết của người đồng nghiệp cũ chỉ đến với họ vào ngày hôm đó. Cindy đã hỏi về bất cứ bộ phim truyền hình nào mà Công ty Truyền thông Ngôi sao sáng có liên quan. Cô đã thất vọng khi biết là công ty không quản lý các bộ phim mà là ở *The Capital*, Tòa nhà hòa nhạc. Theo ghi chép của Kathy.

Không chần chừ, Cindy nhập tên của Công ty Ngôi sao sáng vào

ngân hàng dữ liệu của tờ Thời sự. Tất cả các bài báo, những cái tên, các công ty, những cuộc phỏng vấn trong 10 năm qua đều được lưu lại ở đó. Đáp lại sự vui mừng của cô, việc tìm kiếm trở lại với một vài kết quả nóng hổi.

Đó là một công việc đòi hỏi sự siêng năng vì nó rất dễ nản lòng. Những bài báo bao quát một giai đoạn hơn 5 năm. Điều đó trùng với thời gian Kathy ở San Francisco. Mỗi bài báo đều ở trên một băng cat-set khác nhau.

Công việc đòi hỏi phải quay trở lại các tệp dữ liệu. Cô gõ ba lệnh kế tiếp nhau. Sau bốn lệnh, người quản lý thư viện ban đêm chuyển cho cô hồ sơ và nói:

- Đây, Thomas. Tất cả là của cô. Hãy tự giải quyết chúng đi!

Lúc đó là 10 giờ 15 phút, cô chẳng nghe thấy cuộc gọi nào từ bất kỳ ai trong hơn hai tiếng – đến tận lúc cô tìm thấy điều gì đó thú vị. Nó được đề ngày 10 tháng 2 năm 1995. Mục *Nghệ thuật ngày nay*. “Nhờ ban nhạc địa phương Sierra, Bộ phim mới sẽ trở thành một tác phẩm thành công”.

Mắt Cindy lướt xuống bài báo, lướt nhanh qua bất kỳ thứ gì hiện ra: các kế hoạch cho album của họ, chuyến lưu diễn tám thành phố. Những lời trích dẫn từ ca sĩ chính.

“*Sierra sẽ biểu diễn bài hát tại buổi diễn tối mai tại Capital để bắt đầu cho việc trình chiếu bộ phim Crossed Wire – Sợi dây bắt chéo*”.

Tim Cindy vẫn bình lặng. Cô nhìn gần hơn vào mục Nghệ thuật của ngày tiếp theo.

Cindy đọc ngẫu nhiên bài báo gần như chỉ trong một hơi thở: “... tiếp quản Capital. Minh tinh Chris Wilcox đã ở đó. Một bức ảnh

với một nữ diễn viên. Bright Star – Ngôi sao sáng ... những ngôi sao đang được ghi nhận khác nhau tham gia”.

Cindy nhìn ba bức ảnh đính kèm. Trong bản in nhỏ xíu đầu tiên, bên dưới mỗi bức ảnh, cô chú ý đến tên người chụp ảnh: “Chụp bởi Sal Esposito. *Tài sản của báo Thời sự*”.

Nhiếp ảnh ... Cindy nhảy khỏi ghế của mình và hồi hả quay lại, vượt qua những chồng báo mốc meo, đang ngả vàng cao đến ba mét. Ở phía bên kia là phòng tư liệu ảnh của tờ *Thời sự*. Các dãy ảnh chưa sử dụng.

Cô chưa bao giờ vào đó nên không biết nó được sắp xếp như thế nào.

Một nơi sơn gai ốc, đặc biệt vào lúc muộn trong đêm tối như thế này.

Trong một thoáng, cô nhận ra rằng những dãy ảnh được xếp theo thứ tự thời gian. Cindy lần theo các ký hiệu ở cuối mỗi dãy cho đến khi cô tìm thấy tháng 2 năm 1995. Cô lướt nhìn bên ngoài của thùng nhựa được đề ngày mùng 10.

Khi cô phát hiện ra nó ở trên giá cao nhất. Còn nơi nào khác nữa chứ? Cô leo lên giá, đứng trên đầu ngón chân và với cái thùng xuống.

Trên sàn nhà bụi bặm, Cindy cuống quýt nhìn nhanh những tập ảnh được bó lại bằng dây chun. Cứ như thể trong một giấc mơ, cô tìm ra một bức ảnh được đánh dấu bằng những chữ cái màu đen lớn: “Công chiếu phim *Crossed Wire – Sợi dây bắt chéo – Esposito*”. Chính là nó...

Bên trong là bốn tấm giấy tiếp xúc, vài bức đen trắng bóng nhoáng.

Ai đó, có thể là phóng viên, đã viết tên của mỗi người bằng bút dưới mỗi bức ảnh.

Mắt cô khựng lại khi phát hiện ra tấm ảnh mà cô mong đợi. Bốn người đang nâng cốc trước máy quay, với những cánh tay ngoắc vào nhau.

Cô nhận ra khuôn mặt của Kathy Kogut từ bức ảnh mà Lindsay đã mang về. Mái tóc đỏ, quần. Đôi kính khảm hợp mốt. Và đứng cạnh cô ấy, cười trước máy quay, là một khuôn mặt mà Cindy cũng biết. Nó làm cô ghen thờ. Những ngón tay của cô run lên cùng lúc với việc nhận ra rằng cuối cùng cô đã giải mã được những chữ tượng hình.

Đó là một mái tóc màu đỏ, được cắt gọn gàng. Nụ cười mim, khó hiểu – như thể ông ta biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

Đứng cạnh Kathy Kogut là tiểu thuyết gia Nicholas Jenks.

Chương 72

Tôi thấy vô cùng kinh ngạc khi Cindy xuất hiện ở cửa nhà tôi lúc 11 giờ 30. Với đôi mắt mở to đầy phấn chấn và tự hào, cô ấy thốt ra:

- Mình biết người tình của Kathy Kogut là ai rồi.

- Nicholas Jenks – tôi đáp – Vào đi, Cindy. Ngồi xuống, Martha – Con chó cố chui vào chiếc áo ngủ hiệu Giants của tôi.

- Ôi, Chúa ơi, cô ấy gào lớn. Mình đã làm việc đứt cả hơi. Mình nghĩ là mình đã tìm ra điều ấy.

Cô ấy đã phát hiện ra nó. Cô ấy đã đánh bại McBride và Seattle. Hai tổ thanh tra được đào tạo giỏi ngang Cục điều tra Liên bang. Tôi nhìn cô ấy với sự ngưỡng mộ chân thành.

- Bằng cách nào?

Không thể ngồi xuống vì quá bồn chồn, Cindy đi quanh phòng khách khi cô đưa tôi qua từng bước của quá trình khám phá đầy kinh ngạc của cô. Cô mở bản sao của tấm ảnh chụp Jenks và Kathy Kogut tại lễ mở màn bộ phim. Tôi quan sát cô đi quanh chiếc đi văng, cố gắng tự theo kịp mình: *Bright Star – Ngôi sao sáng ... Sierra ... Crossed Wire – Sợi dây bắt chéo ...* Cô ấy là nhà giải mật mã.

- Mình quả là một phóng viên giỏi, Lindsay ạ - cô ấy nói.

- Mình biết cậu là phóng viên giỏi – tôi cười với cô ấy. Chỉ có điều cậu không thể viết về chuyện này.

Cindy dừng lại và rên rỉ:

- Ôi, Chúa ơi! Điều ấy giống như đang ở trong một nhà tắm với

Brad Pitt, nhưng bạn không thể chạm vào được.

Cô ấy nhìn tôi, nửa như đang cười, nửa như muốn khóc khi người ta đóng đinh vào tim cô ấy vậy.

- Cindy – tôi đứng dậy và ôm lấy cô – cậu thậm chí không thể biết để tìm ra ông ta nếu mình không cung cấp manh mối cho cậu ở Cleveland.

Tôi đi xuống bếp.

- Cậu muốn uống chút trà không? – Tôi kêu to.

Cô ấy quăng mình ử rữ xuống chiếc ghế đi vắng và thờ dài rên rì.

- Mình muốn một cốc bia. Không, không phải bia. Một ly rượu ngô.

Tôi chỉ vào quấy rượu nhỏ gần cầu thang của mình. Một lát sau, chúng tôi ngồi xuống. Tôi với cốc Nocturnal Seasonings, Cindy với cốc rượu mạnh hiệu Wild Turkey, Martha ngồi thoải mái dưới chân chúng tôi.

- Mình tự hào về cậu, Cindy ạ - tôi nói với cô ấy. Cậu thực sự đã phát hiện ra cái tên ấy. Cậu đã qua mặt được hai lực lượng cảnh sát. Khi vụ này kết thúc, mình đảm bảo là cậu sẽ được nhắc đến đặc biệt trên báo chí.

- Mình là báo chí mà – Cindy la lên, gượng cười. Và ý cậu là gì vậy, khi vụ này xong ư? Cậu bắt được hắn rồi ư?

- Chưa – tôi lắc đầu. Tôi giải thích mọi điều chúng tôi có, thậm chí cả những điều cô ấy không biết – vườn nho, rượu sâm panh – những chi tiết phụ. Ngay cả việc chúng tôi còn không thể bắt hắn ta đưa cho một sợi tóc.

- Vậy chúng ta cần làm gì?

- Trói chặt Nicholas Jenks với vụ án thứ nhất.

Đột nhiên Cindy bắt đầu nài nỉ.

- Mình phải viết về chuyện này, Lindsay.

- Không – tôi khăng khăng. Không ai biết hết. Chỉ có Roth và Raleigh. Và một người nữa...

- Ai vậy? – Cindy chớp mắt.

- Jill Bernhardt.

- Phó trưởng lý quận ư? Cái văn phòng ấy giống như một cái chảo đang cố chèo qua Thái Bình Dương. Nó chẳng có gì ngoài những kẻ hờ dẫu.

- Không phải là Jill – tôi hứa. Cô ấy không bỏ qua vụ này đâu.

- Làm sao cậu có thể chắc như vậy?

- Bởi vì Jill Bernhardt cũng muốn tóm gã này như chúng ta vậy, tôi nói với sự quả quyết.

- Chỉ có thể thôi sao? – Cindy rên lên.

Tôi uống một ngụm trà lớn dễ chịu, bắt gặp ánh mắt cô ấy.

- Và bởi vì mình đã mời cô ấy tham gia vào nhóm của bọn mình.

Chương 73

Ngày hôm sau chúng tôi gặp nhau sau giờ làm để uống nước tại quán Susie, đó là buổi giới thiệu Jill Bernardt với cả nhóm chúng tôi.

Cả ngày, tôi không thể tập trung vào việc gì khác ngoài ý nghĩ đối đầu với Jenks với những gì chúng tôi đã có và buộc tội hắn ta. Tôi muốn đẩy nhanh mọi việc – một sự đối đầu trực diện. Tôi muốn cho hắn ta biết rằng chúng tôi đã tóm được hắn. *Gã tóc đỏ đáng khinh bỉ.*

Trong khi chờ nước uống, tôi nói về hai tiến triển mới. Một là cuộc lục soát nhà Kathy Kogut ở Seattle đã phát hiện ra tên và số điện thoại nhà của Jenks ở cuốn sổ điện thoại của cô dâu đã chết. Một dấu vết do bưu điện vùng tây bắc cung cấp về ba cuộc gọi cho ông ta vào tháng trước – có cả một cuộc gọi ba ngày trước đám cưới ở Cleveland. Nó khẳng định những gì Merrill Shortley đã nói với chúng tôi.

- Tận đến cùng lúc chết – Claire nói. Sờ cả gai ốc. Cả hai người bọn họ.

Chúng tôi bày tấm ảnh của Jenks cùng năm tấm ảnh khác trước mặt Maryanne Perkins của tiệm áo cưới Saks. Chúng tôi cần một cái gì đó để ghim chặt ông ta vào vụ thứ nhất. Bà ngừng lại ở bức chân dung của ông ta vài giây.

- Chính là ông ta – bà khẳng định, sau đó ngừng lại – nhưng thật khó nói. Chuyện đó diễn ra quá nhanh. Và xa nữa.

Ý nghĩ về một cuộc phỏng vấn chéo bà Maryanne Perkins của vị

luật sư biện hộ làm tôi không yên.

Tôi chẳng có gì ngạc nhiên khi Jill đồng ý. Chẳng mất thời gian quá lâu để cô ấy quyết định nhập vào nhóm chúng tôi.

Claire đã gặp cô ấy vài lần khi làm chứng ở các vụ án. Họ đã có sự ngưỡng mộ về sự thăng tiến của nhau ở những nơi làm việc vốn do đàn ông thống trị.

Chúng tôi hỏi Jill về bản thân và cô ấy nói cho chúng tôi rằng cô ấy đã từng làm ở phòng luật Stanford, bố cô là một luật sư ở Dalas. Không có lợi nhuận trong việc liên kết nhóm với chúng tôi. Đó là vì chồng cô, Steve – người đang điều hành một quỹ kinh doanh cho Ngân hàng Mỹ.

Họ sống ở Burlingame trong sự giàu có, tách biệt và có những chuyến đi trào vách đá trong sa mạc Moab. Không có đứa con nào.

- Chỉ vì bây giờ chưa thích hợp – Jill nói.

Jill dường như sống theo mẫu hình một cuộc sống gấp gáp, thành công. Nhưng cũng trong lúc ấy, dường như còn thiếu một cái gì đó. Có thể cô ấy mệt mỏi bởi nhịp đều đặn của những thành công của mình.

Khi đồ uống đến, Claire và tôi nâng cốc chúc mừng sự khéo léo của Cindy trong việc tìm ra tên của Jenks trong một thời gian ngắn như vậy. Và về việc đánh bại hai sở cảnh sát.

Claire nâng cốc về phía Cindy.

- Tất nhiên cậu là một lính mới tuyệt vời. Nhưng cậu vẫn chưa phải là vua – Cô ấy nhạo tôi đây mà.

- Nên tôi đang nghĩ – Jill nói, nhìn quanh bàn – Tôi biết tôi có thể giữ lập trường của mình ở các bữa tiệc tối và tất cả ... nhưng đó

không phải là lý do cô đề nghị tôi tham gia đúng không? Có vẻ như chúng ta có đủ các bộ phận ở đây: nhà báo, cảnh sát, xét nghiệm y học. Vậy đây là loại nhóm gì vậy?

Tôi trả lời, vì tôi là người đã mời cô ấy tham gia.

- Những người phụ nữ đang bước lên trên thang sự nghiệp của họ -
Sự thực thi pháp luật.

- Đúng thế, với những ông chủ nhẹ nhàng dễ thuyết phục – Cindy thêm vào.

- Tốt thôi, tôi đủ tiêu chuẩn đó – Jill nói. Và sẽ không sai khi tôi cho rằng có vẻ như mỗi người trong số các bạn đều có một chút liên quan tới vụ án cô dâu và chú rể này.

Tôi nín thở. Jill có thể thổi bay tất cả những chuyện này nếu cô ấy muốn, nhưng cô ấy đã ở đây.

- Chúng ta phần nào đang làm việc cùng nhau – tôi khẳng định – Bên ngoài cuộc điều tra.

Tôi giải thích về việc ban đầu chúng tôi đã gặp nhau như thế nào. Làm thế nào chúng tôi tiếp cận vụ án này, nỗ lực để giải quyết nó, chia sẻ những gì chúng tôi biết một cách thoải mái. Làm thế nào vụ án này trở thành một phần của giao kèo giữa chúng tôi. Làm thế nào mà mọi việc trở nên sâu sắc hơn một chút như thế.

Jill nháy mắt.

- Tôi đoán là mọi người chia sẻ mọi chuyện liên quan tới vụ điều tra này đúng không?

- Tất nhiên – tôi khẳng định. Phần nào.

Tôi nói với cô ấy về chuyện chúng tôi chỉ cung cấp cho Cindy những gì mà sở cảnh sát sắp sửa thông báo rộng rãi với báo chí như

thế nào. Về chuyện có một câu chuyện giết gân liên quan đến nhiều sở cảnh sát và giúp vụ án tiến triển như thế nào.

- Tôi biết đó là một trò chơi khác khi mọi thứ bắt đầu được đưa ra pháp luật, tôi nói. Nếu có gì trong chuyện này làm cô không thoải mái thì ...

Tất cả chúng tôi đều cúi đầu chờ đợi phản ứng của cô ấy. Lorretta đến, và chúng tôi gọi một lượt nước uống nữa. Chúng tôi vẫn cúi đầu chờ đợi Jill.

- Tôi sẽ cho các bạn biết khi mọi thứ bắt đầu trở nên không thuận lợi thì thế nào, Jill nói và mở to đôi mắt màu xanh. Lúc đó mọi người sẽ cần có được sự chắc chắn hơn rất nhiều nếu chúng ta muốn đưa chuyện này ra tòa.

Ba chúng tôi thở dài nhẹ nhõm. Chúng tôi nghiêng cốc gân cạn của mình về phía thành viên mới.

- Vậy thì nhóm này cần có một cái tên chứ nhỉ? – Jill đề nghị.

Chúng tôi nhìn quanh, nhún vai, lắc đầu.

- Chúng ta là một kiểu nhóm điều tra án mạng thôi mà – tôi nói.

- Lindsay đại diện cho chúng ta – Claire cười toe toét.

- Margarita Posse – Đội Margarita – Jill thốt lên – Nhiều khả năng được đấy.

- Bad-ass Bitches – Những con sói cái ngu ngốc xấu xa chẳng? – Claire cười khúc khích.

- Một ngày nào đó, tất cả chúng ta sẽ vận hành mọi thứ - Cindy nói – Homicide Chicks – Những cô gái đi tìm kẻ giết người, cô quay lại với nụ cười thỏa mãn: Đó chính là chúng ta. Là điều chúng ta làm.

- Hãy giam tôi lại nếu tôi gào lên, Jill nói.

Chúng tôi nhìn quanh bàn. Chúng tôi là những phụ nữ sáng sủa, quyến rũ, không làm chuyện vô nghĩa. Một ngày nào đó chúng ta sẽ điều hành mọi thứ.

Nữ nhân viên phục vụ mang đồ uống đến cho chúng tôi. Chúng tôi nâng cốc chúc nhau. – Cho chúng ta.

Chương 74

Tôi đang lái xe về nhà, thực sự vui vì đã đưa Jill vào nhóm của mình, nhưng không lâu sau đã bắt đầu nghĩ về việc mà tôi vẫn giấu các bạn.

Điện thoại reo.

- Em đang làm gì thế? – Raleigh hỏi khi tôi trả lời.

- Em đang trên đường về nhà.

- Em qua đây nói chuyện với anh một chút thôi được không? Anh đang ở quán Mahoney.

Mahoney là một quán rượu tối tăm, đông đúc gần sảnh đường nơi thường chật cứng những cảnh sát hết giờ làm nhiệm vụ.

- Em ăn rồi, tôi nói.

- Dù sao thì cũng gặp anh đã, Raleigh nói. Về chuyện vụ án mà.

Tôi chỉ cách quán đó vài phút. Quán Mahoney nằm trên đường Brannan. Để đến Petrero, tôi phải đi xuyên qua nó.

Tôi thấy mình lại hơi lo lắng một chút. Tôi sợ rằng chúng tôi không còn cư xử như sách nữa. Trong sách vở, những người yêu nhau không được tham gia vào cùng công việc. Cả những người với cuộc sống đang tàn dần cũng không. Tôi biết rằng nếu tôi để mặc mọi chuyện, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đây không phải là một cuộc chơi cho vui thông thường nào đó mà tôi có thể tham gia chỉ trong một tối và dùng lý trí để tránh xa nó trong những ngày tiếp theo. Tôi muốn có anh ấy bao nhiêu, thì tôi cũng do dự bấy nhiêu. Tôi sợ nếu để mọi chuyện xảy ra. Sợ sẽ để bản thân bị cuốn đi. Sợ vì sẽ lồi anh ấy vào.

Tôi đi đi khi nhìn thấy Raleigh đang chờ tôi bên ngoài quán rượu. Anh đi về phía xe tôi, tôi không thể không nhận ra rằng anh trông thật tuyệt, như thường lệ.

- Cảm ơn vì anh đã không để em phải vào, tôi nói.

Anh dựa vào rìa cánh cửa xe mở của tôi.

- Anh đã xem xét kỹ Nicholas Jenks rồi, anh nói.

- Rồi sao?

- Người đàn ông này 48 tuổi. Đi học trường Luật nhưng không bao giờ tốt nghiệp. Bắt đầu viết tiểu thuyết từ năm học thứ nhất. Đã viết hai cuốn sách nhưng chẳng đi đến đâu. Sau đó cuốn tiểu thuyết ly kỳ hư cấu này, *Cross Wire – Sợi dây bắt chéo* đã trở thành một tác phẩm thành công vang dội.

- Còn một điều em nên biết. Có thể 7 năm trước đây, có sự nhân nhượng một chút, cảnh sát đã được gọi tới nhà ông ta trong một vụ cãi lộn trong gia đình.

- Ai đã gọi điện hỏi anh?

- Vợ ông ta. Bà vợ đầu tiên của ông ta. Raleigh dựa vào gần hơn – Anh đã xem bản báo cáo. Ngày trang đầu tiên mô tả bà ấy như một người xinh đẹp bị hành hạ. Những vết thâm tím trên và dưới cánh tay. Những vết bầm tím lớn trên mặt.

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu tôi – Merrill Shortley, về bạn trai của Kathy – Anh ta thích những trò chơi tình dục mạnh mẽ.

- Bà ấy có kiện không? – Tôi hỏi.

Raleigh lắc đầu.

- Chuyện đó chỉ đến đó thôi. Ông ta không bao giờ phải chịu trách nhiệm cả. Sau đó, ông ta lên đến đỉnh cao của sự thành đạt. Sáu

cuốn sách bán chạy kinh khủng. Những bộ phim, những vở kịch và cả vợ mới nữa.

- Điều đó có nghĩa là còn có một người là người vợ cũ của ông ta sẵn sàng nói ra.

Khuôn mặt Raleigh đầy vẻ thỏa mãn.

- Vậy anh có thể mua cho em bữa tối không, Lindsay?

Một giọt mồ hôi nóng hổi chảy chậm chậm xuống cổ tôi. Tôi không biết nên ra ngoài hay cứ ngồi trong xe. Tôi nghĩ, nếu tôi ra ngoài ...

- Chris, em ăn rồi. Em có một cuộc gặp mặt.

- Jacobi à? Anh cười toe toét. Raleigh luôn có thể tóm được tôi với nụ cười đó.

- Đại loại là một việc phụ nữ, một nhóm nữ. Chúng em gặp nhau một tháng một lần. Xem xét cuộc sống của mình. Anh biết đấy, nhiều vấn đề, những người đào tạo riêng, chuyện trong nhà. Những vấn đề, những việc đại loại như vậy ...

- Anh có biết ai không? – Raleigh nhướn mày.

- Có thể một ngày nào đó em sẽ giới thiệu anh với họ.

Chúng tôi đứng đó, tim đập mạnh một cách chậm chạp trong ngực tôi. Lông trên cẳng tay của Raleigh nhẹ nhàng sượt qua cẳng tay tôi. Điều này khiến tôi mất trí. Tôi phải nói gì đó.

- Tại sao anh lại gọi em ra đây, Chris?

- Jenks – anh ấy đáp. Anh chưa nói với em tất cả. Bọn anh đã có một cuộc kiểm tra các loại súng trường của ông ta với Sacramento.

Raleigh nhìn tôi với một tia sáng lấp lánh trong mắt.

- Ông ta có một vài khẩu có đăng ký. Một khẩu súng săn Browning có cỡ nòng 22, một khẩu Renfield 30-30, một khẩu Remington 4,5.

Một cảm giác chắc chắn đang dâng lên trong các mạch máu của tôi.

Raleigh cau mày.

- Ông ta có vũ khí là sự lựa chọn, Lindsay. Chúng ta phải tìm ra khẩu súng đó.

Tôi nắm tay thành một nắm đấm và hạ xuống khi thấy Raleigh đang trong niềm hân hoan chiến thắng. Trí óc tôi đang hoạt động rất nhanh. Sparrow Ridge, những cuộc điện thoại, và bây giờ là một khẩu Glock Special. Tất cả vẫn là sự trùng hợp tình cờ, nhưng nó đang dần vào đúng chỗ.

- Ngày mai anh làm gì, Raleigh? Tôi hỏi với một nụ cười.

- Anh rồi. Sao vậy?

- Em nghĩ là đã đến lúc chúng ta nói chuyện trực tiếp với gã này.

Chương 75

Phía trên cao những vách đá của cầu Cổng Vàng, ở số 20 El Camino del Mar là một ngôi nhà kiểu Tây Ban Nha có trát vữa với một cánh cổng sắt bảo vệ con đường lái xe vào nhà màu nâu đỏ.

Gã tóc đỏ sống ở đây – Nicholas Jenks.

Ngôi nhà của Jenks thấp, bề thế, được bao quanh với những hàng rào được cắt tỉa trang trí và những cây hoa màu sáng đang đua nở. Tại góc rẽ của con đường lái xe vào nhà, có một bức điêu khắc lớn bằng sắt, bức *Madona and Child – Đức mẹ và Chúa hài đồng* của Betero.

- Thế này thì tiểu thuyết của ông ta hẳn là phải hay rồi. Raleigh huyt một tiếng khi chúng tôi bước lên cửa chính.

Chúng tôi đã đặt lịch hẹn qua trợ lý riêng của Jenks để gặp ông ta vào buổi trưa. Tôi đã được Sam Roth cảnh báo là không nên gay gắt quá.

Người quản gia dễ chịu chào đón chúng tôi ở cửa và đưa chúng tôi đi vào phía sau tới một căn phòng rộng rãi, và thông báo với chúng tôi rằng ngài Jenks sẽ xuống sau vài phút nữa. Căn phòng rộng lớn với bức tranh tường dệt hoa đẹp, những cái ghế của Phương Đông, một cái bàn uống cà phê bằng gỗ gụ, những giá để đồ lưu niệm và những tấm ảnh. Căn phòng mở ra phía một hiên đá trông ra Thái Bình Dương.

Tôi đã sống cả đời ở San Francisco nhưng chưa bao giờ biết rằng bạn có thể về nhà mỗi tối để nhìn quang cảnh tuyệt đẹp như thế này.

Trong khi chờ đợi, tôi xem xét những tấm ảnh được xếp trên một cái bàn bên cạnh. Jenks với những gương mặt nổi tiếng: Micheal Douglas, người đứng đầu hãng Disney, Bill Walsh – thuộc loại những người đổ xô đi tìm vàng năm 1949. Những tấm ảnh khác chụp cùng một người phụ nữ lồi cuốn mà tôi cho là vợ mới của ông ta – vui vẻ, tươi cười và có mái tóc màu hung đỏ - ở rất nhiều địa điểm nước ngoài: những bãi biển, nơi trượt tuyết, một hòn đảo ở Địa Trung Hải.

Trong một khung ảnh bằng bạc có một tấm ảnh cỡ 4x6 chụp hai người họ ở trung tâm của một phòng lớn có mái vòm được chiếu sáng rộng lớn. Mái vòm của Cung điện nghệ thuật tạo hình. Nó là một tấm ảnh cưới.

Sau đó Nicholas Jenks đi vào. Tôi nhận ra ông ta ngay lập tức từ những bức ảnh.

Ông ta gầy hơn tôi hình dung. Gọn gàng, chắc khỏe, không quá 50, mặc một chiếc áo choàng màu trắng rộng trên một chiếc quần bò đã sờn. Mắt tôi ngay lập tức chú ý đến mái tóc đỏ, điểm nâu.

Gã tóc đỏ, thật tuyệt vì cuối cùng cũng đã được gặp người.

- Xin lỗi vì để hai người chờ, thanh tra, ông ta nói với một nụ cười dễ chịu, nhưng tôi e rằng tôi sẽ trở nên lập dị nếu tôi không viết xong những trang viết buổi sáng.

Ông ta giơ tay lên, chú ý đến bức ảnh tôi vẫn đang cầm.

- Hơi giống với bức Marriage of Figaro – Đám cưới của Figaro đúng không? Bản thân tôi muốn một bữa tiệc nhỏ trong gia đình, nhưng Chessy nói nếu cô ấy có thể khiến tôi mặc bộ lễ phục, thì cô ấy sẽ không bao giờ nghi ngờ lời hứa của tôi với cô ấy.

Tôi không thích thú gì với việc bị quấy rối bởi người đàn ông này, nhưng ông ta thật điển trai và ngay lập tức giành thế chủ động. Tôi có thể hiểu một vài phụ nữ tìm thấy sự hấp dẫn gì ở ông ta. Ông ta ra hiệu cho chúng tôi đến chỗ ghé dãi.

- Chúng tôi hy vọng được hỏi ông một vài câu, tôi nói.

- Về vụ sát hại cô dâu và chú rể ... Trợ lý của tôi đã nói với tôi.

Điên khùng ... tội tệ. Nhưng những hành động này, kinh khủng một cách khó tin, cầu xin ít nhất một chút đồng cảm.

- Cho các nạn nhân, tôi nói và đặt tấm ảnh cưới của ông ta trở lại bàn.

- Mọi người luôn quan tâm đến cảnh ngộ tuyệt vọng của các nạn nhân – Jenks nói. Nhưng vấn đề là điều gì trong đầu của kẻ sát nhân đã đẩy đã đẩy đến hành động ấy. Hầu hết những kẻ gây ra những hành động đó chỉ đơn giản là vì lòng hận thù. Kiêu thù hận bệnh hoạn nhất ... Hoặc thậm chí là sự khuất phục, giống như những vụ cưỡng hiếp. Nhưng tôi không chắc.

- Vậy giả thuyết của ông là gì, ông Jenks? Raleigh nói. Anh ta nói như thể là một người hâm mộ ông ta vậy.

Jenks giơ một bình trà đá ra.

- Uống chút gì chứ? Tôi biết hôm nay là một ngày nóng bức, mặc dù tôi trốn trong phòng làm việc từ 8 giờ.

Chúng tôi lắc đầu. Tôi lấy một xấp tài liệu ra khỏi cặp và đặt nó lên lòng. Tôi nhớ lời khuyên của Cherry: *“Hãy nhẹ nhàng. Jenks là một người quan trọng. Cậu thì không”*.

Nicholas Jenks đổ cho mình một cốc trà đầy và tiếp tục.

- Từ những gì tôi đọc được, thì những vụ sát hại này có vẻ như một

kiểu cưỡng hiếp, cưỡng hiếp những người còn trinh trắng. Kẻ giết người hành động theo cách mà không một ai có thể tha thứ. Trong môi trường hết sức thiêng liêng của xã hội chúng ta. Đối với tôi, những vụ giết người này là hành động tột cùng của sự tầy uế.

- Thật không may, ông Jenks, tôi nói, lờ đi câu chuyện nhảm nhí của ông ta, chúng tôi không đến đây để tìm kiếm những lời khuyên chuyên môn của ông. Tôi có một vài câu hỏi liên quan đến những vụ giết người này giành cho ông.

Jenks ngồi trở lại ghế của mình. Ông ta nhìn một cách kinh ngạc.

- Cô nói câu đó nghe vô cùng trịnh trọng.

- Chuyện đó hoàn toàn liên quan đến ông, tôi nói. Tôi lấy ra một chiếc máy chạy băng xách tay từ túi của mình. Ông có phiền không nếu tôi bật cái máy này?

Ông ta nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt ông ta thay đổi một cách đáng suy nghĩ, sau đó ông ta phẩy tay như thể không vấn đề gì.

- Vậy điểm tôi muốn bắt đầu, ông Jenks, đó là những vụ sát hại này ... Ông có sự hiểu biết đặc biệt về bất kỳ vụ án nào trong số những vụ án này ngoài những gì ông đọc trên báo không?

- Hiểu biết ư? – Jenks hít vào, giả vờ ngẫm nghĩ. Sau đó ông ta lắc đầu. – Không. Không gì cả.

- Ông đã biết vụ giết người thứ ba chưa? Tuần trước. Tại Cleveland.

- Tôi đã biết chuyện đó. Tôi đọc năm hay sáu tờ báo mỗi ngày.

- Và ông cũng đọc xem nạn nhân là ai chứ?

- Họ đến từ Seattle, đúng không? Tôi nhớ là một trong số họ là một người tổ chức hòa nhạc.

- Chú rể là James Voskuhl, tôi gặt đầu. – Thực tế thì cô dâu đã từng ở thành phố này một thời gái của cô ấy là Kathy Kogut. Có cái tên nào trong số họ có ý nghĩa gì với ông không?

- Họ ư? Không.

- Vậy ông chưa từng gặp cả hai người họ? Bất kỳ sự quan tâm nào của ông đối với vụ án này chỉ đơn thuần như của bất kỳ ai khác ... sự tò mò không lành mạnh đúng không?

Ông ta dán mắt vào tôi.

- Đúng thế. Sự tò mò là nghề của tôi.

Tôi mở tập tài liệu của mình và lấy ra tấm ảnh ở trên cùng. Ông ta đang đùa giỡn chúng tôi giống như ông ta đã từng đùa giỡn chúng tôi bằng cách để lại những đầu mối dẫn đến ngõ cụt trên đường vậy.

Tôi đẩy tấm ảnh qua bàn.

- Cái này có lẽ sẽ làm trí nhớ của ông rõ ràng hơn, tôi nói. Đó là Kathy Kogut, cô dâu đã bị sát hại tối đó. Người đàn ông đứng cạnh cô ấy, tôi tin chắc là ông.

Chương 76

Một cách chậm chạp, gã Tóc Đỏ cầm tấm ảnh lên và nhìn chăm chăm vào nó.

- Đó là tôi, ông ta khẳng định. Nhưng tôi không nhận ra người phụ nữ, dù khá xinh đẹp. Nếu tôi có thể hỏi, thì bức ảnh này ở đâu ra thế?

- Lễ công chiếu phim *Sợi dây bắt chéo* ở San Francisco.

- A, ông ta thờ dài, như thể điều đó đã chỉ ra một điều gì đó cho ông ta.

Tôi nhìn thấy những bánh răng trong bộ não của ông ta bắt đầu thay đổi để có câu trả lời đúng. Ông ta quả thật sắc sảo, và là một diễn viên giỏi diễn trai.

- Tôi đã gặp nhiều người ở những sự kiện đó. Đó là lý do tại sao tôi cố tránh họ. Cô nói đây là cô gái đã bị giết ở Cleveland ư?

- Chúng tôi hy vọng đây là người ông có thể nhớ - tôi đáp.

Jenks lắc đầu.

- Quá nhiều người hâm mộ, mà tôi lại không mong muốn gặp họ nhiều lắm, ngay cả những người thực sự xinh đẹp, Thanh tra ạ.

- Cái giá của sự nổi tiếng, tôi hình dung... - Tôi lấy lại bức ảnh, lật giờ nó một lát, sau đó đẩy nó trở lại phía ông ta.

- Tuy nhiên tôi phải quay lại người hâm mộ đặc biệt này. Tôi tò mò là tại sao cô ấy không có được ông. Từ trong số những người hâm mộ còn lại đó.

Tôi mở cặp tài liệu của mình và rút ra một bản sao hóa đơn điện thoại của Bưu điện vùng Tây Bắc đưa cho ông ta, trên đó có vài

cuộc gọi được đánh dấu.

- Đây là số của ông đúng không?

Jenks cầm bản sao thanh toán. Mắt ông ta sầm lại.

- Đúng vậy.

- Cô ấy đã gọi cho ông, ông Jenks. Ba lần chỉ trong một vài tuần trước. Một lần ... đây, đó là một cuộc gọi dài 20 phút ngay tuần trước, chỉ ba ngày trước khi cô dâu kết hôn, sau đó bị giết.

Jenks chớp mắt. Sau đó ông ta cầm tấm ảnh lên. Lần này ông ta khác hẳn: ủ rũ và hối tiếc.

- Thanh tra, sự thật là – ông ta hít một hơi thở sâu và nói – tôi rất, rất lầy lém tiếc khi biết chuyện gì đã xảy ra. Tháng trước dường như cô ấy vẫn tràn đầy hy vọng. Tôi đã sai khi đánh lừa cô. Điều đó thật ngu ngốc. Thật sự tôi biết Kathy. Tôi đã gặp cô ấy vào cái buổi tối của bức ảnh này. Tỉnh thoảng, những người hâm mộ tôi khá nhạy cảm và quỵn rũ. Đôi khi tôi có thể là một người đàn ông dễ xúc động.

Tôi muốn nhảy qua bàn và lột bỏ khuôn mặt dễ xúc động của Nicholas Jenks xuống. Tôi chắc chắn hẳn ta phải chịu trách nhiệm cho sau lần giết người xấu xa. Giờ đây hẳn đang nhạo báng chúng tôi và những nạn nhân. Hẳn ta thật bẩn thỉu.

- Vậy ông đang thừa nhận – Raleigh xen vào – rằng ông có quan hệ với người phụ nữ này phải không?

- Không phải theo cách mà anh ám chỉ đâu, Jenks đáp. Kathy là một người phụ nữ hy vọng thỏa mãn những khao khát nghệ thuật mơ hồ của mình qua sự kết hợp với một người nào đó liên quan tới việc sáng tác. Cô ấy muốn tự viết. Nó chính xác không phải là một

cuộc mô phỏng, nhưng tôi đoán nếu nó dễ đến như vậy thì tất cả chúng ta đều có một cuốn sách trong danh sách những cuốn bán chạy rồi, đúng không?

Không ai trong hai chúng tôi trả lời.

- Chúng tôi đã nói chuyện, có thể gặp nhau vài lần trong vài năm qua. Nó không bao giờ vượt quá giới hạn đó. Đó là sự thật.

- Một dạng tư vấn chẳng? – Raleigh gợi ý.

- Vâng, đúng vậy. Một sự lựa chọn từ ngữ tốt.

- Liệu có cơ hội nào – tôi cúi về phía trước, không còn kiểm soát được giọng nói của mình – vào tối thứ bảy tuần trước, tối cô ấy bị giết ông cũng đang tư vấn cho Kathy ở Cleveland sao?

Khuôn mặt của Jenks đanh lại như đá granit.

- Thật lố bịch. Đó là điều không thích hợp.

Tôi cho tay vào trong cặp tài liệu một lần nữa, lần này tôi lấy ra một bản sao tấm ảnh an ninh chụp kẻ sát nhân đang bước đến sảnh ở Hall of Fame.

- Đây là bức ảnh an ninh tối hôm cô ấy bị giết. Đó là ông đúng không, ông Jenks?

Jenks thậm chí không chớp mắt.

- Có thể, Thanh tra ạ, nếu tôi ở đó. Nhưng tôi chắc chắn không ở đó.

- Ông đã ở đâu tối thứ bảy tuần trước?

- Vậy thì tôi hiểu rồi, có phải hai người đang ám chỉ tôi là một kẻ tình nghi trong những vụ án này?

- Kathy Kogut đã kể với chị và các bạn cô ấy, ông Jenks. Tôi nhìn chăm chăm vào ông ta. Chúng tôi đã biết ông đã đối xử với cô ấy

như thế nào. Chúng tôi biết cô ấy đã rời vùng Vịnh để cố gắng thoát khỏi sự thống trị của ông. Chúng tôi biết những việc đã diễn ra giữa hai người cho đến tận buổi tối hôm đám cưới.

Tôi không rời mắt khỏi Jenks. Chẳng có gì trong phòng ngoài tôi và ông ta.

- Tôi đã không ở Cleveland, ông ta nói. Tôi ở đây tối hôm đó.

Tôi chỉ ra tất cả những bằng chứng có liên quan đến ông ta. Từ chai rượu Clos du Mesnil để lại ở Hyatt, đến sự tham gia của ông ta ở công ty bất động sản sở hữu các Vườn nho ở Sparrow Ridge, đến sự thật rằng hai trong số các vụ giết hại được thực hiện bằng những khẩu súng chín ly và theo nhà chức trách, ông ta sở hữu một khẩu.

Ông ta cười tôi.

- Tôi hy vọng đây không phải là căn cứ của những giả định của hai người.

- Tôi có chai sâm panh đó từ nhiều năm trước – ông ta nhún vai – Tôi thậm chí không nhớ nó ở đâu nữa.

- Ông có thể xác định vị trí của nó, cho là như thế đúng không? – Raleigh hỏi, sau đó giải thích việc chúng tôi yêu cầu ông ta giao nó một cách tự nguyện là một dấu hiệu của sự tôn trọng.

- Liệu ông có phiền nếu cung cấp cho chúng tôi một mẫu tóc từ mái tóc của ông không? – Tôi hỏi.

- Gì chứ? Đôi mắt ông ta bắt gặp ánh mắt của tôi với sự thách thức đầy cáu kỉnh. Tôi hình dung ra ánh mắt Melanie Brandt đã nhìn thấy khi ông ta tấn công cô ấy. Thứ mà Kathy Kogut nhìn thấy khi ông giơ súng chĩa vào đầu cô ấy.

- Tôi nghĩ, cuối cùng Nicholas Jenks cũng trả lời. Cuộc chất vấn

hấp dẫn này đã đến lúc kết thúc.

Ông ta giơ tay ra.

- Trừ khi hai người có ý định đưa tôi đi, còn không thì bữa trưa của tôi đang chờ.

Tôi gật đầu.

- Chúng tôi sẽ cần phải hỏi tiếp về những nơi ở của ông. Và về khẩu súng.

- Tất nhiên, Jenks nói, rồi đứng lên. Và nếu hai người cần bất cứ sự hợp tác nào thêm nữa, hãy thoải mái yêu cầu qua luật sư của tôi.

Tôi thu lại những bức ảnh và cất nó vào tập tài liệu. Raleigh và tôi đứng dậy.

Đúng lúc đó, người phụ nữ với mái tóc hung đỏ quynh rũ trong bức ảnh đi vào phòng.

Không thể phủ nhận là cô ấy rất xinh đẹp, với đôi mắt dịu dàng màu xanh nước biển, một gương mặt nhọn nhọn, mái tóc dài, buông xõa. Cô ấy có thân hình cao của một vũ công, mặc cái váy dài đến bắt đùi và chiếc áo phong hiệu Nike.

- Chessy! – Jenks la to. Đây là những nhân viên từ Sở cảnh sát San Francisco. Đây là vợ tôi, Thanh tra.

- Xin lỗi, Nicky – Chessy Jenks xin lỗi. Susan đang đến. Em không biết là anh đang có khách.

- Họ chuẩn bị đi rồi.

Chúng tôi gật đầu một cách cương quyết, đi về phía cửa.

- Nếu ông có thể tìm thấy vị trí của những thứ chúng tôi đã nói, chúng tôi sẽ cử ai đó đến để lấy chúng đi – tôi nói với ông ta.

Ông ta nhìn chằm chằm như xuyên thấu tôi.

Tôi ghét phải về mà chưa tóm được ông ta, và phải cư xử với ông ta mềm mỏng. Nhưng chúng tôi vẫn còn cách một cuộc bắt giữ vài bước.

- Vậy là cuối cùng thì chồng tôi cũng phạm tội giết người, đúng không? Chessy Jenks mỉm cười và nói.

Cô ta đi về phía Jenks, siết chặt tay ông ta trên choker.

- Tôi luôn nói với anh ấy là với những nhân vật kinh dị mà anh ấy viết ra, thì đó là chuyện không thể tránh khỏi.

Cô ta liệu có biết không? Tôi phân vân. Cô ấy sống với ông ta, ngủ với ông ta. Làm sao cô ấy lại không nhận ra điều gì đang diễn ra trong đầu ông ta chứ?

- Tôi thực sự hy vọng là không, thưa bà Jenks, đó là tất cả những gì tôi đã nói..

Chương 77

- “Cô ta nói như thế là có ý gì? Chessy Jenks hỏi chồng đầy bối rối sau khi hai thanh tra cảnh sát đã rời khỏi ngôi nhà.

Jenks gạt cô ta sang một bên. Ông ta bước nhanh về phía những tấm cửa kiểu Pháp lớn dẫn ra ngoài phía biển Thái Bình Dương.

- Những kẻ ngu ngốc, ông ta lầm bầm. Những kẻ nghiệp dư. Chúng nghĩ là chúng đang dính đến ai chứ?

Ông ta cảm thấy nóng rát như kim chích chạy khắp qua vai và lưng. Chúng là những kẻ ngu ngốc, óc tí hon. Những kẻ ngu đần. Đó là lý do tại sao chúng là cảnh sát. Nếu chúng có một chút trí não, thì chúng sẽ làm những việc mà ông ta đang làm. Sống trên cao của Thái Bình Dương.

- Đó là lý do tại sao chúng đào xới những nền đất, một nơi để cho những tên cớm cảm thấy thoải mái. Ông ta điên cuồng đáp lại.

Chessy cảm bức ảnh cưới từ bàn cà phê lên và đặt chúng trở lại đúng chỗ của nó.

- Bây giờ anh sẽ làm gì, Nick?

Tại sao cô ta luôn dồn ông ta? Tại sao cô ta luôn cần biết?

Cô ta đi đến, nhìn ông ta với đôi mắt nhẫn nại và trong sáng đó.

Như thường lệ, con thịnh lộ của ông ta dâng lên trong nháy mắt.

Ông ta thậm chí không nhận ra rằng ông ta đã đánh cô ấy.

Chỉ đơn giản là cánh tay ông ta đánh và Chessy bị ngã sòng soài trên sàn nhà và cái bàn tre trên đó có những bức ảnh đổ xuống và cô ấy đang ôm miệng.

Ông ta quát:

- Cô không biết lúc nào thì phải tránh xa tôi sao? Cô cần gì, một tấm bản đồ chỉ đường sao?

- Ừ ... Nick, Chessy nói. Không phải ở đây ... không phải bây giờ.

- Không phải ở đây cái gì? – ông ta hét lên. Ông ta biết rằng ông ta đang quát tháo và đang mất tự chủ. Người làm có thể nghe thấy.

- Em xin anh, Nick – Chessy nói và lết dậy khỏi sàn nhà. Susan sẽ đến ngay bây giờ. Chúng ta sẽ ăn trưa.

Chính việc Chessy chỉ có thể ngồi đó và trách cứ ông ta đã càng làm cho ông ta thực sự nóng nảy hơn. Cô ta không nhận thấy cô ta thực sự là ai chưa? Chỉ là một người đàn bà tóc vàng hoe nào đó với những vết tàn nhang mà ông ta đã chọn ra từ đàn súc vật vô danh và biến thành món quà của Chúa dành cho Martha Stewart mà thôi. Ông ta ghì chặt cô ta trong tay và kề mặt ông ta sát đôi mắt sợ hãi xinh đẹp của cô ấy.

- Hãy nói đi.

Cánh tay giữ cô ta rung lên. Một dòng nước mũi nhỏ xíu chảy ra từ mũi cô ấy.

- Chúa ơi, Nick ...

Đó là điều ông ta thích, sự sợ hãi của cô ta với ông ta, dù cô ấy không bao giờ thể hiện nó trước công chúng.

- Ta nói là hãy nói đi Chessy. Ông ta vịn tay cô ta ra sau lưng.

Giờ đây cô ta đang thở một cách lặng nhọc, mồ hôi xuất hiện dưới chiếc áo phông của cô ta. Bộ ngực nhỏ của cô ta nhô ra. Khi cô ấy nhìn chùng chùng lại ông ta với sự kháng cự nhỏ nhoi, ông ta vịn tay cô ấy chặt hơn, thọc sau những ngón tay của ông ta vào cánh tay của cô ta. Ông ta xô cô ấy về phía giường, đôi chân trần của cô

ta bước đi lảo đảo.

Từ trong phòng ông ta đóng sầm cửa.

Tên cớm chỉ huy nghĩ mình là ai mà đến đây và buộc tội ông ta như vậy. Trong bộ quần áo của hãng Gap rẻ tiền... Đúng là con chó cái láo xược.

Ông ta nhét Chessy vào phòng quần áo của cô ấy. Trong đó thật tối tăm. Chỉ có bóng tối và những tiếng khóc nức nở cùng mùi nước hoa tỏa khắp nơi của cô ấy. Ông ta đẩy Chessy úp mặt vào tường, chà xát người trên mông cô ta.

Ông ta kéo chiếc quần soóc thể dục của Chessy xuống, cùng với chiếc quần lót.

- Làm ơn đi, Nicky – cô ấy khóc.

Ông ta tìm thấy nơi quen thuộc nơi đôi mông nhỏ bé của cô ấy rẽ ra. Cái của ông ta cứng lên và ông ta đẩy mình sâu vào trong.

Ông ta đang tự điều khiển mình bên trong Chessy.

- Hãy nói đi – ông ta thở hổn hển. Cô biết làm thế nào để dừng việc này lại mà. Hãy nói đi.

- Cắt đi ... - cuối cùng cô ấy thì thầm.

Giờ đây cô ta thích việc này, như vẫn thế. Nó không tệ mà thật tuyệt. Cả hai người họ đều muốn và thích việc này. Ông ta luôn làm chúng một cách hoàn hảo.

- Cắt đi ..., cô ta thút thít. – Cắt ... cắt đi ... Đó có phải là điều anh muốn không, Nick?

Đúng, đó là một phần những điều ông ta cần. Đó là tất cả những gì ông ta mong đợi ở Chessy.

- Em yêu thích điều này, Chessy – ông ta thì thầm lại với cô ta –

Đó là lý do tại sao em ở đây.

Chương 78

Chúng tôi theo dõi sát sao mọi cử động của Jenks với một đội trình sát trong ba chiếc xe ô tô. Nếu ông ta có bất kỳ cử động để quăng khẩu súng đi, chúng tôi sẽ biết. Nếu ông ta định giết người một lần nữa, chúng tôi hy vọng có thể ngăn cản ông ta. Không cần biết ông ta thông minh đến đâu, tôi không biết liệu ông ta có thể thực hiện một vụ sát hại nữa trong lúc này như thế nào.

Tôi muốn nói chuyện với ai đó – người biết ông ta, người có thể sẵn sàng nói chuyện. Raleigh đã nhắc đến người vợ cũ, đến tiền sử bạo lực giữa họ. Tôi cần phải nói chuyện với bà ta.

Không khó để lần theo dấu vết của Joanna Jenks. Bây giờ là Joanna Wade. Tìm kiếm trong các tệp dữ liệu của cảnh sát thấy có tên thời con gái của bà ấy được ghi lại như một phần của vụ thừa kiện về chuyện gia đình mà bà ta đã đâm đơn kiện ra tòa chống lại chồng bà ta nhiều năm trước. Có một Joanna Wade đang sống ở số 115 đường Filbert trên đồi nước Nga.

Đó là một ngôi nhà làm bằng đá vôi ở phần dốc nhất của ngọn đồi. Tôi nhấn chuông và tự giới thiệu mình với người coi nhà ra mở cửa. Cô ấy cho tôi biết rằng cô Wade không ở nhà.

- Đang luyện tập, cô ấy nói. Phòng tập Vàng trên đường Union.

Tôi tìm thấy phòng tập đó gần góc giữa một quầy Starbucks và một siêu thị của Alfredson. Tại bàn lễ tân, một nhân viên có nước da nâu sẫm, tóc buộc cao cho tôi biết Joanna đang ở phòng tập C.

Khi tôi hỏi Joanna Wade trông như thế nào, cô nhân viên cười.

- Tóc vàng. Và người cân đối.

Tôi đi thơ thẩn, và qua cánh cửa sổ quan sát lớn, tôi thấy một lớp tập Tae-Bo trong phòng tập C. Khoảng tám người phụ nữ đang toát mồ hôi trong bộ quần áo bó và những chiếc áo ngực đang đá chân theo kiểu võ karate trong tiếng nhạc lớn. Bất kỳ ai trong số những người phụ nữ đều trông như thể cô ấy có thể quăng một kẻ khả nghi đang chống cự vào tường, rồi xua chiếc xe tuần tra của cảnh sát về khu để xe với hơi sức thừa thãi.

Chỉ có một người tóc vàng đứng phía trước. Gọn gàng, như tạc, đang tung chân một cách chắc chắn và hầu như chẳng đổ mồ hôi chút nào. Đó là lớp của cô ấy.

Tôi đi quanh quần cho đến khi cô ấy tan lớp và hầu như cả lớp đã đi ra. Cô ấy lấy khăn lau mồ hôi trên mặt mình.

- Quả là một phòng tập luyện lớn, tôi nói khi cô đi về phía tôi.
- Phòng tập tốt nhất ở vùng Vịnh đây. Cô đến để đăng ký à?
- Có thể. Nhưng trước tiên tôi nghĩ tôi có thể hỏi cô một vài câu hỏi đã.
- Hãy gặp Diane ở phía trước. Cô ấy có thể nói với cô mọi thứ có liên quan.

- Tôi không nói về Tae-Bo. Tôi giờ cho cô ấy xem thẻ ngành của mình. Tôi đang nói về Nicholas Jenks.

Joanna nhìn tôi chằm chằm, hất mái tóc buộc cao màu vàng khỏi vai cho mát cổ. Cô ấy cười khẩy.

- Ông ta đã làm gì, bị bắt quả tang đang ăn trộm một trong những cuốn sách của chính mình khỏi hiệu sách Stacey ở trung tâm thành phố sao?

- Chúng ta có thể nói chuyện chứ? – tôi nói.

Cô nhún vai và dẫn tôi tới một khu vực đang sửa chữa để trống.

- Vậy tôi có thể nói điều gì với cô về Nick mà cô không thể tìm thấy từ vạt áo khoác của ông ta đây?

- Tôi biết chuyện này đã lâu rồi, tôi nói – nhưng cô đã từng làm một vụ kiện về chuyện gia đình chống lại ông ta.

- Nghe này, vì công việc giấy tờ không theo kịp, nên tôi bỏ vụ kiện đó rồi.

Tôi lại nhìn thấy sự sợ hãi trong giây lát ở cô ấy.

- Nhìn này, tôi nói một cách thành thực – không ai đang cố khơi lại vết thương cũ của cô cả, cô Wade. Tôi chỉ muốn biết về người chồng cũ của cô mà thôi.

- Lại về những thủ thuật cũ của ông ta ư?

Tôi có thể nhận thấy cô ấy đang đánh giá tôi. Liệu tôi là một đồng minh hay một kẻ thù? Rồi cô ấy thờ dài chấp nhận và nhìn thẳng vào tôi.

- Nếu cô ở đây vì Chessy, thì tôi đã từng cảnh báo cô ấy. Ông ta là kẻ ghê rợn như cái cách ông ta đã đánh đập tôi. Ông ta đã gây ra nó như thế nào, tôi đã viết cho cô ấy, Jo (tên thân mật của Jessy) ấy. Cô ấy đã gọi cảm hứng cho tôi. Cô đã bao giờ đọc những cuốn sách của ông ấy chưa, Thanh tra? – Cô hỏi – cô ấy không phải động viên ông ấy bằng cách làm việc trong khi ông ấy đi ra ngoài và tự mình tìm kiếm, đúng không? Cô ấy đã không phải đọc những bản nháp của ông ấy, giải tỏa những cơn thịnh lộ khi ông ấy bị từ chối, hàng đêm nói với ông ấy rằng cô ấy tin ông ấy biết bao. Cô có biết ông ấy gặp cô ta ở đâu không? Ở phòng hóa trang tại *Entertainment Tonight* – Giải trí tối nay đây.

- Điều tôi đang hỏi cô, cô Wade, đó là chuyện Nicholas Jenks là kẻ bạo lực như thế nào? Tôi nói.

Cô ấy ngừng lại, nhìn tránh đi chỗ khác. Khi cô quay mặt lại, mắt cô ấy ngấn lệ như thể cô ấy sắp khóc.

- Cô biết đấy, cô đến đây sau một thời gian và làm cho tôi phải trải qua chuyện này một lần nữa. Cô muốn tôi nói gì ư? Rằng mẹ ông ấy không yêu thương ông ấy ư? Rằng ông ta là một người đàn ông say xỉn, nguy hiểm sao? Cuộc sống với Nick ... thật quá khó khăn. Ông ta giam cầm một thứ gì đó và chỉ có Chúa biết khi nào nó sẽ thoát ra được. Tôi đã tự hỏi. Tại sao? Tôi đã làm gì? Tôi chỉ là một đứa trẻ.

Đôi mắt cô ấy long lanh ngấn lệ.

- Tôi xin lỗi, tôi thực sự cảm thông với cô ấy. Cho cả hai người vợ của Jenks. Tôi thậm chí không thể tưởng tượng được việc tinh dâm và phát hiện ra mình đã kết hôn với một người như ông ta thì sẽ ra sao.

- Tôi cần phải hỏi. Liệu có lúc nào mọi thứ với người chồng cũ của cô mạnh mẽ và trở nên nghiêm trọng hơn không?

Cô ấy nhìn tôi đầy kinh ngạc.

- Chessy vẫn ổn chứ, Thanh tra?

- Chessy thì vẫn ổn. Tôi gật đầu, nhấn mạnh rằng tôi cảm thấy có những người khác hoàn toàn không ổn.

Cô ấy chờ tôi nháy mắt đùa bỡn. Khi tôi không làm như vậy, cô ấy nở một nụ cười ủ rũ.

- Vậy tôi đoán là chúng ta đang nói về một chuyện nghiêm trọng hơn nhiều so với chuyện chôm chia một cuốn sách từ hiệu sách

Stacey đúng không?

Tôi lại gật đầu. Giờ đây, giữa phụ nữ với nhau, tôi nói:

- Tôi cần hỏi cô một câu hỏi quan trọng, cô Wade.

Chương 79

Điều tôi hỏi Joanna Wade là liệu Nicholas Jenks có khả năng là kẻ sát nhân không.

Tôi không thể nói cho cô ấy biết lý do, nhưng cũng chẳng hề gì. Joanna là một người hiểu nhanh. Nhìn ánh mắt cô ấy tôi thấy cô ấy đang bị sốc. Khi cô ấy đi, tôi quan sát cô ấy trải qua một cuộc đánh giá đầy suy tư.

Cuối cùng, cô nhìn tôi và hỏi một lần nữa:

- Cô đã bao giờ đọc những cuốn sách của ông ấy chưa, Thanh tra?
- Tôi đã đọc cuốn *Sự mê hoặc định mệnh*. Một cuốn khó đọc.
- Ông ấy sống với những nhân vật đó, Thanh tra ạ. Đôi khi tôi nghĩ ông ấy quên mất rằng nó là việc duy nhất ông ấy làm để kiếm sống. Tôi thấy một ánh mắt tự xét trong mắt cô ấy. Tôi cúi sát cô ấy hơn.
- Tôi không muốn làm tổn thương cô. Nhưng tôi phải biết.
- Ông ta có thể giết người không ư? Liệu ông ấy có khả năng là kẻ sát nhân không? Tôi biết ông ta có khả năng hạ thấp người khác. Đó là giết người ư? Ông ta là người mà người ta gọi là kẻ ác dân. Cha ông ta đã đánh mẹ ông ta trong phòng ngủ như một kẻ bị kích thích tình dục. Ông ta giày vò kẻ yếu đuối. Đúng thế, Nicholas Jenks lừng danh đã làm nhục tôi ... Nhưng hãy để cho tôi nói cho cô điều tồi tệ nhất, điều hết sức tồi tệ. Ông ta đã bỏ tôi, Thanh tra ạ. Tôi không bỏ ông ấy!

Joanna ngã về phía sau và nở một nụ cười thương xót với tôi.

- Tôi đã nhìn thấy Chessy vài lần. Tại những bữa tiệc trưa, những

buổi biểu diễn. Thậm chí chúng tôi còn nói chuyện với nhau một chút. Ông ta không thay đổi. Cô ấy biết đích xác những gì cô ấy đang chịu đựng. Nhưng đó là điều chúng tôi không thể chia sẻ. Tôi nhìn thấy nỗi sợ hãi. Tôi biết nó như thế nào. Khi cô ấy nhìn vào gương, cô ấy không còn nhận ra con người vốn có của mình nữa.

Máu tôi sôi lên đến đỉnh. Qua bề ngoài cứng cáp, tôi nhìn thấy con người vốn có của Joanna Wade – trẻ trung, ham thích, bồi hồi.

Tôi cầm tay cô ấy. Tôi đã có câu trả lời của mình. Tôi đóng tập tài liệu của mình vào, chuẩn bị đứng dậy thì Joanna làm tôi ngạc nhiên.

- Tôi nghĩ đó là ông ta nhưng không chắc chắn lắm. Nhưng tôi đã nghĩ đến Nick khi tôi nghe về những vụ án khủng khiếp đó. Tôi đã nghĩ đến cuốn sách của ông ta, và tôi đã nói “*Đó có thể là ông ta*”.

Tôi cắt ngang Joanna.

- Sách gì cơ?

- Cuốn đầu tiên ông ta viết là cuốn *Mãi mãi là cô dâu*. Tôi đã nghĩ cuốn sách đó là điều đã đưa cô đến đây, thứ gắn ông ta với những vụ giết người đó.

Tôi nhìn cô ấy chằm chằm, lúng túng:

- Cô đang nói về chuyện gì vậy?

- Tôi vừa nhớ ra nó. Ông ta đã viết nó trước khi chúng tôi gặp nhau. Tôi chỉ may mắn được góp phần vào cuốn sách được xuất bản thứ hai thôi, cuốn mà tôi được cho biết là gần đây ông ta đã bán được hai triệu. Nó viết về một sinh viên luật đã phát hiện ra vợ mình ngủ với người bạn thân nhất của anh ta. Anh ta đã giết cả hai người. Và chuyện đó đã trở thành một hành vi bạo lực.

- Hành vi gì? – Tôi hỏi. Điều cô ấy nói sau đó khiến tôi há hốc

miệng.

- Anh ta đi khắp nơi giết các cô dâu và chú rể. Rất giống với những gì đã xảy ra.

Chương 80

Đó là một phần của câu đố mà tôi cần. Nếu Jenks đã dự tính trước những tội ác này, đã dựng chúng trong cuốn sách đầu tiên nào đó, thì nó sẽ là thông tin đáng tin cậy. Không còn là sự suy diễn nữa. Cùng với tất cả những điều chúng tôi đã có khác, chúng tôi chắc chắn sẽ tóm được ông ta.

- Tôi có thể tìm cuốn sách đó ở đâu? Tôi hỏi.

- Nó không hay lắm và chưa từng được xuất bản. Joanna Wade đáp. Mọi dây thần kinh trong người tôi chết lặng đi.

- Cô có bản sao nào không?

- Hãy tin tôi, nếu tôi có, tôi đã đốt nó từ nhiều năm trước rồi. Nick có một người đại diện trong thành phố, Greg Marks. Ông ta đã bỏ ông ấy khi ông ta thành công. Nếu có ai đó có nó, thì người đó là ông ấy.

Tôi gọi cho Greg Marks từ trong xe. Giờ đây tôi thực sự đang ngâm nga. Tôi thích việc này.

Nhân viên trực tổng đài kết nối cho tôi và sau bốn tiếng chuông, một cuốn băng trả lời lên tiếng: “Bạn đang liên lạc với Greg Marks ...”. Tôi co rúm người lại vì sự thất vọng. *Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt.*

Một cách miễn cưỡng, tôi để lại cho ông ấy số điện cầm tay của tôi. “Một vấn đề khẩn cấp”, tôi nói. Tôi đang chuẩn bị nói với ông ấy lý do tôi gọi thì một giọng nói cắt ngang cuốn băng “Greg Marks đây”.

Tôi giải thích rằng tôi cần gặp ông ấy ngay lập tức. Văn phòng của

ông ấy không quá xa, tôi có thể ở đó trong vòng mười phút nữa.

- Tôi có một cuộc hẹn tại One Market lúc 6 giờ 15, người đại diện cục lốc đáp. Nhưng nếu cô có thể đến đây ...

- Ông phải ở đó, tôi nói với ông ta. Đây là việc của cảnh sát và nó rất quan trọng. Nếu ông rời khỏi đó, tôi sẽ bắt ông!

Greg Marks làm việc cách xa ngôi nhà đá nâu của ông ta, ở gác xép tầng ba ở Những đỉnh Thái Bình Dương với một phần quang cảnh của cây cầu Cổng Vàng. Ông mở cửa ra vào với sự dè dặt đầy nghi ngờ. Ông thấp, đầu đang hói dần, ăn mặc lịch sự, một cái áo vải hoa được đính cúc đến tận cổ.

- Tôi e rằng cô không mang đến một đề tài phổ biến với tôi nữa, Thanh tra ạ. Nicholas Jenks đã không còn là khách hàng của tôi trong sáu năm qua. Ông ta đã rời bỏ tôi từ cái ngày *Sợi dây bắt chéo* thành công trong danh sách những tác phẩm bán chạy nhất của tờ *Thời sự*.

- Hai người vẫn liên lạc với nhau chứ? – Tôi muốn chắc chắn rằng mọi điều tôi hỏi ông ấy sẽ không đến tai Jenks.

- Tại sao? Để gọi lại cho anh ta chuyện tôi đã chăm sóc cho anh ta trong suốt những năm anh ta chỉ có thể sử dụng một danh từ với một tính từ, về chuyện tôi đã nghe những cuộc gọi ám ảnh nửa đêm của ông ta ra sao và việc đã đánh gục cái tôi khổng lồ thế nào à?

- Tôi ở đây vì một tác phẩm Jenks viết từ rất sớm – tôi xen vào, trước bất kỳ một cuốn sách thành công vang dội nào. Tôi đã nói chuyện với vợ cũ của ông ta.

- Joanna ư? – Marks kêu lên kinh ngạc.

- Cô ấy nói ông ta đã viết một cuốn sách chưa từng được xuất bản.

Cô ấy nghĩ nó được gọi là *Mãi mãi là cô dâu*.

Người đại diện gật đầu.

- Đó là nỗ lực không thành công đầu tiên. Không có sức mạnh trần thuật thực sự. Sự thực là tôi chưa bao giờ gửi nó đi cả.

- Ông có bản sao nào không?

- Tôi đã gửi nó lại và gửi trả anh ta ngay khi tôi giờ đến trang cuối cùng. Dù sao, tôi nghĩ là anh ta sẽ giữ lại. Anh ta nghĩ cuốn sách là một kiệt tác ở dạng tiềm ẩn.

- Tôi hy vọng tôi sẽ không phải nhờ qua ông ta, tôi nói mà không tiết lộ nguồn cơn sự quan tâm của tôi.

Tôi nghiêng người về phía trước.

- Làm thế nào tôi có thể chạm tay vào một bản sao của cuốn tiểu thuyết đó, mà không phải trực tiếp qua Jenks.

- Joanna không giữ nó sao? – Marks cọ ngón tay vào thái dương của mình. Jenks luôn mắc chứng hoang tưởng rằng mọi người đang xâu xé anh ta. Có thể anh ta đã đăng ký bản quyền tác giả cho nó. Tại sao cô không kiểm tra việc đó nhỉ?

Tôi cần ai đó thực hiện việc này.

Tôi cần làm nó với các cô gái của mình.

- Cô có muốn nghe một điều thực sự rùng rợn về Jenks không? – Người đại diện bỗng nói.

- Ông làm ơn hãy nói đi.

- Đây là ý tưởng cho một cuốn sách mà anh ta luôn muốn viết. Nó nói về một tiểu thuyết gia bị ám ảnh – một kiểu tiểu thuyết mà Stephan King đã viết rất tốt. Để viết một cuốn sách hay hơn, một cuốn sách vĩ đại, anh ta thực sự phải giết người để xem việc đó như

thể nào. Hoan nghênh đến với bộ óc kinh khủng của Nicholas Jenks.

Chương 81

Đây là lý do tại sao tôi trở thành thám tử điều tra án mạng. Tôi trở về văn phòng của mình, đầu óc quay cuồng với việc làm thế nào để đặt tay vào cuốn sách thất lạc kia khi một sự việc gây chấn động diễn ra.

Đó là McBride.

- Cô đang ngồi chứ? – Anh ta hỏi như thể sắp nổ phát súng kết liễu ai đó và làm tôi phải ngã bở chừng vì kinh ngạc. Nicholas Jenks đã ở đây, tại Cleverland. Buổi tối có vụ giết người ở Hall of Fame. Gã đáng ghét đó đã ở đây.

Jenks đã nói dối vào thẳng mặt tôi. Hẳn ta thậm chí còn không chớp mắt.

Giờ thì đã rõ, người đàn ông không rõ danh tính ở Hall of Fame rốt cục là ông ta. Ông ta không có bằng chứng ngoại phạm.

McBride giải thích người của anh ta đã lùng sục các khách sạn địa phương như thế nào. Cuối cùng, họ đã phát hiện ra rằng Jenks đã ở tại Westin, và thật ngạc nhiên, ông ta đã đăng ký bằng tên thật của chính mình. Người thư ký làm việc ở đó đã nhớ ông ta. Cô ấy đã nhận ra ngay từ phút cô ấy gặp ông ta, cô ấy là một người hâm mộ ông ta.

Tâm trí tôi chạy đua với những luồng suy nghĩ khác nhau. Đây là tất cả những gì McBride cần. Hẳn đã có mối quan hệ từ trước với nạn nhân, một sự quan sát hợp lý tại hiện trường. Giờ đây Jenks được đặt trong khu vực của McBride. Thậm chí ông ta đang nằm trong tầm xét hỏi.

- Ngày mai, tôi sẽ đến chỗ Chương lý quận để xin lệnh bắt, McBride tuyên bố. Ngay khi chúng ta có nó, tôi muốn cô bắt Nicholas Jenks.

Sự thật đó như búa tạ đánh trúng tôi. Chúng tôi có thể để xỏ ông ta vào tay Cleveland. Tất cả những bằng chứng, tất cả những linh cảm đúng đắn đều không giúp được chúng tôi. Giờ đây chúng tôi chỉ có thể thêm tù chung thân lần thứ hai tại lần xử án thứ hai. Nhà Brandt và nhà Weil, nhà DeGeorge và nhà Passeneau sẽ bị giày vò. Mercer sẽ đi như tên lừa.

Tôi bị bỏ lại với sự lựa chọn gây nản lòng hoàn toàn: hoặc là bắt Jenks và nộp ông ta cho McBride, hoặc hành động ngay bây giờ. Mình nên làm việc này một mình, tiếng nói trong đầu tôi vang lên. Nhưng tiếng nói trong trái tim tôi lại nói tôi nên làm việc này cùng với những cô bạn gái của tôi.

Chương 82

Tôi tập hợp họ bằng một thông báo trước một tiếng.

- Cảnh sát Cleveland chuẩn bị buộc tội, tôi nói với họ. Sau đó tôi kể câu chuyện động trời về cuốn sách *Mãi mãi là cô dâu*.

- Cậu phải tìm nó, Jill nói. Nó là sợi dây nối khiến chúng ta có thể buộc chặt hẳn vào cả ba vụ sát hại. Vì nó chưa từng được xuất bản, điều này có ý nghĩa như một hiểu biết ngoài lề về những vụ án mạng. Thậm chí nó còn tương đồng với những vụ án thật. Cậu tìm cuốn sách đi, Lindsay, và chúng ta sẽ tống Jenks vào sau song sắt mãi mãi!

- Bằng cách nào? Joanna Wade đã nhắc tới người đại diện trước đây, và mình đi đến gặp ông ta. Ông ta nói hãy kiểm tra ở văn phòng bản quyền. Nó ở đâu vậy?

Cindy lắc đầu.

- Washington, mình nghĩ thế.

- Việc đó sẽ mất nhiều ngày, hoặc lâu hơn trong khi chúng tôi không có nhiều thời gian. Tôi quay về phía Jill. Có thể đã đến lúc đưa ra một lệnh khám bắt thành linh ở nhà Jenks. Chúng ta cần khẩu súng và cuốn sách. Và bây giờ chúng ta cần chúng.

- Nếu chúng ta làm việc đó, chúng ta có thể sẽ phá hỏng cả cuộc điều tra, Jill nói một cách đầy lo âu.

- Jill, cậu muốn để mất hẳn ta sao?

- Có ai biết chuyện này chưa? – Cô ấy hỏi.

Tôi lắc đầu.

- Chỉ có nhóm đầu tiên là các bạn thôi. Nhưng khi Mercer phát hiện

ra, ông ta sẽ nhảy lên với mọi thứ ông ta có. Máy quay, tai nghe, Cục điều tra liên bang đợi ở các ngã.

- Nếu chúng ta sai, Jenks sẽ kiện chúng ta, Jill nói. Mình thậm chí không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Và Cleveland sẽ đứng đợi, khiến chúng ta trông giống một lũ ngốc, Claire nói.

Cuối cùng, Jill thở dài.

- Được rồi ... Mình sẽ làm cùng cậu, Lindsay. Nếu cậu không thể nghĩ ra cách nào khác.

Tôi nhìn cả ba người họ để chắc chắn rằng chúng tôi đồng lòng. Đột nhiên, Cindy ngắt lời.

- Cậu có thể cho mình thêm 24 giờ nữa không?

Tôi nhìn cô ấy.

- Mình không biết. Tại sao?

- Chỉ đến mai thôi. Và mình cần số đăng ký xã hội của Jenks.

Tôi lắc đầu.

- Cậu đã nghe những gì mình nói về McBride rồi đấy.

Cindy có ánh mắt giống như cái đêm cô ấy xộc vào nhà tôi – trong tay cầm tấm ảnh của Jenks và Kathy Kogut, cô dâu thứ ba.

- Hãy cho mình đến sáng ngày mai.

Sau đó cô ấy đứng dậy và đi ra.

Chương 83

Sáng hôm sau, Cindy bèn lên đây tắm cửa kính dẫn đến văn phòng Hội nhà văn San Francisco. Ngày hôm nay rất giống với ngày ở khách sạn Grand Hyatt. Tại bàn lễ tân, một người phụ nữ trung niên với cái nhìn dò xét của một người thủ thư ngược nhìn cô ấy.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

Cindy hít sâu.

- Tôi cần tìm một bản viết tay. Nó được viết cách đây không lâu. Từ bản quyền tác giả làm cô phẫn khích. Cô đã viết những chuyện ngắn hồi còn ở trường đại học, chúng chỉ hay đủ để có thể được đưa vào thời báo văn học của trường, nhưng mẹ cô lại khăng khăng yêu cầu đăng ký bản quyền cho chúng. Khi cô xem xét, thì hóa ra phải mất hai tháng và rất tốn kém. Nhưng một người bạn đã xuất bản sách đã nói với cô một cách khác để có thể đăng ký những tài liệu này ở địa phương. Anh ta đã nói với cô rằng “tất cả các nhà văn đều làm như vậy”. Nếu Nicholas Jenks muốn bảo vệ chính mình trong những ngày tuổi trẻ của ông ta, ông ta chắc chắn cũng đi con đường giống như thế.

- Đó là một câu chuyện gia đình, Cindy nói với người phụ nữ. Anh trai tôi đã viết câu chuyện lịch sử này. Kể ngược về ba thế hệ. Chúng tôi không có bản sao nào hết.

Người phụ nữ lắc đầu.

- Đây không phải là thư viện, cô gái ạ. Tôi e rằng bất kỳ thứ gì chúng tôi có ở đây đều bị giới hạn. Nếu cô muốn tìm nó, cô sẽ phải đưa anh trai cô tới đây.

- Tôi không thể, Cindy nói một cách trịnh trọng. Nick đã chết.
Người phụ nữ dịu xuống, nhìn cô bớt nghiêm trang hơn một chút.

- Tôi xin lỗi.

- Vợ của anh ấy nói chị ấy không thể xác định vị trí của một bản sao nào. Tôi muốn tặng nó cho bố tôi, quà tặng cho sinh nhật lần thứ 60.

Cindy cảm thấy tội lỗi, ngu ngốc khi nói dối trắng trợn như thế này, nhưng mọi điều đều dẫn đến việc có được cuốn sách.

- Có một quy trình cho việc này – người phụ nữ cao đạo đáp. Đó là giấy chứng tử. Bằng chứng chứng minh họ hàng. Luật sư gia đình có thể giúp cô. Tôi không thể để cô vào đây.

Nào, Cindy nghĩ thật nhanh. Đây đích xác không phải là Microsoft. Nếu cô đã tìm được đường tiếp cận hiện trường vụ án tại grand Hyatt, lần theo Lindsay đến vụ án thứ hai, thì cô cũng có thể giải quyết chuyện này. Mọi người đang trông chờ vào cô.

- Phải có cách nào đó để bà có thể cho tôi nhìn một chút chứ ạ. Làm ơn đi?

- Tôi e là không, cô gái. Không thể khi không có giấy tờ. Điều gì khiến cô nghĩ nó được đăng ký ở chỗ chúng tôi?

- Chị dâu tôi chắc chắn như vậy.

- Được rồi, tôi không thể đi tìm và đưa ra những tài liệu được đăng ký dựa trên linh cảm của một ai đó, bà ta nói dứt khoát.

- Ít nhất bà có thể tìm, để xem xem tài liệu đó nó có ở đây không đã, Cindy đề nghị.

Người trông coi tờ báo tự do có cái mũi chồn cuối cùng cũng bớt căng thẳng.

- Tôi nghĩ là tôi có thể làm việc đó. Cô nói nó cách đây vài năm đúng không?

Cindy cảm thấy như adrenalin đang dâng lên: - Vâng.

- Vâng còn tên?

- Tôi nghĩ nó được gọi là *Mãi mãi là cô dâu*. Cindy cảm thấy ớn lạnh khi nói những từ đó.

- Tôi muốn nói tên tác giả ấy.

- Jenks, Cindy nói, nín thở Nicholas Jenks.

Người phụ nữ nhìn cô ấy xăn soi.

- Nhà văn huyền thoại ấy ư?

Cindy lắc đầu, cố tạo một nụ cười.

- Người bán bảo hiểm – cô lấy hết bình tĩnh nói.

Người phụ nữ có cái nhìn lạ lùng với cô nhưng vẫn tiếp tục đánh tên.

- Cô có cái gì chứng minh mối quan hệ không?

Cindy đưa cho bà ấy một mảnh giấy với số An ninh xã hội của Jenks trên đó.

- Số này sẽ được ghi trên giấy đăng ký của anh ấy.

- Cái đó không đủ - người phụ nữ nói.

Cindy mò mẫm qua cái khóa kéo vào trong chiếc ba lô của mình. Cô cảm nhận thấy thời gian đang trôi qua.

- Ít nhất hãy nói cho tôi biết liệu nó có ở đây không. Tôi sẽ quay lại sau với những thứ bà muốn.

- Jenks – người phụ nữ lẩm bẩm đầy hoài nghi. Có vẻ như anh trai cô sáng tác nhiều hơn là cô nghĩ đấy. Anh ta có ba bản thảo được đăng ký ở đây.

Cindy muốn hét lên.

- Cuốn duy nhất tôi muốn tìm là *Mãi mãi là cô dâu*.

Phải mất vài phút nhưng cuối cùng thì khuôn mặt lạnh lùng của người phụ nữ kia cũng nhẹ nhàng hơn.

- Tôi không biết tại sao tôi lại làm thế này, nhưng nếu cô có thể xác định câu chuyện của mình, thì có vẻ như có một bản của bản thảo đó đang ở đây.

Cindy cảm thấy hợp lý. Bản thảo đó là miếng ghép cuối cùng mà họ cần để phá vụ án giết người và trừ khử Jenks.

Giờ đây cô chỉ còn phải tìm cách để lấy nó ra.

Chương 84

- “Mình đã tìm thấy nó!”. Cindy la lên, giọng cô hồn hèn trong điện thoại. *Mãi mãi là cô dâu* ấy!

Tôi dấm mạnh lên bàn trong niềm phấn khích. Điều này có nghĩa là chúng tôi chắc chắn có thể hành động.

- Vậy nó nói gì hả Cindy?

- Mình đã tìm thấy nó nhưng mình chưa thật sự có nó thôi – Cindy nhấn mạnh cho dễ hiểu hơn.

Cô ấy nói với tôi về Hội nhà văn. Cuốn sách ở đó, nhưng sẽ phải mất một chút ngọt ngào để dành để thực sự có nó trong tay.

Phải mất hai giờ - tôi điên cuồng gọi cho Jill. Cô ấy bắt quan tòa bị đẩy khỏi phòng làm việc, và chúng tôi có lệnh của tòa án ủy thác việc lấy bản phác thảo cuốn *Mãi mãi là cô dâu* của Jenks.

Sau đó Jill và tôi chạy xuống gặp Cindy. Trên đường đi, tôi gọi thêm một cuộc điện thoại nữa. Có vẻ phù hợp khi tất cả chúng tôi đều có mặt ở đó.

Hai mươi phút sau, Jill và tôi gặp Cindy và Claire đứng trước tòa nhà màu nâu xám trên đường Geary, nơi Hội nhà văn đặt trụ sở. Chúng tôi cùng nhau đi lên tầng tám.

- Tôi đã quay lại đây và mang theo giấy tờ của mình – Cindy nói với người phụ nữ đang kính ngạc đứng sau bàn lễ tân.

Bà ta nhìn chúng tôi nghi ngờ.

- Những người này là ai, anh em họ à?

Tôi giờ thẻ của mình ra cho người văn thư xem đồng thời giờ lệnh khám xét có đóng dấu chính thức.

- Có chuyện gì với cuốn sách này vậy? Người đàn bà há hốc miệng. Rõ ràng chuyện này ngoài thẩm quyền của bà. Bà đi vào trong và trở lại cùng với một người giám sát, ông này đã đọc qua lệnh của tòa án.

- Chúng tôi thường chỉ giữ chúng trong 8 năm, ông ta nói với đôi chút không chắc chắn. Sau đó ông ta biến mất trong khoảng thời gian mà tôi cảm giác như cả đời người.

Tất cả chúng tôi ngồi trong khu vực lễ tân âm đạm giống như những người bà con đang đi tới đi lui chờ một đứa trẻ được sinh ra. Sẽ ra sao nếu nó được đưa ra?

Cuối cùng người giám sát cũng đi ra với một bọc đầy bụi được quấn trong giấy nâu.

- Ở tận đáy thùng – ông ta nói với một nụ cười tự mãn.

Có một quây cà phê ngay dưới đường. Chúng tôi lấy một bàn ở phía sau và tùm tùm lại. Tôi vất tập bản thảo xuống bàn, bóc tờ giấy bọc màu nâu ra.

Tôi đọc tờ bìa – *Mãi mãi là cô dâu*. Một cuốn tiểu thuyết của Nicholas Jenks.

Với tâm trạng đầy lo lắng, tôi mở nó ra và đọc trang đầu tiên.

Người kể chuyện đang miêu tả lại những tội ác của anh ta từ trong tù. Tên anh ta là Phillip Campbell.

“Điều gì tồi tệ nhất”, cuốn tiểu thuyết bắt đầu, “có ai đã từng làm?”.

Chương 85

Chúng tôi chia cuốn sách thành bốn phần. Mỗi chúng tôi đọc một cách yên lặng, tìm kiếm những cảnh hoặc chi tiết tương đồng với những tội ác trong đời thực.

Phần của tôi nói về cuộc đời của người đàn ông tên là Phillip Campbell. Người vợ tuyệt vời như tranh của anh ta, việc bắt quả tang cô ta với người đàn ông khác. Anh ta đã giết cả hai người bọn họ và cuộc đời anh ta đã thay đổi mãi mãi.

- Tuyệt vời, Jill đột ngột hét lên. Cô ấy đọc to, uốn cong thếp giấy lại như một cỗ bài.

Cô ấy miêu tả một cảnh có Phillip Campbell – “hơi thở đập thành thịch trong người, nhưng giọng nói vang lên trong đầu anh ta” – lên qua những phòng lớn của một khách sạn. Khách sạn Grand Hyatt. Một cô dâu và chú rể đang ở trong một căn phòng. Campbell lên vào phòng và anh ta giết họ mà không cần một giây suy nghĩ.

“Chỉ một hành động duy nhất”, Jill đọc từ bản thảo, “anh ta đã xóa sạch mùi hôi thối của sự phản bội và thay thế nó bằng sự trong sạch, niềm khát khao có thật từ trước đến nay. Anh ta thích giết người”.

Mất chúng tôi gờm gờm. Chuyện này còn hơn cả sự rùng rợn. Jenks thật điên rồ nhưng ông ta cũng xảo trá đấy chứ?

Claire là người tiếp theo. Phần này là một đám cưới khác. Lần này là ở ngoài nhà thờ. Cô dâu và chú rể đang đi xuống bậc tam cấp, gao được vung ra cùng những tiếng reo hò chúc mừng và những tiếng vỗ tay. Vẫn người đàn ông đó, Phillip Campbell, ở bánh của chiếc xe

limo mà sẽ đưa cô dâu và chú rể đi.

Chúng tôi nhìn nhau, choáng váng. Đó chính là cách vụ án mạng thứ hai đã được thực hiện.

Jill lẩm bẩm: - Đồ đê tiện.

Claire chỉ lắc đầu. Cô ấy trông buồn rầu và bị sốc. Tôi đoán là tất cả chúng tôi đều như vậy.

Một tiếng khóc kìm nén lâu ngày của sự thỏa mãn dâng lên trong ngực tôi. Chúng tôi đã làm được. Chúng tôi đã giải quyết được những vụ giết hại cô dâu chú rể.

- Mình phân vân không biết nó kết thúc ra sao?

Cindy đăm chiêu, giờ nhanh đến phần cuối của cuốn sách.

- Còn gì nữa? – Jill nói – Với một cuộc bắt giữ.

Chương 86

Tôi lái xe đến nhà Jenks cùng với Chris Raleigh. Chúng tôi chẳng nói chuyện mấy, cả hai chúng tôi tràn đầy sự cảnh giác cao độ. Bên ngoài, chúng tôi đã gặp Charlie Clapper và đội điều tra hiện trường của anh ấy.

Chúng tôi sẽ tiến hành lục soát tỉ mỉ ngôi nhà và sân ngay khi chúng tôi bắt được Jenks.

Chúng tôi bấm chuông. Mỗi giây chờ đợi, tim tôi đập khó khăn hơn. Mọi lý do tôi trở thành cảnh sát đang chèn ngực tôi. Đây chính là nó.

Cánh cửa mở ra, và vẫn người quản gia đó trả lời. Lần này, mắt cô ta mở o khi đón tiếp một đoàn những người mặc áo xanh trắng ở bên ngoài.

Tôi giơ thẻ của mình ra.

- Chúng tôi cần gặp ông Jenks.

Chúng tôi đi ra phía sau về phía phòng khách, nơi chúng tôi đã gặp Jenks ngày hôm qua. Chessy Jenks hoảng hốt khi gặp chúng tôi trong phòng lớn.

Cô ta há hốc miệng ra khi nhận ra tôi.

- Thanh tra, có chuyện gì vậy? Tất cả những chiếc xe cảnh sát đang làm gì ngoài kia vậy?

- Tôi xin lỗi, tôi nói, bắt gặp ánh mắt cô ta. Tôi thấy tiếc cho cô ta. Chồng bà có nhà không?

- Nick! Cô ta khóc và sợ hãi khi nhận ra lý do chúng tôi đến đây. Sau đó, cô ta chạy cùng chúng tôi, gắng ngăn tôi lại, la hét.

- Các người không thể vào đây như thế này. Đây là nhà chúng tôi.

- Làm ơn, bà Jenks, Raleigh khẩn nài.

Tôi đã bị xúc phạm quá mức để có thể dừng lại được. Tôi muốn bắt được Nicholas Jenks. Một giây sau ông ta xuất hiện, đi từ bãi cỏ nhìn ra Thái Bình Dương ở phía sau vào. Ông ta đang cầm chiếc gậy đánh gôn.

- Tôi nghĩ là tôi đã nói với cô rằng nếu cô cần thứ gì đó từ tôi thì cô nên liên lạc với luật sư của tôi, ông ta nói, trông bình tĩnh một cách hoàn hảo trong chiếc áo trắng và chiếc quần soóc vải lanh.

- Ông có thể tự mình nói với ông ta – tôi nói, tim đập dồn dập. Nicholas Jenks, ông bị bắt vì những vụ sát hại David và Melanie Brandt, Micheal và Rebecca DeGeorge, James và Kathleen Voskuhl.

Tôi muốn ông ta nghe từng cái tên, ghi nhớ từng người mà ông ta đã giết. Tôi muốn nhìn thấy sự thờ ơ một cách nhẫn tâm tan vỡ trong mắt ông ta.

- Chuyện này thật điên rồ! – Jenks nhìn tôi chằm chằm. Đôi mắt màu xám của ông ta cháy lên cùng sự mãnh liệt.

- Nick ư? Vợ ông ta khóc. Họ đang nói về chuyện gì thế? Tại sao họ lại ở trong nhà chúng ta?

- Các người có biết các người đang làm gì không? Ông ta hỏi, mạch máu phồng lên trên cổ. Tôi hỏi các người, các người có biết các người đang làm gì không?

Tôi không trả lời, chỉ đọc lệnh của Miranda.

- Các người đang làm gì vậy – ông ta giận dữ - điều đó sẽ gây ra sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của các người đấy.

- Họ đang nói gì vậy? – vợ ông ta tái xanh. Nick, làm ơn nói cho em biết. Chuyện gì đang diễn ra vậy?

- Câm đi, Jenks bạt tai cô ta. Thành linh, ông ta quay ngoắt và cúi nắm đấm về phía tôi với ánh mắt hằn học.

Tôi đốn chân ông ta. Ông ta ngã trượt qua rìa bàn rơi xuống nhà, những bức ảnh rơi khắp nơi, thủy tinh vỡ tung tóe. Nhà vắng kêu to trong đau đớn.

Chessy Jenks gào thét nhưng vẫn đứng đó trong trạng thái tê liệt. Chris Raleigh tung một cú đấm vào Jenks và kéo lê hắn về phía chân mình.

- Hãy gọi cho Sherman – Jenks quát vợ, hãy nói cho ông ấy biết tôi ở đâu và chuyện gì đã xảy ra.

Raleigh và tôi đẩy Jenks ra ngoài về phía xe của chúng tôi. Ông ta tiếp tục chống cự và tôi nhận thấy chẳng có lý do gì để lịch sự cả.

- Bây giờ giả thuyết của ông về các vụ sát hại là gì? Tôi hỏi ông ta.

Chương 87

Sau khi cuộc họp báo cuối cùng kết thúc, những ánh đèn flash đã tắt, sau khi tôi đã kể lại dường như là lần thứ một trăm chuyện chúng tôi đã thu hẹp phạm vi điều tra đến Jenks như thế nào, sau khi cảnh sát trưởng Mercer đã được đưa đi, tôi ôm chầm lấy Claire, Cindy và Jill. Sau đó tôi chuyển đi một ly bia chúc mừng và đi thơ thẩn về Sảnh Công lý.

Lúc đó là hơn 8 giờ và chỉ có chuyện phiếm bàn lúc thay ca tối mới làm gián đoạn sự đơn độc của tôi.

Tôi ngồi ở bàn làm việc trong sự tĩnh lặng đáng giá của căn phòng và cố gắng nhớ lại lần cuối cùng tôi cảm thấy tuyệt vời như thế này là khi nào.

Ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu tập hợp một cách kỹ lưỡng vụ án chống lại Nicholas Jenks: thẩm vấn ông ta, góp nhặt thêm bằng chứng, lấp đầy hết báo cáo này đến báo cáo khác. Nhưng chúng tôi đã làm được việc đó. Chúng tôi đã bắt được ông ta chỉ bởi vì tôi đã hy vọng chúng tôi đã làm được. Tôi đã thực hiện được lời hứa với Melanie Brandt vào cái đêm kinh hoàng trong phòng Cao cấp tại khách sạn Grand Hyatt.

Tôi cảm thấy tự hào về bản thân. Bất kể chuyện gì xảy ra với bệnh Negli, dù tôi không bao giờ được làm trung úy, không ai có thể cướp đi khoảng khắc này được.

Tôi đứng dậy, bước về phía cái bảng không có giá đỡ, trên đó đề những vụ án chúng tôi đang theo đuổi.

Dưới dòng chữ “Những vụ án mở”, gần trên cùng là tên cô ấy:

Melanie Brandt. Tôi lấy giẻ lau tên cô ấy đi, sau đó đến tên chồng cô ấy, cho đến khi vết phấn xanh biến mất.

- Anh cá là em cảm thấy rất tuyệt vời, giọng Raleigh vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay lại. Anh đứng đó, trông đom đóm.

- Anh đang làm gì ở đây thế? Tôi hỏi. Đã muộn quá rồi.

- Anh đã nghĩ là anh sẽ sắp xếp cho ngăn nắp bàn của Roth, lấy trộm vài cái bánh hạnh nhân – anh nói – Em nghĩ sao, Lindsay? Nếu anh đến để tìm em?

Chúng tôi đang ở trong góc của căn phòng, và không có ai quanh đó. Anh ấy không cần di chuyển mà tôi đi về phía anh ấy. Chẳng có gì trên đường đi. Chẳng có gì để chối bỏ chuyện này.

Tôi hôn anh ấy. Không giống trước đây, không chỉ để Chris Raleigh biết rằng tôi quan tâm. Tôi hôn anh ấy theo cách tôi muốn anh ấy hôn tôi buổi tối hôm đó ở Cleveland. Tôi muốn đánh cắp hơi thở của anh ấy. Tôi muốn nói rằng *em muốn làm việc này ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh*.

Khi chúng tôi rời nhau ra, anh ấy đáp lại với một nụ cười.

- Anh đã nói mà, anh cá là điều đó rất tuyệt.

Nó thật sự thật tuyệt vời. Ngay bây giờ, mọi chuyện đều tuyệt vời. Cảm giác như không thể tránh được.

- Kế hoạch của anh là gì? – Tôi cười với anh.

- Chúng ta đang nói chuyện mới cưới làm sao?

- Một cách đặc biệt, ngay bây giờ. Tối nay, ít nhất là trong vài giờ tới.

- Anh nghĩ anh sẽ quay lại, sắp xếp bàn làm việc của Cheery, và

gặp em nếu em muốn anh đưa em về nhà.

- Để em lấy túi của em đã.

Chương 88

Tôi không biết làm cách nào chúng tôi đi hết quãng đường về căn hộ của tôi ở đường Potrero. Tôi không biết làm cách nào mà Raleigh và tôi đã nói chuyện và lái xe, lờ đi điều đang cào xé bên trong chúng tôi.

Ngay khi chúng tôi đi qua cửa nhà tôi, không còn gì ngăn cản nữa. Tôi quán lấy Raleigh và anh ấy cũng quán lấy tôi. Chúng tôi chỉ đi được đến chỗ thăm trái nhà trong phòng nghỉ, hôn nhau, động chạm, lần tìm những chiếc cúc và khóa kéo, thở hổn hển.

Tôi đã quên mất mình phải được nắm giữ tuyệt vời như thế nào, được khao khát bởi một người mà tôi muốn ra sao. Khi chúng tôi chạm vào nhau, chúng tôi biết đã đến lúc. Cả hai chúng tôi đều muốn điều đó kéo dài. Raleigh có điều mà tôi cần hơn bất kỳ điều gì khác, đó là đôi bàn tay mềm mại.

Tôi thích hôn anh ấy, thích sự đụng chạm và sự lịch thiệp của anh ấy, sau đó là sự thô ráp của anh ấy, thực tế giản đơn rằng anh ấy quan tâm đến sự thoải mái của tôi cũng nhiều như của chính anh ấy vậy. Bạn không bao giờ biết cho đến khi bạn thử - nhưng tôi thích ở cùng anh ấy. Tôi hoàn toàn yêu thích điều ấy.

Tôi biết đó là một lời nói sáo rỗng, nhưng đêm đó tôi đã làm tình như thể nó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi cảm thấy nguồn điện từ Raleigh sưởi ấm tôi, kích thích từ bụng dưới tới đùi rồi tới đầu ngón tay và ngón chân của tôi. Cái ôm chặt của anh ấy giữ chúng tôi bên nhau, giữ cho tôi khỏi rời ra. Tôi cảm nhận thấy sự tin tưởng vô điều kiện ở anh ấy.

Tôi chẳng giữ lại gì. Tôi dâng hiến mình cho Raleigh theo cách mà tôi chưa từng làm với ai trước đó, không chỉ thân xác mà cả trái tim tôi. Tôi đã trao cho anh ấy hy vọng rằng tôi vẫn có thể sống.

Khi tôi bùng nổ, những cái rùng mình cũng bùng lên trong tôi, ngón tay và ngón chân của tôi cứng đờ vui sướng, một giọng nói trong tôi thì thậm chí tôi biết là thật.

Tôi trao cho anh ấy tất cả và anh ấy cũng vậy.

Cuối cùng, Raleigh cũng rời tôi ra. Cả hai chúng tôi đều bị kích thích như vẫn còn say mê.

-“Gì thế?”, tôi thở hắt lên. “Bây giờ là gì?”

Anh ấy nhìn tôi và cười. “Anh muốn xem phòng ngủ”.

Chương 89

Một cơn gió lạnh đang thổi vào mặt tôi. Ôi Chúa ơi. Thật là một đêm tuyết vời. Thật là một ngày tuyết vời. Giống như một chiếc đu quay điện.

Tôi quán mình trong chăn và ngồi trên hiên nhà, nhìn ra phía nam của vịnh. Chẳng có gì chuyển động, chỉ có những ánh đèn của San Leandro ở phía xa. Lúc này là 2 giờ 15.

Trong phòng Raleigh đang ngủ.

Tôi không thể ngủ được. Cơ thể tôi vẫn bị kích thích, giống như bờ biển xa với hàng nghìn ngọn đèn chiếu sáng kia.

Tôi không thể không cười với ý nghĩ: Quả là một ngày vĩ đại. “Ngày 27 tháng 6”, tôi nói to “*Tao sẽ ghi nhớ mày*”. Đầu tiên chúng tôi tìm thấy cuốn sách. Sau đó chúng tôi bắt Jenks. Không bao giờ tôi tưởng tượng nó có thể đi xa hơn nữa.

Nhưng nó đã xảy ra và đã đi xa hơn thế. Raleigh và tôi đã làm tình với nhau thêm hai lần nữa trong đêm đó, ba giờ của một điệu nhảy ngọt ngào, của sự đụng chạm, khát khao yêu đương.

Tôi không muốn đôi tay Raleigh rời khỏi tôi. Tôi không bao giờ muốn bỏ lỡ hơi ấm của cơ thể anh ấy. Nó là một cảm giác mới mẻ, đầy kích thích. Lần duy nhất tôi đã không giữ lại điều gì và điều đó thật tuyệt, rất tuyệt.

Nhưng ở đây, trong bóng tối của màn đêm, một tiếng nói buộc tội giày vò tôi. Tôi đang nói dối. Tôi chưa cho đi tất cả. Có một sự thật không thể trốn tránh mà tôi vẫn đang che giấu.

Tôi không nói với anh ấy về bệnh Negli bởi tôi không biết nói

chuyện ấy bằng cách nào. Chúng tôi chỉ vừa mới cảm nhận được cuộc sống tuyệt vời như vậy, làm sao tôi có thể nói với anh ấy rằng tôi đang chết dần. Đó là cơ thể tôi, cơ thể mà chỉ một khoảng khắc trước vẫn tràn trề đam mê, lại bị nhiễm bệnh. Trong một ngày, dường như mọi thứ của cuộc đời tôi đã biến đổi. Tôi muốn bay liệng. Tôi xứng đáng được như vậy. Tôi xứng đáng được hạnh phúc. Nhưng anh ấy đáng được biết.

Tôi nghe thấy tiếng sột soạt phía sau. Đó là Raleigh.

- Em đang làm gì ngoài này thế? – Anh hỏi và tiến lại phía sau tôi, đặt đôi tay lên cổ và vai tôi.

Tôi đang ôm gối, cái chăn chỉ che phần ngực của tôi.

- Sẽ rất khó để trở lại như xưa – tôi nói và dựa đầu mình vào anh ấy.

- Ai nói là mọi việc sẽ trở lại như xưa?

- Em muốn nói là như những đồng sự. Ngày mai chúng ta phải thăm vấn Jenks. Chắc sẽ là một ngày bận rộn với cả hai chúng ta.

Những ngón tay của anh ấy trêu đùa trên ngực tôi, sau đó là gáy. Anh ấy đang khiến tôi loạn nhịp.

- Em không cần phải lo lắng, anh nói. Ngay khi vụ án được thực hiện, anh sẽ về. Anh sẽ ở quanh đó để theo dõi cuộc thăm vấn.

- Raleigh, tôi nói, một cảm giác ớn lạnh lướt qua. Tôi đã quen có anh.

- Anh đã nói với em rằng chúng ta sẽ không phải là đồng sự mãi mãi.

Anh cúi xuống, ngửi mùi tóc tôi, ít nhất không phải là kiểu đồng sự đó.

- Kiểu nào đã ra đi? Tôi thì thâm. Cổ tôi nóng ran lên ở nơi anh vuốt ve. Ôi, hãy để cho chuyện này đi đến nơi đến chốn, tôi van nài trong đầu. Hãy để chuyện này kết thúc tốt đẹp.

Tôi có thể nói với anh không? Đó không còn là chuyện tôi không tìm ra một giải pháp. Chỉ là giờ đây chúng tôi đang ở đây, tôi không muốn nó kết thúc.

Tôi để anh ấy đưa vào phòng ngủ.

- Chuyện này sẽ ngày càng tuyệt vời hơn, tôi thì thâm.

- Đúng vậy không? Anh không thể đợi để xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chương 90

Sáng hôm sau tôi ngồi vào bàn. Tôi đang lật tờ *Thời sự* đến phần tiếp theo bài báo về cuộc bắt giữ Jenks của Cindy thì điện thoại reo.

Đó là Charlie Clapper. Đội hiện trường của anh ấy đã làm việc gần như suốt đêm một cách cẩn mẫn để xem xét mọi thứ trong nhà Jenks.

- Anh đã hoàn thành việc đó cho tôi rồi chứ, Charlie? Tôi đang mong chờ vũ khí giết người, thậm chí có thể là những chiếc nhẫn mất tích. Một cái gì đó chắc chắn có thể đánh tan sự kháng cự đầy nhạo báng của Jenks.

Chỉ huy đội hiện trường thờ dài một hồi.

- Tôi nghĩ cô nên đến đây và xem xét.

Tôi chộp lấy cái túi xách và chìa khóa chiếc xe công vụ. Trong hành lang, tôi đụng phải Jacobi.

- Có những lời đồn đại nói rằng tôi không còn là người đàn ông trong mộng của cô nữa – anh lâu bầu.

- Anh biết là không bao giờ nên tin vào những điều đọc được trên tờ *Ngôi sao* mà, tôi châm biếm.

- Đúng thế, hay những gì tôi nghe từ buổi giao ca ban đêm. Tôi đứng phắt lại. Ai đó đã phát hiện ra Raleigh và tôi tới qua. Trong đầu tôi chợt hiện lên bản tin nóng hổi được xuất xưởng qua bản tin rồi đồn nơi văn phòng. Đằng sau sự tức giận của tôi, tôi biết là mình đang đồ mặt gương ngùng.

- Thoải mái đi – Jacobi nói. Cô biết là chuyện gì có thể xảy ra khi cô

bị bắt gặp có quan hệ với một đồng sự tốt mà. Và đây là một đồng sự tốt.

- Cảm ơn Jacobi – tôi nói. Đây là một trong những khoảng khắc hiếm hoi mà cả hai chúng tôi chẳng có gì phải che giấu. Tôi nháy mắt và đi xuống những bậc thang.

- Chỉ cần nhớ rằng, Jacobi gọi với sau lưng tôi – phải khóp chai rượu sâm panh để cô có thể đi đúng đường đây.

- Tôi nhớ. Tôi rất biết ơn. Cảm ơn Jacobi.

Tôi lái xe xuống đường Số 6 đến Taylor và California để đến nhà của Jenks. Khi tôi đến nơi, hai xe cảnh sát đã phong tỏa con đường, khoanh vùng những chiếc xe thông tấn ở ngoài vịnh. Tôi tìm thấy Clapper – trông mệt mỏi và râu mọc lờm chờm – đang nghỉ ngơi ở cái bàn trong phòng ăn.

- Anh tìm thấy cho tôi khẩu súng giết người chứ? Tôi hỏi.

- Chỉ có những thứ này thôi. Anh chỉ vào một đồng súng trong những chiếc túi nhựa trên bàn.

Có những khẩu súng săn, một khẩu súng ngắn Minelli hàng mẫu, một khẩu Colt tự động 45. Không có khẩu cơ chín ly nào cả. Tôi không cần phải di chuyển để kiểm tra.

- Chúng tôi đã xem xét văn phòng của ông ta, Clapper khò khè nói. Chẳng có gì liên quan đến các nạn nhân. Không có những bài báo, không có đồ vật nào.

- Tôi hy vọng anh có thể tìm ra những chiếc nhãn mắt tích.

- Cô muốn những chiếc nhãn sao? – Clapper nói. Anh mệt mỏi đứng dậy. Vợ ông ta có những chiếc nhãn. Rất nhiều. Tôi sẽ để cô xem qua những thứ đó. Những cái mà chúng tôi tìm được là thứ

này. Hãy theo tôi.

Trên sàn nhà bếp, với một dấu “Bằng chứng” màu vàng bên trên là một thùng rượu sâm panh. Clos du Mesnil.

- Đó là điều chúng tôi đã biết, tôi nói.

Clapper vẫn nhìn tôi, như thể bằng cách nào đó rõ ràng tôi đã xúc phạm anh ấy. Sau đó anh ấy lấy ra một chai từ chiếc thùng mở.

- Hãy kiểm tra những con số, Lindsay. Mỗi chai đều được đăng ký với một con số. Nhìn đây này, 4-2-3-5-5-9. Phải đặt nó xuống nhẹ nhàng hơn.

Clapper lấy ra một phiếu màu xanh đề chữ “Tài sản của cảnh sát” từ túi ngực của mình.

- Một chai rượu từ Hyatt. Cùng lô, cùng số, Charlie cười.

Những chai rượu giống nhau. Đó là bằng chứng vững chắc buộc chặt Jenks với nói David và Melanie đã bị giết. Nó không phải là vũ khí, nhưng nó đã trở nên rõ ràng, không còn là chi tiết phụ nữa. Một cảm giác phấn khích dâng lên trong tôi. Tôi cảm động nhìn người cảnh sát hiện trường nhợt nhạt, to khỏe.

- Dù sao, tôi cũng không để cho cô phải đến đây chỉ vì cái đó, Clapper nói, đầy hối tiếc.

Clapper dẫn tôi đi qua bên trong ngôi nhà được trang trí đẹp đến phòng ngủ lớn. Nó có một cửa sổ lớn trông ra cây cầu Cổng Vàng. Anh ấy đưa tôi vào một căn phòng rộng. Căn phòng của Jenks.

- Cô nhớ chiếc áo vét tông đầy máu chúng tôi tìm thấy ở khách sạn chứ?

Phía sau của căn phòng, Clapper ngồi xổm trên cái giá lớn.

- Tuyệt, giờ đây nó là một bộ.

Clapper với ra phải sau cái giá giày và lôi ra một chiếc túi mua hàng của hãng Nordstrom nhàu nát.

- Tôi muốn cô nhìn thấy chúng tôi tìm thấy nó như thế nào.

Anh ấy lôi ra một chiếc quần lễ phục màu đen được cuộn tròn khỏi chiếc túi.

- Tôi đã kiểm tra. Nó là cùng bộ với chiếc áo vét tông tại Hyatt. Cùng người may. Hãy nhìn bên trong, cùng kiểu, cùng số.

Tôi thấy mình như thể đang nhìn chăm chú vào một triệu đô la tiền mặt hay một tấn côcain bị đánh cắp. Tôi không thể rời mắt khỏi chiếc quần, hình dung ra xem bây giờ Nicholas Jenks sẽ quanh co thế nào đây. Claire đã đúng. Cô ấy đã đúng ngay từ đầu. Chiếc áo vét không phải của nạn nhân. Nó thuộc về Jenks.

- Vậy cô nghĩ sao, Thanh tra? Clapper cười ngoác miệng. Cô có thể khép lại vụ án của mình hay cái gì đó chứ? Ồ, đúng rồi! Người cảnh sát hiện trường la lên, tỏ vẻ đãng trí – Tôi để nó ở đâu nhỉ?

Anh vỗ nhẹ vào các túi của mình, tìm khắp nơi trong chiếc áo khoác. Cuối cùng anh ấy cũng tìm thấy một túi nhựa nhỏ.

- Lấy trực tiếp từ chiếc dao cạo điện của kẻ điên rồ đó, Clapper nói.

Trong túi là những sợi tóc ngắn màu đỏ.

Chương 91

Claire nói:

- Mình đang mong cậu đấy, bạn thân yêu ạ.

Cô cầm lấy tay và dẫn tôi vào phía sau, qua phòng thí nghiệm đến một căn phòng nhỏ xếp đầy các hóa chất. Hai chiếc kính hiển vi được đặt cạnh nhau trên một miếng đệm bằng khối đá granit.

- Charlie Clapper đã nói với mình những gì anh ấy đã tìm thấy – Claire nói. Rượu sâm panh. Chiếc quần cùng bộ. Cậu đã tóm được hắn ta, Lindsay.

- Hãy khóp những thứ này, tôi giờ ra một cái túi nhựa – chúng ta sẽ đặt hắn ta trong phòng khí ga.

- Được rồi, để xem nào, Claire mỉm cười. Cô mở một chiếc phong bì vàng đề “*ưu tiên, bằng chứng*” và lấy ra một cái đĩa có nắp giống với cái tôi đã nhìn thấy sau vụ sát hại thứ hai. Nó được đề là : *Rebecca Degeoger, #62340* được viết phía trên bằng nét bút đậm.

Với một cái kẹp nhíp, Claire đặt một sợi tóc lấy từ cô dâu thứ hai lên một bản kính mang vật trống. Sau đó, cô đặt nó vào cái kính. Cô cúi xuống nhìn, điều chỉnh tiêu cự, sau đó nhìn tôi với sự kinh ngạc và hỏi.

- Vậy, cậu đang cảm thấy thế nào , quý cô?

- Cậu muốn nói đến bệnh Negli à?

- Mình còn có thể nói đến cái gì khác nữa? – Claire nói, nhìn sẫm soi vào chiếc kính.

Trong thời gian bộn bề với việc tóm Jenks, đây là lần đầu tiên trong vài ngày qua tôi thực sự nghĩ về nó.

- Mình đã gặp Medved cuối tuần trước. Lượng hồng cầu của mình vẫn giảm.

Cuối cùng Claire ngược lên.

- Mình xin lỗi, Lindsay.

Cô gắng nghe có vẻ lạc quan, tôi kể cho cô ấy nghe chế độ dinh dưỡng của mình. Liều thuốc tăng lên. Tần số cao hơn. Tôi đề cập đến cả khả năng cấy ghép tủy xương.

Claire cười rất tươi với tôi.

- Chúng ta sẽ phải tìm ra một cách nào đó để cho những tế bào hồng cầu đó của cậu tinh dậy.

Thậm chí ngay cả trong phòng thí nghiệm, tôi vẫn phải đò mặt.

- Gì vậy? – Claire hỏi. Cậu đang giấu chuyện gì vậy? Cậu đang che giấu một cách vô ích đấy.

- Chẳng có gì cả.

- Chuyện gì đó đang diễn ra giữa cậu và ngài Chris Raleigh, mình cá là như thế. Này, người cậu đang nói chuyện là mình đấy. Cậu không thể gắng mang bức tường xanh của sự im lặng đó đâu.

Tôi đã kể với cô ấy. Từ nụ hôn đầu tiên trong khu làm việc đến những bước chân chậm rãi về nhà đến sự bùng lên đầy nhiệt huyết ngay ở đó, trên tấm thảm ở hành lang.

Claire ôm chặt vai tôi. Mắt cô ấy sáng lên và cũng phấn khích như mắt tôi vậy.

- Vậy thì sao? Tôi cười ... Thật kinh hoàng. Thật ... đúng đắn.

Tôi cảm nhận thấy một cái rùng mình đầy hoài nghi xâm chiếm trong tôi.

- Mình chỉ không biết liệu mình có đang làm một việc đúng đắn

không thôi. Mình đã suy xét lại những việc đang diễn ra – Tôi ngập ngừng – Mình yêu anh ấy, Claire. Có thể mình đã yêu anh ấy.

Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm. Không có nhiều điều để nói.

- Được rồi, Claire lại quay lại với chiếc kính hiển vi – Để xem chúng ta có gì ở đây. Những sợi râu từ cằm của ông ta.

Ba sợi râu từ chiếc dao cạo của Jenks được đặt lên trên bản kính mang vật có hình mạng. Cô ấy đưa nó vào một cái kính. Hai cái kính được đặt cạnh nhau.

Claire nhìn trước, cúi xuống khi cô ấy chỉnh tiêu cự chiếc kính mới. Sau đó cô ấy đi tới đi lui.

- Ừm, cô ấy thốt lên.

- Cậu nghĩ gì vậy? tôi hỏi.

- Cậu hãy nói cho mình nghe đi.

Tôi cúi xuống. Ngay lập tức, tôi nhận ra sợi râu đầu tiên, sợi râu được lấy trong âm đạo của Rebecca DeGeoger. Dày, màu hung đỏ, một sợi nhỏ màu trắng quấn quanh chân nó giống như tư thế cuộn tròn của một con rắn.

Sau đó tôi nhìn vào những sợi râu được lấy từ dao cạo của Jenks. Ba sợi ngắn hơn, được xén ngắn, nhưng mỗi sợi đều có màu đỏ giống thế và cũng có một sợi nhỏ cuộn quanh nó.

Tôi không phải là chuyên gia. Nhưng trong tâm trí tôi không hề có sự nghi ngờ nào.

Những sợi râu trùng hợp nhau một cách hoàn hảo.

Chương 92

Nicholas Jenks ở trong phòng giam giữ trên tầng 10 của Sảnh Công lý. Ông ta sẽ phải đối đầu với sự cáo buộc vào cuối ngày hôm nay.

Luật sư của ông ta, Sherman Leff, ở cùng với ông ta, trông như thể tất cả những chuyện này là thủ tục và cán cân công lý đang nằm trên đôi vai của bộ cánh được may theo kiểu Anh của ông ta.

Jill Bernhardt đi cùng với Raleigh và tôi. Jenks không biết chuyện gì đang đến với ông ta. Chúng tôi đã có rượu sâm panh, chiếc quần lễ phục, những sợi giống nhau từ bộ râu của ông ta. Chúng tôi đã có cảnh ông ta ở trong phòng với David và Melanie Brandt. Tôi không thể chờ để nói với ông ta tất cả những thông tin tốt lành đó.

Tôi ngồi chéo với Jenks và nhìn thẳng vào ông ta.

- Đây là phó chương lý quận Jill Bernhardt, tôi nói. Cô ấy sẽ nghiên cứu vụ án của ông. Cô ấy cũng sẽ buộc tội ông.

Ông ta cười, vẫn ánh mắt nhả nhặn, tự tin và nhún nhường như thể ông ta đang đón tiếp chúng tôi trong nhà ông ta vậy. Tại sao ông ta trông tự tin đến vậy? Tôi tự hỏi.

- Nếu được. Jill nói – Tôi muốn bắt đầu.

- Cuộc gặp của cô mà – Sherman Leff nói. Tôi không phản đối.

Jill hít sâu.

- Ông Jenks, trong một tiếng nữa ông sẽ bị cáo buộc vì vụ sát hại David và Melanie Brandt tại khách sạn Grand Hyatt vào ngày mùng 5 tháng 6. Ngay sau đó, tôi tin là tòa án Cleveland sẽ làm giống như thế vì vụ sát hại James và Kathleen Voskuhl. Dựa trên những gì kiểm định hóa học vừa phát hiện được, tôi tin ông có thể

chờ tòa án ở Thung lũng Napa cũng đến sau đó. Chúng tôi có thừa bằng chứng gắn ông với cả ba vụ sát hại. Chúng tôi đang chia sẻ chuyện này với ông, luật sư của ông, với hy vọng rằng phản ứng của ông với bằng chứng này có thể tránh cho thành phố, cho các gia đình những người đã chết, và gia đình ông sự nhục nhã thêm nữa tại phiên tòa.

Cuối cùng Sherman Leff xen vào.

- Cảm ơn, bà Bernhardt. Vì sự suy xét là tinh thần của ngày hôm nay, chúng tôi muốn bắt đầu bằng việc thể hiện sự hối tiếc sâu sắc của khách hàng tôi vì con giận bộc phát quá cảm tính của ông ấy với thanh tra Boxer tại thời điểm ông ấy bị bắt. Như cô có thể hình dung, cú sốc và sự đột ngột của một sự buộc tội như vậy, thật quá ngược đời khi ông ấy đã hoàn toàn tuân theo sự thẩm vấn của cô ấy trong nhà ông ấy. Tôi chắc chắn cô ấy có thể hiểu được những cảm xúc sai lầm có thể xảy ra như thế nào.

- Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện đó, Thanh tra – Jenks nói. Tôi nhận thức rõ chuyện này như thế nào. Tôi chẳng có gì hơn ngoài mối quan hệ với một trong những người đã chết. Và bây giờ có vẻ như cô sẽ vin vào cuốn sách bất hạnh đó.

- Cuốn sách nào, Leff xen vào. Tôi phải khuyên ông, chúng ta sẽ làm một bản kiến nghị cấm việc đó. Việc lấy nó là một sự xâm phạm bất hợp pháp đòi tư của khách hàng tôi.

- Lệnh đó hoàn toàn hợp lệ - Jill nói một cách bình tĩnh.

- Trên cơ sở nào?

- Trên cơ sở là khách hàng của ông đã đưa ra bằng chứng giả liên quan tới nơi ông ấy ở khi Kathy Voskuhl bị giết.

Leff kinh ngạc.

- Khách hàng của ông đã ở Cleveland, luật sư ạ. Tôi nhảy vào. Sau đó tôi nói với Jenks – Ông đã đăng ký ở tại Westin. Ông đã ở đó hai đêm, trùng với vụ sát hại hai người nhà Voskuhl. Ông nói là ông không ở đó, nhưng ông đã ở đó. Và ông đã ở Hall of Fame.

Nụ cười của Jenks biến mất và đôi mắt ông ta đảo quanh căn phòng. Ông ta nuốt ực và tôi có thể thấy yết hầu ông ta đang trôi xuống cổ họng. Ông ta đang nuốt chửng những bằng chứng ngoại phạm và những lời nói dối của mình. Ông ta nhìn Leff với một chút gì đó hồi lỗi.

- Tôi đã ở đó – ông ta thừa nhận – Tôi đã thực sự đã che giấu điều ấy. Khi chuyện xảy ra, tôi đã ở đó để nói chuyện với một nhóm độc giả địa phương. Cô có thể kiểm tra. Nhà sách Argosy. Tôi không biết làm thế nào để giải thích chuyện đó. Cộng với việc quen biết Kathy, dường như rất dễ phải chịu trách nhiệm. Nhưng hãy để tôi nói rõ ràng chuyện này. Cô đã sai về đám cưới. Tôi không ở chỗ nào gần đó cả.

Máu tôi dâng lên. Tôi không thể tin người đàn ông này.

- Ông có một bài nói chuyện sao? Khi nào, ông Jenks?

- Chiều thứ 7. Lúc 4 giờ. Một nhóm nhỏ những người hâm mộ cực kỳ trung thành. Argosy rất tốt với tôi khi tôi bắt đầu lần đầu tiên.

- Còn sau đó?

- Sau đó tôi đã làm những gì tôi luôn làm. Tôi ở trong khách sạn và viết. Tôi đi bơi và ăn bữa tối sớm. Cô có thể hỏi vợ tôi. Tôi luôn dành các buổi tối một mình khi tôi trên đường. Chuyện này đã được viết trên tạp chí *Con người*.

Tôi ngã người vuron qua bàn.

- Vậy tất cả chuyện này chỉ là sự trùng hợp kỳ lạ thôi, đúng vậy không? Một người phụ nữ ông đã phủ nhận có quan hệ tình dục với cô ta người đã bị giết hại một cách tàn nhẫn. Ông chỉ tình cờ ở đó. Ông chỉ tình cờ nói dối về mối quan hệ và về việc đã ở đó. Chân dung của ông chỉ tình cờ được chụp lại bởi máy quan an ninh tại hiện trường. Chuyện sẽ tiếp diễn như vậy đúng không, ông Jenks? Leff đặt một bàn tay cảnh báo lên cánh tay Jenks.

- Không! – Khách hàng của ông ta ngắt lời, sự tự chủ của ông ta rõ ràng đã biến mất.

Sau đó ông ta bình tĩnh hơn và lau mồ hôi trên trán.

- Tôi đã nói dối ... vì Chessy ... để bảo vệ cuộc hôn nhân của tôi.

Ông ta ngồi thẳng lên trong cái ghế gỗ. Bằng chứng ngoại phạm của ông ta đang sụp đổ.

- Tôi không phải là một người đàn ông hoàn hảo, Thanh tra. Tôi đã mất lối, tôi đã nói dối cô về Kathy. Chuyện đó là sai. Câu trả lời là có. Những gì cô cho là thật là thật. Chúng tôi là tình nhân trong vòng 5 năm qua. Nó tiếp tục tốt đẹp ngay cả khi cô ấy có mối quan hệ với James. Chuyện đó thật điên rồ. Đó là một câu chuyện điên rồ. Đó là một câu chuyện rùng rợn ghê gớm của một kẻ bị lừa phỉnh. Nhưng đó không phải là sự giết người. Tôi không giết Kathy. Và tôi không giết những người khác!

Jenks đứng lên. Lần đầu tiên, ông ta trông sợ hãi. Thực tế về những gì đã diễn ra rõ ràng đang biến mất.

Tôi đứng lên và nói:

- Một chai sâm panh đã được để lại trong căn phòng tại Hyatt nơi

hai vợ chồng Brandt bị giết. Nó khớp với lô rượu giống như thế mà ông đã mua tại một cuộc đấu giá ở Butterfield and Butterfield vào tháng 11 năm 1996.

Leff phản đối.

- Chúng tôi biết điều đó. Chắc chắn sự trùng hợp ngẫu nhiên không may về niềm đam mê rượu sâm panh của ông chủ tôi không thể lôi ông ấy vào hành động đó. Ông ấy thậm chí không biết hai vợ chồng nhà Brandt. Thứ rượu ấy có thể mua được ở bất kỳ đâu.

- Tuy nhiên, số đăng ký trên chai rượu từ khách sạn Hyatt khớp với những chai rượu còn lại trong lô rượu chúng tôi tìm thấy ở nhà ông tối qua.

- Chuyện này thật vô lý, Jenks giận dữ nói. Đây là một chuyện nhằm nhí mà thậm chí có thể làm thành một quyển sách.

- Hy vọng rằng cái này sẽ tốt hơn.

Từ dưới bàn, tôi lấy ra chiếc túi mua sắm của hãng Nordstrom chứa chiếc quần lễ phục được quần tròn. Tôi ném chúng lên bàn trước mặt mọi người.

- Ông nhận ra thứ này chứ?

- Quần ... Chúng ta đang chơi trò gì vậy?

- Những thứ này được tìm thấy tối qua. Trong cái túi này, ở đằng sau phòng ngủ của ông.

- Vậy thì sao? Cô đang nói gì vậy, chúng là của tôi sao? Tiệm Joseph Abboud. Cũng có thể. Tôi không hiểu cô đang muốn nói gì.

- Chuyện tôi muốn nói là chiếc quần này khớp với chiếc áo đã được tìm thấy ở căn phòng của hai vợ chồng Brandt. Chúng là một bộ, ông Jenks.

- Một bộ sao?

- Nó là cái quần của chiếc áo vétông mà ông đã để lại trong phòng khách sạn của họ. Chúng cùng nhãn mác, cùng kiểu số và cùng cỡ.

Một nỗi sợ hãi ngày càng lớn bắt đầu xâm chiếm khuôn mặt ông ta.

- Và nếu thứ này vẫn chỉ là một kiểu vải thông thường ông dùng –

Tôi nói, nhìn thẳng vào mắt ông ta – Vậy còn cái này thì sao. Sợi

râu cũng khớp. Sợi râu ông đã để lại trong người Becky DeGeoger

khớp với những sợi râu được lấy từ con dao cạo của ông. Nó là của

ông, đồ thú vật. Ông đã tự buộc tội chính mình.

Jill nghiêng người về phía trước.

- Ông sẽ lần tránh, Jenks. Ông sẽ lần tránh cho đến khi thời gian

kháng cáo hết và họ sẽ chỉ có thể châm một cây kim nặng vào tay

ông.

- Chuyện này thật điên rồ, ông ta khóc.

Ông ta đang vươn về phía tôi, những mạch máu trên cổ ông ta căng

lên, ông ta quát vào mặt tôi.

- Cô là đồ chó cái. Cô đang làm tôi nổi điên, đồ chó cái lạnh lùng.

Tôi không giết ai cả.

Đột nhiên, tôi nhận ra rằng tôi không thể cử động. Việc nhìn thấy

Jenks nổ tung lên chỉ là một chuyện. Nhưng còn có một chuyện gì

đó khác đang xảy ra. Tôi cảm thấy như bị đóng đinh vào ghế.

Tôi biết, nhưng tôi không thể chiến đấu với nó – bệnh Negli.

Cuối cùng tôi đứng dậy và đi về phía cửa, nhưng đầu tôi quay

cuồng và căn phòng như chao đảo. Chân tôi bắt đầu khụy xuống.

Không phải ở đây, tôi van xin.

Sau đó tôi nhận thấy Raleigh đang đỡ tôi.

- Lindsay ... em ổn chứ? – Anh nhìn tôi đầy lo lắng và nghi ngờ.
Tôi cũng nhìn thấy Jill đứng đó.

- Cậu ổn chứ, Lindsay?

Tôi dựa vào tường. Tôi buộc chân tôi phải cử động.

- Mình ổn, tôi thì thâm, vịn vào tay Raleigh.

- Mình chỉ ghét kẻ khốn kiếp kia thôi, tôi nói và ra khỏi phòng
thâm vắn. Tôi quá yếu và đi lắc lư.

Tôi cảm thấy mệt mỏi và sau đấy là buồn nôn, như thể cảm giác
tức giận đang cố gắng cào xé vụn ra khỏi phổi của tôi. Tôi nhắm
mắt, cúi xuống bồn rửa mặt.

Tôi ho, một cảm giác nhức nhối cháy rát, đau buốt trong ngực tôi,
sau đó tôi lắc mạnh và lại ho.

Dần dần, tôi cảm thấy cơn đau đã lùi xa. Tôi hít một hơi và mở mắt.

Tôi rùng mình.

Trong bồn rửa mặt đã đầy máu.

Chương 93

Bốn giờ sau, ở Tòa án Hình sự quận, tôi đã cảm thấy khỏe và có thể xem Nicholas Jenks bị cáo buộc vì tội giết người.

Một đám đông rì rào to nhỏ lấp đầy sảnh bên ngoài phòng xử án của Thẩm phán Stephan Bowen. Những tay săn ảnh chụp lia lịa, những nhà báo tràn vào để nhìn thấy nhà văn của những cuốn sách bán chạy nhất đang run rẩy và ủ rũ.

Raleigh và tôi chen qua, ngồi cạnh Jill ở hàng đầu tiên. Sự khỏe khoắn của tôi đã quay trở lại, cơn đau trong ngực tôi đã lắng xuống. Tôi muốn Jenks nhìn thấy tôi ở đó.

Tôi nhìn thấy Cindy đang ngồi ở khu vực của báo chí. Và ở cuối của phòng xử án, tôi phát hiện ra Đại pháp quan Weil và vợ ông ta. Khi phiên tòa bắt đầu, Jenks được dẫn vào, mắt ông ta như đã chết và hõm sâu như miệng núi lửa trên mặt trăng. Người thư ký đọc sớ ghi án, kẻ tình nghi đứng dậy. Tên khốn kiếp biện hộ là không có tội. Rằng họ sẽ tranh luận chuyện gì, rằng tất cả những bằng chứng đều không thể chấp nhận được ra sao?

Leff, ông bầu tài giỏi, lại lễ phép một cách lạ thường, thậm chí còn từ tốn trước mặt thẩm phán Bowen. Ông ta cầu xin phóng thích với một khoản tiền bảo lãnh dựa trên vị trí của Jenks trong xã hội. Trong giây lát, những thành tích của kẻ giết người thậm chí gần như đã lay động tôi.

Jill đối đầu trực diện với ông ta. Cô ấy nói chi tiết và sinh động về sự tàn bạo của những vụ sát hại. Cô ấy tranh cãi rằng kẻ tình nghi có tiền bạc và thiếu cơ sở để được phóng thích.

Tôi nhận thấy một cảm giác chiến thắng đang dâng lên trong tôi khi vị thẩm phán đập cái búa của mình và tuyên bố đồng ý:

- Xin tại ngoại bị từ chối.

Chương 94

Giờ đây chúng tôi đang ăn mừng.

Lúc đó là cuối ngày, cái ngày mà tôi đã chờ đợi từ lâu, và tôi đã gặp các cô gái để uống mừng ở quán Susie.

Chúng tôi đã chiến thắng vụ này. Nicholas Jenks đã bị buộc tội. Không tại ngoại. Không có sự xem xét của tòa án. Bốn chúng tôi đã chiến thắng vụ án đó.

- Cốc này là dành cho Nhóm nữ điều tra các tội ác giết người – Cindy vui mừng với vại bia giờ cao trong không khí.

- Không phải là tệ đối với những người phục vụ công chúng một giới nữ - Claire đồng ý.

- Jenks đã gọi mình là gi nữ? Tôi lắc đầu và mỉm cười – Một con chó cái lạnh lùng ư?

- Mình có thể làm một con chó cái lạnh lùng – Jill nói và cười toe toét.

- Vì những con chó cái của thế giới và những người đàn ông không thể lay động được chúng ta, Cindy nâng cốc.

- Hãy nói câu này vì chính cậu thôi – Claire nói – Edmund lay động được mình đấy chứ.

Tất cả chúng tôi đều cười và chạm cốc.

- Nhưng tôi thờ dài và nói – Mình muốn tìm thấy một vũ khí giết người. Và tôi muốn đóng chặt ông ta với vụ thứ hai.

- Khi mình giải quyết xong vụ này với ông ta đã – Jill kéo mạnh ly bia và nói – cậu không cần phải lo lắng về thời gian của ông ta có trùng khớp với vụ án thứ hai hay không.

- Cậu đã nhìn thấy Jill chặt đứt yêu cầu tại ngoại của luật sư ông ta rồi đúng không? Cindy nói với sự ngưỡng mộ - Cậu nhìn thấy gương mặt ông ta lúc đó đúng không? – Những ngón tay cô ấy làm thành cái kéo – *Cắt, cắt, cắt, cắt, cắt*. Cắt thẳng tinh hoàn của ông ta. Người đàn ông đó bị bỏ đứng đó trong bộ quần áo với cái dương vật chỉ còn 6 centimet.

Tất cả chúng tôi đều cười. Cái mũi có vẻ hiền dịu của cô ấy nghênh lên khi cô ấy nói “*Cắt, cắt, cắt*”.

- Nhưng không có vũ khí thì động cơ của hắn vẫn cần điều tra, tôi nói.

- Hãy nguyên rửa động cơ của hắn đi, cô bé! – Claire la lên – Thế là tốt lắm rồi.

Jill đồng ý.

- Tại sao động cơ của hắn ta không thể chỉ đơn giản là vì hắn ta là một kẻ khốn kiếp bệnh hoạn? Hắn ta đã có tiền sử ác dân từ nhiều năm trước. Hắn ta đã đối xử tàn bạo với ba người phụ nữ mà chúng ta biết. Mình chắc chắn nhiều chuyện nữa sẽ được khám phá khi phiên tòa kết thúc.

- Cậu đã nhìn thấy tên khốn kiếp ấy rồi, Lindsay – cô ấy tiếp tục – Ông ta thật điên rồ. Thế giới hoàn hảo bé nhỏ của ông ta bị chao đảo, và ông ta trở nên điên loạn. Sáng này, ông ta trông như thể ông ta sắp cầm một cái kim chết người vào cổ họng cậu vậy.

Jill cười toe toét với cả nhóm: - Lindsay đã nhìn trừng trừng ông ta như thể muốn nói “Hãy loại bỏ sự đốn mặt ấy khỏi mặt tôi” vậy.

Họ đang chuẩn bị nâng cốc về phía tôi – người cảnh sát anh hùng lạnh lùng, người luôn mang danh là người duy nhất đã tóm gọn

Jenks – khi chợt nhận ra rằng tôi không bao giờ có thể làm việc đó mà không có họ. Không phải là những dây thần kinh thép của tôi tiếp tục công việc trong phòng thẩm vấn mà là móng vuốt của căn bệnh đã nén chặt sinh lực của tôi. Tôi vẫn che giấu điều này, chưa bao giờ chia sẻ, thậm chí cả với những người đã trở thành những người bạn thân nhất của tôi.

- Chuyện đó không phải là về Jenks đâu – tôi nói.

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Mình không nói đến cuộc chạm chán. Mình muốn nói đến chuyện xảy ra sau đó cơ – tôi ngừng lại – Lúc mình gần như gục ngã. Điều đó không phải là vì Jenks đâu.

Họ vẫn cười, trừ Claire, nhưng rồi lần lượt họ bị vẻ nghiêm trang trong mắt tôi báo động.

Tôi nhìn quanh bàn và kể cho họ nghe về căn bệnh đang ăn hết những tế bào hồng cầu của tôi, và rằng tôi đang chiến đấu với nó trong ba tuần nay. Những lần truyền hồng cầu và lượng hồng cầu của tôi đang giảm dần. Tôi đang ngày càng yếu đi.

Tôi đã bắt đầu mạnh mẽ, giọng nói chắc khỏe, bởi vì vụ án đó là một phần của cuộc đời tôi trong những tuần qua, nhưng khi tôi đã hoàn thành nó, tôi lại đang nói bằng giọng điệu trĩu nặng, sợ hãi. Tôi đang chớp mắt để cố che đi những giọt nước mắt.

Jill và Cindy vẫn ngồi đó, bối rối và im lặng bởi không thể tin vào điều vừa nghe thấy.

Sau đó, có ba bàn tay với về phía tôi. Bàn tay của Cindy, của Jill và cuối cùng và ấm áp nhất là của Claire. Một lúc lâu không ai nói gì. Họ chẳng cần phải nói.

Cuối cùng, tôi mỉm cười, kìm nén nước mắt.

- Nó không giống như việc một cảnh sát đến và làm hỏng bữa tiệc khi mọi sự đang diễn ra tốt đẹp đấy chứ.

Câu đùa phá tan sự căng thẳng, phá tan sự mơ hồ bất chợt xuất hiện.

Họ không bao giờ nói “Chúng mình ở bên cậu”. Họ không bao giờ nói với tôi rằng: “Cậu sẽ ổn thôi”. Họ không cần phải nói.

- Chúng ta định ăn mừng cơ mà – tôi nói.

Sau đó tôi nghe thấy giọng của Jill, giọng nói đầy thất vọng, không vui vẻ và như đang thú nhận.

- Khi mình còn là một bé gái, mình ốm rất nặng. Mình đã ở trong cũi và trong các bệnh viện trong suốt thời gian từ bốn đến bảy tuổi. Chuyện đó đã chia cắt bố mẹ mình, đã phá vỡ cuộc hôn nhân của họ. Họ đã chia tay nhau ngay khi mình khá hơn. Mình đoán đó là lý do mình luôn cảm thấy mình phải mạnh mẽ hơn và giỏi hơn bất kỳ người nào khác. Đó là lý do tại sao mình luôn phải chiến thắng.

- Chuyện đó bắt đầu ở trường trung học, Jill tiếp tục.

Tôi không biết chắc chắn cô ấy đang muốn nói đến chuyện gì.

- Mình không biết liệu mình có đủ tốt không. Mình đã từng ... - cô ấy mở cúc ở cổ tay áo và gấp ống tay áo qua khuỷu tay – Mình không bao giờ cho ai nhìn thấy những vết này ngoại trừ Steve.

Những cánh tay của cô ấy đầy sẹo. Tôi biết chúng là cái gì – những vết tự rạch. Jill đã từng là một người tự cắt thịt mình!

- Điều mình muốn nói đó là cậu phải chiến đấu với nó. Cậu chiến đấu với nó, và chiến đấu, chiến đấu ... và mỗi khi cậu thấy nó mạnh hơn, thì cậu phải chiến đấu với nó mạnh mẽ hơn một chút.

- Mình đang cố gắng – tôi thì thào, giọng tôi đang nghẹn lại – mình đang thực sự cố gắng.

Giờ đây tôi đã biết điều gì đã thôi thúc cô ấy, điều gì ở đằng sau cái nhìn lạnh lùng ấy. Nhưng bằng cách nào?

Đôi tay Jill nắm chặt tay tôi. Những giọt nước mắt long lanh trong mắt cả hai chúng tôi.

- Giống như với Jenks ấy, Lindsay à – cô ấy nói – Chỉ cần cậu không để nó chiến thắng cậu.

Chương 95

Trong phòng giam lạnh lẽo, chật hẹp, Nicholas Jenks bước đi đầy lo lắng.

Ông ta cảm thấy như thể một quả bom sắp nổ ngay chính giữa ngực mình. Ông ta chẳng làm gì cả. Làm sao họ có thể hủy hoại tên tuổi ông ta, tấn công ông ta với những câu chuyện hoang tưởng man rợ ấy, làm nhục ông ta trên tất cả các tờ báo như vậy chứ?

Trời đã tối và ông ta đang tê cóng. Chiếc giường nhỏ trong phòng giam của ông ta không hợp cả với một thầy tu. Ông ta vẫn đang mặc bộ quần áo ấm mà họ đã bắt ông ta mặc. Những giọt mồ hôi lạnh, không hề cảm thấy ăn năn bắt đầu túa ra trong lòng bàn tay của ông ta.

Ông ta sẽ khiến cho con chó cái – thanh tra bé nhỏ đó phải trả giá. Cách này hay cách khác, ông ta sẽ kết liễu cô ta. Đó là một lời hứa. Con chó xù luật sư của ông ta đang làm gì? Khi nào thì Leff sẽ đưa ông ta ra khỏi đó?

Cứ như thể tất cả lý trí đã bị hút ra khỏi cuộc đời ông ta vậy.

Hay ít nhất, Phillip Campbell nghĩ, đó là điều Jenks nên cảm thấy. Đó là điều hấn nghĩ kẻ khốn kiếp kia nên tự nhủ trong tâm trí.

Campbell ngồi trước gương. Đã đến lúc cho người ra đi. Công việc của người cuối cùng đã hoàn thành. Chương cuối cùng đã được viết.

Hấn ta thấm một miếng vải ướt vào một bát nước ấm.

Đây là lần cuối cùng hấn ta phải đóng vai này.

Vậy chuyện này là thế nào, Nicholas?

Hấn ta tháo những chiếc đinh gim giữ tóc ra và để cho mái tóc của

minh xoa xuống.

Ngươi cảm thấy thế nào khi trở thành một nạn nhân, một tù nhân? Phải cảm nhận sự hạ thấp và tủi hổ giống như ngươi đã làm với những người khác?

Một cách chậm rãi, hắn ta lau lớp trang điểm sẫm màu trên mắt, dùng một miếng vải thấm đi, cảm nhận sự rạng rỡ bắt đầu trở lại trên khuôn mặt hắn ta.

Ngươi cảm thấy thế nào khi không được giúp đỡ và cô độc? Bị giữ ở một nơi tối tăm? Bị phản bội?

Lần lượt, Phillip Campbell giật mạnh những sợi râu màu đỏ khỏi cằm, cho đến khi chúng rời ra và một người mới lộ ra.

Không thể nhận ra trong gương con người trước đây của bạn, phải không nào?

Hắn ta lau mặt cho đến khi nó trở nên sạch sẽ và trơn nhẵn. Cởi áo – cái áo của Nicholas, và rồi sau đó, ở bên dưới lộ ra một chiếc áo bó sát người, một cơ thể phụ nữ rõ ràng, những đường nét của bộ ngực, đôi chân cân đối, đôi cánh tay khẽ lay động.

Cô ta ngồi đó, vừa mới được lộ ra, một tia sáng bùng cháy trong mắt.

Chuyện này thật vui.

Chuyện này thế nào, Nicholas, khi bị ngược đãi một cách trọng thể như vậy? Lần duy nhất những chiếc bàn đã đổi chiều.

Cô ta không thể kìm nén ý nghĩ rằng thật là hợp và thú vị khi cuối cùng thì ông ta lại bị sập bẫy bởi chính đầu óc lệch lạc của ông ta. Nó còn hơn cả thú vị. Nó thật khác thường.

Giờ thì ai đang cười đây, Nick?

Phần IV – TOÀN BỘ SỰ THẬT

Chương 96

Buổi tối sau ngày buộc tội Jenks, cảnh sát trưởng Mercer đã mượn được một khoang trên cao tại PacBell từ một người bạn thân giàu có của ông ấy. Ông ấy mời một vài người trong chúng tôi, có cả tôi, Raleigh và Cherry, tham gia trò chơi Giants. Đó là một buổi tối mùa hè ấm áp. Họ đang chơi bằng những tấm thẻ. Cha tôi cũng thích trò này.

Tôi không thực sự muốn đi, không muốn cảm thấy mình xuất hiện với tư cách một cảnh sát đã bắt được Jenks, nhưng Mercer ép tôi phải đi cùng mọi người.

Và đó là vì Mark McGwire và tất cả mọi người, tôi đành mặc một chiếc áo gió và cùng đi.

Cả buổi tối, Raleigh và tôi tránh nhìn nhau. Có một sinh lực trong khoang, một vòng tròn rục rờ bao quanh anh ấy và tôi.

Trò chơi dưới sàn thật huyên náo. Cú đánh thứ ba, anh chàng Mac can đảm đã đánh một quả khỏi Ortiz, quả bóng khuất khỏi tầm mắt và gần như rơi xuống mái hiên. Khán đài cổ vũ một cách hoang dại, thậm chí chỉ vì một tấm thẻ. Cú đánh thứ tư, Barry Bonds bắt kịp nó với một cú đánh của chính mình.

Raleigh và tôi không thể ngừng nhìn nhau. Chúng tôi co chân lên cùng một ghế, giống như những đứa học sinh và đôi khi, chân chúng tôi chạm vào nhau. Chúa ơi, chuyện này hay hơn nhiều so với trận đấu bóng.

Cuối cùng, Raleigh nháy mắt với tôi.

- Em muốn uống gì không? Anh ấy hỏi.

Anh đi về phía khu đồ uống, được nâng lên từ dưới khu khán đài, và tôi theo sau. Những người khác không ngoái lại nhìn. Ngay khi chúng tôi khuất khỏi tầm mắt của mọi người, anh ấy đặt tay lên đùi tôi và hôn tôi. Tôi cảm thấy người mình nóng ran.

- Em muốn đi loanh quanh không?

- Vẫn còn bia mà, tôi nói đùa.

Tay anh ấy chạm nhẹ vào ngực tôi, và tôi cảm thấy rùng mình. Những bàn tay mềm mại. Nhịp thở của tôi nhanh hơn và mồ hôi lăn trên cổ tôi.

Raleigh hôn tôi một lần nữa. Anh ấy kéo tôi vào gần hơn, và tôi cảm thấy nhịp của một trái tim đang đập thành thạch giữa chúng tôi. Tôi không biết liệu đó là tim anh ấy hay của tôi.

- Anh không thể chờ được, anh ấy nói.

- Được rồi, hãy ra khỏi đây thôi.

- Không – Anh ấy lắc đầu – ý anh là anh không thể chờ được.

- Ôi, Chúa ơi – tôi thở dài. Tôi không thể kìm nén được. Toàn thân tôi đang nóng bừng lên đến đỉnh điểm. Tôi liếc nhìn xuống chỗ Cherry, Mercer và hai đội Mill Valley. Chuyện này thật điên rồ, Lindsay.

Nhưng mọi thứ gần đây đều điên rồ và đang vượt khỏi tầm kiểm soát.

Nó như thể mọi lực lượng tự nhiên trong vũ trụ đang dẫn lối cho Raleigh và tôi đi tìm một chỗ hẻo lánh. Có một phòng tắm trong khoang, chỉ đủ để vào trang điểm. Chúng tôi chẳng quan tâm.

Raleigh dẫn tôi vào trong phòng tắm trong khi đám đông xem bóng chày đang la hét vì chuyện gì đó. Chúa ơi, tôi không thể tin chuyện

tôi đang làm ở đây. Anh ấy cởi cúc áo của tôi, tôi cởi thắt lưng của anh ấy. Đùi của chúng tôi quấn chặt với nhau.

Một cách nhẹ nhàng, Raleigh nâng tôi lên trên anh ấy. Tôi cảm thấy như thể một ngôi sao đang phóng vọt lên và bùng nổ trong mạch máu tôi. Anh gần sát ngực tôi, tôi đang ở trong vòng tay anh ấy, chúng tôi chèn trong một không gian nhỏ xíu, nhưng chúng tôi đang ở trong một nhịp điệu hoàn hảo.

Tiếng la hét của đám đông từ bên ngoài vọng vào trong. Có thể McGwire đã đánh một quả khác, có thể Bonds đã cướp được bóng của anh ta – ai quan tâm chứ. Chúng tôi tiếp tục đu đưa, Raleigh và tôi. Tôi không thể thở được. Cơ thể tôi trơn bóng mồ hôi. Tôi không thể dừng lại. Raleigh tiếp tục, tôi ghi chặt và trong khoảng khắc cả hai chúng tôi đều thở hổn hển.

Đó là cảm giác tuyệt vời nhất, tự do nhất và phấn khích nhất mà tôi từng cảm nhận. Raleigh đặt trán anh lên vai tôi. Tôi hôn má và cổ anh ấy.

Sau đó một ý nghĩ kỳ lạ níu lấy tôi. Tôi bắt đầu cười, một sự hòa trộn giữa tiếng cười và những tiếng thở dài kiệt sức. Chúng tôi đã bị ghim chặt ở đó, đã sống, chỉ cách sếp chúng tôi vài mét. Tôi đang cười khúc khích như một kẻ vô cùng ngu ngốc. Tôi sẽ làm chúng tôi bị phát hiện mất!

- Chuyện gì vui thế? Raleigh thì thầm.

Tôi đang nghĩ đến Claire và Cindy. Và chuyện chúng tôi vừa làm.

- Em nghĩ em vừa lập xong một danh sách – tôi nói.

Chương 97

Ngày hôm sau, Jenks yêu cầu gặp một lần nữa. Jill và tôi đến gặp ông ta trên tầng 10. Chúng tôi phân vân không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Lần này, không có mèo và chuột nữa, cũng không có những chuyện nhảm nhí nữa. Leff ở đó, nhưng ông ta đứng lên, nhún nhường, ngay khi chúng tôi đi vào.

Jenks nhìn từ xa trông bớt đáng sợ hơn trong bộ quần áo tù màu xám. Cái nhìn đầy lo âu trên mặt ông ta là bức thông điệp rõ ràng.

- Khách hàng của tôi muốn khẳng định – Leff nói ngay khi chúng tôi ngồi xuống.

Tôi đang nghĩ, vậy đó, ông ta muốn thương lượng. Ông ta phải nhận thấy chơi trò này mới thật lố bịch làm sao chứ.

Nhưng ông ta nói một chuyện mà tôi không mong đợi.

- Tôi đã bị gài bẫy! – Jenks nói một cách đầy tức giận.

Chỉ mất nửa giây để ánh mắt của Jill bắt gặp ánh mắt của tôi.

- Tôi lại phải nghe chuyện này một lần nữa – Jill nói – Chuyện gì nữa đây? – Cô ấy nhìn Jenks, sau đó nhìn Leff.

- Chúng tôi đã gán được khách hàng của ông với hiện trường cả hai vụ án, chúng tôi đã chứng minh ông ta ở Cleveland tại thời điểm xảy ra vụ sát hại cuối cùng, chúng tôi đã chứng minh ông ta đã nói dối về mối quan hệ có từ trước với Kathy Kogut, một trong hai nạn nhân cuối cùng; chúng tôi đã có quyền sách của ông ta viết tường tận về một kiểu tội ác tương tự một cách đáng kinh ngạc; chúng tôi đã có những sợi râu của ông ta trùng khớp với một sợi râu chúng tôi

tìm thấy trong âm đạo của một nạn nhân khác. Và ông đang khẳng định là ông ta bị gài bẫy sao?

- Điều tôi đang khẳng định – Jenks nói, mặt tái mét đi – là tôi đang bị gài bẫy.

- Nghe này, ông Jenks – Jill nói, vẫn nhìn vào Leff – Tôi đã làm nghề này 8 năm. Tôi đã xử hàng trăm tên tội phạm, đích thân tôi đã đưa hơn 50 tên giết người vào sau song sắt nhà tù. Tôi chưa bao giờ thấy một sự vượt trội về bằng chứng liên quan đến kẻ tình nghi như thế này. Vụ án của chúng ta qua kín kẽ.

- Tôi thừa nhận điều đó – Jenks thở dài. Và thừa nhận rằng tôi đã cung cấp cho các cô mọi lý lẽ để tìm thấy sự đáng nghi ngờ của tôi. Tôi đã nói dối về việc đã ở Cleveland, về mối quan hệ của tôi với Kathy. Mặt khác, tôi không thể đếm xuể những nơi tôi đã ở. Nhưng tôi cũng biết những vụ dàn dựng. Tôi đã làm ra chúng hơn bất kỳ ai khác. Tôi là một bậc thầy trong chuyện này. Và tôi cam đoan với các cô, ai đó đang đặt bẫy tôi.

Tôi lắc đầu với sự không tin tưởng: Ai chứ, ông Jenks?

Jenks hít sâu. Ông ta trông thực sự sợ hãi.

- Tôi không biết.

- Một người nào đó ghét ông đến mức đã dàn dựng lên tất cả những điều này đúng không? – Jill không thể kìm được tiếng cười khúc khích. Nếu tôi biết ít về ông, tôi có thể sẽ tin chuyện đó.

Cô ấy quay sang Leff: - Ông đang mong đợi thực hiện vụ này đúng không?

- Làm ơn chỉ nghe ông ấy nói thôi, bà Bernhardt – vị luật sư cầu khẩn.

- Nhìn này – Jenks nói – Tôi biết các cô nghĩ gì về tôi. Tôi có rất nhiều tội lỗi. Tính ích kỷ, sự tàn nhẫn, tội ngoại tình. Tôi nóng tính và đôi khi tôi không thể chế ngự được nó. Và với phụ nữ ... các cô chắc chắn có thể lên danh sách một tá phụ nữ có thể giúp bỏ tù tôi vì những vụ giết người đó. Nhưng có một điều cũng rõ ràng như thế, đó là tôi không giết những người đó. Không một ai trong số họ. Ai đó đang cố đặt bẫy tôi. Đó là sự thật. Ai đó đã làm một việc thật tài tình.

Chương 98

- Cậu có thể tin được chút nào trong câu chuyện nhằm nhí đó không? – Jill cười với tôi khi chúng tôi chờ thang máy bên ngoài phòng giam giữ Jenks.

- Mình có thể tin là hình như ông ta tin chuyện ấy – tôi nói với Jill.
- Để mình nghĩ một chút. Ông ta khá hơn những kẻ bị điên. Nếu Nicholas Jenks muốn đưa ra một danh sách những người muốn gài bẫy ông ta, chắc chắn ông ta sẽ bắt đầu với ai đó mà ông ta đã từng giao cầu.

Tôi cười, đồng ý rằng danh sách đó sẽ rất dài. Sau đó cửa thang máy mở ra và trước sự ngạc nhiên của tôi, Chessy Jenks bước ra. Cô ta mặc một chiếc váy mùa thu dài, màu nâu sẫm. Ngay lập tức tôi chú ý đến việc cô ấy mới xinh đẹp làm sao.

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau trong giây lát yên lặng và khó xử. Tôi vừa mới bắt chồng cô ta. Đội khám nghiệm hiện trường của tôi đã lật tung ngôi nhà cô ta. Cô ấy sẽ có mọi lý do để nhìn tôi với sự khinh bỉ hoàn toàn, nhưng cô ta không làm như vậy.

- Tôi ở đây để gặp chồng tôi – cô ta nói với giọng run run.

Tôi giới thiệu cô ta với Jill một cách không tự nhiên, sau đó tôi chỉ cho cô ta đến khu vực thăm nom. Trong khoảng khắc ấy, cô ấy dường như cũng cô đơn và bối rối như bất kỳ ai tôi đã từng gặp.

- Sherman nói với tôi rằng có rất nhiều bằng chứng – cô ấy nói.

Tôi lịch sự gật đầu. Tôi không biết tại sao tôi lại cảm thấy một điều gì đó ở cô ấy, hơn là chuyện cô ấy dường như là một người phụ nữ trẻ trung, dễ tổn thương, người có số phận phải yêu một con quỷ.

- Nick không làm chuyện này đâu, Thanh tra – Chessy Jenks nói.

Sự tức giận của cô ấy làm tôi kinh ngạc.

- Một người vợ muốn bảo vệ chồng là điều hết sức tự nhiên – tôi thừa nhận – Nếu bà có bằng chứng ngoại phạm vững chắc nào đó ...

Cô ta lắc đầu.

- Không có bằng chứng ngoại phạm nào cả. Chỉ có điều tôi biết rõ chồng tôi.

Cửa thang máy đã đóng, Jill và tôi lại phải đứng đó chờ. Giống như trong các bệnh viện, sẽ phải mất vài phút để nó đi xuống rồi lại đi lên. Chessy Jenks vẫn chưa đi.

- Chồng tôi không phải là một người đơn giản. Anh ấy có thể rất khô khan. Tôi biết anh ấy đã tạo ra nhiều kẻ thù. Tôi biết anh ấy đã xông vào cô ra sao. Từ bên ngoài, thật khó để tin chuyện này, nhưng có nhiều lúc anh ấy là người nhạy cảm, khoan dung một cách khó tin và đầy tình yêu.

- Tôi không muốn nói nghe như không thông cảm, Bà Jenks – Jill xen vào – nhưng trong bất cứ trường hợp nào thì bà cũng thật sự không nên nói chuyện với chúng tôi.

- Tôi chẳng có gì để che giấu – cô ta quay lại và sau đó nhìn xuống – tôi cũng biết những gì các cô biết.

Tôi chết lặng đi. Tôi cũng biết những gì các cô biết.

- Tôi đã nói chuyện với Joanna – Chessy Jenks tiếp tục nói. Cô ấy đã kể với tôi là cô đã ghé qua đó. Tôi biết cô ấy đã nói với cô những gì về anh ấy. Cô ấy khá gay gắt. Cô ấy có quyền như thế. Nhưng cô ấy không biết nhiều về Jenks bằng tôi.

- Bà nên xem lại những bằng chứng, bà Jenks – tôi nói với cô ấy.

Cô ta lắc đầu.

- Những khẩu súng ... có thể, Thanh tra. Nếu như đó là tất cả. Nhưng còn con dao. Vụ sát hại đầu tiên đó. Việc lạm mông cặp vợ chồng đáng thương đó thành từng miếng nhỏ. Nick thậm chí không thể lạm một con cá.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi đó là cô ta quá trẻ và đã bị lừa dối. Jenks đã mô tả điều này như thế nào nhỉ? Nhảy cảm ... nhưng có điều gì đó làm tôi suy nghĩ giống như sự tò mò vậy.

- Bà nói bà và Joanna đã nói chuyện với nhau sao?

- Đúng vậy. Nhiều lần hơn trong năm ngoái. Thậm chí tôi đã gặp cô ấy. Tất nhiên là khi Nicky đi vắng. Tôi biết cô ấy trở lên gay gắt sau khi ly hôn. Tôi biết ông ta đã làm tổn thương cô ấy. Nhưng đó phần nào là sự tương trợ của chính chúng tôi.

- Chồng bà biết chuyện này chứ? – tôi hỏi.

Cô ấy gượng cười.

- Anh ấy thậm chí chẳng để ý. Anh ấy vẫn thích Joanna. Và cô ấy vẫn còn yêu anh ấy, Thanh tra ạ.

Thang máy quay lại và chúng tôi tạm biệt nhau. Khi cửa thang máy đóng lại, tôi nhìn Jill. Mắt cô ấy mở to và lưỡi cô ấy đang phùng lên trên má.

- Cả cái gia đình quái quỷ này làm mình rùng mình – cô ấy nói cùng với một cái rùng mình.

Chương 99

Tôi biết điều đó ngay giây phút Medved đi vào văn phòng. Tôi nhìn thấy nó trên mặt ông ấy. Ông ấy không nói một lời nào.

- Tôi e rằng tôi không thể chắc chắn lắm, Lindsay ạ - ông ấy nói, bắt gắp ánh mắt của tôi. Lượng hồng cầu của cô tiếp tục giảm. Những cơn choáng, sự mệt mỏi, máu trong ngực cô. Căn bệnh đang phát triển.

- Phát triển ư?

Medved gật đầu một cách trịnh trọng “Cấp độ ba”.

Những từ ấy nổ như sấm trong đầu tôi, cùng với nó là nỗi sợ hãi về những ca điều trị tăng lên làm tôi khiếp sợ.

- Bước tiếp theo là gì? Tôi hỏi một cách yếu ớt.

- Cô có thể làm việc thêm một tháng nữa – Medved nói. Số hồng cầu của cô là 2400. Nếu nó tiếp tục giảm, sự khỏe mạnh của cô sẽ bắt đầu biến mất. Cô sẽ phải nhập viện điều trị.

Tôi nhận thức một cách khó khăn những gì ông ấy đang nói, tất cả tràn vào đầu óc tôi quá nhanh. *Một tháng. Quá gần và quá nhanh.* Mọi chuyện giờ đây mới chỉ bắt đầu, Jenks đã bị bắt. Mọi thứ khác, mọi thứ tôi muốn nắm giữ cũng đang tiêu tan.

Một tháng – bốn tuần tôi tệ.

Khi tôi quay trở lại văn phòng, một vài đồng nghiệp nam đang đứng quanh đó và cười với tôi. Có một bó hoa đẹp trên bàn tôi. Những bông hoa đại.

Tôi ngửi chúng, hít mùi thơm ngọt ngào, tự nhiên. Tôi đọc tấm thiệp. Có một ngọn đồi có những bông hoa này nơi anh có một ngôi

nhà gỗ nhỏ hướng lên Heavenly – Thiên đường. Ngày mai là thứ 6.
Hãy nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ đến đó.

Dưới tấm thiệp có chữ ký của Raleigh.

Nghe có vẻ đó là điều tôi cần. Những ngọn núi. Raleigh. Tôi phải nói với anh ấy, giờ đây sự thật sẽ sớm phơi bày.

Điện thoại của tôi reo. Đó là Raleigh.

- Thế nào em? – Không nghỉ ngơi gì nữa, chắc chắn ai đó trong văn phòng đã chơi trò thân tình yêu, báo cho anh ấy là tôi đã quay về.

- Em chưa mở tấm thiệp của anh – tôi bậm môi. Có quá nhiều người khác phải đi qua.

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài thất vọng, hãy để tôi nấn ná thêm giây lát nữa.

- Nhưng vì anh đang bảo em đi xa, nên câu trả lời là em rất thích. Nghe có vẻ rất tuyệt. Hãy lên đường vào lúc 8 giờ, anh nhé.

- Một kẻ ngủ nướng – Raleigh nói – Anh đang hy vọng chúng ta sẽ tránh được tắc đường buổi sáng.

- Em đang nói là tối nay.

Tôi có một tháng. Tôi đang nghĩ đến không khí miền núi, những dòng suối chảy quanh, và những bông hoa dại là một cách tốt để bắt đầu.

Chương 100

Chúng tôi tận hưởng hai ngày tiếp theo như thể chúng tôi đang ở trong một giấc mơ tuyệt đẹp.

Căn nhà gỗ của Raleigh rất tân thời và lôi cuốn, một căn nhà hình chữ A bằng gỗ đỏ trên đồi Mason Ridge trông lên Heavenly. Chúng tôi đã cuộc bộ trong những cánh rừng với Martha, đi xe điện đến đỉnh núi, và đi bộ xuống. Chúng tôi đã nướng những con cá kiếm trên nền đất.

Đêm giữa hai ngày đó, chúng tôi đã làm tình thoải mái trong chiếc giường bốn cọc của anh ấy, trên chiếc chăn da cừu đàng trước lò sưởi cháy bập bùng, trong sự ớn lạnh của cơn bão tuyết ngoài trời. Chúng tôi đã cười, chơi đùa với nhau và đụng chạm nhau như những đứa trẻ vị thành niên, khám phá tình yêu một lần nữa.

Nhưng tôi không phải là một thiếu niên lãng mạn. Tôi biết chính xác chuyện gì đang diễn ra. Tôi cảm nhận thấy một làn sóng đầy đặn, không thể phủ nhận đang dâng lên trong tôi như một dòng sông đang tràn bờ. Tôi cảm thấy không được che chở.

Thứ 7, Raleigh hứa với tôi đó sẽ là một ngày tôi không bao giờ quên.

Chúng tôi lái xe xuống hồ Tahoe, đến một bến du thuyền bên bờ California. Anh ấy thuê một chiếc thuyền phẳng, một chiếc xuồng lớn bằng gỗ cũ thì đúng hơn. Chúng tôi đã mua bánh mì kẹp và một chai Chardonnay, và đi ra giữa hồ. Nước lặng và có màu lam ngọc, bầu trời không gợn mây và trong sáng. Xung quanh, những đỉnh núi đầy đá của những ngọn núi phủ đầy tuyết trên đỉnh bao quanh hồ

như một chiếc vương miện.

Chúng tôi thả neo, và trong một thời gian ngắn ngủi nó đã trở thành thế giới riêng tư của riêng chúng tôi. Raleigh và tôi trút bỏ quần áo. Tôi đưa ra ý kiến là chúng tôi quay về bên, thưởng thức rượu dưới ánh nắng mặt trời, ngắm nhìn cảnh vật, nhưng Raleigh là người có nhiều tham vọng, với ánh mắt như muốn nói em dám không, anh ấy khua tay trong làn nước lạnh giá.

- Không đâu anh – tôi lắc đầu – dễ đến 50C ấy.

- Đúng vậy, nhưng đó sẽ là cảm giác lạnh khô giáo – Anh ấy trêu chọc.

- Đúng vậy – tôi cười nắc nẻ. Sau đó anh sẽ bắt cho em một con cá hồi bạc nếu anh nhìn thấy con nào bơi qua.

Anh ấy đi về phía tôi với ánh mắt đe dọa đầy trêu chọc.

- Em có thể tự mình bắt lấy một con mà.

- Em chẳng có cơ hội nào – tôi lắc đầu kháng cự.

Nhưng tôi cũng đang cười. Khi anh ấy bước về phía trước thì tôi lại lùi về phía đuôi tàu cho đến khi tôi ra khỏi căn phòng.

Anh vòng tay qua người tôi. Tôi cảm nhận sự nóng ran của làn da anh ấy trên người tôi.

- Đó là một kiểu khởi đầu mới – anh nói.

- Một sự khởi đầu mới cho cái gì?

- Cho một câu lạc bộ đặc biệt. Bất kỳ ai muốn tham gia vào nó đều phải nhảy vào.

- Vậy hãy buông em ra – tôi cười, vẫy vẫy trong đôi tay anh ấy. Chỉ cần một chút chống cự, anh đã kéo mạnh tôi xuống chỗ ngồi có đệm ở phía đuôi con tàu.

- Raleigh – tôi kêu lên khi anh ấy nắm lấy tay tôi.

- Nước lạnh sẽ làm tốt hơn đây – anh ấy nói và kéo tôi. Tôi hét lên: “*Anh là đồ tồi!*” và chúng tôi ngã xuống nước.

Nước đang đóng băng, một cảm giác trợn vện, mãnh liệt. Chúng tôi tiếp nước cùng nhau, và tôi hét và mặt anh ấy:” *Anh thật tệ!*”. Sau đó anh ấy hôn tôi trong nước và ngay lập tức tôi không còn thấy ớn lạnh nữa. Tôi bám vào anh ấy, đầu tiên là để ấm, nhưng cũng bởi vì tôi không bao giờ muốn để anh ấy đi mất. Tôi cảm thấy một sự tin tưởng dành cho anh ấy, một sự tin tưởng hoàn toàn và cũng đầy sợ hãi. 5 độ, nhưng tôi đang cháy bừng bừng.

- Anh thử ngăn chuyện này xem – tôi thách anh và thoát khỏi vòng tay ôm ghì của anh ấy. Có một dấu mốc bằng con thuyền màu cam đang bập bênh trôi cách đó 50 thước. Hãy bơi thi đến cái phao đó, sau đó tôi tách ra, làm anh ấy kinh ngạc với tốc độ của mình.

Raleigh cố gắng đuổi theo với những sải bơi đều đặn, khỏe khoắn, nhưng tôi đã thổi bạt anh ấy ra xa.

Đến gần cái phao tôi bơi chậm lại, chờ cho anh ấy theo kịp.

Raleigh trông bối rối hoàn toàn: - Em đã học bơi ở đâu thế?

- Hội thanh thiếu niên Cơ đốc Bắc San Francisco, vô địch lứa tuổi 14,15,16 – tôi cười – Không ai có thể theo kịp. Có vẻ như em vẫn giữ được phong độ.

Những giây tiếp theo, chúng tôi đã đưa con thuyền về một vịnh nhỏ kín đáo, rợp bóng cây gần bờ. Chris tắt động cơ và căng một tấm vải bạt quanh cabin nhỏ để bảo vệ chúng tôi tránh ánh nắng mặt trời. Với hơi thở đã bớt gấp gáp, chúng tôi bò vào trong, tránh khỏi tầm mắt của bất cứ ai.

Tôi để anh ấy từ từ cởi chiếc áo bơi của tôi, và anh ấy liếm những giọt nước ở tay và ngực tôi. Sau đó tôi quỳ xuống và cởi chiếc quần bơi của anh ấy, chúng tôi chẳng phải nói lời nào. Cơ thể chúng tôi đã nói mọi điều. Tôi nằm xuống, kéo Raleigh nằm trên tôi.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy giao hòa với ai khác hay một nơi nào đó như vậy. Tôi cong người trong yên lặng, hồ nước nhẹ nhàng vỗ bập bênh vào mạn thuyền. Tôi nghĩ, nếu tôi nói ra, nó sẽ thay đổi mọi thứ.

Sau đó tôi chỉ nằm đó, những rung động âm áp lan khắp người tôi. Tôi không bao giờ muốn chuyện này kết thúc, nhưng tôi biết rằng nó phải kết thúc. Thực tế luôn biết tìm đúng đường, chẳng phải thế sao?

Chương 101

Đôi lúc trong buổi tối đó, tôi nhận thấy mình đang khóc.

Tôi làm món mì carbonara, và chúng tôi ăn trong ánh trăng trên boong tàu với một chai Pinot Noir. Chris cho một đĩa nhạc chơi cello, bản concerto của Dvorak vào giàn máy, nhưng cuối cùng chúng tôi lại bật sang để nghe Dixie Chicks.

Khi chúng tôi ăn tối, Raleigh hỏi về chuyện tôi đã lớn lên ở đâu và như thế nào.

Tôi kể cho anh ấy nghe về mẹ tôi, và về chuyện bố đã bỏ đi khi tôi chỉ còn là một đứa trẻ như thế nào; về chuyện mẹ tôi đã làm thủ thư tại thư viện trong 20 năm ra sao. Và tôi đã nuôi em tôi ra sao.

- Mẹ em chết vì bệnh ung thư vú khi bà ấy mới 50 tuổi. Sự trớ trêu này chắc chắn vẫn còn đeo đẳng tôi.

- Còn bố em thì sao? Anh muốn biết mọi điều về em.

Tôi nhấp một ngụm rượu, rồi kể cho anh ấy chuyện tôi chỉ nhìn thấy ông ấy hai lần từ khi tôi 13 tuổi ra sao. Tại đám tang mẹ tôi và vào ngày tôi trở thành cảnh sát.

- Ông ấy ngồi ở cuối, tách biệt với mọi người khác.

Đột nhiên, máu tôi nóng bừng với những cảm xúc đã chôn giấu từ lâu.

- Ông ấy làm gì ở đó? Tôi nhìn lên, mắt tôi ướt đẫm. Tại sao ông ấy lại phá hỏng nó?

- Em đã từng muốn gặp ông ấy đúng không?

Tôi không trả lời. Một điều gì đó chợt định hình trong đầu tôi. Tâm trí tôi lâng lâng, bị tắc lại bởi một sự thật rằng tôi đang ở đây, có

thể nói là hạnh phúc nhất, nhưng tất cả được tạo nên bởi một lời nói dối. Tôi đang lãng tránh tác động của điều đang trôi trong tâm trí tôi. Không thực sự tốt đâu.

Raleigh vươn tới và nắm lấy tay tôi.

- Anh xin lỗi, Lindsay. Anh không có quyền...

- Không phải chuyện đó – tôi thì thâm, và siết chặt tay anh ấy. Tôi biết đó là lúc để tin tưởng anh ấy thực sự, là lúc để bộc bạch chính mình với Chris. Nhưng tôi sợ, má tôi run run và mắt tôi đang kim những giọt nước mắt.

- Em có vài điều muốn nói với anh. Chuyện này hơi nặng nề một chút, Raleigh.

Tôi nhìn anh với sự nghiêm túc và tin rằng đôi mắt đầy lo lắng của tôi có thể thể hiện điều ấy.

- Anh còn nhớ lúc em gần ngất trong phòng thẩm vấn Jenks chứ?

Raleigh gật đầu. Giờ đây anh ấy trông có vẻ lo lắng hơn. Trán anh nhăn lại với những nếp nhăn sâu.

- Mọi người đều nghĩ em chỉ mê đi, nhưng không phải vậy. Em ốm, Raleigh ạ. Em có thể sẽ phải nhập viện sớm.

Tôi nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh ấy tối sầm lại. Anh ấy chuẩn bị nói, nhưng tôi đặt ngón tay của mình lên môi anh ấy.

- Hãy nghe em nói chỉ một phút thôi. Được chứ?

- Được rồi. Anh xin lỗi.

Tôi nói mọi chuyện về bệnh Negli. Tôi không phản ứng với các phương pháp điều trị. Hy vọng đang giảm đi. Điều Medved đã cảnh báo chỉ vài ngày trước đó. Tôi đang ở cấp độ ba. Việc ghép tủy xương có thể là bước tiếp theo.

Tôi không khóc. Tôi nói thẳng với anh ấy, như một cảnh sát. Tôi muốn cho anh ấy hy vọng, cho anh ấy thấy tôi đang chiến đấu, cho anh ấy thấy tôi là một người khỏe mạnh mà tôi nghĩ là anh ấy yêu thương.

Khi tôi nói xong, tôi siết chặt tay anh ấy và hít sâu một hơi thở lạ thường.

- Sự thật là em có thể chết sớm, Raleigh ạ.

Tay chúng tôi siết chặt. Mắt chúng tôi nhìn nhau. Chúng tôi không thể gần gũi hơn thế.

Sau đó anh nhẹ nhàng đặt tay lên má tôi và vuốt nhẹ. Anh ấy chẳng nói lời nào, chỉ ôm lấy tôi trong sự mạnh mẽ và êm dịu của đôi tay và kéo tôi vào lòng.

Và điều đó làm tôi khóc. Anh ấy là một người tốt. Tôi có thể mất anh ấy. Và tôi khóc vì tất cả những thứ chúng tôi chưa làm được.

Tôi khóc và lại khóc, và với mỗi tiếng nức nở, anh ấy lại ghì chặt tôi hơn. Anh thì thầm: - Sẽ ổn thôi, Lindsay. Sẽ ổn thôi.

- Đáng nhẽ em nên nói với anh – tôi nói.

- Anh hiểu tại sao em không nói. Em biết bao lâu rồi?

Tôi nói với anh ấy.

- Từ ngày chúng ta gặp nhau. Em cảm thấy xấu hổ.

- Đừng xấu hổ - anh ấy nói – Làm sao em biết được là em có thể tin anh?

- Em đã tin tưởng anh rất nhanh. Em chỉ không tin chính mình thôi.

- Được rồi, bây giờ thì em đã làm được rồi – Raleigh thì thầm.

Chương 102

Tôi nghĩ chúng tôi đã mê đắm cả đêm đó. Chúng tôi cười một chút, khóc một chút. Thậm chí tôi còn không nhớ tôi đã thức dậy trên giường như thế nào.

Ngày hôm sau, tôi mới rời anh ấy. Với tất cả những điều đang đe dọa, tất cả dường như không chắc chắn, tôi lại cảm thấy an toàn và chắc chắn trong vòng tay anh ấy.

Nhưng một điều gì đó khác đã xảy ra trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần đó – ngoài bệnh Negli, ngoài Raleigh và tôi. Một điều gì đó đang ghim chặt, xâm chiếm cảm giác thoải mái và an toàn của tôi.

Nó là điều Jacobi đã từng nói, điều đó đã ghim vào trong suy nghĩ của tôi.

Đôi khi, có những lời bình luận bị lãng quên mà bạn không chú ý nhiều nhưng bằng cách nào đó, chúng vẫn len vào trong tâm trí bạn. Sau đó chúng trở lại trong lúc thanh thoi nhất, với xung lực và sự logic lớn hơn lúc trước.

Đó là tối chủ nhật. Kỳ nghỉ cuối tuần kết thúc Raleigh lái xe đưa tôi về nhà. Thật khó khăn khi phải xa anh ấy, tôi cần phải ở một mình một lúc để nhìn lại kỳ nghỉ cuối tuần, để chỉ ra những gì tôi sẽ làm tiếp theo.

Tôi dỡ đồ, pha chút trà, cuộn mình trong chiếc ghế dài với chiếc khăn hiệu Her Sweetness. Tâm trí tôi quần quanh với vụ án giết người.

Nicholas Jenks giờ đây đang ở đằng sau tôi. Vô số những báo cáo cần viết. Dù ông ta vẫn đang nói luyên thuyên về chuyện bị gài

bấy.

Sau đó là những lời của Jacobi trong tâm trí tôi.

Đồng nghiệp tốt, anh ấy đã nói, vào sáng thứ ba.

Anh ấy có ánh mắt bức tức, dai dẳng. Hãy nhớ, anh ta đã gọi với theo tôi: Việc khớp chai rượu sâm panh sẽ giúp cô đi đúng đường ...

Tại sao cô lại nghĩ là Nicholas Jenks đã để lại chai rượu sâm panh?

Tôi vừa chú ý đến chi tiết đó, Jenks đã bị khóa tay. Vụ án là một cũ đấm dũ dội. Tôi đang nghĩ về đêm trước đó, và về Raleigh. Tôi đứng lại trên trên những bậc thang và quay lại phía anh ấy. Tôi không biết, Jacobi. Chúng ta đã giải quyết xong vụ này. Có thể là trong lúc giận dữ.

Cô nói đúng. Anh ta gật đầu. Vậy đó cũng là lý do tại sao ông ấy không cuộn tròn chiếc áo lễ phục và mang nó đi cùng với mình.

Tôi nhìn anh ta như muốn nói: “Sao bây giờ chúng ta lại xem xét chuyện này? Jenks cần một chiếc áo lễ phục sạch sẽ để ra khỏi khách sạn mà không bị phát hiện”. Dù sao, sự trùng khớp ADN trên sợi râu đã chứng minh điều đó mang tính khoa học rồi.

Sau đó Jacobi nói. Cô đã bao giờ đọc hết toàn bộ cuốn sách chưa? Anh ta hỏi.

- Cuốn sách nào cơ?

- Cuốn sách *Mãi mãi là cô dâu* của Jenks.

- Những phần trọng tâm, tôi đáp. Tại sao?

Jacobi nói:

- Tôi không biết. Chỉ có điều gì đấy vẫn còn lẩn khuất trong tôi. Như tôi đã nói, vợ tôi tình cờ là một người hâm mộ ông ấy. Có một vài bản sao bản thảo của ông ấy ở quanh đây, vì thế tôi đã mang một

cuốn về nhà. Cách nó kết thúc thật thú vị.

Tôi nhìn Jacobi, cố gắng hiểu xem tất cả những chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

Nó là một cái bẫy, Jacobi nói. Gã Phillip Campbell này, hẳn ta đã thoát được tội. Hẳn ta đã gán hết tội lỗi lên một người khác.

Những ngày sau đó, những lời của Jacobi lại len lỏi vào tâm trí tôi. Một cái bẫy. Hẳn ta đã gán hết tội lỗi lên một người khác.

Chuyện này thật nực cười, tôi tự nói với chính mình, rằng thậm chí tôi đang đề cao kịch bản này, xem đi xem lại nó trong đầu. Mọi thứ thật vững chắc và chặt chẽ.

Sự gài bẫy, tôi nhận thấy mình lại đang nghĩ đến chuyện đó.

- Mình chắc chắn là một kẻ ngốc – tôi nói to. Jenks đang bám lấy bất kỳ câu chuyện nào ông ta có thể tìm cách thoát khỏi chuyện này.

Tôi đứng dậy, mang tách trà vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Vào buổi sáng tôi sẽ nói với Cheery về căn bệnh của tôi. Tôi còn chút thời gian và tôi sẽ đối diện với chuyện này. Giờ đây vụ án đã hoàn tất, đây là lúc thích hợp.

Tôi đi vào phòng ngủ, xé cái mác “Little Bit of Heaven” trên chiếc áo phong Raleigh đã mua cho tôi. Tôi lên giường, và Martha đi quanh để được ôm.

Ký ức về kỳ nghỉ cuối tuần bắt đầu luẩn quẩn trong đầu tôi. Tôi nhắm mắt lại và nghĩ rằng mình khó có thể chờ đợi để chia sẻ chuyện này với những cô bạn gái.

Sau đó một ý nghĩ chọt vọt lên. Tôi bật lên như thể gặp ác mộng, người tôi trở lên cứng đờ. “Ôi, không. Ôi Chúa ơi, không”, tôi thì

thâm.

Khi Jenks đâm tôi lúc ở nhà ông ta, ông ta vung ta trái.

Khi ông ta mời tôi uống nước, ông ta đã cầm cái bình nước lên bằng tay trái.

Không thể, tôi nghĩ. Chuyện này không thể xảy ra.

Claire đã đoán chắc chắn kẻ giết hại David Brandt là một người thuận tay phải.

Chương 103

Jill, Claire và Cindy nhìn tôi như thể tôi đang bị điên vậy khi nghe những lời vừa thốt ra từ miệng tôi.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Jenks nói đúng? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai đó đang cố gài bẫy ông ta?

- Chuyện đó thật ngớ ngẩn! – Jill xen vào. Jenks liêu lĩnh và thông minh ở mức độ vừa phải. Chúng ta đã bắt được hắn!

- Mình không thể tin là cậu đang nói ra những lời này – Cindy la lên. Cậu là người đã tìm ra hắn ta. Cậu là người làm vụ này.

- Mình biết. Mình biết nó có vẻ thật điên rồ. Hy vọng rằng chuyện này là điên rồ. Hãy nghe mình nói hết đã.

Tôi kể cho họ nghe những lời nhận xét của Jacobi về cuốn tiểu thuyết, sau đó là lời chốt của tôi về việc thuận tay trái của Jenks.

- Chẳng chứng minh được gì, Jill nói.

- Mình không thể bỏ qua khoa học, Lindsay – Claire nói với một cái lắc đầu – Chúng ta đã có mẫu ADN chết tiệt của ông ta tại hiện trường.

- Nhìn này – tôi phản đối – Tôi muốn bắt hắn ta như tất cả mọi người. Nhưng giờ đây chúng ta đã có tất cả những bằng chứng này – tốt thôi – chỉ có điều nó quá rõ ràng. Chiếc áo khoác, chai rượu sâm panh. Jenks đã dàn dựng những vụ án giết người tinh vi trong những cuốn sách của ông ta. Tại sao ông ta lại còn để lại những đầu mối chứ?

- Bởi vì ông ta là kẻ khôn kiếp bệnh hoạn, Lindsay. Bởi vì ông ta là kẻ ngạo mạn có liên quan tới cả ba vụ án.

Jill gật đầu.

- Ông ta là một nhà văn. Ông ta là một kẻ nghiệp dư trong chuyện làm việc gì đó trong thực tế. Ông ta chỉ làm hư hại nó thôi.

- Cậu đã nhìn thấy phản ứng của ông ta, Jill. Chúng sâu sắc hơn sự thất vọng đơn thuần. Mình đã nhìn thấy những tên sát nhân trên ghế điện tử hình vẫn chối tội. Chuyện này đáng lo hơn. Giống như sự hoài nghi.

Jill đứng dậy, đôi mắt màu xanh lạnh lùng của cô ấy nhìn thẳng vào tôi.

- Tại sao, Lindsay, tại sao cậu lại đột nhiên thay đổi ý kiến như vậy?

Lần đầu tiên tôi cảm thấy cô đơn và tách biệt với những người tôi tin tưởng: - Không ai có thể căm ghét con người này hơn mình – tôi nói. Mình săn đuổi hắn ta và nhìn thấy những gì mà hắn ta làm với những người phụ nữ đó. Tôi quay về phía Claire – Cậu đã từng nói là kẻ giết người thuận tay phải mà.

- Chắc chắn là người thuận tay phải, Claire đáp lại.

- Sẽ ra sao nếu chỉ đơn giản là ông ta đã cầm con dao với tay kia của mình? – Cindy nêu ra ý kiến.

- Cindy, nếu cậu định giết ai đó – tôi nói – ai đó to lớn và khỏe hơn cậu, liệu cậu có giết anh ta với tay không thuận của mình không?

- Có thể là không – Jill xen vào – nhưng cậu đang ném tất cả những chuyện này lên trên sự thật. Bằng chứng và lý lẽ, Lindsay. Tất cả những thứ mà chúng ta đã làm việc để lấp ghép lại. Thứ cậu đang đưa lại cho mình là một loạt những giả thuyết. Jenks cầm bình nước với tay trái. Phillip Campbell gài bẫy ai đó ở phần cuối cuốn sách

của ông ta. Lindsay, chúng ta đã có kẻ bị gắn chặt với ba vụ giết hai người một lúc. Mình cần cậu chắc chắn điều này. Quai hàm cô ấy đang rung lên. Mình cần cậu làm chứng.

Tôi không biết làm thế nào để tự bảo vệ mình. Tôi hăm hờ muốn tóm Jenks như bất kỳ ai trong chúng tôi. Thậm chí là hơn. Nhưng giờ đây, sau khi đã quá chắc chắn như vậy, tôi lại không thể bỏ qua nó, sự hoài nghi đột ngột.

Liệu chúng ta đã bắt đúng người chưa?

- Chúng ta vẫn chưa tìm thấy một hung khí – tôi nói với Jill.

- Chúng ta không cần một hung khí, Lindsay. Chúng ta đã có râu của ông ta trong người một trong số các nạn nhân!

Thình lình, chúng tôi nhận ra rằng những người ở các bàn khác đang nhìn chúng tôi. Jill thở hắt hên và ngồi xuống. Claire đặt tay lên vai tôi.

Tôi hít một hơi thở sâu vào má, ngồi sụp xuống tấm nệm quán.

Cuối cùng Cinday nói.

- Chúng mình luôn đứng đằng sau cậu. Chúng mình sẽ không bỏ rơi cậu lúc này.

Jill lắc đầu: - Cậu muốn mình để ông ta đi trong khi chúng ta lật lại vụ án sao? Nếu chúng ta không bắt ông ta thì Cleveland sẽ làm.

- Mình không muốn cậu thả ông ta – tôi nói. Mình chỉ muốn chắc chắn một trăm phần trăm thôi.

- Mình chắc chắn – Jill đáp, mắt cô ấy rục rịch.

Tôi tìm Claire, và thậm chí cô ấy đã có một biểu hiện hoài nghi chắc chắn về phương hướng của tôi.

- Có quá nhiều bằng chứng khoa học lạ lùng khiến nó trở nên rõ

ràng.

- Nếu chuyện này lộ ra – Jill cảnh cáo – cậu có thể hất tung sự nghiệp của mình cùng với ổ rơm mèo đấy. Bennett muốn máu của gã này thấm trên tường tòa án.

- Hãy xem xét theo hướng này – Cindy nói, cười lặng lẽ, nếu Lindsay đúng, và cậu bỏ tù Jenks, thì họ sẽ nghiên cứu vụ án này như một vụ “làm thế nào để không như vậy” trong 20 năm tới.

Lặng người đi, chúng tôi nhìn quanh bàn như thể chúng tôi đang nhìn vào một cái bình hoa không thể thay thế đã vỡ vụn nào đó.

- Được rồi, nếu không phải là ông ta – Claire nói với một tiếng thờ dài – thì chúng ta sẽ làm thế nào để chứng minh đó là ai?

Cứ như thể chúng tôi đang quay lại điểm khởi đầu – trở lại vụ án đầu tiên. Tôi cảm thấy thật kinh hãi.

- Điều gì đã hướng sự nghi ngờ của chúng ta vào Jenks? Tôi hỏi.

- Sợ râu, Claire nói.

- Không chắc lắm. Chúng ta phải biết ông ta trước khi chúng ta biết nó thuộc về ai.

- Merrill Shortley – Jill nói – Jenks và Merrill? Cậu nghĩ thế ư? Tôi lắc đầu.

- Chúng ta vẫn cần có thêm một điều nữa trước khi chúng ta có thể buộc tội ông ta.

Cindy nói: *Mãi mãi là cô dâu*. Người vợ đầu tiên của ông ta.

Tôi chậm chậm gạt đầu khi rời khỏi quán Susie.

Chương 104

Trong vài ngày tiếp theo, tôi xem xét lại mọi thứ chúng tôi đã có về Joanna Wade.

Đầu tiên, tôi đọc lại vụ kiện về việc nội bộ gia đình mà cô ta đã kiện chống lại Jenks. Tôi nhìn những bức ảnh chụp Joanna ở đồn cảnh sát, mặt mày thâm tím và sưng vù. Tôi đọc qua bản liệt kê của các nhân viên về những thứ họ tìm thấy ở hiện trường. Những cuộc cãi vã cộng thêm những lời lăng mạ. Jenks nổi khùng một cách hoang dại, rõ ràng là đã hóa điên. Ông ta phải bị bắt giam.

Bản báo cáo được ký bởi hai nhân viên từ phía Bắc, Samuel Delgado và Anthony Fazziola.

Ngày hôm sau, tôi quay trở lại gặp Greg Marks, người đại diện cũ của Jenks. Ông ta thậm chí còn kinh ngạc hơn trước chuyến viếng thăm của tôi khi tôi nói với ông ta rằng tôi đến đó vì một khía cạnh khác của quá khứ của Jenks.

- Joanna sao? Ông ta đáp với một nụ cười thích thú. Một người đánh giá sai lầm về con người, Thanh tra ạ, nhưng cô ta còn kém hơn khi đánh giá về thời điểm ly hôn.

Ông ta giải thích rằng cuộc ly hôn của họ kết thúc chỉ 6 tháng trước khi cuốn sách *Sợi dây bắt chéo* trở nên ăn khách. Greg Marks nói rằng cuốn sách đã bán được gần một triệu bản chỉ riêng loại bìa cứng.

- Phải chịu đựng Nicholas suốt những năm nghèo đói, sau đó lại phải ra đi chỉ với những đồng tiền trả taxi... - Ông ấy lắc đầu – Thỏa thuận chỉ là một khoản thù lao còm so với mức tiền nếu họ

chia tay một năm sau đó.

Những gì ông ấy nói với tôi đã vẽ ra một bức tranh khác về người phụ nữ mà tôi đã gặp ở phòng tập thể dục. Cô ta dường như che giấu tất cả những chuyện này.

- Cô ấy cảm thấy cũ kỹ, bị bỏ đi như một cái va li đã sờn rách. Joanna đã giúp ông ta hoàn thành việc học hành ở trường, ủng hộ ông ấy khi ông ấy bắt đầu sáng tác. Khi Nick khăn gói đến trường học luật, thậm chí cô ấy còn quay lại nghề cũ.

- Và sau đó – tôi hỏi – cô ấy còn căm ghét ông ta không?

- Tôi tin rằng cô ấy còn tiếp tục cố gắng và kiện ông ấy. Sau khi họ chia tay, cô ấy đã cố kiện ông ấy để có một khoản tiền bảo đảm dựa trên những thu nhập trong tương lai. Sự không hoàn thành trách nhiệm, sự vi phạm hợp đồng. Bất kỳ điều gì cô ấy có thể tìm thấy. Tôi cảm thấy tiếc cho Joanna Wade. Nhưng liệu điều ấy có thể dẫn cô ta đến sự thù hận đến như vậy không? Liệu có thể khiến cô ta giết sáu người không?

Ngày hôm sau, tôi có được một bản hồ sơ lưu vụ ly hôn ở Phòng hồ sơ địa phương. Qua tám biển đề như thông thường, tôi có cảm giác đây là một vụ đặc biệt quyết liệt. Cô ta đòi 3 triệu đô la dựa trên thu nhập tương lai. Cô ta chốt hạ ở mức 5 ngàn đô một tháng, và leo thang lên đến 10 ngàn đô nếu thu nhập của Jenks tăng. Tôi không thể tin sự thay đổi kỳ lạ đang bắt đầu diễn ra trong tâm trí tôi.

Chính Joanna là người đầu tiên nhắc đến cuốn sách – Người cảm thấy bị lừa dối, bị hắt hủi, và mang lòng oán hận sâu sắc hơn những gì cô ấy để lộ ra. *Joanna*, huấn luyện viên dạy Tae-Bo, người đủ

khôe để đánh bại một người đàn ông gấp đôi cô ta. Người thậm chí còn có thể tiếp cận ngôi nhà.

Dường như là điên rồ khi nghĩ theo hướng này. Hơn cả sự phi lý ... điều ấy là không thể.

Những vụ giết người được thực hiện bởi một người đàn ông, bởi Nicholas Jenks.

Chương 105

Ngày hôm sau, khi chúng tôi ăn chung một chiếc xúc xích và một cái bánh mì xoắn trước Sân Thành phố, tôi đã nói với Raleigh về những điều tôi vừa phát hiện được.

Anh ấy nhìn tôi giống như những người bạn gái đã nhìn tôi vài ngày trước. Bị sốc, đầy bối rối và hoài nghi. Nhưng anh ấy không tỏ ra tiêu cực.

- Cô ta có thể dàn dựng mọi chuyện – tôi nói. Cô ta biết về cuốn sách và cô ta đã nói ra để chúng ta tìm thấy. Cô ta biết sở thích của Jenks – rượu sâm panh, quần áo – mối quan hệ của ông ta với Sparrow Ridge. Thậm chí cô ta còn tiếp cận được ngôi nhà.

- Anh có thể hiểu được chuyện này – anh ấy nói – nhưng những vụ sát hại này được thực hiện bởi một người đàn ông, đó là Jenks, Lindsay ạ. Chúng ta đã có ông ta trên phim.

- Hoặc một ai đó đã hóa trang giống Jenks. Mọi hình ảnh của ông ấy đều bỏ lửng.

- Lindsay, DNA khớp mà.

- Em đã nói chuyện với hai nhân viên đến nhà khi ông ta đánh Joanna – tôi nhấn mạnh. Họ nói, cũng hóa điên như Jenks, cô ấy đánh trả lại ông ta, cũng mạnh như vậy. Họ phải ngăn cô ta khi họ đưa ông ấy đi ra và vào xe ô tô.

- Cô ta đã đưa ra những lời cáo buộc, Lindsay. Cô ta cảm thấy mệt mỏi vì bị hành hạ. Cô ta có thể đã không có được những thứ mà cô ta đáng được hưởng, nhưng cô ta đã thu xếp và bắt đầu một cuộc sống mới.

- Điểm mấu chốt là ở đó, Raleigh. Cô ấy không thu xếp. Jenks chính là người đã bỏ cô ta. Cô ta đã hiến dâng mọi thứ chỉ Jenks. Marks mô tả cô ta như một mẫu hình của sự cộng sinh.

Tôi có thể nhận thấy Raleigh muốn tin, nhưng anh ấy vẫn hoài nghi. Tôi có một người đàn ông trong tù với những bằng chứng chống lại ông ta hoàn toàn rõ ràng. Và giờ đây tôi đang tháo gỡ mọi chuyện. Có vấn đề gì với tôi vậy?

Sau đó, bất chợt một điều gì đó quay lại với tôi, một điều gì đó tôi đã bỏ quên từ lâu. Laurie Birnbaum, nhân chứng ở đám cưới vợ chồng Brandt. Cô ấy đã mô tả người đàn ông cô ấy nhìn thấy ra sao nhỉ? Một điều gì đó rất lạ ... Bộ râu làm cho ông ấy có vẻ già đi, nhưng còn đầu ông ta rất trẻ.

Joanna Wade, chiều cao trung bình, thuận tay phải, huấn luyện viên Tae-Bo, đủ khỏe để giải quyết một người đàn ông to gấp hai lần bà ta. Và khẩu súng chín ly của Jenks. Ông ta nói rằng ông ta đã không nhìn thấy nó nhiều năm nay. Tại ngôi nhà ở Montana ... Những ghi chép đã chỉ cho chúng tôi rằng ông ta đã mua khẩu súng đó 10 năm trước, khi ông ta kết hôn với Joanna.

- Anh nên gặp cô ta – tôi nói với sự chắc chắn ngày càng gia tăng. Cô ấy đủ khỏe để đánh bại bất cứ ai trong hai ta. Cô ta có liên quan tới người biết mọi thứ: rượu, quần áo, cuốn sách *Mãi mãi là cô dâu* nữa. Cô ta có cách để ghép mọi thứ với nhau. Những tấm ảnh, những hình ảnh ghi lại đều không thể kết luận. Sẽ thế nào nếu đó là cô ta, Raleigh?

Tôi đang nắm tay anh ấy, tâm trí tôi đang rối loạn với những khả năng khi tôi cảm thấy một cơn co thắt bất chợt, kỳ lạ trong ngực

mình. Tôi nghĩ đó là một cú sốc với những gì tôi vừa đưa ra, nhưng nó đánh gục tôi với tốc độ của một con tàu đang lao đến.

Chóng mặt, buồn nôn. Nó lan suốt từ dạ dày lên đến đầu tôi.

- Lindsay? – Raleigh nói. Tôi cảm thấy tay anh ấy đang ôm chặt lấy vai tôi.

- Em cảm thấy điều gì đó kỳ lạ - tôi lẩm bẩm. Những giọt mồ hôi, cơn co thắt, sau đó là sự váng đầu tồi tệ. Như thể những đội quân đang diễu hành và đánh nhau trong ngực tôi.

- Lindsay? Anh ấy lại nói, lần này quan tâm thực sự.

Tôi dựa vào anh ấy. Đây là cảm giác kỳ lạ và kinh hãi nhất. Tôi cảm thấy cả hai cùng lúc lấy đi sức mạnh và sau đó lại trở lại trong tầm kiểm soát; tỉnh táo, sau đó lại rất choáng váng buồn nôn.

Tôi nhìn thấy Raleigh, rồi sau đó lại không.

Tôi nhìn thấy kẻ đã giết hại những cô dâu và chú rể. Và sau đó hình ảnh ấy lại biến mất.

Tôi thấy mình ngã xuống bên đường.

Chương 106

Tôi thấy mình tỉnh lại trên một chiếc ghế gỗ tại công viên trong tay Raleigh. Anh ấy giữ chặt tôi cho đến khi sức khỏe tôi quay trở lại. Orenthaler đã cảnh báo tôi. Cấp độ ba. Nó gặm nhấm thời gian trong cơ thể tôi.

Tôi không biết điều gì đối với tôi là đáng sợ hơn: tiếp tục hóa trị liệu và tăng tốc với một ca ghép tủy xương hay cảm giác sức khỏe của tôi đang dần bị gặm nhấm từ bên trong.

Mày không thể để nó chiến thắng.

- Em ổn – tôi nói với anh ấy, giọng tôi mạnh mẽ hơn. Em đã được biết trước điều này.

- Em đang cố quá sức, Lindsay. Bây giờ em đang nói về việc mở lại một cuộc điều tra hoàn toàn mới.

Tôi hít sâu và gật đầu.

- Em chỉ cần đủ khỏe để nhìn thấy chuyện này được giải quyết thôi.

Chúng tôi ngồi đó một lúc. Tôi có thể cảm thấy sắc mặt tôi đã tươi tỉnh trở lại, sức mạnh của tứ chi trở lại. Chris giữ chặt tôi, vuốt ve dịu dàng. Chúng tôi trông giống như hai người yêu đang cố gắng tìm một nơi riêng tư tại một nơi hết sức đông đúc.

Cuối cùng, anh ấy nói:

- Điều em đang mô tả về Joanna, em nghĩ là thực sự đúng chứ?

Tôi chẳng thể nói gì thêm. Cô ấy không nói dối về sự chia tay của mình với Jenks. Hay về mối quan hệ gần đây với cả Jenks và Chessy. Liệu cô ta có che giấu một sự thù địch ghê gớm không? Cô

ta có nguyên cơ và có động cơ.

- Em nghĩ kẻ sát nhân vẫn còn ở bên ngoài, tôi nói.

Chương 107

Tôi quyết định làm một việc liều lĩnh lớn. Nếu tôi để câu chuyện lan truyền, thì nó có thể ngay lập tức lật tung vụ án của tôi.

Tôi quyết định xem lại những gì Jenks đã nghĩ ngờ.

Tôi gặp ông ta ở phòng thăm viếng cũ. Leff, luật sư của ông ta cũng đi cùng. Ông ta không muốn gặp, khẳng định rằng không còn muốn nói chuyện với cảnh sát nữa. Và tôi không muốn truyền đạt ý định thật sự của mình và tiếp tục cổ vũ những lời tranh cãi mang tính biện minh của họ nếu như tôi sai.

Jenks có vẻ ủ rũ, gần như sầu não. Gương mặt lạnh lùng và trau chuốt tỉ mỉ của ông ta trông xấu hẳn đi vì trở nên đầy góc cạnh, và chẳng chau chuốt gì.

- Bây giờ cô muốn gì? Ông ta nhếch mép cười, tránh ánh mắt tôi.
 - Tôi muốn biết liệu ông có thể nghĩ tới người nào đó muốn nhìn thấy ông bị giam ở đây không? Tôi hỏi.
 - Cô đang đóng nắp lên quan tài tôi chẳng? Ông ta nói với nụ cười sầu thảm.
 - Hãy chỉ nói thôi, vì trách nhiệm thực hiện nhiệm vụ, tôi đang cho ông cơ hội cuối cùng để cạy cho nó mở trở lại đây.
- Jenks thở phì phì một cách kỳ lạ.
- Sherman nói với tôi rằng tôi sắp bị buộc tội ở Napa với hai vụ giết người nữa. Chuyện đó không tuyệt lắm sao? Nếu như đây là một lời đề nghị giúp đỡ thì tôi nghĩ tôi nên nắm lấy cơ hội để tự chứng minh.
 - Tôi không đến đây để gài bẫy ông, ông Jenks. Tôi đến để nghe ông

nói.

Leff nghiêng người về phía trước và thì thầm vào tai Jenks. Ông ta có vẻ như đang động viên Jenks nói ra.

Người tù nhìn lên với cái nhìn trừng trừng đầy phẫn nộ.

- Kẻ nào đó đang chạy khắp nơi, hóa trang cho giống tôi, biết cuốn tiểu thuyết đầu tiên của tôi. Người này cũng muốn nhìn thấy tôi phải chịu đựng đau khổ. Không khó để chỉ ra đúng không?

- Tôi sẵn sàng nghe bất kỳ một cái tên nào, tôi nói với ông ta.

- Greg Marks!

- Người đại diện trước đây của ông ư?

- Ông ta cảm thấy tôi nợ ông ta về sự nghiệp đang thăng tiến của tôi. Tôi đã làm ông ta tổn thất hàng triệu đô. Kể từ khi tôi rời bỏ ông ta, ông ta không còn một khách hàng lớn nào nữa. Và ông ta là người bạo lực. Marks thuộc một câu lạc bộ săn bắn.

- Làm thế nào ông ta có thể chạm tay vào quần áo của ông chứ? Hay có thể được một sợi râu của ông?

- Cô phải tìm ra điều đó. Cô là cảnh sát mà.

- Ông ta biết ông ở Cleveland tối hôm đó ư? Ông ta biết về ông và Kathy Kogut ư?

- Nick chỉ đưa ra giả thiết rằng có những khả năng khác về người thực sự đứng đằng sau những tội ác đó. Leff xen vào.

Tôi loay hoay trong ghế của mình.

- Còn những ai biết về cuốn sách?

Jenks co rúm người lại.

- Nó không phải là cuốn sách nào đó tôi từng công bố. Đôi ba người bạn cũ và người vợ đầu tiên của tôi, Joanna.

- Có ai trong số họ có lý do nào đó dẫn đến việc muốn gài bẫy ông không?

Jenks thờ dài.

- Cuộc ly hôn của tôi, như cô có thể đã biết, không phải là cái mà họ gọi là sự đồng thuận giữa hai bên. Không có gì phải nghi ngờ về việc đã có lúc Joanna sẽ vui mừng khi tìm thấy tôi trên một con đường không người qua lại trong khi cô ấy đang đến gần tuổi 60. Nhưng giờ đây cô ấy đang quay trở lại chính mình, với một cuộc sống mới, thậm chí giờ đây cô ấy còn biết cả Chessy ... Tôi không nghĩ vậy. Không. Không phải là Joanna. Hãy tin tôi chuyện này.

Tôi lờ đi lờ nhận xét và nhìn thẳng vào mắt ông ta.

- Ông đã nói với tôi vợ cũ của ông đã từng đến nhà ông đúng không?

- Có thể một hoặc hai lần.

- Vậy bà ấy có thể đến để chạm vào thứ gì đó. Có thể là rượu chẳng? Có thể là thứ gì đó trong phòng của ông?

Jenks có vẻ như suy ngẫm về khả năng đó trong giây lát, sau đó miệng ông ta nhả lại thành một nụ cười khinh khỉnh.

- Không thể. Không phải là Joanna.

- Làm sao ông có thể chắc chắn đến như vậy?

Ông ta nhìn tôi như thể ông ta đang khẳng định một sự thật đã được hiểu rồi.

- Joanna yêu tôi. Cô ấy vẫn còn yêu tôi. Tại sao cô lại nghĩ cô ấy quanh quẩn, thêm muốn có mối quan hệ với người vợ mới của tôi? Bởi vì cô ấy nhớ cảnh vật ư? Đó là bởi vì cô ấy không thể thay thế những gì tôi đã trao cho cô ấy. Tôi đã yêu cô ấy ra sao. Cô ấy cảm thấy trống rỗng khi không có tôi.

- Cô nghĩ sao? Ông ta khịt khịt mũi. Joanna đang giữ những sợi râu của tôi trong một cái lọ ngay cả khi chúng tôi đã ly hôn sao?

Ông ta ngồi đó vuốt râu trong khi sự quả quyết, gương mặt ông ta giãn ra thành một niềm hy vọng mơ hồ.

- Ai đó đã có nó ... nhưng Joanna ... cô ấy chỉ là một thư ký nhỏ khi tôi gặp cô ấy. Cô ấy không biết rằng Ralph Lauren đến từ JCPenneys nữa kia. Tôi đã đem đến cho cô ấy lòng tự trọng. Tôi hiến dâng bản thân mình cho cô ấy, và cô ấy hiến dâng cho tôi. Cô ấy hy sinh cho tôi, thậm chí đã làm hai công việc một lúc khi tôi quyết định sáng tác.

Thật khó để nghĩ về Jenks như một người nào đó hơn là một kẻ đáng khinh độc ác – kẻ phải chịu trách nhiệm cho những tội ác kinh khủng đó, nhưng tôi vẫn nhấn mạnh.

- Ông nói bộ lễ phục đó là bộ quần áo cũ. Ông thậm chí còn không nhận ra nó. Và khẩu súng, ông Jenks, khẩu súng chín ly. Ông nói ông đã không nhìn thấy nó nhiều năm nay. Rằng ông nghĩ nó được cất ở đâu đó trong ngôi nhà của ông tại Montana. Ông có chắc điều này không phải được sắp đặt cho một lúc nào đó không?

Tôi có thể nhìn thấy Jenks đang thay đổi sắc mặt khi ông ta tìm kiếm một kết luận không thể xảy ra.

- Ông nói rằng khi ông bắt đầu sáng tác, Joanna đã làm công việc thứ hai để giúp ông. Đó là công việc gì?

Jenks nhìn chăm chăm lên trần nhà, sau đó có vẻ như ông ta đã nhớ ra.

- Cô ấy làm việc ở phòng may áo cưới Saks.

Chương 108

Một cách chậm rãi, không thể tránh được, tôi đang bắt đầu cảm thấy như thể tôi lên nhầm máy bay và đang nhầm sai đích.

Trái ngược với mọi logic, tôi đang ngày càng chắc chắn rằng Nicholas Jenks không phải là kẻ sát nhân.

Tôi phải chỉ ra phải làm gì tiếp theo. Jenks trong cái còng tay là tấm ảnh chủ đề cả báo Time lẫn tờ Newsweek. Ông ta sẽ bị buộc tội ở Napa vì hai vụ giết người nữa vào ngày hôm sau. Có thể tôi chỉ cần ngồi nhầm lên một cái máy bay khác, rời khỏi thành phố và không bao giờ chường mặt ra ở San Francisco nữa.

Tôi tập hợp các cô gái lại. Tôi nói với họ những mảnh ghép đang dần sáng tỏ: cuộc cãi vã gay gắt về vụ ly hôn, cảm giác bị vất bỏ của Joanna, sự tiếp cận trực tiếp của cô ta với các nạn nhân thông qua những mối quan hệ của cô ta tại Saks.

- Cô ta là trợ lý quản lý kho – tôi nói với họ. Không trùng hợp sao?
- Hãy đưa cho mình bằng chứng – Jill nói. Bởi vì bây giờ mình đang có bằng chứng chống lại Nick Jenks. Hãy đưa ra tất cả những bằng chứng mà mình cần.

Tôi có thể nghe thấy sự lo lắng và thất vọng trong giọng cô ấy. Cả đất nước đang chăm chú theo dõi vụ án này, đang theo dõi mọi cử động của cô ấy. Chúng tôi đã làm việc vất vả để thuyết phục Mercer và sếp của cô ấy, Sinclair, rằng đó là Jenks. Và giờ đây, sau tất cả mọi chuyện, chúng tôi lại sắp đưa ra một giả thuyết mới và một kẻ tình nghi mới.

- Hãy cho một lệnh khám xét mới – tôi nói với Jill – Nhà Joanna

Wade. Một thứ gì đó chắc chắn phải ở đó. Những chiếc nhẫn mất tích, một hung khí, như chi tiết về các nạn nhân. Đó là cách duy nhất để chúng ta thắt chặt vụ án.

- Cho một lệnh khám xét trên cơ sở gì? Một chút bằng chúng mới ư? Mình không thể làm việc đó mà không thể không công bố rộng rãi vụ này một lần nữa được. Nếu chúng ta đưa ra những điều chúng ta không chắc chắn, làm sao chúng ta có thể thuyết phục hội đồng xét xử được chứ?

- Chúng ta có thể kiểm tra nơi cô ta đã từng làm việc – Cindy đề xuất. Hãy xem xem liệu cô ta có sự tiếp cận đặc biệt nào với thông tin về cô dâu không.

- Điều này chỉ mang tính suy diễn. Thật tào lao! – Jill kêu lên. Một trong những người hàng xóm của mình làm việc ở Saks. Có thể cô ấy là kẻ sát nhân.

- Cậu không thể giải quyết việc này với tâm trạng này được nếu chúng ta vẫn còn nghi ngờ. – Cindy tranh luận.

- Cậu chỉ có nghi ngờ, Jill nói. Điều mình có là mọi thứ đều đúng chỗ cho việc buộc tội. Đối với cậu, đó là một câu chuyện, cậu đi theo đến nơi nó dẫn đến. Còn toàn bộ sự nghiệp của mình thì treo lơ lửng ở giữa đây.

Cindy trông đầy kinh ngạc:

- Cậu nghĩ mình ở đây chỉ vì một câu chuyện thôi sao? Cậu nghĩ mình ngồi lên mọi đầu mối, khổ sở vì không thể viết được, chỉ để có thể nhảy lên với bản quyền sáng tác sách sau này sao?

- Thôi nào các quý cô, Claire nói, tay đặt lên trên vai Cindy – chúng ta phải cùng nhau giải quyết chuyện này.

Từ từ, đôi mắt màu xanh mãnh liệt của Jill dịu xuống. Cô ấy quay về phía Cindy.

- Mình xin lỗi. Chỉ vì khi chuyện này lộ ra, Leff sẽ có thể gieo rắc những nghi ngờ lớn trong tâm trí hội đồng xét xử.

- Nhưng chúng ta không thể thoái lui chỉ vì đó là sách lược tồi, Claire nói. Có thể vẫn còn kẻ sát nhân ở ngoài kia, một kẻ giết người hàng loạt.

Tôi nói với Jill.

- Hãy cho một lệnh khám xét mới. Làm ơn đi Jill.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Jill tức giận như vậy. Mọi thứ cô ấy đạt được trong nghề nghiệp của mình, mọi thứ cô ấy đại diện, rõ ràng đang bị đặt lên bàn cân. Cuối cùng, Jill lắc đầu.

- Hãy thử cách của Cindy. Chúng ta sẽ bắt đầu từ Saks, hãy kiểm tra Joanna từ đó.

- Cảm ơn Jill, tôi nói. Cậu thật sự là người tuyệt vời nhất.

Cô ấy đáp lại một cách khó nhọc.

- Hãy tìm xem liệu cô ta có bất kỳ mối quan hệ nào với những cái tên đó không, và mình sẽ đưa cho cậu bất kỳ thứ gì cậu muốn. Nhưng nếu cậu không thể, thì hãy chuẩn bị để chiêm vàng Jenks.

Từ bên kia bàn, tôi cầm lấy tay cô ấy. Jill siết chặt tay tôi. Chúng tôi trao cho nhau nụ cười đầy lo âu.

Cuối cùng Jill nói đùa:

- Với tư cách cá nhân, mình hy vọng cậu sẽ quay về với một thông tin nóng hổi để được lên danh mục trong Giáng sinh sắp tới.

Claire cười lớn.

- Giờ đây, cũng chưa đến nỗi là một tổn thất hoàn toàn, đúng

không?

Chương 109

Ngày hôm sau, ngày mà Nicholas Jenks được sắp xếp là sẽ bị buộc tội cho vụ giết hại Rebecca và Michael DeGeoger, tôi bắt đầu tìm kiếm kẻ giết người mới.

Tôi không thể để Jenks biết chúng tôi đang theo dõi sát sao Joanna. Tất nhiên, tôi cũng không muốn Joanna biết chúng tôi đang tập trung sự nghi ngờ vào cô ta. Và tôi không muốn đối mặt với phản ứng của Mercer và Roth.

Cùng với những chuyện đang diễn ra, hôm nay còn là ngày tôi gặp Medved. Sau sự việc trong công viên với Chris ba ngày trước, tôi đã đi kiểm tra máu. Medved đích thân gọi lại, nói với tôi rằng ông ấy muốn tôi tới. Tôi sợ hãi vì được gọi lại như vậy, cũng như là lần đầu tiên gặp Tiến sĩ Roy.

Sáng hôm đó, Medved để tôi chờ. Khi ông ấy gọi tôi vào, còn có một bác sĩ khác trong văn phòng, già hơn, với mái tóc trắng và đôi lông mày trắng rậm rạp. Ông ta tự giới thiệu là Tiến sĩ Robert Yatto.

Hình ảnh vị bác sĩ mới khiến tôi rùng mình. Ông chỉ có thể ở đó để nói về thủ tục cấy ghép tủy xương.

- Tiến sĩ Yatto là trưởng khoa Huyết học tại Moffett, Medved giới thiệu – Tôi mời ông ấy đến để xem mẫu máu mới nhất của cô.

Yatto cười.

- Cô ảm thấy thế nào, Lindsay?

- Đôi khi ổn, đôi khi lại yếu một cách không thể tin được – tôi trả lời. Ngực tôi cảm thấy như nghẹn lại. Tại sao tôi lại phải trải qua

chuyện này với một người mới?

- Hãy nói cho tôi biết về chuyện xảy ra hôm trước đi nào.

Tôi cố gắng hết sức để kể lại tình trạng choáng váng của tôi hôm ở Công viên thành phố.

- Có chảy máu không? – Yatto hỏi đơn giản.

- Không, gần đây thì không.

- Nôn mửa thì sao.

- Không lần nào kể từ tuần trước.

Tiến sĩ Yatto đứng lên, đi qua bàn đến chỗ tôi.

- Cô có phiền không? Ông ấy hỏi khi ôm mặt tôi trong tay. Ông ấy ấn má tôi bằng ngón tay cái một cách cẩn trọng, vạch mắt tôi và nhìn xăm soi vào con ngươi dưới mi mắt của tôi.

- Tôi biết tôi ngày càng yếu đi, tôi nói.

Yatto buông tôi ra, gạt đầu với Medved.

Sau đó, lần đầu tiên kể từ khi tôi bắt đầu gặp ông ấy, Medved cười thực sự.

- Nó không tệ hơn đâu, Lindsay. Đó là lý do tại sao tôi nhờ Bob tới hội ý. Lượng hồng cầu của cô đã tăng trở lại. Lên đến 2800.

Tôi bấu chặt mình hai lần liền để đoán chắc tôi đã nghe đúng. Đó không phải là một giấc mơ đùa giỡn nào đó mà tôi đang tưởng tượng ra trong đầu.

- Nhưng những tình trạng ... những giây phút nóng và lạnh? Hôm trước, tôi lại cảm thấy như một cuộc chiến đang diễn ra trong tôi vậy.

- Có một cuộc chiến thật đấy, tiến sĩ Yatto nói – cô đang tái sinh ra những tế bào hồng cầu mới. Hôm trước, đó không phải là biểu hiện

của bệnh Negli đầu. Đó là cô. Đó là cách cô lành bệnh dần.

Tôi kinh ngạc. Cổ họng tôi khô rát.

- Làm ơn hãy nói lại một lần nữa đi?

- Thuốc đang có tác dụng, Lindsay – Medved nói. Lượng hồng cầu của cô đã tăng lần thứ hai liên tiếp. Tôi không muốn nói cho cô biết, phòng trường hợp đó là một sai lầm, nhưng như Tiến sĩ Yatto đã nói, cô đang tạo ra những tế bào mới.

Tôi không biết nên cười hay khóc.

- Đây là sự thật sao? Tôi có thể tin điều này chứ?

- Điều này rất thật, Medved nói cùng với một cái gật đầu.

Tôi đứng lên, toàn bộ cơ thể tôi đang run rẩy với sự hoài nghi. Trong giây lát, tất cả niềm thích thú mà tôi đã kìm nén lướt qua trong đầu tôi, cơ hội nghề nghiệp, chạy trên Marina Green, một cuộc sống cùng với Raleigh. Trong một thời gian dài, tôi qua sợ hãi để có thể để những niềm vui thích đó được tuôn trào. Giờ đây, chúng dường như trào khỏi tôi.

Medved nghiêng người về phía trước và cảnh báo.

- Cô chưa khỏi đâu, Lindsay. Chúng ta sẽ tiếp tục điều trị, hai lần một tuần. Nhưng điều này thật đáng hy vọng. Còn hơn cả hy vọng nữa cơ, Lindsay. Điều này thật tuyệt.

- Tôi không biết nói gì, có thể tôi hoàn toàn tê cứng. Tôi không biết phải làm gì bây giờ.

- Nếu tôi là cô, tôi sẽ để tâm đến một việc mà cô nghĩ là cô đang mong mỏi nhất, và làm việc đó trong ngày hôm nay đi thôi – Tiến sĩ Yatto nói.

Tôi ra khỏi văn phòng trong tâm trạng rối bời. Đi xuống thang máy,

qua hành lang vô trùng, vào một cái sân nhỏ trông ra cầu Cổng Vàng.

Bầu trời xanh hơn tôi đã từng nhìn thấy, không khí trên vịnh ngọt ngào hơn, lạnh hơn và tinh khiết hơn. Tôi đứng đó, chỉ nghe thấy những âm thanh tuyệt vời từ hơi thở của mình.

Một điều gì đó đang trở lại cuộc sống của tôi – điều đã mất, một điều gì đó tôi không bao giờ nghĩ tôi lại có thể nắm giữ.

Đó là hy vọng.

Chương 110

“Em có vài điều phải nói với anh”, tôi nói với Raleigh trên điện thoại, giọng tôi reo vang với sự thúc giục.

- Anh có thể gặp em để ăn trưa không?

- Chắc chắn rồi. Em đoán được mà. Ở đâu? – Chắc chắn anh ấy nghĩ rằng tôi có một vài tin tức quan trọng để phá vụ án đó.

- Nhà Boxer, tôi nói với một nụ cười.

- Khẩn cấp như vậy sao? Raleigh cười trong điện thoại. Chắc chắn anh đang có tác động xấu đến em. Anh nên đến vào lúc nào?

- Em đang chờ anh.

Anh ấy mất 15 phút để đến cửa. Tôi dừng lại trên đường để vào hiệu bánh Nestor và mua vài cái bánh bao quế nướng mới. Sau đó tôi mở một chai Piper-Heidsieck mà tôi giữ trong tủ lạnh.

Chưa bao giờ trong sáu năm qua tôi lại bỏ lỡ một vụ án giữa buổi chiều. Đặc biệt là một vụ án quan trọng như vậy. Nhưng tôi không cảm thấy tội lỗi, không một chút nào. Tôi nghĩ đến những cách điên rồ nhất có thể để nói ra tin tức tốt lành này.

Tôi gặp anh ấy ở cửa, quần một tấm khăn trải giường. Đôi mắt lớn màu xanh của anh ấy mở to với sự ngạc nhiên.

- Em cần xem thẻ chứng minh – tôi toét miệng cười.

- Em uống rượu à? – Raleigh hỏi.

- Không, nhưng chúng ta sẽ uống. Tôi kéo anh ấy vào buồng ngủ.

Khi nhìn thấy rượu sâm panh, anh ấy lắc đầu.

- Điều em muốn nói với anh là gì vậy?

- Để sau, tôi đáp. Tôi rót cho anh ấy một ly và bắt đầu cởi cúc áo

anh ấy. Nhưng hãy tin em, đó là một tin tốt.

- Là sinh nhật của em đúng không? Anh vừa cười vừa nói.

Tôi để cái khăn trải giường rơi xuống.

- Em sẽ không bao giờ làm việc này nếu chỉ vì đó là sinh nhật em.

- Vậy thì là sinh nhật anh.

- Đừng hỏi. Em sẽ nói cho anh sau.

- Em phá được vụ án – anh ấy la lên. Đó là Joanna. Em đã tìm thấy thứ gì đó để phá được vụ án.

Tôi đặt ngón tay lên môi anh:

- Hãy nói với em rằng anh yêu em.

- Anh rất yêu em – Anh đáp lại.

- Hãy nói với em một lần nữa, giống như anh đã làm ở Heavenly.

Hãy nói với em rằng anh sẽ không bao giờ xa em.

Có thể anh cảm thấy đó là tác dụng của bệnh Negli, một chút kích động, tôi cần cảm giác gần gũi. Anh ôm tôi.

- Anh sẽ không bao giờ xa em đâu, Lindsay. Anh ở ngay đây này.

Tôi cởi áo anh ấy một cách chậm chạp, hết sức chậm chạp, sau đó

là quần anh. Anh ấy chắc chắn cảm thấy giống như một cậu bé đưa

hàng tình cờ sẩy chân vào một việc đã rồi. Anh ấy rắn chắc như đá.

Tôi đưa một ly rượu lên môi anh ấy, và cả hai chúng tôi cùng nhấp

một ngụm từ chiếc ly đó.

- Được rồi, anh sẽ cùng giải quyết chuyện này. Đừng nên quá khó khăn – anh ấy nói.

Tôi đưa anh ấy vào giường, và trong suốt một tiếng tiếp theo,

chúng tôi đã làm một việc mà tôi biết là tôi mong mỏi nhất trên đời.

Chúng tôi đang ở giữa chừng thì tôi cảm thấy những tiếng âm âm

kinh hãi đầu tiên.

Lúc đầu nó thật khác thường, như thể cái giường đang bật lên và lắc lư nhanh hơn chúng tôi, sau đó là âm thanh sâu thẳm, ken két đến từ mọi phía, như thể chúng tôi đang ở trong một căn phòng có độ vang tốt, sau đó là tiếng kính vỡ trong nhà bếp của tôi, một khung tranh rơi khỏi tường và tôi biết, chúng tôi biết.

- Đó là một trận động đất chết tiệt, tôi nói.

Tôi trải qua rất nhiều trận động đất như thế - bất kỳ ai sống ở đây đều trải qua, nhưng lần nào nó cũng đều đáng sợ và gây hoảng hốt. Bạn không bao giờ biết liệu đây có phải là một trận động đất lớn không.

Nó không phải là một trận động đất lớn. Căn phòng lung lay, một vài cái đĩa bị vỡ. Bên ngoài, tôi nghe thấy tiếng còi báo động. Mọi thứ kéo dài có thể là trong hai mươi giây với ba, bốn cơn chấn động nhẹ.

Tôi chạy ra cửa sổ. Thành phố vẫn ở đó. Có một tiếng âm ã như một con cá voi lưng gù đang chọc thủng lòng đất.

Sau đó nó trở lại tĩnh lặng – an toàn như thể toàn thành phố đang níu chặt nhau để đứng thẳng bằng.

Tôi nghe thấy tiếng phụ nữ ni non, những giọng nói đang la hét trên đường phố.

- Anh có nghĩ là chúng ta nên đi không? Tôi hỏi.

- Chắc chắn rồi ... chúng ta là cảnh sát mà. Anh ấy lại chạm vào tôi, và đột nhiên tôi cảm thấy nóng ran khắp người, và chúng tôi tan vào nhau.

- Chúng ta là những cảnh sát điều tra án mạng cơ mà.

Chúng tôi hôn nhau, và một lần nữa chúng tôi hòa làm một. Tôi bất chợt cười vang. Danh sách, tôi đang nghĩ. Khoang trên cao. Bây giờ là một trận động đất. Những điều kỳ lạ này đang bắt đầu kéo dây đây.

Máy điện thoại của tôi kêu. Tôi rửa tầm, lăn tròn và nhìn vào màn hình.

Đó là văn phòng.

- Mã một mười một, tôi nói với Raleigh.

Báo động khẩn.

- Chết tiệt – tôi lầm bầm, chỉ là một trận động đất thôi mà.

Tôi ngồi dậy, kéo tấm phủ lên mình, gọi bằng chiếc điện thoại cạnh giường.

Roth là người đang liên lạc với tôi. Roth chưa bao giờ gọi tôi. Chuyện gì đang diễn ra vậy? Ngay lập tức, tôi chuyển sang đường dây của ông ấy.

- Cô đang ở đâu thế? Ông ấy hỏi.

- Tôi đang thu dọn vài đồng đồ nát – tôi nói và cười với Raleigh.

- Hãy đến đây. Hãy đến đây nhanh lên, ông ấy quát lên.

- Chuyện gì vậy, Sam? Chuyện về trận động đất sao?

- Ủ, ông ấy đáp. Còn tệ hơn thế. Nicholas Jenks đã trốn thoát.

Chương 111

Trong khi ngồi và bị cùm vào chiếc ghế trên xe cảnh sát đang trên đường trở về từ Napa, Nicholas Jenks quan sát đôi mắt dừng dừng của người cảnh sát ngồi chéo với ông. Ông ta bày mưu, lên kế hoạch. Ông ta phân vân sẽ mất bao nhiêu để mua được tự do.

Một triệu? Hai triệu? Rốt cục kẻ ngốc này đã mang về nhà thứ gì? 40 ngàn đô một năm ư?

Ông ta nhận ra nhân viên có ánh mắt như thép này là một người hoàn hảo, anh ta chấp hành nhiệm vụ mà không hề hỏi lại. Nếu ông ta đang viết sách về vụ này, thì anh ta sẽ là người mà ông ta cho đi cùng xe với ông ta.

Vậy thì 5 triệu. Ông ta cười tự mãn.

Nếu ông ta đang viết sách thì ý tưởng đó mang một sự mỉa mai lạnh lùng, nghiêm trọng đối với ông ta. Ông ta đã viết nó.

Jenks loay hoay trong những cái cùm, cổ tay bị khóa, người bị buộc vào ghế. Chỉ vài phút trước đó, ông ta đứng trong tòa án có gạch đỏ ở Santa Rose khi ủy viên công tố trong bộ đồ hiệu Liz Claiborne bé nhỏ chỉ ngón tay vào ông ta. Lặp đi lặp lại, cô ta buộc tội ông về những chuyện mà chỉ có một bộ óc uyên bác như ông ta mới nghĩ ra và làm được.

Tất cả những gì ông ta có thể làm là nhìn trừng trừng một cách lạnh lùng khi cô ta buộc tội ông là kẻ hung ác đó. Đôi khi, ông ta muốn nhốt cô ta vào thư viện luật và chỉ cho cô ta thấy điều ông ta thực sự có thể làm.

Jenks liếc nhìn liếc nhìn bầu trời và những ngọn đồi đầy nắng qua

cửa sổ nhỏ ở cánh cửa phía sau và cố nhìn chăm chú vào những thứ trên đó. Novato. Chỉ đến Marin.

Ông ta ép mặt vào tấm ngăn bằng thép. Ông ta phải ra khỏi đây. Nếu ông ta đang viết câu chuyện này, thì sẽ luôn có một lối thoát.

Ông ta nhìn người lính gác. Vậy câu chuyện này là gì, anh lính? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

- Anh đã kết hôn chưa? Ông ta hỏi.

Viên cảnh sát nhìn ông ta chăm chăm, sau đó anh ta gật đầu.

- Con cái thế nào?

- Hai đứa – Anh ta lại gật đầu, thậm chí còn thoáng cười.

Bất chấp việc họ cố gắng kìm nén mình khó khăn đến thế nào, họ vẫn luôn bị lôi cuốn vào việc nói chuyện với kẻ hung ác này, kẻ đã giết những đôi uyên ương. Họ có thể kể với vợ và bạn bè mình, thanh minh cho việc họ mang về nhà 600 đô nghèo nàn hàng tuần. Ông ta là một người lừng danh.

- Vợ anh có làm việc không? – Jenks thăm dò.

Viên cảnh sát gật đầu.

- Giáo viên. Làm thêm. Lốp tám.

Làm thêm ư? Có thể anh ta sẽ hiểu được một thỏa thuận mua bán.

- Vợ tôi cũng đã từng làm việc – Jenks đáp lại – Vợ đầu của tôi. Bán lẻ. Vợ hiện tại của tôi cũng làm việc trong ngành truyền hình. Tất nhiên, giờ đây cô ấy chỉ làm thêm thôi.

Lời nhận xét khiến người gác bật cười. Kẻ đáng khinh bỉ bị bóp nghẹt đang thư giãn.

Jenks nhìn thấy một cột mốc mà ông ta nhận ra. Cách cầu Cổng Vàng 20 phút. Không còn nhiều thời gian.

Ông ta nhìn ra ngoài cửa sổ hướng về chiếc xe tuần tra đi sau họ. Còn một cái nữa ở phía trước. Một sự cam chịu cay đắng níu giữ. Không có đường ra. Không có cuộc trốn thoát tao nhã nào cả. Đó chỉ là chuyện trong sách của ông ta. Đây là cuộc sống và ông ta đang bị cùm chặt.

Sau đó, bất thành linh, chiếc xe cảnh sát tròn tránh một cách dữ dội. Jenks bật mạnh về phía trước trong chiếc ghế đang ngồi, hướng về phía người lính gác ngồi chéo với ông. Trong một giây, ông ta phân vân không biết chuyện gì đang diễn ra, sau đó chiếc xe lại tròn tránh thêm một lần nữa. Ông ta nghe thấy một tiếng âm âm ghê người bên ngoài.

Nó là một trận động đất.

Jenks có thể nhìn thấy chiếc xe cảnh sát dẫn đầu quẹo đầu để tránh va chạm với một chiếc xe khác. Sau đó nó trượt khỏi đường.

Một trong số những viên cảnh sát la lên “Chết tiệt”, nhưng chiếc xe vẫn tiếp tục lao đi.

Jenks lộn nhào trong sự sợ hãi, cố gắng nắm lấy bất kỳ thứ gì được gắn cố định trong thùng xe. Chiếc xe đang nảy lên.

Chiếc xe cảnh sát đi sau họ nhảy qua một mô đất thành linh xuất hiện trên đường cao tốc, và trước sự kinh ngạc của ông ta, nó nhảy bật lên. Người lái chiếc xe chở Jenks nhìn lại đằng sau ông ta với vẻ bàng hoàng.

Sau đó đột nhiên một viên cảnh sát khác ở phía trước hét lên yêu cầu người lái xe dừng lại.

Một chiếc xe tải 18 bánh chèn sang đường của họ. Họ hướng thẳng vào nó. Khi chiếc xe tải đã đổi hướng, con đường lại oằn lên. Sau đó

họ không còn kiểm soát được mọi việc nữa.

Minh sắp chết ở đây, Nicholas Jenks nghĩ. Chết ở đây, mà không ai biết toàn bộ sự thật.

Chiếc xe đâm vào những thanh thẳng đứng của nhà ga Conoco. Nó rít lên và lao đến một bên đỡ, quay tròn hai lần. Người cảnh sát ngồi chéo ông ta bị hất văng lên thành thùng bằng kim loại. Anh ta đang la lên và rên rỉ khi nhìn Jenks.

- Không được di chuyển, người cảnh sát hỗn hển nói.

Ông ta có thể đến địa ngục bằng cách nào? Ông ta vẫn bị xích vào chỗ ngồi cơ mà.

Sau đó, một âm thanh kinh hãi xuất hiện, và cả hai người họ đều ngược lên. Chiếc đèn bằng thép cao vút ở bên trên sân ga như một cây gỗ và đổ xuống họ. Nó va mạnh vào cánh cửa của chiếc xe tải, đánh bật người cảnh sát về phía sau, gần như chắc chắn đã giết chết ông ta sau cú va đập.

Jenks chắc rằng cả ông ta cũng sẽ bị giết chết – tất cả chỉ có khói, những tiếng thét, sự uốn cong của kim loại.

Nhưng ông ta không chết mà vẫn yên lành. Chiếc đèn đường đã khoét một lỗ trên thân chiếc xe, phá tan những chiếc cùm khỏi chiếc ghế. Ông ta có thể tự giải thoát mình, thậm chí với tay và chân bị giữ, ông ta tự đẩy mình ra ngoài qua lỗ hổng.

Mọi người đang chạy trên đường, la hét trong sự sợ hãi. Những người lái mô-tô tránh khỏi con đường, một số người bàng hoàng, những người khác đang nhảy khỏi những chiếc xe tải của họ để giúp đỡ.

Đây rồi! Ông ta biết nếu ông ta không chạy, ông ta sẽ phải nhìn lại

khoảng khắc này và hối tiếc suốt phần đời còn lại của mình.

Nicholas Jenks bò ra khỏi chiếc xe, đầy kinh ngạc và mất phương hướng. Ông ta không thấy viên cảnh sát nào, chỉ có những khách bộ hành sợ hãi đang lướt nhanh. Ông ta khập khiễng đi ra và nhập vào khung cảnh hỗn loạn của đường phố.

Mình đã tự do! Jenks hân hoan.

Và mình biết ai đang giăng bẫy mình. Cảnh sát sẽ biết sau một triệu năm nữa.

Chương 112

Mất ba phút để Raleigh và tôi mặc quần áo và quay lại Sân lớn. Trong lúc hỗn loạn, tôi đã không kịp nói với anh ấy những tin tức của mình.

Về mức độ thảm họa, vụ chấn động này chẳng là gì – trừ chuyện bạn đã phải dành năm tuần để theo dấu kẻ giết người khét tiếng nhất nước. Hầu như sự tàn phá chỉ dừng lại ở những tấm kính trước cửa hàng bị vỡ vụn và những vụ tai nạn giao thông ở phía nam thành phố, nhưng khi chúng tôi len qua đám đông báo chí đang la hét ở hành lang của Sân lớn, tin tức lớn nhất của trận động đất loan ra với tính chất ác liệt của bức thông điệp trực tiếp.

Kẻ sát hại cô dâu và chú rể đã tự do.

Nicholas Jenks đã trốn thoát khi chiếc xe cảnh sát chở ông ta trở về phòng giam bị lật ở bên ngoài Novato, hậu quả của một chuỗi những tai nạn xe cộ do cơn chấn động gây ra. Người cảnh sát canh gác ông ta đã bị thương gần chết. Hai người nữa, ở ghế trên của chiếc xe bị lật đã được đưa vào bệnh viện.

Một trung tâm chỉ huy lớn được thành lập ở phòng lớn phía dưới phòng án mạng. Đích thân Roth chỉ huy. Nơi này đầy ắp sĩ quan từ trung tâm xuống và tất nhiên, là cả cánh báo chí.

Một thông báo truy nã được loan báo, dung mạo và hình Jenks được phân phát tới cảnh sát ở cả hai phía của cây cầu. Tất cả những ngõ ra khỏi thành phố và những trạm thu thuế trên đường cao tốc đều được giám sát; giao thông chậm lại như bò lê. Các sân bay, khách sạn, và những nơi cho thuê xe ô tô đều được báo động.

Vì chúng tôi đã theo dấu Nicholas Jenks từ đầu, nên Raleigh và tôi tự đến trung tâm của cuộc tìm kiếm.

Chúng tôi đặt một đội theo dõi tức thì tại nơi ở của ông ta. Các cảnh sát tỏa ra khắp vùng Sea Cliff, từ Presidio đến Lands End.

Trong những cuộc tìm kiếm như thế này, sáu giờ đầu tiên là quan trọng nhất. Mấu chốt của vấn đề là giam Jenks trong những song sắt tại nơi ông ta trốn, không để ông ta liên lạc với bất kỳ ai có thể giúp ông ta. Jenks không có nguồn sống, không có tiền, không có ai cho ông ta nương nhờ. Jenks không thể sống lang thang trừ khi ông ta láu cá hơn nhiều so với những gì tôi nghĩ về ông ta.

Vụ đào thoát khiến tôi kinh hãi. Người đàn ông tôi săn đuổi đã tự do, nhưng tôi cảm thấy mâu thuẫn. Liệu chúng tôi có đang săn lùng đúng người không?

Mọi người đều có chung giả thuyết về địa điểm ông ta có thể tới, đó là khu vực làm rượu vang, phía Đông ở Nevada. Tôi có giả thuyết của riêng mình. Tôi không nghĩ ông ta sẽ quay về ngôi nhà. Ông ta thừa thông minh, và ở đó chẳng có gì để lấy cả. Tôi hỏi Roth liệu tôi có thể mượn Jacobi và Paul Chin không, để tạo một gọng kìm.

Tôi kéo Jacobi sang một bên.

- Tôi cần anh giúp, Jacobi. Tôi bảo anh ta theo dõi bên ngoài căn hộ của Joanna Wade trên đồi Russian.

Tôi bảo Chin làm giống như thế ở bên ngoài nhà của người quản lý trước đây của Jenks, Greg Marks.

Nếu Jenks thực sự tin rằng ông ta bị gài bẫy, thì đó sẽ là hai nơi ông ta sẽ tới.

Jacobi nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi đang trao cho anh ta một

đầu mỗi về rượu sâm panh khác vậy. Toàn bộ các thanh tra đều đang theo dấu các đầu mối.

- Chuyện quý quái gì vậy, Lindsay... tại sao?

Tôi cần ông ấy tin tôi.

- Bởi vì nó gây ấn tượng cho tôi cũng như đối với ông vậy – tôi nói.

Tại sao Jenks lại để bộ lễ phục chết tiệt đó ở lại. Tôi nghĩ ông ta sẽ đi tìm Joanna. Hãy tin tôi trong chuyện này.

Jacobi và Paul Chin đã vào vị trí, tôi chẳng thể làm gì ngoài việc điều khiển điện đài. Sáu giờ tìm kiếm đã trôi qua mà vẫn chẳng có dấu hiệu nào của Nicholas Jenks.

Chương 113

Khoảng bốn giờ, tôi nhìn thấy Jill len qua đám đông đang bao quanh văn phòng tôi. Cô ấy trông như sắp giết ai đó, có thể là tôi.

- Mình thật mừng là cậu ở đây, tôi ôm chầm lấy cô ấy – Hãy tin mình, Jill.

- Cindy đang ở tầng dưới, cô nói. Chúng ta hãy nói chuyện.

Chúng tôi len ra và có thể nhìn thấy Cindy giữa một đám đông các nhà báo đang chực vồ lấy bất kỳ ai đi xuống từ tầng ba. Chúng tôi gọi cho Claire, và sau năm phút, chúng tôi đã ngồi quanh bàn ở quầy cà phê dưới tòa nhà. Sự trốn thoát của Jenks đã làm xáo trộn tất cả các suy đoán của tôi.

- Cậu vẫn tin ông ta vô tội sao? – Jill đi thẳng vào vấn đề ngay lập tức.

- Điều đó còn tùy thuộc vào nơi ông ta sẽ đến. Tôi thông báo với họ rằng tôi đã bố trí hai cảnh sát quanh nhà của Greg Marks và Joanna Wade.

- Thậm chí đến bây giờ sao? Jill lắc đầu và trông như sắp bốc cháy. Người vô tội không trốn chạy khỏi sự giam giữ của cảnh sát, Lindsay.

- Người vô tội có thể làm như vậy, tôi nói. Nếu họ không tin hệ thống luật pháp nữa.

Claire nhìn quanh với sự thừa nhận đầy lo âu.

- Các quý cô, điều này gây ấn tượng cho mình là chúng ta đang thâm nhập vào một lĩnh vực rất nhạy cảm, đúng không? Chúng ta có một cuộc săn tìm kẻ giết người nhằm tìm ra vị trí của Jenks, hẳn

ta có thể bị bắn ngay khi được nhìn thấy và cùng lúc đó, chúng ta đang nói về việc cố gắng làm vững chắc một vụ án chống lại một người nào khác. Nếu chuyện này lộ ra, các sếp sẽ lộn nhào. Mình đang nhìn thấy một vài trong số những cái đầu thông minh ấy đây.

- Nếu cậu thực sự tin chuyện này, Lindsay, cậu cần phải báo cáo chuyện này với ai đó, Roth hoặc Mercer – Jill lên lớp tôi.

- Mercer đi vắng. Và bây giờ, mọi người đều đang tập trung vào việc xác định vị trí của Jenks. Ai sẽ tin chuyện này chứ? Như cậu nói đây, tất cả những gì mình có chỉ là một mớ những giả thuyết.

- Cậu đã nói với Raleigh chưa? – Claire hỏi.

Tôi gật đầu.

- Anh ấy nghĩ sao?

- Hiện tại, anh ấy không thể cho qua chuyện sơi râu. Sự đào tẩu của Jenks không giúp ích gì cho lý lẽ của mình.

- Mình biết có điều gì đó mình thích ở người đàn ông đó. Cuối cùng Jill cũng mỉm cười.

Tôi nhìn Cindy và chờ đợi sự ủng hộ.

- Thật khó để tranh cãi với suy nghĩ trái ngược của cậu về mọi chuyện, Lindsay, cô ấy nói với một tiếng thở dài. Bản năng của cậu thường rất tốt.

- Vậy thì hãy ập vào bắt Joanna, như Lindsay đề xuất – Cindy nói

– Tôi càng ở bên cô ấy, tôi càng quý cô ấy.

Mọi thứ chợt trở nên rất khó khăn trong việc giải trình. Tôi quay về phía Claire.

- Chắc không có thứ gì có thể kết tội Joanna mà chúng ta đã bỏ qua chứ?

Cô ấy lắc đầu.

- Chúng ta đã xem xét tất cả mọi thứ. Tất cả các bằng chứng đều chỉ thẳng vào Nicholas Jenks.

- Claire, mình đang nói về điều gì đó có ở đó, ngay trước mắt chúng ta, mà chúng ta không nhìn thấy cơ.

- Mình muốn nghĩ như cậu trong chuyện này, Lindsay – Claire nói – nhưng chúng ta đã xem xét mọi thứ.

- Phải có cái gì đó chứ. Cái gì đó có thể nói cho chúng ta biết kẻ sát nhân là nam hay nữ. Nếu Joanna làm việc đó, cô ta sẽ không khác gì với những kẻ sát nhân mà mình đã từng truy đuổi. Cô ta phải để lại cái gì đó. Chỉ có điều chúng ta chưa tìm ra nó. Jenks hoặc ai đó đã làm việc ấy để hại ông ta và chúng ta đã tìm ra ông ta.

- Và bây giờ chúng ta nên ra ngoài để tìm ông ta trước khi chúng ta kết thúc với vụ giết đôi vợ chồng thứ tư – Jill giục.

Tôi cảm thấy cô đơn, nhưng tôi không thể đầu hàng. Chuyện đó không đúng.

- Làm ơn – tôi van nài Claire – hãy xem lại mọi thứ một lần nữa. Mình nghĩ chúng ta đã bắt sai người.

Chương 114

Trong ánh sáng của tấm gương hóa trang, kẻ sát nhân ngồi chết lặng với đôi mắt màu xanh dịu dàng đang chuẩn bị biến thành màu xám.

Việc đầu tiên là bôi bẩn tóc của cô ta cho đến khi màu vàng hoe biến mất, sau đó chải nó ra sau, cho đến khi nó mất đi màu sáng rực và bóng loáng.

- Ngươi buộc ta làm việc này, buộc ta phải ra tay một lần nữa. Ta chắc chắn đã trông mong nhiều như vậy. Ngươi yêu thích những trò chơi, đúng không, Nick?

Cô ta nói với khuôn mặt đang thay đổi. Với một miếng gạc bằng vải, cô ta quét lên một thứ nhựa thơm sạch, nhót với mùi như mùi hồ. Cô ta chấm nhẹ nó lên trên thái dương, xuống tới chỗ cong của cằm, ở chỗ mềm mềm giữa môi trên và mũi.

Sau đó, với một cái nhíp, cô ta dán râu. Chòm râu màu nâu đỏ.

Khuôn mặt gần như hoàn thiện. Nhưng đôi mắt ... bất kỳ ai có thể nhìn thấy đều nhận ra chúng vẫn là mắt của cô ta.

Cô ta lấy ra một đôi kính áp tròng có màu từ trong hộp, làm ẩm chúng, banh mi mắt ra để cho chúng vào.

Cô ta chớp chớp mắt, cảm thấy tự hài lòng với kết quả đạt được.

Sự quen thuộc đã biến mất. Sự thay đổi đã hoàn thành. Đôi mắt cô ta giờ đây ánh lên một màu xám lạnh lùng, tẻ nhạt.

Màu của Nicholas.

Cô ta đã trở thành ông ta.

Chương 115

Cuộc gọi của Claire đánh thức tôi khỏi một giấc ngủ sâu.

- Hãy đến ngay đây, cô ấy ra lệnh.

Tôi nhìn đồng hồ. Lúc đó là 5 giờ 10 phút.

- Đến đâu? Tôi rên rỉ.

- Mình đang ở văn phòng. Trong phòng thí nghiệm. Người bảo vệ ở tiền sảnh sẽ cho cậu vào. Hãy đến ngay bây giờ.

Tôi nghe thấy sự khẩn cấp trong giọng nói của cô và chỉ mất vài giây để tôi tỉnh táo.

- Cậu đang ở phòng thí nghiệm sao?

- Từ 2 giờ 30, với cái đầu buồn ngủ. Đó là về Nicholas Jenks. Mình nghĩ mình đã tìm ra thứ gì đó, và Lindsay, đó là một thứ tạo ra ảo giác.

Chỉ hơn 10 phút sau tôi đã đến chỗ phòng tư liệu. Tôi đỗ xe ở khu vực bùng binh bên ngoài lối vào được dành cho xe công vụ. Tôi chạy vào, tóc tôi chưa chải, mặc chiếc áo lạnh ngắn tay và quần bò.

Người bảo vệ cho tôi vào và để tôi đi qua. Anh ta đang chờ tôi.

Claire gặp tôi ở lối vào phòng thí nghiệm.

- Được rồi, tôi nói, mình mong đợi rất nhiều.

Claire không trả lời. Cô chỉ ấn tôi về phía cửa phòng thí nghiệm, không một lời chào đón hay giải thích gì cả.

- Chúng ta quay lại Hyatt nhé, cô ấy nhìn chăm chăm. Vụ giết người số một, David Brandt chuẩn bị mở cửa.

- Hãy đóng giả cậu là chú rể - cô ấy nói, đặt tay lên vai tôi và nhẹ nhàng đẩy tôi vào chỗ, còn mình sẽ là kẻ giết người. Mình làm cậu

kinh ngạc khi cậu mở cửa, và nhát dâm bằng tay phải, bây giờ thì chưa có gì khác biệt.

Cô ấy thụi nắm đấm của mình vào khoảng không dưới ngực trái của tôi.

- Thế là cậu ngã xuống và đó là chỗ chúng ta sẽ tìm thấy cậu sau đó tại hiện trường.

Tôi gật đầu, để cô ấy biết rằng tôi vẫn đang theo kịp.

- Vậy chúng ta tìm thấy gì quanh cậu? Cô ấy hỏi, mắt mở to.

Tôi nhìn lại hiện trường.

- Chai sâm panh, chiếc áo lễ phục.

- Đúng thế, nhưng đó không phải thứ mình muốn nói đến.

- Máu ... rất nhiều máu.

- Gần hơn rồi đấy. Hãy nhớ, anh ta chết vì tim ngừng đập, và rối loạn điện cơ học. Chúng ta chỉ giả định một cách đơn giản là anh ta quá sợ hãi nên đã chết.

Tôi đứng dậy, nhìn xuống sàn nhà. Sau đó bất chợt tôi nhận thấy như thể tôi đang ở đó với cái xác chết.

- Nước tiểu.

- Đúng thế! Claire la lên. Chúng ta đã tìm thấy một ít cặn nước tiểu nhỏ. Trên giày của anh ta, trên sàn nhà. Khoảng 6 centimét khối, đó là lượng mà mình có thể lưu giữ. Có vẻ lôgic khi cho rằng đó là của chú rể, bài tiết là một phản ứng tự nhiên với nỗi sợ hãi bất chợt, hay với cái chết. Nhưng tối qua mình đã nghĩ, cũng có những vết nước tiểu ở Cleveland. Và ở đây, quay trở lại Hyatt, thậm chí mình chưa bao giờ xét nghiệm nó cả. Tại sao lại thế? Vì mình luôn nghĩ nó là từ David Brandt.

- Nhưng nếu cậu ở đây, ngã quy trên sàn, và mình là kẻ sát nhân đứng bên trên cậu, và nước tiểu ở đây, cô ấy nói, chỉ vào chỗ sàn nhà xung quanh tôi, vậy nước tiểu này sẽ là của ai?

Mắt chúng tôi khóa chặt vào một trong những khoảng khắc sáng chói như lễ hiển linh của Chúa.

- Cửa kẻ giết người, tôi nói.

Claire mỉm cười với người học trò sáng dạ của mình.

- Những người ghi chép biên bản khám nghiệm pháp y đã biết rất nhiều ví dụ về chuyện những kẻ giết người “tè dâm” khi chúng giết người, nên việc có nước tiểu không có gì là lạ. Trạng thái thần kinh kích động của cậu hoạt động liên tục. Và một mẫu cũ còn tốt đã thúc giục mình, ám ảnh cho đến tận chi tiết cuối cùng nên mình đã làm lạnh nó trong một cái lọ nhỏ, không biết để làm gì. Và thứ có thể khiến tất cả chuyện này khớp với nhau đó là, *nước tiểu có thể được kiểm nghiệm*.

- Kiểm nghiệm ư? Để làm gì?

- Để xác định giới tính, Lindsay. Nước tiểu có thể cho biết giới tính.

- Chúa ơi, Claire, tôi bàng hoàng.

Cô ấy đưa tôi vào phòng thí nghiệm đến một quầy nhỏ với hai chiếc kính hiển vi, một số hóa chất trong những cái lọ, và một thiết bị mà tôi nhận ra nhờ những giờ hóa học ở trường đại học – đó là một chiếc máy ly tâm.

- Không có bất kỳ dấu hiệu giới tính nào có ngay trong nước tiểu, nhưng có những thứ để tìm ra nó. Đầu tiên, mình lấy một mẫu và quay nó trong máy ly tâm với chất nhuộm màu KOH này, thứ chúng ta có thể dùng để loại những chất bẩn trong những lần tiếp

máu.

Cô ấy bảo tôi nhìn vào chiếc kính đầu tiên.

- Nhìn này, những nhánh nhỏ xíu như tơ với những cụm tế bào nhỏ giống những chùm hoa Candida Albican.

Tôi nhìn cô ấy mặt ngây ra.

- Những tế bào bọt, bạn thân yêu ạ. Nước tiểu này được cộng với nhiều tế bào bọt cao. Con trai không có chúng.

Tôi bắt đầu cười, nhưng trước khi tôi có thể đáp lại, cô ấy đã kéo tôi đi tiếp.

- Sau đó mình đã đặt một mẫu khác dưới kính và phóng to nó lên ba nghìn lần. Hãy kiểm tra cái này.

Tôi cúi xuống chỗ cái kính và nhìn nó.

- Cậu nhìn thấy những tế bào tối màu, hình trăng lưỡi liềm đang nổi xung quanh chứ? – Claire hỏi.

- Ừ.

- Rất nhiều hồng huyết cầu.

Tôi rời khỏi cái kính và nhìn cô ấy.

- Chúng không thể có trong nước tiểu của một người đàn ông. Ngay cả khi họ có một quả thận bị chảy máu, mà theo hiểu biết của mình, không ai trong số các nghi phạm của chúng ta có bất kỳ dấu hiệu nào của bệnh này.

- Hoặc, trừ khi kẻ sát nhân đang có kinh nguyệt, tôi lắc đầu một cách chậm chạp.

Chương 116

Tôi nhìn Claire chăm chăm khi thông tin này đã lắng dịu trong tâm trí tôi. Từ đầu, Nicholas Jenks đã nói sự thật.

Ông ta không ở trong phòng đó khi David và Melanie Brandt bị giết tối hôm đó. Không ở Napa. Có thể cũng không ở gần Hall of Fame ở Cleveland. Tôi đã quá ghét Jenks nên tôi không thể chấp nhận chuyện đó. Không ai trong chúng tôi có thể bỏ qua sự thật rằng chúng tôi muốn ông ta là kẻ có tội.

Tất cả các bằng chứng – râu, áo lễ phục, rượu sâm panh đều là một sự lừa gạt không thể tin được. Jenks là một bậc thầy của những kết thúc gây kinh ngạc, nhưng ai đó đã giăng bẫy vào loại bậc thầy này. Tôi vòng tay quanh Claire và ôm cô ấy.

- Cậu là người giỏi nhất.

- Cậu nói rất đúng về chuyện mình là ai. Mình không biết điều này chứng minh được gì, cô ấy trả lời và vỗ nhẹ vào lưng tôi, nhưng người đứng phía trên người đàn ông đáng thương đó tại hiện trường vụ giết người là một phụ nữ. Và mình chỉ có thể chắc chắn như thế về việc cô ta đã đâm David Brandt đến chết với tay phải của cô ta.

Tâm trí tôi đang rối bời. Jenks đã trốn thoát, hàng trăm cảnh sát đang truy đuổi và ông ta vô tội.

- Sao vậy? Claire nhìn tôi và mỉm cười.

- Đây là tin tốt lành nhất thứ hai mà mình được nghe gần đây, tôi nói.

- Tin tốt lành thứ hai ư?

Tôi cầm tay cô ấy. Tôi nói với Claire những gì Medved đã chia sẻ

với tôi. Chúng tôi lại ôm chầm lấy nhau. Thậm chí chúng tôi còn nhảy một điệu nhảy chiến thắng và sau đó cả hai chúng tôi quay lại làm việc.

Chương 117

Đi lên gác và ngồi ở bàn làm việc của mình, tôi gọi điện đàm cho Jacobi đáng thương, anh ta vẫn ngồi bên ngoài nhà Joanna Wade tại góc phố Filbert và Hyde.

- Anh ổn chứ, Jacobi?

- Chỉ cần tắm và ngủ hai tiếng là sẽ khá lên thôi.

- Hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra?

- Chuyện gì đang diễn ra ư? – Jacobi lặp lại, như thể anh ta đang xem xét lại sổ ghi chép một cách bực dọc.

- 4 giờ 15 phút chiều hôm qua, mục tiêu xuất hiện, đi khỏi nhà đến phòng tập thể dục Gold. 6 giờ 10, mục tiêu lại xuất hiện, đi tới quán cà phê Pasqua với một cái túi nhựa. Tôi đoán đó là Almond Roast.

Đi vào cửa hàng quần áo Contempo Casuals và đi ra tay không. Tôi được biết là những món đồ mùa thu mới chưa về, Boxer. Cô ta về nhà. Những ngọn đèn chiếu lên đến tầng 3. Tôi nghĩ thấy mùi bếp núc đúng không nhỉ? Tôi không biết, nhưng có thể là do quá đói nên tôi đã tưởng tượng ra. Những ngọn đèn tắt lúc 10 giờ 25. Từ lúc đó, cô ấy làm việc mà tôi muốn làm. Tại sao cô lại bắt tôi ở đây như một tân binh thế, Lindsay?

- Bởi vì Nicholas Jenks sẽ cố gắng tìm ra người vợ cũ của ông ta. Ông ta tin rằng cô ta đang gài bẫy ông ta. Tôi nghĩ ông ta biết Joanna là kẻ giết người.

- Cô đang cố cố vũ tôi đúng không, Boxer? Mang đến ý nghĩa cho cuộc đời tôi ư?

- Có thể. Và chuyện là thế này ... Tôi cũng nghĩ đó là cô ta. Tôi

muốn biết ngay lập tức khi ông phát hiện ra Jenks.

Chris Raleigh đến lúc 8 giờ, ném một ánh mắt đầy kinh ngạc vào đôi mắt lơ mơ của tôi và tóc tai rối bời.

- Em nên cố gắng chải tóc vào buổi sáng đi chứ?

- Claire gọi em lúc 5 giờ 10. Em ở chỗ tư liệu lúc 5 giờ 30.

Anh ấy nhìn tôi kỳ lạ.

- Để làm gì vậy?

- Hơi khó giải thích đây. Em muốn anh gặp một vài người bạn của em.

- Những người bạn ư? Vào lúc 8 giờ sáng sao?

- Vâng. Những người bạn gái của em.

Anh ấy trông bối rối hoàn toàn.

- Điều gì ở đây anh không biết thế?

- Raleigh, tôi nắm lấy tay anh ấy. Em nghĩ chúng ta đã phá được vụ án rồi.

Chương 118

Một giờ sau, tôi họp tất cả mọi người về vụ Jenks, đầy hy vọng rằng đây sẽ là lần cuối cùng.

Đã có một vài lần người ta trông thấy Nicholas Jenks ở Tiburon gần bến thuyền và phía nam của chợ, quần quanh một đám những kẻ vô gia cư. Cả hai thông tin đều được chứng minh là sai. Ông ta né tránh chúng tôi, và ông ta còn tự do bao lâu thì sự suy đoán càng lớn.

Chúng tôi tụ họp nhau lại tại một căn phòng trống mà đôi khi đội án tình dục sử dụng. Claire lên đưa Cindy lên từ hành lang, sau đó chúng tôi gọi Jill.

- Mình thấy chúng ta đã nói lòng luật lệ, Jill khen ngợi khi cô ấy bước vào và nhìn thấy Raleigh.

Raleigh trông cũng đầy kinh ngạc.

- Đừng để ý đến tôi – tôi chỉ là người đàn ông làm tin thôi.

- Anh nhớ Claire và Jill Bernhardt ở văn phòng chương lý quận rồi, tôi nói. Còn Cindy, anh có thể nhớ lại vụ ở Napa. Chúng ta là một đội.

Chậm chậm, Raleigh nhìn từng khuôn mặt cho đến khi anh nhìn đến tôi.

- Các bạn làm vụ này độc lập với lực lượng đặc nhiệm ư?

- Đừng hỏi, tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ - Anh chỉ được nghe thôi

Trong căn phòng chật chội và tù túng, tất cả mọi con mắt đều hướng về phía tôi. Tôi nhìn Claire.

- Cậu muốn bắt đầu chưa?

Cô ấy gật đầu, nhìn cả nhóm như thể đang diễn thuyết tại một buổi hội thảo y học.

- Vì sự thúc giục của Lindsay, mình đã dành cả tối hôm qua để xem lại hồ sơ ba vụ án này, mình tìm kiếm bất kỳ thứ gì có thể ám chỉ đến Joanna. Lúc đầu chẳng có gì ngoài việc đi đến kết luận như mình đã đưa ra trước đó, rằng từ mọi góc của những vết thương hai nạn nhân đầu tiên, kẻ sát nhân là người thuận tay phải. Jenks là một người thuận tay trái. Nhưng rõ ràng rằng điều đó không đủ chắc chắn.

- Sau đó, điều gì đó đã làm mình chú ý. Đó là điều mà mình chưa bao giờ để ý đến trước đây. Tại hiện trường của cả hai vụ án thứ nhất và thứ hai đều có những vết nước tiểu. Mình đoán là cả người xét nghiệm pháp y ở Cleveland và mình đều không nghĩ nhiều đến nó. Nhưng khi mình nghĩ đến hiện trường các vụ án, những địa điểm của những chất cặn bã này không có ý nghĩa gì. Sáng sớm hôm nay, rất sớm, mình đã chạy đến đây và làm một số xét nghiệm.

Cả căn phòng như nín lặng.

- Nước tiểu chúng ta tìm thấy ở khách sạn Grand Hyatt có rất nhiều bọt, cũng như một lượng lớn khác thường hồng huyết cầu. Hồng huyết cầu với số lượng lớn như vậy xuất hiện trong máu trong suốt kỳ kinh nguyệt. Cùng với bọt, mình chắc chắn đó là nước tiểu của phụ nữ. Một người phụ nữ đã giết David Brandt, và mình cũng chắc chúng ta sẽ phát hiện ra rằng một người phụ nữ đã ở trong căn phòng ở Cleveland.

Jill chớp mắt, lặng đi. Đôi môi màu đỏ bóng của Cindy nở một nụ

cười nửa miệng đầy hoài nghi.

Raleigh chỉ lắc đầu.

- Jenks không làm việc đó, tôi nói. Chắc chắn Joanna đã làm. Ông ta đã hành hạ cô ta, sau đó ông ta vất bỏ để có cô vợ mới, Chessy, ngay khi ông ta sắp giàu có. Joanna đã cố kiện ông ta hai lần, nhưng không thành công. Kết thúc với số tiền thù lao ít hơn nhiều lần so với những gì cô ta sẽ được nhận nếu là một năm sau đó. Cô ta chứng kiến ông ta đạt được danh tiếng và tiền bạc, và một cuộc sống mới, có vẻ như hạnh phúc.

Raleigh trông sừng sốt.

- Em thực sự tin rằng một người phụ nữ có đủ sức khỏe để làm việc này sao? Những nạn nhân đầu tiên bị đâm, những nạn nhân thứ hai đã bị kéo lê đi hai mươi, ba mươi thước tới nơi họ bị hạ gục.

- Anh chưa gặp cô ta đâu – tôi đáp. Cô ta biết cách giăng bẫy Jenks. Cô ta biết những sở thích của Jenks, những khoản đầu tư của ông ta, và đã tiếp cận đồ đạc của ông ta. Thậm chí cô ta còn làm việc tại Saks.

Cindy nói xen vào.

- Cô ta là một trong số ít người biết về cuốn *Mãi mãi là cô dâu*.

Tôi quay sang Jill gật đầu.

- Cô ta có phương pháp, có động cơ, và tôi chắc chắn rằng cô ta thèm muốn là như vậy.

Một sự im lặng nặng nề thực sự bao trùm căn phòng.

- Vậy em muốn giải quyết vụ này như thế nào? Cuối cùng, Raleigh nói – Một nửa lực lượng đang tìm kiếm Jenks.

- Mình muốn báo cáo với Mercer, cố gắng bắt lại được Jenks mà

không ai giết ông ta cả. Sau đó mình muốn tiến thẳng lên phía trước và chọc thủng vỏ bọc của Joanna. Những cuộc điện thoại, những tấm thẻ tín dụng. Nếu cô ta đã ở Cleverland, một thứ gì đó sẽ trói chặt cô ta với nơi đó. Mình nghĩ giờ thì cậu đồng ý rồi chứ? Tôi nói với Jill – chúng ta đã có đủ cơ sở để phát lệnh lục soát.

Jill gật đầu, lúc đầu còn do dự, sau đó dứt khoát hơn.

- Thật không thể tin được, sau tất cả mọi chuyện, giờ đây chúng ta đang bảo vệ tên khốn kiếp đó.

Đột nhiên, có một tiếng gõ lớn lên ô của bằng kính của cánh cửa.

Jogn Keresty, cảnh sát trong đội đặc nhiệm xen vào giữa chúng tôi.

- Đó là Jenks ... Hắn ta vừa được phát hiện. Hắn ở trên Pacific Heights.

Chương 119

Raleigh và tôi bật dậy, gần như cùng lúc, chạy về trung tâm chỉ huy.

Có vẻ như Jenks đã được trông thấy ở hành lang của một khách sạn nhỏ được gọi là El Drisco. Một nhân viên trực tầng đã phát hiện ra ông ta. Giờ đây ông ta đang trên đường, ở chỗ nào đó ở Pacific Heights.

Tại sao lại là ở đó? Tâm trí tôi lướt qua những khả năng. Sau đó nó trở lên rõ ràng.

Greg Marks sống ở trên đó.

Tôi gọi điện đàm cho Paul Chin, người vẫn đang ngồi theo dõi căn nhà bằng đá cát kết nâu của người đại diện.

- Paul, báo động, - tôi nói với anh ấy. Jenks có thể đang hướng đến chỗ anh. Ông ta đã được trông thấy ở Pacific Heights.

Có tiếng chuông ở máy điện thoại cầm tay của tôi. Đó là Jacobi. Mọi thứ đang xảy ra cùng một lúc.

- Boxer, có lệnh tập trung tất cả các lực lượng hiện có bắt Jenks đến Heights cách đây khoảng một dặm. Tôi sẽ đi đến đó.

- Jacobi, không được rời đi, tôi quát anh ta. Tôi vẫn tin rằng Joanna là kẻ giết người. Tôi không thể để cô ta không bị giám sát – đặc biệt với việc Jenks đang tự do – Hãy ở yên vị trí của ông.

- Lệnh này có quyền ưu tiên, Jacobi tranh cãi. Hơn nữa, chẳng có gì xảy ra ở đây cả. Tôi sẽ gọi cho xe có điện đàm liên lạc giúp đỡ.

- Jacobi, tôi quát lên, nhưng anh ta đã ngắt máy và đang trên đường đến Heights. Tôi quay sang Raleigh và nói Jacobi đã rời nhà Joanna.

Đột nhiên, Karen, nhân viên văn phòng của chúng tôi, kêu to gọi tôi.

- Lindsay, điện thoại cho cô trên đường dây số 1.

- Chúng tôi sắp đi ra ngoài – tôi la lên trả lời cô ấy. Tôi đeo khẩu súng của mình vào, chộp lấy chìa khóa xe của tôi. Ai vậy?

- Ông ta nói rằng cô muốn nói chuyện với ông ta về vụ án của Jenks

- Karen nói. Ông ta nói tên ông ta là Phillip Campbell.

Chương 120

Tôi cứng đờ người, nhìn chăm chăm vào Raleigh và quay trở lại bàn của mình.

Tôi ra hiệu cho Karen thông máy. Cùng lúc đó, tôi nói khẽ với Raleigh.

- Hãy bật thiết bị lần dấu vết.

Tôi chờ trong trạng thái thôi miên, một giây có thể mang đến sự khác biệt. Hơi thở nghẹn lại trong ngực tôi. Sau đó tôi nhắc máy.

- Cô biết tôi là ai – giọng nói đầy kiêu ngạo của Nicholas Jenks vang lên.

- Tôi biết, ông đang ở đâu?

- Không có cơ hội nào đâu, Thanh tra. Tôi chỉ gọi để cho cô biết, dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng không giết bất kỳ ai trong số họ. Tôi không phải là một kẻ giết người.

- Tôi biết điều đó, tôi nói với ông ta.

Ông ta có vẻ ngạc nhiên: - Cô biết sao...?

Tôi không thể để Jenks biết đó là ai. Không thể, khi mà ông ta đang tự do.

- Tôi hứa, chúng tôi có thể chứng minh đó không phải là ông. Hãy nói cho tôi biết ông đang ở đâu.

- Này, cô đang nghĩ gì vậy? Tôi không tin cô, Jenks nói. Thêm nữa, đã quá muộn rồi. Tôi đã nói với cô là tôi sẽ tự giải quyết chuyện này. Tôi sẽ giải quyết những vụ sát hại đó cho cô.

Jenks có thể gác máy bất kỳ lúc nào và chúng tôi sẽ mất ông ta. Đây là cơ hội duy nhất của tôi.

- Jenks, tôi sẽ gặp ông. Bất cứ chỗ nào ông muốn.

- Tại sao tôi lại phải gặp cô chú? Tôi đã biết đủ về cô cho đến cuối cuộc đời.

- Bởi vì tôi biết ai làm việc đó – tôi nói với ông ta.

Điều ông ta nói sau đó làm tôi sùng sốt.

- Tôi cũng vậy.

Rồi ông ta gác máy.

Chương 121

Số sáu ... chợ ... Taylor ... những con đường bỏ lại đằng sau, mái che xe của Chris Raleigh bay điên cuồng.

Hyde

Họ đi lên đường Larkin, vượt qua những ngọn đèn giao thông, sau đó tránh đi qua những chỗ gồ ghề rồi chúng tôi phóng thẳng qua đồi Nob. Sau vài phút chúng tôi đã đến đồi Russian.

Joanna sống ở tầng trên cùng của ngôi nhà ở góc đường Filbert Hyde. Chúng tôi không còn chờ để cô ta tự ra mặt nữa.

Jenks đã trốn thoát, ông ta chắc chắn đã biết rõ về cô ta.

Giờ đây việc ngăn chặn một vụ giết người nữa là vấn đề đáng quan tâm.

Chúng tôi đi chậm lại, tắt đèn khi len qua những con đường yên lặng, dốc đứng. Có thể ngôi nhà đã không được giám sát trong 15 phút. Tôi không biết liệu Joanna có trên đó không. Hay Jenks đang ở nơi chết tiệt nào.

Raleigh lái xe đến bờ đá. Chúng tôi kiểm tra súng của mình và quyết định sẽ hành động như thế nào.

Sau đó tôi nhìn thấy một cảnh tượng làm hơi thở của tôi bị xé toạc ra khỏi phổi.

Raleigh cũng nhìn thấy.

- Raleigh, ông ta ở đây.

Từ một ngõ nhỏ cách đó hai nhà, một người đàn ông với bộ râu và chiếc áo khoác thể thao rộng thùng thình xuất hiện. Ông ta quan sát cả hai lối đi khi ông ta ra đến đường, sau đó ông ta đi xuống tòa nhà.

Đó là Jenks.

Raleigh rút súng ra và đi tới chỗ cánh cửa. Tôi nhìn gần hơn với sự hoài nghi, rồi tôi chộp lấy anh ấy.

- Chờ đã. Nhìn lại lần nữa đi, Raleigh.

Chúng tôi mở to mắt trong sự kinh ngạc. Hẳn ta cũng có khuôn mặt giống như vậy: mái tóc ngắn màu nâu đỏ, bộ râu giống y hệt không thể lẫn đi đâu được.

Nhưng đó không phải là Jenks.

Nhân vật đó mảnh mai hơn, đẹp hơn; mái tóc được chải bóng ra phía sau, dấu đi mái tóc dài hơn, không được cắt ngắn. Tôi có thể nhìn thấy rõ.

Đó là một phụ nữ.

- Đó là Joanna, tôi nói.

- Jenks đâu? – Raleigh làu bàu thốt ra. Chuyện này chỉ càng làm chúng ta sờn gai ốc hơn thôi.

Chúng tôi dõi theo nhân vật đó lên xuống nhà khi vô số những khả năng lướt qua trong tâm trí tôi. Chuyện này thật đáng sợ.

- Anh sẽ đi theo cô ta, Raleigh nói. Em lên trên gác. Chắc chắn đó là cô ta, Lindsay. Anh sẽ gọi điện đàm để gọi hỗ trợ. Tiến lên, Lindsay. Đi đi.

Tích tắc sau đó, tôi ra khỏi xe, băng qua đường tiến về phía căn hộ của Joanna. Raleigh lái chiếc xe Taurus xuống phía tòa nhà.

Tôi nhấn chuông cho đến khi giọng nói tức giận của một người phụ nữ đáp lại. Tôi tự giới thiệu, và một phụ nữ có mái tóc màu nâu từ căn hộ bên cạnh đi ra cửa trước. Bà ta tự giới thiệu mình là bà chủ nhà.

Tôi giờ phù hiệu cho bà ấy xem, bảo bà ta đưa chìa khóa ngay lập tức. Sau đó tôi bảo bà ta quay trở lại căn hộ của mình.

Tôi rút súng ra, tháo chốt an toàn. Một mảng mồ hôi nóng hổi đang xuất hiện trên mặt và cổ tôi.

Tôi tiếp cận căn hộ trên tầng ba của Joanna. Tim tôi đập mạnh. Careen, Lindsay, một giọng nói bên trong tôi lên tiếng, sau đó là một cảm giác ớn lạnh khuyến cáo phải cẩn trọng xuất hiện. Nicholas Jenks có thể đã ở đây sao?

Tất nhiên tôi đã từng thâm nhập vào quá đủ những hang ổ đầy thù địch trong nghề cảnh sát của mình. Nhưng không chỗ nào tồi tệ hơn chỗ này. Tôi tra chìa khóa, xoay và khi chìa khóa khớp ổ, tôi dùng chân đá cửa.

Nó mở toang... để lộ căn hộ sáng sủa được trang trí rất có phong cách của Joanna Wade.

- Có ai ở đây không? Tôi hét lên.

Không ai trả lời.

Không có ai trong phòng khách. Phòng ăn và bếp cũng vậy. Một tách cà phê trong bồn rửa bát. Tờ *Thời sự* mở và gấp ở mục Datebook.

Không có dấu hiệu nào chứng tỏ tôi đang ở trong nhà một kẻ tâm thần. Điều này làm tôi bức mình.

Tôi tiến lên. Những cuốn tạp chí – *Food and Wine* – *Đồ ăn và rượu*, *San Francisco* – trên bàn uống cà phê, một vài cuốn sách về các tư thế của yoga.

Trong phòng ngủ, cái giường không dọn gọn gàng. Toàn bộ nơi này có cảm giác thư giãn, không gò bó.

Joanna Wade sống giống như bất kỳ một người phụ nữ nào. Cô ta đọc, uống cà phê trong bếp, dậy thể dục, thanh toán các hóa đơn. Những kẻ giết người thường bị ám ảnh bởi những nạn nhân của chúng. Nơi đây không có cảm giác ấy.

Tôi đi về phía nhà tắm.

- Ôi, thật đáng nguyên rủa! – Tình huống đã tạo ra bước ngoặt cuối cùng, không thể thay đổi.

Trên sàn nhà, trong bộ quần áo bó sát để tập luyện là Joanna Wade. Cô ta dựa vào bồn tắm nhìn tôi, không chắc chắn – thực ra, cô ta vẫn đang nhìn kẻ sát hại mình. Mắt cô ấy mở to và đầy sợ hãi.

Hắn ta đã dùng một con dao. *Jenks u? Nếu không phải là ông ta, thì là ai?*

- Ôi Raleigh – tôi thờ hồn hèn. Đầu tôi rồi bời và làm tôi đau nhói. Tôi vội vàng đến chỗ cô ta, nhưng tôi chẳng có thể làm gì nữa. Một lần nữa mọi thứ lại siết chặt. Tôi quỳ xuống chỗ người phụ nữ đã chết khi một ý nghĩ sau cùng làm tôi rùng mình choán hết tâm trí tôi.

- Nếu đó không phải là Joanna, thì Raleigh đang đi theo ai?

Chương 122

Trong vòng vài phút, hai xe cảnh sát hú còi inh ỏi dừng lại ở bên ngoài. Tôi chỉ cho các nhân viên tuần tra đi lên gác đến chỗ thi thể kinh khủng của Joanna Wade, nhưng tâm trí của tôi lại nghĩ đến Raleigh và kẻ anh ấy đang bám theo.

Tôi lên trên căn hộ này đã được mười, có thể là hai mươi phút, và không nhận được một lời nào từ anh ấy. Tôi lo lắng khi anh ấy đang bám theo kẻ sát nhân, kẻ vừa giết Joanna Wade.

Tôi chạy xuống tầng và mở cửa chiếc xe tuần tra. Tôi gọi và thông báo những gì xảy ra cho Trung tâm chỉ huy. Một mớ hỗn độn những hoài nghi rối bời trong tâm trí tôi.

Liệu có thể nào đó chính là Jenks không? Có thể Jill đúng chẳng? Có phải ông ta đã đánh lừa chúng tôi ngay từ đầu? Liệu có phải ông ta đã dàn dựng mọi chuyện, thậm chí cả cảnh tượng ở Pacific Heights?

Nhưng nếu đó là ông ta thì tại sao? Tại sao sau khi tôi đã nói với ông ta tôi tin ông ta mà ông ta vẫn giết cô ta? Liệu cái chết của Joanna là điều mà chúng tôi có thể ngăn chặn? Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy? Raleigh đang ở đâu chứ?

Điện thoại cầm tay của tôi cuối cùng cũng kêu. Tôi bớt lo âu vì đó là Raleigh.

- Anh ở đâu thế? Anh làm em sợ đến chết mất. Đừng làm thế với em chứ?

- Anh đi xuống phía dưới, cạnh bến du thuyền. Kẻ tình nghi đang đi trong một chiếc Saab màu xanh.

- Raleigh, hãy cẩn thận. Đó không phải là Joanna Wade. Joanna đã chết. Cô ta bị đâm nhiều nhất trong căn hộ của mình.

- Chết ư? Anh ấy lặp lại. Tôi có thể cảm nhận được một câu hỏi điên rồ đang từ từ khắc sâu vào tâm trí anh ấy. Vậy kẻ quái quỷ nào đang lái chiếc Saab ngay phía trước anh chứ?

- Hãy nói cho em biết chính xác anh đang ở đâu?

- Đường Chestnut and Scott. Kẻ tình nghi vừa lái xe đến chỗ dây cộc và đang ra khỏi xe.

Bằng cách nào đó, cái tên nghe có vẻ rất quen. Chestnut and Scott ư? Có cái gì ở đó chứ? Trong đám đông nhón nháo, những chiếc xe cảnh sát đang hú còi ở trước cửa tòa nhà của Joanna và đang lập biên bản, tôi lục tung đầu mình lên để tìm một mối liên hệ nào đó.

- Hắn ta đang ra khỏi xe, Lindsay. Hắn ta bắt đầu chạy.

Sau đó tôi đã nghĩ ra. Bức ảnh tôi đã cầm lên ở nhà của Jenks. Mái vòm có ánh trắng chiếu đẹp và không thể lẫn vào đâu được, đó là Cung điện nghệ thuật.

Đó là nơi ông ta đã kết hôn.

- Em nghĩ em biết hắn ta đang đi đâu! Tôi la lên – Cung điện nghệ thuật.

Chương 123

Tôi nhấn ga chiếc xe có thiết bị liên lạc với tiếng còi hú inh ỏi suốt quãng đường đến Presidio.

Tôi mất không quá 7 phút, các phương tiện giao thông nhanh chóng tránh đường cho tôi, đi xuống Lombard lên Richardson đến đỉnh phía bắc Presidio. Ngay trước mặt, nhà vòm bằng vàng của Cung điện nghệ thuật lờ mờ hiện ra đầy vẻ uy nghiêm trên một ao nước lặng, lóng lánh.

Tôi nhìn thấy chiếc xe Taurus màu xanh của Chris đỗ chéo với đầu của công viên và tôi quẹo chiếc xe tuần tra tới chỗ đỗ xe bên cạnh nó. Tôi không nhìn thấy dấu hiệu của một cảnh sát nào khác.

Tại sao chưa có đội hỗ trợ nào tới? Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

Tôi lên đạn và đi vào công viên phía bên dưới nhà vòm khổng lồ. Tôi không thể đợi được.

Tôi giật mình bởi những người đang chạy về phía mình, họ chạy khỏi các khu vực của nhà vòm.

- Ai đó đang bắn, một trong số họ hét lên.

Đột nhiên, chân tôi như đang bay.

- Mọi người hãy đi ra ngoài! Tôi là cảnh sát San Francisco đây! Tôi hét lên khi len qua những người đang chạy.

- Một người điên với một khẩu súng, một trong số họ lại la lên.

Tôi chạy quanh cái ao, dọc theo dãy cột bằng cẩm thạch lớn. Không có tiếng động nào ở phía trước và cũng không có tiếng súng nào nữa.

Tiến lên với khẩu súng trong tay, tôi đi quanh các góc đến khi nhìn thấy mái vòm chính. Những cây cột pháp đình La Mã cao vót bên trên tôi, được bịt đầu với những bức chạm trổ các vị anh hùng rất hoa mỹ.

Tôi có thể nghe thấy những tiếng nói ở phía đằng xa, giọng đầy nhạo báng của một người phụ nữ:

- Chỉ có tôi và anh, Nick. Thử tưởng tượng xem. Không phải là rất lãng mạn sao?

Và giọng nói của một người đàn ông, giọng của Jenks:

- Nhìn cô xem, cô thật thảm bại. Như thường lệ.

Những giọng nói ấy vọng từ mái vòm lớn của nhà vòm chính.

Raleigh ở đâu? Và lực lượng hỗ trợ của chúng tôi đang ở đâu?

Cảnh sát đáng nhẽ bây giờ đã phải có mặt ở đây.

Tôi nín thở, căng tai để nghe tiếng còi hú của cảnh sát đầu tiên.

Mỗi bước đi, tôi đều nghe thấy tiếng bước chân của chính mình vọng lên trần nhà.

- Cô muốn gì?

Tôi nghe thấy tiếng kêu của Jenks dội lại trên đá. Sau đó là tiếng người phụ nữ quát tháo lại.

- Tôi muốn anh nhớ họ. Tất cả những phụ nữ mà anh đã có quan hệ.

Vẫn không có dấu vết nào của Chris. Tôi ghen thờ vì lo lắng.

Tôi quyết định đi bên sườn của một dãy những khung cửa tò vò thấp chạy xuống nơi có tiếng nói vọng ra. Tôi cúi sát vào góc của hàng cột.

Sau đó tôi nhìn thấy Raleigh.

Anh ấy đang ngồi ở đó, dựa vào một cây cột, quan sát mọi chuyện phơi bày.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nói một điều gì đó như, *Raleigh, cúi xuống, ai đó sẽ nhìn thấy anh mắt*. Đó là một trong những lúc người ta nhận thức chậm, khi mà mắt nhanh hơn đầu.

Sau đó tôi bị cảm giác sợ hãi kinh hoàng, sự buồn nôn và nổi buồn siết chặt.

Raleigh không quan sát, và anh ấy không trốn. Mặt trước chiếc áo phông của anh ấy đầy máu.

Tất cả những gì được đào tạo ở ngành cảnh sát gần như chịu thua. Tôi muốn hét lên và khóc thật to. Nó lấy đi mọi thứ mà tôi có để nắm giữ nó.

Hai vết máu sẫm đang thấm dần qua áo của Raleigh. Chân tôi tê cứng bằng cách nào đó, tôi tự buộc mình bước đến chỗ anh ấy. Tôi quỳ xuống và tim tôi đang đập thình thịch.

Mắt Raleigh xa xăm, mặt anh có màu xám như đá. Tôi kiểm tra mạch và cảm nhận được nhịp đập nhẹ.

- Ôi, Raleigh, không! – Tôi kìm giữ tiếng khóc nức nở.

Khi tôi nói, anh ấy nhìn lên, mắt ánh lên khi thấy gương mặt tôi. Môi anh nở một nụ cười yếu ớt. Hơi thở của anh khò khè, nặng và cổ sức.

Khi tôi nói, anh ấy nhìn lên, mắt ánh lên khi thấy gương mặt tôi. Môi anh nở một nụ cười yếu ớt. Hơi thở của anh khò khè, nặng và cổ sức.

Mặt tôi đầy nước mắt. Tôi ấn mạnh vào những vết thương trên ngực anh, cố gắng đẩy máu ngược trở lại.

- Ôi Raleigh, cố lên. Cố lên. Em sẽ gọi trợ giúp!

Anh nắm lấy tay tôi. Anh cố nói, nhưng đó chỉ là tiếng thì thầm yếu ớt ở nơi yết hầu.

- Đừng nói gì cả. Em xin anh.

Tôi chạy trở lại chiếc xe tuần tra và dò dẫm tìm ông nói cho đến khi tôi nghe thấy đã được nói máy.

- Hãy cho nhân viên đến đây, hãy cho nhân viên đến đây – tôi hét lên. 4-0-6. Tôi nhắc lại 4-0-6!

Số điện thoại báo động trên toàn quốc.

- Một nhân viên đã bị bắn, nhà vòm của Cung điện Nghệ thuật. Cần ngay một lực lượng y tế khẩn cấp EMS và lực lượng hỗ trợ triển khai nhanh SWAT. Có thể là Nicholas Jenks. Nhân viên thứ hai đang ở bên trong hiện trường. Nhắc lại, 4-0-6, khẩn cấp.

Ngay khi người trực nhắc lại địa điểm với tôi cùng từ “đã nhận”, tôi ném ống nói xuống và quay vào trong.

Khi tôi đến chỗ anh, Raleigh vẫn thờ nhẹ. Một bong bóng máu trên môi anh ấy. Sau đó có tiếng súng nổ.

- Đi đi – Raleigh thì thầm – Anh đang cố giữ.

Tay chúng tôi chạm vào nhau.

- Anh đã có người hỗ trợ rồi – anh lầm bầm với một nụ cười. Sau đó anh đẩy tôi ra.

Tôi chạy về phía trước, rút súng ra, tôi quay nhìn lại hai lần. Raleigh đang dõng theo phía sau tôi.

Tôi cúi thấp và chạy trên suốt quãng đường dọc theo chiều dài của hàng cột gần nhất, đến bên sườn của nhà vòm chính. Những giọng nói vọng lại, mãnh liệt hơn. Mắt tôi dán chặt.

Họ đứng chéo thẳng với pháp đình. Jenks, trong chiếc áo phông màu trắng đơn giản. Ông ta đang ôm một tay đang chảy máu. Ông ta đã bị bắn.

Và đối diện với ông ta, cầm súng và mặc quần áo đàn ông là Chessy Jenks.

Chương 124

Cô ta trông như một biến thể kỳ quái của người phụ nữ xinh đẹp vốn có. Tóc cô ta được tết lại và nhuộm màu nâu đỏ. Khuôn mặt cô ta vẫn mang đặc điểm của khuôn mặt mà cô ta cải trang, những sợi tóc mai của đàn ông và những vết lốm đốm của một bộ râu màu đỏ. Cô ta đang giữ chặt khẩu súng, chĩa thẳng vào ông ta.

- Tôi có một món quà cho anh, Jenks.

- Một món quà ư? – Jenks nói trong sự tuyệt vọng. Cô đang nói cái quái gì vậy?

- Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây. Tôi muốn anh nhắc lại những lời thề của chúng ta.

Chessy lấy từ chiếc áo khoác của mình một cái túi nhỏ và quăng nó xuống chân ông ta.

- Bước lên. Mở nó ra.

Nicholas Jenks quỳ xuống một cách khó nhọc và cầm cái túi lên. Ông ta mở nó ra, những thứ bên trong rơi vào lòng bàn tay ông ta. Mắt ông ta lồi ra đầy sợ hãi.

Sáu chiếc nhẫn mất tích.

- Chessy, Chúa ơi – ông ta nói – Cô điên rồi. Cô muốn tôi làm gì với những thứ này chứ? – Ông ta giơ một chiếc nhẫn. Những thứ này sẽ tống cô vào phòng thiêu đốt.

- Không đâu, Nick, Chessy lắc đầu. Tôi muốn anh nuốt chúng. Hãy xóa bằng chứng cho tôi.

Mặt Jenks co rúm lại trong sự sợ hãi.

- Cô muốn tôi làm gì?

- Nuốt chúng. Mỗi chiếc nhẫn là một người mà anh đã hủy hoại. Người mà anh đã sát hại vẻ đẹp của họ. Họ vô tội giống như tôi. Những cô gái bé nhỏ trong ngày hôn lễ của chúng ta. Anh đã giết tất cả chúng tôi, Nick – tôi, Kathy, Joanna. Vậy bây giờ hãy trả lại chúng tôi thứ gì đó. Với chiếc nhẫn này, tôi phải thực hiện lời thề.

Jenks nhìn chăm chăm và quát cô ta:

- Đủ rồi, Chessy!

- Tôi sẽ nói khi nào đủ. Anh thích những trò chơi, vậy lần này hãy chơi trò chơi của tôi. Hãy nuốt chúng!

Cô ta chìa súng.

- Không có gì ngăn cản nổi em bóp cò đâu, đúng không, anh yêu?

Jenks cầm một trong số những chiếc nhẫn, đưa nó lên môi. Tay ông ta run bần.

- Đây là Melanie, Nick. Anh rất thích cô ta. Khỏe mạnh ... một vận động viên trượt tuyết ... một vận động viên bơi lội. Kiểu của anh, đúng không? Cô ta đã đấu tranh với tôi đến cùng. Nhưng anh không thích chúng tôi đánh nhau, đúng không? Anh muốn kiểm soát tất cả.

Cô ta lên cò súng và nâng nó lên ngang đầu Jenks.

Jenks đặt chiếc nhẫn vào trong mồm. Với khuôn mặt ồm yếu, ông ta ép nó đi xuống cổ họng.

Chessy đang dần dần thả lỏng. Cô ta đang khóc nức nở và run lên. Tôi không nghĩ là tôi có thể chờ thêm được nữa.

- Cảnh sát đây, tôi hét lên. Tôi bước về phía trước, hai tay cầm khẩu súng 38, chĩa nó vào cô ta.

Cô ta quay người về phía tôi, thậm chí còn không tỏ ra ngạc nhiên,

sau đó quay về phía Jenks.

- Hấn ta phải bị trừng phạt!

- Chuyện đó kết thúc rồi – tôi nói và thận trọng bước về phía cô ta.

Làm ơn đi, Chessy, đừng giết thêm ai nữa.

Như thể cô ta đột nhiên nhận ra những việc điên khùng mà cô ta đã làm rồi nhìn tôi.

- Tôi xin lỗi ... Tôi xin lỗi về mọi chuyện đã xảy ra – trừ chuyện này!

Cô ấy nhắm vào Jenks và bắn.

Tôi cũng bắn, vào cô ấy.

Cơ thể mảnh mai của Chessy ngã ra phía sau, đập vào tường cứng và đổ vào đó. Đôi mắt xinh đẹp của cô ta mở to và miệng há ra.

Tôi nhìn và nhận thấy cô ta đã bắn trượt Jenks. Ông ta đang nhìn chăm chăm vào cô ấy với sự hoài nghi. Ông ta không nghĩ cô ta có thể làm việc đó, không nghĩ rằng cô ta ghét ông ta nhiều đến vậy.

Jenks vẫn tin rằng ông ta kiểm soát được Chessy, và chắc chắn rằng cô ta yêu ông ta.

Tôi vội bước đến chỗ Chessy, nhưng đã quá muộn. Mắt cô ta mở trừng trừng, và máu đang tuôn ra từ ngực cô ta. Tôi giữ lấy đầu cô ta và nghĩ rằng cô ta quá đẹp, giống như Melanie, Rebecca, Kathy và giờ đây cô ta cũng đã chết.

Nicholas Jenks quay về phía tôi với một hơi thở nhẹ nhõm.

- Tôi đã nói với cô ... Tôi đã nói với cô là tôi vô tội.

Tôi nhìn ông ta với sự ghê tởm. Tám người đã chết. Những cô dâu và chú rể, Joanna và bây giờ là vợ của ông ta. Tôi đã nói với cô là tôi vô tội ư? Đó là điều ông ta nghĩ sao?

Tôi vung tay, nắm đấm của tôi đánh trúng hàm răng ông ta. Tôi nghe thấy cái gì đó vỡ vụn khi ông ta khụy xuống.

- Quá nhiều cho sự vô tội, Jenks.

Chương 125

Tôi đang chạy và nhận ra rằng tôi không còn biết chính xác mình đang làm gì và đang ở đâu. Bằng cách nào đó, bản năng đưa tôi trở lại chỗ Raleigh bị bắn.

Anh ấy vẫn dựa vào cột ở vị trí cũ. Anh ấy trông như thể đang chờ tôi quay lại.

Tôi chạy đến chỗ anh ấy, quỳ xuống gần hết mức có thể. Cuối cùng cảnh sát và đội cứu thương EMS cũng đã đến. Điều gì giữ chân họ lâu đến vậy?

- Chuyện gì đã xảy ra? – Raleigh thì thầm. Tôi chỉ có thể nghe thấy anh nói.

- Em đã bắt được cô ta, Chessy. Chessy Jenks là kẻ giết người.

Anh cố gật đầu.

- Thế mới đúng là người anh yêu – anh thì thầm.

Sau đó Raleigh cười yếu ớt và chết trên tay tôi.

Tôi không bao giờ tưởng tượng, thậm chí mơ thấy Chris sẽ là người đầu tiên ra đi. Đó là cú sốc tồi tệ nhất và khủng khiếp nhất. Tôi mới là người ốm yếu, là người mà cái chết đã lướt qua.

Tôi đặt đầu mình áp sát ngực anh ấy. Chẳng có động tĩnh gì, không một hơi thở, chỉ có sự tĩnh lặng ghê người. Mọi thứ dường như là hư ảo.

Sau đó, các bác sĩ cấp cứu cho Raleigh, làm những việc vô ích và tôi ngồi đó nắm lấy tay anh.

Tôi cảm thấy bị khoét sâu, trống rỗng và buồn ghê gớm. Tôi đang khóc nức nở, nhưng tôi có chuyện phải nói với anh ấy, tôi phải nói

với Raleigh điều cuối cùng.

- Medved đã nói với em, Raleigh. Em sẽ ổn.

Chương 126

Tôi không thể đến gần văn phòng mình ở Sảnh lớn. Tôi được nghỉ phép một tuần. Tôi tính toán là sẽ dành thời gian của mình cho nơi đó vào lúc khác. Tôi ngồi, xem băng video của những bộ phim cũ, đi trị liệu, chạy thể dục hay đi đến bên du thuyền.

Thậm chí tôi còn nấu nướng và ngồi bên ngoài hiên nhà nhìn ra vịnh, giống như tôi đã làm với Raleigh đêm đầu tiên đó. Trong một đêm như thế, tôi thực sự đã say và bắt đầu đùa giỡn với khẩu súng của mình. Chính Martha đã lôi tôi ra. Thế đấy, nếu tôi tự sát, tôi sẽ phản bội lại ký ức về Chris. Và các cô bạn gái cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, phải vậy không?

Tôi cảm nhận một lỗ thủng sâu trong ngực tôi, lớn hơn và đau hơn nhiều so với bất kỳ điều gì tôi đã cảm thấy, ngay cả với bệnh Negli. Tôi cảm thấy thiếu sự gắn kết và tận tâm. Claire gọi cho tôi ba lần một ngày nhưng tôi không thể nói quá lâu, ngay cả với cô ấy.

- Đó không phải lỗi của cậu, Lindsay. Cậu chẳng thể làm gì cả, cô ấy an ủi.

- Mình biết, tôi đáp. Nhưng mình chỉ không thể thuyết phục chính mình rằng đó là sự thật.

Tôi đã cố thuyết phục chính mình nhưng vẫn cảm thấy day dứt, thiếu mục đích trong cuộc sống. Vụ án cô dâu và chú rể đã được giải quyết. Nicholas Jenks đang tận dụng danh tiếng của mình mà không hề thấy hổ thẹn trên cả báo Dateline và tờ 20/20. Bệnh Negli của tôi dường như đang thuyên giảm. Chris đã ra đi, tôi cố gắng nghĩ đến việc phải làm tiếp theo nhưng chẳng có gì hấp dẫn xuất hiện

trong đầu tôi cả.

Sau đó, tôi nhớ đến điều tôi đã nói với Claire khi nỗi sợ hãi bệnh Negli lên cao nhất. Tóm được gã này rõ ràng sẽ là điều cho mình sức mạnh để tiếp tục.

Đó không chỉ là vấn đề đúng hay sai. Đó không phải là chuyện có tội hay vô tội mà là về chuyện tôi giỏi việc gì, và điều tôi muốn làm là gì.

Bốn ngày sau vụ đầu súng, tôi đến đám tang của Raleigh. Nó được tổ chức tại một nhà thờ Thiên chúa ở Hayward – quê hương anh.

Tôi ngồi cùng hàng ghế với Roth và Jacobi. Với Cảnh sát trưởng Mercer trong bộ quân phục.

Nhưng tim tôi đau nhói. Tôi muốn đến gần Raleigh và ở cạnh anh ấy.

Tôi nhìn thấy người vợ cũ và hai con trai của anh – những người đang cố gắng bó với nhau. Tôi nghĩ về chuyện tôi đã từng đến gần cuộc đời họ mà họ không hề biết ra sao.

Người cảnh sát anh hùng, họ đang tán dương anh ấy.

Anh ấy là một người năng động, tôi nghĩ và mỉm cười. Nhưng sau đó tôi bắt đầu khóc.

Trong đám đông, tôi cảm thấy Jacobi nắm lấy tay tôi. Và giữa những điều không thể xảy ra, tôi thấy mình đang nắm tay anh ta. *Hãy đi lên đi*, anh ta dường như muốn nói. *Hãy đi lên phía trước và khóc đi.*

Sau đó, tại ngôi mộ, tôi đi đến chỗ Marion, vợ cũ của Raleigh.

- Tôi đã muốn gặp chị, tôi nói. Tôi đã ở cùng anh ấy khi anh ấy mất.

Cô ấy nhìn tôi với dũng khí yếu ớt mà chỉ phụ nữ mới hiểu được.

- Tôi biết cô là ai, cô ấy nói với một nụ cười đầy lòng trắc ẩn. Cô thật xinh đẹp. Raleigh đã nói với tôi là cô rất đẹp và thông minh nữa.

Tôi mỉm cười và cầm tay cô ấy. Chúng tôi siết chặt tay nhau.

- Anh ấy cũng nói cô rất can đảm.

Tôi cảm thấy mặt mình đầm nước mắt. Sau đó, cô ấy cầm lấy tay tôi và nói điều mà tôi muốn nghe thấy nhất.

- Tại sao cô không đứng đây cùng chúng tôi, Lindsay?

Sở cảnh sát tổ chức lễ tang cho Raleigh theo nghi thức dành cho một người anh hùng. Những điệu kèn buồn thê lương đã bắt đầu buổi lễ. Các cảnh sát sắp thành hàng lần lượt và 21 phát súng chào. Khi mọi việc đã xong, tôi thấy mình đang đi về phía chiếc xe, tự hỏi xem mình sẽ làm gì tiếp theo.

Tại công nghĩa trang tôi nhận ra Cindy, Jill và Claire. Họ đang đứng đó chờ tôi.

Tôi không đi nổi. Tôi đứng đó với đôi chân run bần. Họ có thể nhận thấy rằng nếu họ không đỡ, tôi có thể ngã quỵ.

- Tại sao cậu không về cùng bọn mình? – Claire nói.

Giọng tôi rạn vỡ. Tôi chỉ có thể thốt ra.

- Đáng nhẽ đó là mình, chứ không phải là anh ấy – tôi nói với họ. Sau đó từng người một, họ ôm chặt tôi.

Tôi vòng tay quanh cả ba người và ngã vào lòng họ. Tất cả bốn chúng tôi đều đang khóc.

- Đừng bao giờ xa mình nhé, các bạn.

- Rời xa ư? – Jill nói với đôi mắt mở to.

- Không ai cả - Cindy hứa. Chúng mình là một đội, nhớ không? Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.

Claire nắm lấy tay tôi.

- Chúng mình yêu quý cậu mà – cô ấy thì thâm.

Cả bốn chúng tôi tay trong tay rời khỏi nghĩa trang. Một cơn gió mát đang thổi vào mặt chúng tôi, lau khô đi những giọt nước mắt.

Sáu giờ tối hôm đó, tôi đã quay lại phía trong những căn phòng của Tòa nhà công lý.

Có một điều rất quan trọng mà tôi phải làm.

Trong hành lang, gần như điều đầu tiên bạn nhìn thấy là một tấm biển lớn bằng đá cẩm thạch. Trên đó là 93 cái tên, những cái tên và ngày tháng của 91 nam và 2 nữ. Họ là những người đã mặc sắc phục của Sở cảnh sát San Francisco và hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Một người thợ đang làm việc trên tấm biển.

Có một quy tắc bất hành văn trong ngành, đó là bạn không bao giờ đếm số người trên đó. Nhưng tối nay tôi đã làm việc ấy. 93 người, bắt đầu với cái tên James S.Coonts vào ngày mùng 5 tháng 11 năm 1878, thời điểm thành lập Sở cảnh sát San Francisco.

Ngày mai sẽ có thêm một cái tên nữa: Christopher John Raleigh. Ông thị trưởng sẽ có mặt ở đó, Mercer cũng sẽ có mặt. Các phóng viên sẽ lấp đầy những cột tin của thành phố. Marion và những bé trai. Họ sẽ đến để tưởng niệm anh ấy như một cảnh sát anh hùng. Tôi cũng sẽ ở đó.

Nhưng tối nay, tôi không muốn có những bài diễn văn hay những lễ tưởng niệm, mà tôi chỉ muốn có anh ấy và tôi.

Người thợ nề đã hoàn thành việc khắc tên anh ấy. Tôi đứng chờ

trong khi anh ta đánh bóng mặt đá cẩm thạch bằng cát và lau sạch bụi bẩn. Sau đó tôi bước lên và lướt tay trên mặt đá cẩm thạch nhẵn, trên tên của anh ấy.

Christopher John Raleigh

Người thợ nề nhìn tôi. Anh ta có thể nhìn thấy nỗi đau dâng lên trong mắt tôi.

- Cô có biết anh ấy đúng không?

Tôi gật đầu, và từ đâu đó sâu thẳm trong trái tim tôi, một nụ cười nở ra. Tôi biết anh ấy.

- Chúng tôi là cộng sự, tôi nói.

Phần kết

PHÁT SÚNG KẾT LIỄU

Tôi biết những vụ điều tra án mạng thường có những kết thúc mở và luôn luôn có những câu hỏi đòi hỏi chúng ta phải giải đáp.

Nhưng không phải là lần này.

Một tháng sau khi chúng tôi chôn cất Chris, tối đó tôi đang ở nhà. Tôi đã làm xong bữa tối cho mình, ăn tối và đi bộ trên máy tập Her Sweetness khi có tiếng gõ cửa, một tiếng gõ nhẹ duy nhất, đầy quyền uy.

Tôi không gọi bất kỳ ai từ dưới nhà lên nên tôi đi ra và nhìn qua lỗ cửa trước khi mở cửa. Tôi không thể tin vào mắt mình, đó là Nicholas Jenks.

Ông ta mặc áo choàng xanh da trời bên ngoài áo sơ mi trắng và chiếc quần màu xám sẫm. Ông ta trông vẫn ngạo mạn và đáng ghét như mọi khi.

- Cô không định cho tôi vào sao? – Ông ta hỏi, sau đó mỉm cười như nói: “Tất nhiên là cô sẽ cho tôi vào. Cô không thể cưỡng lại được đúng không?”.

- Không, thực sự là tôi sẽ không mở cửa – ông hãy đi đi – tôi bảo ông ta và đóng cửa lại.

Jenks lại gõ cửa, và tôi dừng lại.

- Chúng ta chẳng có gì để nói – tôi nói to đủ để ông ta nghe thấy.

-Ồ, chúng ta có đấy, ông ta đáp. Cô đã bỏ qua nó, Thanh tra ạ. Tôi ở đây để nói với cô chuyện ấy xảy ra như thế nào.

Tôi cảm thấy mắt mình rực sáng, hơi nóng đốt cháy gáy tôi. Tôi quay lại và sau đó mở cửa, tim tôi đập nhanh. *Cô đã bỏ qua nó.*

Ông ta cười, có thể là đang cười nhạo tôi.

- Tôi đang làm lễ kỷ niệm – ông ta nói. Tôi là một người hạnh phúc! Hãy đoán thử xem chuyện đó như thế nào?

- Đừng nói với tôi, vì ông lại là người độc thân rồi.

- Tốt thôi, đúng là chuyện đó. Nhưng tôi cũng vừa bán được bản quyền cuốn sách mới nhất của mình ở Bắc Mỹ. Tám triệu đô. Sau đó, những bộ phim trả bốn triệu nữa. Chuyện này thật hoang tưởng, Lindsay. Hãy đoán đầu đề xem. *Tiến lên và đâm một nhát dao.*

Tôi muốn liều mạng để đá văng ông ta ra ngoài.

- Và tôi là người ông muốn chia sẻ tin tức của mình ư? Thật đáng buồn cho ông.

Jenks tiếp tục cười toe toét.

- Thực ra, tôi đến đây để chia sẻ một chuyện khác. Cô là người duy nhất tôi muốn chia sẻ chuyện này. Tôi có nhận được sự chú ý của cô không, Lindsay? Cô đã bỏ lỡ nó lâu rồi, cô bé.

Ông ta làm tôi rùng mình và thấy không thích hợp đến mức sợ hãi. Tôi không muốn ông ta nhận thấy điều đó. Nhưng ông ta đang ám chỉ chuyện gì, tôi đã bỏ lỡ nó sao?

- Tôi muốn mời ông uống gì đó, nhưng tôi ghét cay ghét đắng ông! – Tôi cười tự mãn.

Ông ta thả tay và bắt chước nụ cười tự mãn của tôi.

- Cô biết đấy, đích xác là tôi cũng cảm thấy giống như vậy về

cô. Đây là lý do tại sao tôi muốn nói với cô chuyện này, Lindsay, chỉ một mình cô thôi.

Ông ta hạ thấp giọng rồi thì thầm.

- Chessy đã làm những gì tôi bảo cô ấy làm, cho đến tận lúc chết. Những vụ giết người ư? Chúng ta đang chơi một trò chơi khủng khiếp và tuyệt vời. cặp vợ chồng thâm thương giết những cặp vợ chồng hạnh phúc, vô tội. Chúng ta đã sống theo những tình tiết trong một cuốn tiểu thuyết của tôi. Cô đã bỏ qua nó, Lindsay, tôi đi ra sạch sẽ. Tôi tự do. Tôi cực kỳ tự do. Và giờ đây tôi giàu hơn bao giờ hết.

Ông ta nhìn tôi chăm chăm, sau đó bắt đầu cười vang. Chắc chắn đó là âm thanh bệnh hoạn nhất mà tôi từng nghe trong cuộc đời mình.

- Đó là sự thật. Chessy làm bất kỳ việc gì tôi muốn cô ấy làm. Tất cả bọn họ - đó là lý do tại sao tôi chọn họ. Tôi thường chơi một trò chơi mà họ sửa như những con chó. Họ thích trò chơi đó. Cô có muốn chơi không, Lindsay? Cắt, cắt?

Tôi trừng mắt nhìn ông ta.

- Ông không thấy là không thích hợp sao – đó là chơi trò cũ của bố ông? Joanna đã nói với tôi rồi.

- Tôi làm mọi thứ theo cách mà trong quá khứ bố tôi có thể tưởng tượng ra. Tôi đã làm tất cả những chuyện đó, Thanh tra, và tôi đã thành công với nó. Tôi đã sắp đặt mọi vụ giết người. Chuyện ấy không khiến da cô sờn gai ốc sao? Nó không khiến cô cảm thấy không đáng sao?

Bỗng nhiên, Jenks đeo đôi găng tay nhựa mà ông ta vừa lấy ra khỏi túi áo mình. Chuyện quái quỷ gì vậy?

- Chuyện này cũng thật hoàn hảo – ông ta nói. Tôi không ở đây, Lindsay. Tôi ở cùng với một kẻ nói láo lảng lơ ở Tahoe. Tôi có một bằng chứng ngoại phạm. Những tội ác hoàn hảo, Lindsay.

Khi tôi quay đầu chạy, Jenks lấy ra một con dao.

- Tôi muốn cảm thấy cái này đi sâu vào người cô, Lindsay. Thật sâu. Nhát dao kết liễu.

- Cứu tôi với! – Tôi la lên, nhưng hắn ta đánh mạnh vào tôi. Tôi bị sốc trước việc hắn di chuyển thật nhanh và thật mạnh mẽ.

Tôi lao thẳng vào tường phòng khách và gần như đã ra được ngoài. Một cách bản năng, Martha đuổi theo ông ta. Tôi chưa bao giờ thấy nó nghe hết răng của mình ra như thế. Hắn ta đá nó và chém vào vai nó. Martha ngã xuống, rên rỉ thật khủng khiếp.

- Tránh ra, Martha! Tôi hét nó.

Jenks bắt được tôi và ném tôi vào phòng ngủ rồi đóng sầm cửa.

- Một vụ giết hại cô dâu và chú rể khác đã được lên kế hoạch trong khi tôi ở trong trại giam. Bằng chứng mới sẽ dần phơi bày sự thật. Sẽ rất rõ ràng tôi vô tội và bị gài bẫy. Sau đó tôi sẽ viết sách! Nhưng Chessy đã phản bội và lừa gạt tôi. Tôi chưa bao giờ tôn trọng Chessy hơn lúc đó. Tôi yêu cô ta vì điều đó. Lần duy nhất cô ta thể hiện sự ghét cay ghét đắng ai đó!

Tôi trườn xa khỏi Jenks, nhưng hắn có thể nhận thấy chẳng có chỗ nào cho tôi trốn trong phòng ngủ cả. Tôi nghĩ tôi đã bị gãy một chiếc xương sườn.

- Hãy giết tao trước đã – tôi nói với hắn bằng giọng khàn khàn.
- Được thôi. Hắn cười toe toét. Vui lòng được giúp đỡ. Niềm vinh hạnh của tôi đây.

Tôi lê đến giường của mình, phía đối diện với cánh cửa sổ nhìn ra vịnh và cảm thấy thật khó thở.

Jenks đuổi theo tôi.

- Dừng lại, Jenks – tôi hết to hết cỡ. Dừng lại ở đó, Jenks.

Nhưng hắn không dừng lại. Tại sao hắn lại phải dừng chứ? Hắn chém tới chém lui bằng con dao đó. Hắn đang cười. Một vụ giết người hoàn hảo khác.

Tôi với tay xuống dưới giường và lấy ra một khẩu súng lục, hệ thống an ninh tại nhà của tôi.

Tôi không có thời gian để ngắm bắn, nhưng tôi không cần làm việc đó. Nicholas Jenks choáng váng và con dao văng qua vai hắn.

Tôi bắn ba lần. Jenks hét lên, đôi mắt màu xám của hắn lồi ra kinh ngạc, sau đó hắn đổ gục xuống và chết ngay trên người tôi.

- Hãy cháy thành than trong địa ngục, tôi thì thào.

Tôi gọi cho Claire đầu tiên – nhân viên giám định pháp y, sau đó đến Cindy – phóng viên hình sự giỏi nhất ở San Francisco, rồi đến Jill – luật sư của tôi.

Các cô gái đang chạy đến.

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Ch ươ ng 25](#)

[Ch ươ ng 26](#)

[Ch ươ ng 27](#)

[Ch ươ ng 28](#)

[Ch ươ ng 29](#)

[Ch ươ ng 30](#)

[Ch ươ ng 31](#)

[Ch ươ ng 32](#)

[Ch ươ ng 33](#)

[Ch ươ ng 34](#)

[Ch ươ ng 35](#)

[Ch ươ ng 36](#)

[Ch ươ ng 37](#)

[Ch ươ ng 38](#)

[Ch ươ ng 39](#)

[Ch ươ ng 40](#)

[Ch ươ ng 41](#)

[Ch ươ ng 42](#)

[Ch ươ ng 43](#)

[Ch ươ ng 44](#)

[Ch ươ ng 45](#)

[Ch ươ ng 46](#)

[Ch ươ ng 47](#)

[Ch ươ ng 48](#)

[Ch ươ ng 49](#)

[Ch ươ ng 50](#)